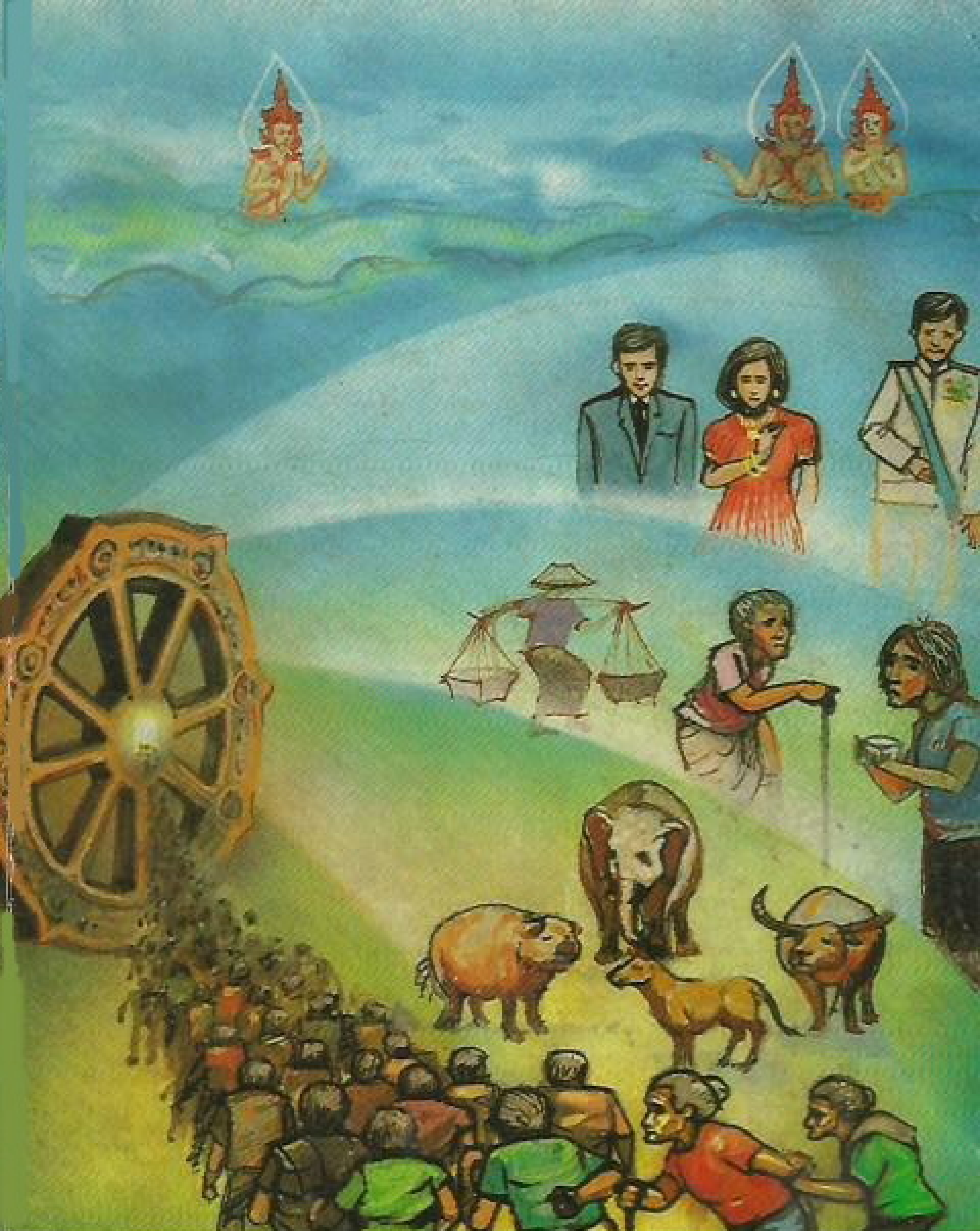

วงเวียนกรรม
ของสัตว์โลก

นามผู้สร้าง

นางกำไร ผัดศรี

ขออุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรขอให้

ท่านได้กุศลผลนี้ด้วย

ข้าพเจ้าตั้งจิตอุทิศผล

บุญกุศลนี้ไปให้ไพศาล

ถึงมารดาบิดาและอาจารย์

ทั้งลูกหลานญาติมิตรสนิทกัน

ทั้งเจ้ากรรมนายเวรและเทวัญ

ขอให้ท่านได้กุศลผลนี้ เทอญ

วงเวียนกรรมของสัตว์โลก
เมื่อชาติก่อนเคยทำอะไรมา
ชาตินี้ก็จะได้รับผลแห่งกรรมนั้น

หนังสือเล่มนี้บุคคลใดสนใจ
จะนำไปแจกไม่จำกัดจำนวน
คิดแต่ค่าพิมพ์เท่านั้น

ติดต่อได้ที่

มีจำหน่ายปลีกและส่งที่

เลี่ยงเชียงจงเจริญ

199 ถนนบำรุงเมือง แขวงสำราญราษฎร์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200
โทร. 0-2222-6095-6, 0-2222-3798, 0-2223-1727 แฟ็กซ์ 0-2621-0437
E-mail : rungreong199@yahoo.com, www.namobook.com

คำปรารภ

อันสืบเนื่องจากหนังสือแปลเรื่อง **"เที่ยวเมืองนรก"** ซึ่งได้เริ่มตีพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. **๒๕๒๔** และยังคงพิมพ์ต่อ ๆ กันมาอีกหลายครั้งแล้วก็ตาม ก็ยังคงมีผู้สนใจอยากจะให้พิมพ์ขึ้นอีก ซึ่งยังความปีติแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก ในระยะหลัง ๆ นี้มีท่านผู้สนใจถามหาหนังสือเรื่องอื่น ๆ อีก หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือดีและเป็นหนังสือประเภทเดียวกันกับหนังสือเที่ยวเมืองนรก นั่นคือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ซึ่งเป็นหนังสือที่บ่งบอกถึงสาเหตุที่เป็นสัตว์เดรัจฉาน สาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้ เน้นให้เห็นหลักธรรมสำคัญ ๆ ใหญ่ ๆ ๒ ประการ คือ :

๑. หลัก **"กฎแห่งกรรม"** ซึ่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันในธรรมะข้อนี้ วงเวียนกรรมสัตว์เดรัจฉานชี้ให้เห็นถึงเหตุและผล การสนองตอบต่อการกระทำ ความเป็นเหตุเป็นผลในตัวของมันเอง ไม่มีผู้ใดบังคับให้กระทำ กรรมที่ได้รับก็เป็นกรรมที่ตนเองก่อไว้ เป็นหนังสือสนับสนุนหลัก **กฎแห่งกรรม** โดยแท้เป็นแนวทางแบบกว้าง ๆ ชี้ให้เห็นว่าสัตว์นั้นมีกรรมอะไร เป็นต้น เหตุให้ต้องเกิดเป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ มนุษย์กระทำผิดแบบใดบ้าง จึงต้อง

ไปเกิดเป็นสัตว์นั้น ๆ เป็นแนวทางให้เรา ๆ ท่าน ๆ ได้รู้ได้คิดเพื่อกลับมาพินิจ พิจารณาตัวของตัวเอง และเป็นการป้องกันตนเองไม่ต้องให้ตกไปเป็นสัตว์เดรัจฉานในอนาคต

๒. ศีลข้อหนึ่ง **"การละเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต"** สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้เป็นศีลข้อแรก จะต้องมีความสำคัญมากเป็นอันดับหนึ่ง จะเป็นรากฐานของการเป็นพุทธศาสนิกชน ซึ่งพุทธบริษัททั้งหลายพึงกระทำ เป็นพื้นฐานของจิตที่ได้เจริญขึ้นแล้ว ซึ่งจะก่อให้เกิดความเมตตา จิตที่มีเมตตาจะมีความอ่อนโยน ละมุนละไม เต็มเปี่ยมไปด้วยความกรุณาปรานีจิตใจก็จะผ่องใส คลายความเครียดซึ่งเกิดขึ้นได้บ่อย ๆ ในสังคมทุกวันนี้ ผลพวงแห่งความเมตตา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการระงับความเครียดทางอารมณ์ซึ่งจะนำไปสู่การกระทำความชั่ว เมื่อทุกคนมีอารมณ์จิตแจ่มใส เมื่อพบหน้ากันก็จะเห็นแต่ใบหน้าที่ยิ้มแย้มซึ่งจะช่วยให้คนทุกวันนี้สามารถต่อสู้ ยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่ทุกข์มากนัก อาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นก็จะลดน้อยถอยลงไปทุก ๆ ขณะ เมื่อถึงจุดสุดยอดคือไม่มีอาชญากรรมใด ๆ เกิดขึ้น สังคมนี้ ประเทศนี้ก็จะกลายเป็น "แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง"

ข้าพเจ้าพูดมาเสียยืดยาว มัวแต่พูดถึงความดีของเนื้อหาสาระมาตลอด ถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าก็ขอออกตัวหน่อยว่า อันความรู้ความสามารถของข้าพเจ้าก็น้อยนิด ภาษาจีนที่เรียนมาก็ไม่กี่ปี แทบไม่ได้ใช้เลย เป็นเพราะหนังสือดีจึงบากบั่นแปลออกมา ถูกบ้างผิดบ้าง ใช้เวลาไปก็นานเป็นปีกว่าจะจบลง ภาษาไทยของข้าพเจ้าก็ไม่แตกฉาน อีกทั้งด้อยในเชิงอรรถ สำนวนที่ใช้จึงไม่สละสลวย โคลงกลอนก็ไม่เป็นมาก่อนเลย ความสัมผัสจึงไม่ไพเราะเพราะพริ้ง ธรรมะที่รู้ก็ผิวเผินเท่านั้น การแปลจึงต้องมีที่ผิดพลาด ข้าพเจ้าจึงขอกราบอภัยเพียงไว้ ณ ที่นี้ด้วย อันความดีและกุศลที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าขออุทิศให้องค์พระประมุข และประเทศชาติ สำหรับท่านที่อ่านจบแล้วซาบซึ้งในหนังสือเล่มนี้ ก็โปรดช่วยกันเผยแพร่กันต่อ ๆ ไปจะเป็นกุศลบารมีสำหรับท่านเองอันจะประเมินค่ามิได้

ขอความสวัสดีมีชัยจงมีแด่ท่านผู้อ่าน

ท.พ. บัญชา ศิริไกร

๑ สิงหาคม ๒๕๒๘

(วิปัสสิต)

กรวดน้ำ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชะผลบุญแห่งข้าได้สร้าง **หนังสือวงเวียนกรรมของสัตว์โลกนี้**

ขอให้ไปค้ำชูอุดหนุนบิดามารดา ผู้มีพระคุณ และญาติกา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์แลเจ้ากรรมนายเวร พระมหากษัตริย์ และมิตรรักสนิท เพื่อน ศาลาสัตว์น้อยใหญ่ พระภูมิเจ้าที่ เจ้ากรุงพาลีนางพระธรณี นางพระคงคา พระยายมราช นายนิริยะบาล ทั้งท้าวจัตุโลกะบาล ศิรพุทธอำมาตย์ ชั้นจาตุมะหาราชิกาเบื้องบน จนถึงที่สุดพรหมาเบื้องต่ำตั้งแต่อเวจีขึ้นมาจนถึงมนุษย์โลก โดยรอบสุดขอบจักรวาล อนันตะจักรวาล คุณระศรีรัตนตรัย และเทพยดาทั้งหลาย ตลอดทั้งอินทร์ พรหม ยม ยักษ์ คนธรรพ์ นาคา ท่านทั้งหลายที่ต้องทุกข์ขอให้พ้นจากทุกข์ ท่านทั้งหลายที่ได้สุข ขอให้ได้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเดชะผลแห่งข้าอุทิศให้ไปนี้ จงเป็นอุปนิสัย ปัจจัยแก่พระนิพพานในปัจจุบันแลอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ ฯ

คำนำ

อันสืบเนื่องมาจากหนังสือ **"วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"** ที่ท่านกำลังถืออยู่นี้ ได้รับความสนใจจากเหล่าพุทธศาสนิกชน และผู้มีความสนใจศึกษาทางธรรมะเป็นอย่างมาก และอีกประการหนึ่งคือ ทางสำนักพิมพ์เป็นแหล่งรวบรวมหนังสือธรรมะและเกร็ดศึกษาทางศาสนาที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย จึงมีผู้สนใจมาสอบถามเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ และต้องการมีไว้ศึกษาด้วยตนเองบ้าง ทางสำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์ขึ้น ๑,๒๐๐ เล่ม เพื่อเผยแพร่แจกจ่ายออกไปเป็นวิทยาทาน แต่ก็ยังมีผู้สนใจต้องการให้พิมพ์เพิ่มอีก สำหรับศึกษาเองบ้าง,สำหรับ, เผยแพร่บ้าง รวมทั้งสำหรับแจกจ่ายในงานบุญงานกุศลต่าง ๆ ทางสำนักพิมพ์จึงจัดพิมพ์ขึ้นอีก ตามคำเรียกร้องเพื่อความสะดวกในการสรรหาแก่บรรดาท่านที่สนใจ

หนังสือ **"วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"** เป็นหนังสือที่บ่งบอกถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เน้นให้เห็น **"กฎแห่งกรรม"** อันเป็นหลักทางพุทธศาสนา ชี้ให้เห็นว่า สัตว์นั้น ๆ มีกรรมอย่างใด จึงผลักดันให้เกิด

เป็นอย่างที่เห็นในปัจจุบัน เป็นเสมือนเครื่องเตือนใจให้เราท่านพึงสังวรก่อนที่จะกระทำกรรมชั่วใด ๆ ลงไป เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานในอนาคต นอกจากนี้ยังสนับสนุนให้งดเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต และมีความเมตตากรุณาปราณีแก่สัตว์โลกทุกชนิด

ความดีของหนังสือเล่มนี้ ขอมอบให้แก่บิดา,มารดา, บรรพบุรุษ,เจ้ากรรมนายเวร และบุคคลท่านหนึ่งซึ่งมิอาจไม่กล่าวถึงได้ คือ ทันตแพทย์บัญชา ศิริไกร ผู้แปลหนังสือเล่มนี้ ซึ่งนอกจากจะอนุญาตให้พิมพ์หนังสือเล่มนี้โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ แล้ว ยังให้ความสนับสนุนในการจัดพิมพ์เป็นอย่างดี

ด้วยความสำนึกมั่นในพุทธศาสนา

โรงพิมพ์เลี่ยงเชียงจงเจริญ

เทพเลขาลงประทับทรง(金联主祐骆降)ประกาศว่า:
เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๑

คำบรรยาย

๑. หนังสือเล่มนี้ได้แต่งขึ้น โดยเทวโองการท่านเง็ก–เซียงอ้วงตี่แม้ว่าสำนวนนั้นจะเป็นคำพูดพื้น ๆ ง่าย ๆ แต่มีเนื้อหาที่เปี่ยมท้นด้วยหลักธรรมความจริง ซึ่งเป็นตำนานอันวิเศษล้ำเลิศ ที่จะอบรมบ่มนิสัยบำเพ็ญธรรมอย่างดีเยี่ยม

๒. หากปรากฏว่ามีตัวอักษรใดที่ขาดตกหรือผิดเพี้ยนบ้าง ซึ่งเป็นความสับเพร่าในการคัดลอก ผู้อ่านจงอย่าดูหมิ่นสบประมาทเป็นอันขาด

๓. ตำนานเล่มนี้ได้สูญสิ้นพละกำลังและจิตใจของเทพเจ้าและมนุษย์อย่างใหญ่หลวง จึงได้ประสบความสำเร็จจนจัดพิมพ์เป็นเล่มขึ้นซึ่งกินเวลาถึง ๒ ปีเต็ม ในตำนานเล่มนี้ได้เปิดเผยความลี้ลับแห่งยมโลก กฎบัตรการลงโทษแห่งแดนนรกได้ประกาศให้ทราบอย่างแจ่มแจ้งชอบที่เป็นเสียงระฆังที่คอยกล่อมโลก และเป็นตำนานที่หาได้ยากยิ่งในระยะเวลานับหมื่น ๆ ปีที่แล้วมา จึงหวังเป็นอย่างยิ่งที่มวลมนุษย์ควรจะอ่านควรจะถนอมควรจะเข้าใจ และควรที่จะบำเพ็ญด้วย

๔. ตำนานเล่มนี้ได้รับการร่วมมือจาก แดนสวรรค์ยมโลก และชาวมนุษย์ จึงสามารถเขียนแต่งให้สำเร็จลงได้ซึ่งมีความดีความชอบร่วมกันด้วย ดังนั้น เมื่อผู้ใดได้พิมพ์แจกแม้จะเพียงเล่มเดียว จะต้องได้รับความสนองตอบในทางดีจาก ๓ แดนด้วย

๕. คำประกาศิตจากท่านจินกวาน ประดาที่พิมพ์แจกตำนานเล่มนี้ เพื่อเป็นการช่วยให้ได้กอบกู้ผู้คน ไม่ว่าจะพิมพ์เอง หรือช่วยพิมพ์ หรือช่วยเรี่ยไรเงินเป็นค่าพิมพ์บรรยาย หรือช่วยเผยแพร่ล้วนได้รับอนุมัติให้ลดหย่อนผ่อนโทษที่ตัวเองได้ก่อไว้ในปางก่อนหากสะสมความชอบนี้ได้เต็มขั้นแล้ว จะได้ขึ้นสู่สวรรค์รับความสุขสบายกายโดยถือเอาความดีที่สร้างสมไว้ในการนี้

๖. บรรดาที่มีความประสงค์อยากได้อายุยืนยาว หรือหวังในการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่ หรือขจัดโรคภัยไข้เจ็บ หรือแก้อาถรรพ์ในการจองเวรจองกรรม หรือบำเพ็ญธรรมหรือลบล้างบาปที่ตัวสร้างไว้ หรือจะช่วยกอบกู้บรรพบุรุษให้พ้นภัยพ้นทุกข์ หรือประสงค์จะมีความสุขเมื่อตัวเองได้ตายลงไป เมื่อได้ตั้งอธิษฐานจะพิมพ์แจกตำนานเล่มนี้แล้วล้วนต้องได้รับตามความประสงค์นั้น ๆ ทั้งนี้ ควรจุดธูปต่อหน้าเทพเจ้าหรือต่อหน้าวัดวาอารามศาลเจ้าสิ่งศักดิ์-สิทธิ์ หรืออยู่ที่กลางแจ้งแล้วให้อธิษฐานตามที่ประสงค์เทพเจ้าจะได้ไปทูลให้ในทันที มีการสนองตอบอย่างทันใจด้วย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มีการหลอกลวงแต่อย่างไร

๗. ตำนานนี้สถิตย์อยู่แห่งใดแห่งนั้นย่อมมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากสากลโลกให้การคุ้มครอง เมื่ออ่านแล้วต้องเก็บไว้ ณ ที่ ๆ สะอาด ห้ามทำให้เปรอะเปื้อนสกปรก ผู้ที่ดูหมิ่นกล่าวร้ายต่อตำนานเล่มนี้หรือขัดขวางการเผยแพร่ จะต้องตกเข้าในนรกตลอดกาล ซึ่งนับว่าเป็นโทษที่ให้อภัยไม่ได้ หวังว่าชาวโลกทั้งหลายจงกลับเข้าในทางธรรมและจงคิดรอบคอบถ้วนถี่เทอญ.

สารบาญ

พระประวัติ อรหันต์จี้กง

พระนามเดิมของท่าน คือ ซิวอ้วง แซ่ลี้ เป็นชาวเมืองเทียนไถ เกิดในสมัยราชวงศ์ซ้อง ท่านได้บวชอยู่ที่วัดเล่งอุ้ง ตำบลไซโอ้ว เมืองหางโจว ประเทศจีน และใช้พระนามทางศาสนาว่าเต้าจี้ ท่านโปรดสัตว์โลกโดยวิธีพิสดาร จนชาวบ้านขนานพระนามว่า "พระสติเฟื่อง" (จี้เตียง) ท่านเป็นองค์อวตารของพระอรหันต์ได้บรรลุพระธรรม 3 ประการ ที่สำคัญได้แก่ "สรรพสิ่งเกิดจากจิต" ท่านยึดมั่นแต่ พุทธจิต ไม่คำนึงถึงเครื่องทรงภายนอก ดังคำกล่าวว่า "รักษาศีลทางจิต ไม่ถือศีลทางปาก ปฏิบัติตนตามสบาย" (หมายความว่า พระภิกษุในประเทศจีนต้องฉันเจ ไม่ฉันเนื้อสัตว์ ท่านไม่เคร่งคัดกับการฉันอาหาร สุดแท้แต่โอกาส) ที่ท่านประพฤติเช่นนี้ เพราะว่าในสมัยนั้นได้แต่ถือศีลปาก คือฉันเจ แต่ไม่รักษาศีลทางใจ เพื่อเป็นการสอนธรรมะโดยใช้วิธีรุนแรง เหมือนเอาไม้กระบองตีให้เจ็บจนรู้สึก ท่านพยายามทำให้ภิกขุสมัยนั้นให้ตื่นจากผู้ติดอยู่ในพิธีกรรม ให้มาพิจารณาทางวิปัสสนาธุระ

ท่านมีอิทธิฤทธิ์กว้างขวาง โปรดช่วยมวลมนุษย์มากมาย โดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ชาวบ้านพ้นภัย ช่วยกอบกู้พวกที่ดูภายนอกเหมือนผู้มีบุญ แต่ใจบาป กลั่นแกล้งจนคนเหล่านั้นรู้สึกสำนึกตัว ต่อกับผู้ที่โหดร้ายทารุณ จะถูกตอบโต้จนไม่สามารถจะอยู่ต่อไปได้ ทำให้ประชาชนอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้น ทุกผู้ทุกนามจึงสรรเสริญว่าเป็น พระศักดิ์สิทธิ์ เหมือนพระพุทธที่ยังมีชีวิต

ซึ่งไม่ใช่สิ่งธรรมดาสามัญ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ

พระอรหันต์จี้กงเคยอยู่วัด "เจ็งซื้อ" ต่อมาวัดนี้ถูกไฟไหม้ จำเป็นต้องได้รับการปลูกสร้างขึ้นใหม่ ซึ่งต้องการได้ไม้จากเขา "เงี้ยมเล้ง" ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ปฏิหาริย์ โดยใช้จีวรกางออกไป ฉับพลันนั้น จีวรก็ปกคลุมเขาเงี้ยมเล้งทั้งหมด ไม้จากเขาถูกถอนขึ้นมาหมด แล้วถูกนำลงแม่น้ำร่องมาสู่เมืองหางโจว เสร็จแล้วท่านก็มาบอกชาวบ้านว่า ไม้ที่จะใช้ก่อสร้างนั้น บัดนี้อยู่ในบ่อธูป (บ่อธูปนี้เป็นบ่อที่ขุดขึ้น ใช้สำหรับเทขี้ธูปและก้านธูป) ทั้งพระและชาวบ้านต่างไปดูที่บ่อธูป ก็ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นจริง สิ่งที่เล่าต่อ ๆ กันมานี้ ยังมีหลักฐานปรากฏอยู่อีกมากมาย

พระอรหันต์จี้กงได้นั่งสมาธิ จนเข้าฌาญปลงสังขาร ในรัชสมัยพระจักรพรรดิ์ "เกียเตีย" อัฐิของท่านถูกบรรจุไว้ในเจดีย์ "เสือผ่าน" ก่อนที่ท่านจะปลงสังขาร ท่านได้ให้ปริศนาธรรมไว้ว่า "หกสิบปีมานี่ กำแพงตะวันออกล้มตีกำแพงตะวันตก รวบรวมจนถึงบัดนี้ ก็ยังคงเหมือนเดิม ท้องน้ำก็ยังจดขอบฟ้าอยู่เช่นเดิม" หลังจากท่านปลงสังขารแล้วไม่นาน ก็มีพระภิกขุรูปหนึ่งได้พบพระอรหันต์จี้กงนั่งอยู่ใต้เจดีย์ ชื่อ "หลักฮั้ว" และยังได้ฝากหนังสือให้บทหนึ่งว่า "หวนรำลึกสมัยก่อน มีศรยิงมาทางด้านหน้า ถึงบัดนี้รู้สึกหนาวเหน็บกระดูกไปทุกขุมขน เนื่องจากไม่มีใครรู้จักหน้าตาแล้วยังขึ้นไปวิ่งเล่นบนดาดฟ้าหนึ่งรอบ" ที่ท่านลงมาอีกครั้งเป็นพระประสงค์ของมหาโพธิสัตว์

ตลอดพระชนชีพของท่าน ได้ช่วยเหลือและอบรมชาวบ้าน

โดยวิธีการเสแสร้งต่าง ๆ กันมาตลอดเวลาโดยไม่มีอุปสรรค ตัวท่านเป็นพระภิกษุ และมีจิตที่เป็นมหาโพธิสัตว์ ท่านมีแต่จีวรขาด ๆ รองเท้าขาด ๆ คู่หนึ่ง โดยไม่สนใจว่ามันจะเปื้อนโคลนหรือไม่ มือก็ถือพัดเล่มหนึ่ง ไม่กลัวทั้งที่ต่ำและที่สูง ศีรษะก็โล้น ลมก็ไม่พัด ฝนก็ไม่กระหน่ำ ไม่จำเป็นต้องมีหมวกงอบ เท้าก็เปลือยเปล่า ความหนาวก็ไม่ระคาย ความร้อนก็ไม่รู้สึก ไม่ต้องมีย่าม ไม่ต้องบิณฑบาต เพราะไม่หิวไม่กระหาย ไม่ต้องแต่งทรง เพราะศีรษะไม่มีผม พบใครก็เอาแต่ยิ้ม เพื่อจะได้แผ่บุญ ไม่หลบสังคม ค้นหาเสี่ยงทุกข์ เพื่อจะได้ช่วยเหลือ ชาวบ้านนับถือ ทุกครัวเรือนมีแต่พระอรหันต์ หลักการของท่านพระภิกษุทั่วไปไม่ชอบ เนื่องจากความไม่สำรวมของท่าน ทำให้พระภิกษุที่มีความรู้ รู้สึกเสียหน้าไม่สบายใจ ดังนั้น พระภิกษุผู้ใหญ่จึงไม่กล่าวขานถึง ไม่พูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน

สืบเนื่องจาก พระอรหันต์จี้กง มีเมตตาจิตไม่ถือสา การปรากฏตนของท่าน เอาแน่นอนไม่ได้ กิริยาวาจาล้วนเป็นปริศนาธรรม ซึ่งทำให้ธรรมะของท่านเป็นที่กล่าวขาน จนได้รับการยกย่องว่าเป็นอาจารย์ทางกัมมัฐฐาน แม้ว่าท่านละสังขารจากโลกไปแล้วก็ตาม แต่ธรรมะของท่านยังมีประโยชน์ต่อมวลมนุษย์เสมอมา ดังนั้น จึงได้สมัญญาว่า เป็นพระพุทธที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เนื่องด้วยเหตุฉะนี้

ในสมัยกลียุคนี้ มวลชนหลงใหลอยู่ในกิเลส วนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์ อรหันต์ใจร้อนลน และเพื่อจะกอบกู้ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง ท่านจึงยอมลงมาประทับทรง ที่สำนักเซี้ยเฮียงนี้ โดยเอา

วิญญาณคุณหยางเชิงไปเที่ยวเมืองนรก เปิดเผยความลับของยมโลก เพื่อปลอบเตือนชาวโลก

ชาวโลกนับว่าโชคดี ดั่งอาบน้ำพิรุณทิพย์ ออกจากทางมารโดยตลอด สาธุ !

หนังสือเล่มนี้สำเร็จลง สืบทอดนับหมื่นปี อันนับว่าเป็นผลงานของท่าน

บทสรรเสริญ :-

เริ่มแรกต้องตีหัว เพื่อปลุกให้ตื่นจากหลง
ยิ้มขึ้นเด็ดดอกไม้ เป็นปริศนาธรรม
ชีวิตคือละคร แสดงได้เหมือนจริงจัง
สรรพสิ่งกลับสู่จิต ดั่งท่องนรกแลสวรรค์

สมเด็จพระแม่เจ้าแดนสุขาวดีมีประกาศความว่า

ทั้งสามโลกล้วนมีการเทศน์เพื่อโปรดสัตว์วิญญาณอีกทั้งสัตว์เดรัจฉานต่างก็หัดฟังธรรม สักวันหนึ่งเมื่อเขาทั้งหลายมีความรู้แจ้งในกฎแห่งกรรมแล้ว ก็สามารถที่จะกลับสู่ชาติกำเนิดเดิม แม้สถิตอยู่สวรรค์แดนสุขาวดี จิตเป็นห่วงสัตว์เดรัจฉานที่เวียนเกิดเวียนตายอยู่ในร่างของสัตว์ต่าง ๆ กัน แต่เดิมทีนั้นวิญญาณมาจากแดนเดียวกัน ซึ่งมาจากสวรรค์ชั้นอรูปพรหมทั้งสิ้น หมุนเวียนอยู่ในวัฏสงสารผ่านภพผ่านชาติมานานนับไม่ถ้วน จนกระทั่งไม่สามารถกลับสู่รูปลักษณ์เดิมได้ จิตวิญญาณตกต่ำจนยากที่จะพัฒนา เหมือนไม่มีกำหนดกลับสู่สภาพเดิมได้ เป็นที่น่าสงสารยิ่งนัก เมื่อหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" สำเร็จลง ประตูสวรรค์ก็เปิดกว้างแผ่ไพศาล มนุษย์ที่รู้บาปก็จะหลีกเลี่ยงขุมนรกได้ สามารถกลับสู่สวรรค์ ทำให้บรรลุผลสำเร็จในการโปรดสรรพสัตว์ แต่สัตว์ทั้งหลายมีหลายชนิดต่าง ๆ กัน นอกจากโปรดมนุษย์แล้ว ยังมีสัตว์เดรัจฉานที่ยังไม่มีการโปรดมาก่อนเลย เลือดเนื้อเชื้อไขหนึ่งอีกทั้งเยื่อใย จิตของแม่ไม่อาจจะตัดทิ้งโดยไม่ช่วยเหลือด้วยเหตุฉะนี้ จึงมีเทวโองการบัญชาลงมายังสำนัก "เซิ่นเต๋อถัง" แห่งเมืองไถจงมณฑลไต้หวันประเทศจีน โดยการนำของท่านพระอรหันต์จี้กง และคนทรง "นายหยางเซิง" ให้ไปเที่ยวทั่วแดนพิภพ เพื่อเยี่ยมเยือนสัตว์เดรัจฉาน สอบถามวิญญาณเดิมของสัตว์เดรัจฉาน เพื่อรู้อดีตก่อนที่จะมาเกิดเป็นสัตว์

นั้น ๆ ว่าได้ก่อกรรมอันใด เพื่อเป็นแบบอย่าง ช่วยเตือนสติชาวโลก อย่าได้หลงก่ออกุศลกรรม จะได้ไม่ต้องเกิดมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน และอาศัยโอกาสนี้ช่วยเหลือวิญญาณสัตว์เดรัจฉานให้ได้มีความดี ความชอบ เพื่อมีโอกาสเลื่อนฐานะจากสัตว์ไปเป็นมนุษย์ นายหยางเซิง ได้เที่ยวท่องนรก - สวรรค์มาแล้ว จะได้แต่งคัมภีร์ที่มีค่าล้ำเพื่อเผยแพร่ สู่ชาวโลกอีกครั้งหนึ่ง บัดนี้มีคำสั่งมายังนายหยางเซิงให้ติดตามท่าน อรหันต์จี้กงไปประกอบการงานอันสำคัญนี้อีก เพื่อโปรดสรรพสัตว์ ให้คุณธรรมแผ่ไปยังสรรพสัตว์ ด้วยความเมตตาและโอบอ้อมอารี อันยิ่งใหญ่ ถูกรวบรวมมาอยู่ในครั้งนี้หมด จึงขอตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ ว่า "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" จากวันนี้เป็นต้นไป เมื่อถึงวัน นัดทรงก็ให้เริ่มดำเนินงานจนกว่าจะแล้วเสร็จ หวังว่าศานุศิษย์แห่ง "เซินเต๋อถัง" จะมีจิตศรัทธาดำเนินงานให้ลุล่วง มหากุศลครั้งนี้ ข้าจะมีรางวัลให้ในงาน "มังกรรุ่งโรจน์" ข้าได้จัดที่นั่ง "ปทุมทิพย์ ให้แล้ว"

ทรงวันที่ 3 มีนาคม 2524

เทวโองการท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ความว่า

เทวโองการส่งมายังเซิ่นเต๋อถัง มีคำสั่งให้ถือสาส์นส่งยังโลก
ขึ้นสวรรค์ลงนรกเที่ยวโชกโชน จิตโพธิสัตว์อดห่วงปวงมวลชน
สรรพสัตว์เดรัจฉานร่างคน แพะยังคุกเข่าตอนกินนม
สุนัขถือความซื่อสัตย์ต่อนายตน ไก่ยึดบนความเที่ยงบอกเวลา

ข้าสถิตอยู่บนสวรรค์ จิตก็ยังเป็นห่วงมวลมนุษย์ปัจจุบัน วิทยาการก้าวหน้า ความโลภมีมากทำให้ต้องประพฤติชั่ว อาชญากรก็เพิ่มพูน จิตต่ำทรามดังสัตว์เดรัจฉานแฝงอยู่ในร่างมนุษย์ ประกอบอกุศลกรรมมากมาย เป็นที่สะเทือนใจต่อฟ้าดิน ผู้พบเห็นก็อนาถใจ เหมือนหาทางเข้าห้วงเหวนรก ตกอยู่ในห่วงบาปซึ่งจะได้รับโทษตามกฎแห่งกรรม

ข้าไม่อาจทนดูมนุษย์ที่ฉลาดรอบรู้ ต้องสูญเสียคุณธรรมและศักดิ์ศรี หลงเข้าไปทางอกุศลจึงรับเทวโองการ มีบัญชามายังสำนักเซิ่นเต๋อถังแห่งเมืองไถจง ได้แต่งหนังสือชื่อว่า “วงเวียนกรรมของสัตว์โลก” โดยท่านพระอรหันต์จี้กง จะนำวิญญาณคนทรงนายหยางเซิง ไปตรวจเยี่ยมสอบถามสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ เพื่อรู้ว่าเหตุใดจึงเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เพื่อเตือนสติชาวโลกให้ละเว้นการทำบาป นายหยางเซิงก็ได้ขึ้นสวรรค์ ลงนรก เที่ยวทั่วทั้ง 2 แดนมาแล้ว ยังคุณค่ามหาศาลมาสู่มวลมนุษย์ ท่านพระแม่มีรับสั่งบัญชาให้นายหยางเซิงติดตามอรหันต์อีกครั้ง อาศัยความชำนาญที่มีมาแล้ว

เขียนหนังสือที่ดีมีคุณค่า เพื่อเตือนสติชาวโลก ระมัดระวังให้อยู่ในศีลธรรม จะได้ไม่ต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานและเป็นการโปรดวิญญาณสัตว์เดรัจฉานเพื่อจะได้กลับสู่ร่างเดิมในภพหน้า และกลับคืนสู่สวรรค์อยู่รวมกันอีก เพื่อบรรลุจุดประสงค์ของท่านพระแม่ เมื่อรับเทวโองการแล้ว ให้เริ่มปฏิบัติงานได้ ทุก ๆ นัดที่มีการเข้าทรง จนกว่าจะแล้วเสร็จ หวังว่าศานุศิษย์จะมีความพากเพียร เพื่อให้หนังสืออันทรงคุณค่านี้เสร็จลงในเร็ววัน แล้วท่านจะได้รับบุญบารมีเป็นสิ่งตอบแทน

เสด็จลงทรงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2524

สมเด็จพระแม่เจ้าแห่งสุขาวดี
เสด็จลงทรงกลอนว่า

สัตว์กำเนิด ที่ชื้นแฉะ หรือในรก
น้ำหรือบก มวลวิญญาณ มาจากจัด
พร้อมจุติ สู่แดนสวรรค์ บำเพ็ญเพียร
หลีกห่างเวียน วัฏสงสาร สู่นิพพาน

คำอนุโมทนา

เมื่อมนุษย์จุติลงสู่โลก ถึงแม้จะมีร่างกายกำยำสูง 7 ฟุต ถ้าเปรียบประดุจดังเมล็ดข้าวหนึ่งเม็ดที่อยู่ในมหาสมุทร ก็เล็กเหมือนมดตัวหนึ่ง ยังยกย่องตนเองว่าเป็นสัตว์ประเสริฐเหนือสรรพสัตว์ เพราะมีค่าสูงส่งของ "จิตมนุษย์" ที่สวรรค์ประทานให้ยึดมั่นคุณธรรมปฏิบัติตนอยู่ในทำนองคลองธรรม หากแต่มาถึงปัจจุบันได้รับอิทธิพลจากแฟชั่นตะวันตก ละทิ้งประเพณีอันดีงามเก่า ๆ ทำให้หลงมัวเมา มีการฆ่ากัน ข่มขืนกัน ปล้นขโมยกันมากมาย จิตใจแปรเปลี่ยน ปฏิบัติตนเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน แม้กฎหมายจะรุนแรงแต่ก็หาละพึงกลัวไม่ ตัณหากิเลสบดบังจิตเดิมของมนุษย์ จนคิดว่าในโลกนี้หรือจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์และปฏิเสธต่อกฎแห่งกรรม จึงกล้าประกอบกรรมทำชั่ว ไม่เกรงกลัวต่อเทพเทวดา

แม่นี้เป็นต้นกำเนิดของสรรพสัตว์ ผ่านเคราะห์กรรมมานับหมื่นแสน จึงได้ก่อกำเนิดวิญญาณดั้งเดิมมีคำกล่าว ๆ ว่า "ใจพ่อแม่นี้น่าสงสารยิ่งนัก" ใครเลยไม่รักลูกอยากให้ลูกประพฤติตนให้ถูกทาง ใครเลยจะยอมให้ตกต่ำเพราะประพฤติชั่ว เขาถือพ่อแม่เปรียบประดุจฟ้าดินที่รักและเมตตาลูกเสมอ จิตใจถ้าซื่อตรงนั้นก็เป็นคน ผิดเพี้ยนชั่วร้ายก็เป็นสัตว์อันนี้เป็นกฎยุติธรรมของฟ้าดิน เป็นกฎแห่งกรรม เมื่อแลดูมนุษย์ปัจจุบันคนส่วนมากจิตใจต่ำทราม สร้างบาปก่อเวรบนถนนแม้มีคนเดินอยู่มาก ไม่ต่างจากคนร่างสัตว์ปราศจากความเป็นคน ผ่านชีวิตไปจนกระทั่งตายลงไปเกิดเป็นร่างสัตว์ สวมเขา

ห่มขนน่าอนาถเวทนายิ่งนัก

เนื่องจากเหตุฉะนี้ แม่ทนดูต่อการตกนรกไม่ไหว จึงได้มีคำสั่งไปยังสำนักเซิ่นเต๋อถังเมืองไถจง โดยการนำของท่านพระอรหันต์จี้กง ไปดูสภาพความเป็นอยู่ของสัตว์ เขียนบันทึกเป็นหนังสือ ให้ชื่อว่า "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" จะเห็นว่าในบันทึกนั้น แม้คนจะมีความทุกข์ต่าง ๆ มากมาย ก็ยังเปรียบไม่ได้กับความทุกข์ยากของสัตว์เดรัจฉาน ผู้ใดที่มีธาตุจิตของมนุษย์ เมื่ออ่านหนังสือแล้วจะต้องใจหาย ขวัญผวาเมื่อสำนึกบาปครั้งก่อน ๆ ไม่กระทำบาปต่อไป จะได้ไม่ต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ต้องคิดเสมอว่าหนทางนี้เดินไม่ได้ มิฉะนั้นจะสายเกินแก้

เวลาผ่านไปขวบปี จากการสอบถามเยี่ยมเยือน ไม่ผิดหวังที่พระอรหันต์จี้กงและนายหยางเซิงได้ทำงานสำเร็จ แต่งหนังสือสำเร็จลง จนสามารถพิมพ์เผยแพร่สู่ชาวโลก เป็นประโยชน์ไพศาลและยังพิมพ์ภาพเขียนเกี่ยวกับเมตตาสัตว์ลงด้วย ทำให้ใจแม่แสนจะปรีดายิ่งนัก จึงได้เสด็จทรงที่สำนักเซิ่นเต๋อถัง อยากให้มนุษย์ทั้งหลายจงหลีกเลี่ยง ถนนบาป มาเดินอยู่บนถนนที่สร้างบุญกุศลเหมือนเกิดอยู่ในแดนที่ปราศจากทุกข์โศก เป็นหนทางกลับสู่สวรรค์ไม่เสียแรงที่แม่ได้ตั้งใจรอคอย

สมเด็จพระแม่เจ้าแดนสุขาวดี

ทรงวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2525

คำอนุโมทนาของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร (พระแม่กวนอิม)

วัวควายไถนา สุนัขเฝ้าบ้าน ไก่ขันรับอรุณ แพะคุกเข่ากินนม อีกาสนองคุณ เหล่านี้คือธรรมะของสัตว์เดรัจฉาน ถ้าหากไม่ไถนา ไม่เฝ้าเรือน ไม่เที่ยงตรง อกตัญญู ไม่มีเมตตา อกุศลธรรมเหล่านี้ หากแพร่หลายไปยังโลก มนุษย์ขาดคุณธรรมมานานแล้ว สรรพสัตว์ก็โปรดอยาก ต้องนับคนเป็นลำดับหนึ่ง แต่การตกต่ำของสัตว์เดรัจฉาน ทำให้ฉันเศร้าใจนัก นอกจากสวมเขาใส่ขนแล้ว ยังถูกผู้คนฆ่าแกงจำนวนไม่น้อย ท่านที่มีกุศลจิต ก็จะเกิดเวทนาบังเกิดความเมตตา สนับสนุนให้รับประทานมังสาวิรัติ งดเว้นการฆ่าสัตว์สนับสนุนการปล่อยสัตว์ สังสรรค์ให้มีการปลดทุกข์ปลดยาก จะช่วยดลบันดาลให้ฟ้าดินปลื้มปีติต่อวิญญาณสัตว์ทั้งปวง

ณ บัดนี้ สำนักเซินเต๋อถัง แห่งเมืองไถจง ได้รับเทวโองการพุทธพจน์ของเราได้อาศัยโอกาสทองในการโปรดสัตว์ครั้งนี้ ด้วยพุทธบารมีและอิทธิฤทธิ์ สรรพวิญญาณได้รับแสงธรรมโดยทั่วถึง ขณะนี้ได้รับเกียรติจากสวรรค์ โดยท่านพระอรหันต์จี้กงและคนทรงนายหยางเซิงออกเยี่ยมสัตว์เดรัจฉาน เพื่อแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" โดยใช้เวลานานหนึ่งปี ด้วยความสามารถ แผ่มหาเมตตาอาศัยร่างคนกับอิทธิฤทธิ์ของอรหันต์เสียสละเป็นที่ยิ่ง จึงสำเร็จสมประสงค์ เนื้อหาสาระของหนังสือ คือ คำสารภาพบาปของ

สัตว์เดรัจฉาน หวังว่าชาวโลกอ่านแล้วจะมีความสำนึกว่า จะทำบุญหรือทำบาปแล้ว แต่จะเลือกเดินจะเป็นคนหรือเป็นสัตว์ ขึ้นอยู่ที่ใจอันเดียว สัตว์เดรัจฉานโชคดีที่ได้พบการโปรดครั้งนี้ ได้รับประโยชน์เหลือคณานับได้โอกาสปลดทุกข์เข็ญ เพื่อความเสมอภาคของจิตเพียงแต่ยังหลงผิดอยู่เท่านั้น วันนี้ฉันได้ร้องขอแทนสัตว์ทั้งหลายหวังว่าชาวโลกจะวางมีด ละทิ้งความโหดร้าย โลภโมโทสันออกไปเปลี่ยนจิตเป็นจิตสงบดังจิตพุทธ ต่อไปเลิกการกระทำเยี่ยงสัตว์จงปฏิบัติต่อคนด้วยใจเอื้ออารี ประกอบการงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตไม่คิดฆ่าปล้นจี้เพื่อปากท้อง อยู่ร่วมกันอย่างผาสุก จิตก็จะสบายไม่มีการแก่งแย่ง โลกก็จะมีแต่สันติสุข กลายเป็นพุทธศาสนาจักรปทุมทิพย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ มนุษย์ก็จะอยู่อย่างสะอาดสะอ้านและสงบทุกอย่างก็ได้ตามธรรมชาติของฟ้าดิน กลายเป็นสวรรค์ในโลกมนุษย์จะไม่น่าชื่นชมหรอกหรือ

หนังสือวงเวียนกรรมของสัตว์โลก แต่งเสร็จก็ได้รับการแซ่ซ้องจากทั้ง 3 โลก ต่างส่งข่าวกันทั่ววงจรของสัตว์ถูกตัดขาดกล่าวขานกันต่อไป จำนวนสัตว์มหาศาล มีวันที่จะถูกปลดปล่อยเนื่องจากมหากุศลครั้งนี้เหนือคณานับ การอธิษฐานของฉันค่อยได้เห็นผลขึ้นมาบ้าง หวังว่าผู้คนจะได้พิมพ์เผยแพร่ออกไป เพื่อได้โปรดสัตว์เป็นประโยชน์ต่อชีวิตทั้งหลาย กุศลกว้างใหญ่ไพศาลอันจะได้จากการตีพิมพ์ออกไป จึงขอแสดงความยินดีไว้ ณ ที่นี้.

เสด็จทรงวันที่ 13 มีนาคม 2525

คำอนุโมทนานำของ
ท่านเทพลื้อซุนเอี้ยงโจวซือ

มนุษย์ถูกขนานนามว่า เป็นชนชั้นสัตว์ประเสริฐ พวกชนชั้นสูงสุดอยู่เหนือชนชั้น ถ้ามองมนุษย์ปัจจุบันได้สูญเสียกิตติมศักดิ์ส่วนนี้ไปแล้ว ทุกผู้-ทุกนามต่างแข่งขันกันประกอบธุรกิจที่ต่ำทรามอย่างนี้ (แหล่งอบายมุข) กลายเป็นแหล่งที่มีความเจริญมาก แต่ทว่ามีสภาพที่เหมือนกันอย่างหนึ่ง การตบแต่งไม่เหมือนเล้าเป็ดเล้าไก่หรอก หากแต่ว่าทำธุรกิจโสมมละอายใจ แม้แต่บนท้องถนนที่กว้างใหญ่ก็เต็มไปด้วยการจี้ปล้น มั่วสุมกามราคะ หรือไม่ก็มีกิจการค้าที่คอยหลอกต้มตุ๋นอยู่ทั่วไป ทำให้สะเทือนจิตสวรรค์ สูญสิ้นจิตมนุษย์ ด้วยเหตุฉะนี้ คนนั่นเองจึงเป็นผู้สร้างวงเวียนกรรมของสัตว์เดรัจฉาน

ด้วยเหตุฉะนี้ สัตว์เดรัจฉานจึงมีลักษณะสี่เท้าเดินดิน สันหลังหันสู่ฟ้า ถ้าเกิดอยู่ในป่าเปลี่ยว ต้องรับทุกข์จากลมโกรกฝนสาด ถ้าเกิดในบ้านคนก็มีกรงขังอยู่ใกล้กับหม้อต้มน้ำสักวันหนึ่งก็จะถูกเชือดเฉือน ถูกคนต้มแกงกินเนื้อ แทะกระดูกอย่างอร่อยเหมือนกับมีความแค้นที่ลึกซึ้ง ต้องชำระ ทรมานแสนสาหัสจนเหลือที่จะกล่าว ร้องขอชีวิตก็ไม่ได้ ต้องตายภายใต้คมดาบ น่าสงสารยิ่งนัก ถ้าได้ศึกษาลึกลงไปจะพบว่าวิญญาณของสัตว์ก็ไม่ต่างไปกับวิญญาณของคน ล้วนเกิดจากบาปที่เวียนมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานใช้หนี้กรรม เป็นเช่นนี้แล้ว ก็มิใช่เป็นการลดความหมายของการเป็นคนหรอกหรือ ประพฤติธรรม มนุษย์สามารถที่จะเกิดจะดับได้เอง สัตว์เดรัจฉาน

ไม่สามารถที่จะทำได้ น่าเจ็บใจยิ่งนัก

ในประเทศจีนสมัยราชวงศ์หมิง มีนักกวีผู้หนึ่งชื่อว่า "เถาหวั้งลิน" เขียนไว้ว่า สัตว์กับฉันเดิมเป็นจิตเดียวกัน ผิดแยกก็เพียงร่างหาใช่จิต เหตุใดเล่าจึงต่างกัน เนื้อจากแม่เดียวกัน ธรณีกรรแสงเวทนาคนยิ่งนัก จากบทกวีจะเห็นว่า คน สัตว์ ต่างถือกำเนิดจากจิตวิญญาณแหล่งเดียวกัน เหตุจากบุญบารมีจึงเกิดเป็นคน ทำบาปจึงเกิดเป็นสัตว์ จากการแตกต่างของร่างกายก็ทำให้การเป็นอยู่ก็แตกต่างกัน แต่ทว่าใจมีเมตตากรุณา แม้ต่อสัตว์ก็ตามเราไม่ควรฆ่าแกง เพื่อบำเรอปากท้อง จะได้งดบาปจากการกิน ยิ่งท่านที่ปฏิบัติธรรมด้วยแล้ว ควรจะรับประทานมังสาวิรัติ เพื่อความสดชื่นของกายและใจ เพื่อการหลุดพ้นจากวิญญาณอกุศล

สำนักเซิ่นเต๋อถัง ได้รับราชโองการจากสวรรค์ให้เรียบเรียงหนังสือวงเวียนกรรมของสัตว์โลก เพื่อเตือนสติชาวโลก ข่าวแพร่สะเทือนไปถึงสามโลก เพื่อระงับบาป ชี้แจงบาปบุญคุณโทษในโลกของวิญญาณนี้ หนังสือเล่มนี้ อาจเรียกว่า คำเรียกร้องของวิญญาณสัตว์เพื่อให้มนุษย์เข้าใจว่า "วิญญาณไม่ดับสลาย" และช่วยไม่ให้ต้องตกไปสู่อบายภูมิอีก หนังสือนี้ทำไม่ง่ายนัก ต้องอาศัยวิญญาณของคุณหยางเชิงโดยการนำของท่านอรหันต์จี้กง เที่ยวลุยไปทั้ง 3 โลก เยี่ยมเยือนถึงสัตว์ต่าง ๆ เพื่อลดความโหดร้ายของคนลง หนังสือนี้จึงเปรียบประดุจยาระบายความร้อนของจิต พวกเราชาวเทพต่างได้ข่าวการทำหนังสือจึงได้ลงประทับทรงเพื่ออวยพร

ประทับทรงวันที่ 13 มีนาคม 2525

ประกาศจากสำนักเลขาสวรรค์

1. หนังสือเล่มนี้ ได้รับเทวโองการจากสมเด็จพระแม่เจ้าแห่งสวรรค์และเง็กเซียนฮ่องเต้ให้จัดแต่งหนังสือขึ้นมา สมเป็นหนังสือดีเลิศช่วยกระตุ้นเตือนผู้คนให้มาฝึกฝนธรรมะ

2. อักษรในหนังสือหากมีผิดตกหล่น ก็มาจากความจริงมีผิดพลาดบ้าง ขอท่านผู้อ่านอย่าดูแคลน

3. หนังสือนี้มาจากแรงใจของพระอรหันต์และมนุษย์ ใช้เวลาแรมปีจึงสำเร็จลุล่วง สาระทั้งเล่มได้บันทึกความเป็นอยู่ของจิตวิญญาณของสัตว์เดรัจฉาน โดยมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ "สรรพสัตว์กับมนุษย์มีจิตอย่างเดียวกัน" กับ "ความเมตตากรุณา" เพื่อลดความโหดร้ายทารุณของมนุษย์ เพื่อรักษาธรรมชาติดังเดิม เพื่อประโยชน์ของสรรพสัตว์ เกิดใจกรุณาขึ้นมา จึงไม่ควรดูหมิ่นละเลยไป

4. หากต้องการต่ออายุ เลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงานในทางที่ถูกที่ควรลดความเจ็บปวดของโรคร้าย ลบล้างบาปเวร สลายความแค้นเคืองปางก่อน สร้างบุญกุศลช่วยปัดเป่าเคราะห์ร้ายของบรรพบุรุษ ผู้ขอต้องตั้งจิตอธิษฐานจุดธูป ต่อหน้าพระพุทธรูป หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือฟ้าดิน ขอจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อแจกจ่าย เพื่อสร้างกุศลบารมี

5. หนังสือเล่มนี้อยู่ที่ไหน จะมีเทวดาดูแล อ่านเสร็จควรเก็บไว้บนหิ้งพระหรือหิ้งหนังสือ หรือให้เพื่อนอ่านต่อ กุศลจะเพิ่มพูน ถ้าหากทำในทางตรงข้ามสวรรค์ก็ช่วยไม่ได้

เทวดาเซียนทั้งประทับทรงมีกลอนว่า

ส่งคำสาร	เพื่อโปรด	ชีวิตสัตว์
คนและสัตว์	ชีวิต	สัมพันธ์กัน
โปรดปล่อยสัตว์	ทรงไว้	ซึ่งผลบุญ
อยู่เย็นสุข	สืบลูกหลาน	ทุกทั่วหน้า

คำอนุโมทนา

สังคมทันสมัย พูดถึงความเป็นอยู่ที่ดี ๆ โดยมารยาทสัตว์ก็ได้รับการยกย่องให้สูงขึ้นด้วย แต่ว่ามีไม่น้อยทีเดียวที่แต่งตัวโดยสูทสากลใส่รองเท้าหนังอย่างดี ได้ร่วมกันกินสัตว์เป็น ๆ เพื่อความอร่อยของความสดใหม่ ๆ บำรุงพุงให้ใหญ่ขึ้น โดยน่าจะตั้งชื่อการเลี้ยงอย่างโก้หรูนั้นว่า "อาหารป่าเถื่อน" จะเหมาะสมกว่า โปรดวางช้อนลงและถามวิญญาณในจานนั้นว่า "ตอนนี้พวกเธอรู้สึกอย่างไร" พวกมันจะตอบว่า คุณพี่ครับ เชิญทานเถอะ ถึงอย่างไรก็เอามาตั้งโต๊ะแล้ว ยังจะมีอะไรพูดอีก พวกฉันยอมสละชีวิตอันน้อยนิดของฉันเพื่อชีวิตอันใหญ่โตของท่าน เพียงแต่เมื่อท่านทานอิ่มแล้วสามารถทำธุรกิจที่เที่ยงตรง สละเพื่อส่วนรวม ประเทศชาติ แม้แต่เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ยังดี แต่ถ้ากินเพื่อความอร่อยของปาก เพื่อบำเรอกามราคะ เสร็จแล้วก็ไปเบียดเบียนชาวบ้านเขาอีก ถ้างั้นอาหารมื้อนี้ก็จะสูญเปล่าเสียแล้ว

พวกสัตว์ต้องพลีชีพเพื่อบำรุงธรรม เลี้ยงชีวิตมนุษย์ บุญกุศลมากหนัก หนังสือเล่มนี้เป็นโอกาสให้พวกสัตว์ได้ระบายความในใจของมัน ขอให้ท่านจงสงบใจฟังความทรมานของพวกเขา เกิดจิตเมตตาจากวันนี้ไปจงวางมีดลง แม้นสัตว์จะยอมให้ท่านได้เชือดเฉือนแต่จิตใจก็เต็มไปด้วยความแค้น ได้แต่ยอมจำนงต่อชีวิต เพียงหวังมนุษย์เกื้อกูลมนุษย์ด้วยกันให้ดี ๆ อย่าเคลือบแฝงไว้ในใจ เพื่อหลอกลวงตีชิง วิ่งราว ข่มขืน ต่ำกว่าสัตว์เดรัจฉานเสียอีก เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็มิใช่เป็นการลดความหมายของการเป็นคนหรอกหรือ

สำนักเซิ่นเต๋อถัง ใช้เวลา 1 ปีได้รับโองการสวรรค์ โดยการนำของท่านอรหันต์จี้กงกับร่างทรงนายหยางเซิง นั่งปทุมทิพย์อาสน์เพียงเยี่ยมวิญญาณสัตว์ เรียบเรียงหนังสือ วงเวียนกรรมของสัตว์โลกออกสู่สายตาชาวโลกเพื่อเปลี่ยนแปลงการเป็นอยู่ของชาวโลก เพื่อให้เสือ สิงห์ กระทิง แรด และงูสารพิษ ต่างสำนึกบาป เปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตามาเป็นมนุษย์ที่ดี ๆ

เพื่อโลกจะได้สงบลง บนถนนหนทางที่เดินอยู่ ล้วนแล้วแต่เป็นคนดีแท้เสมอกันหมด ต่างมีความสุขสราญหรรษา ฟ้าดินนิมิตทุกสิ่งร่มเย็น ภาพความสุขนี้ได้แขวนอยู่ทุกบ้านช่อง ความสุขชั่วนิรันดร์ข้าขออนุโมทนากับความเสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของหนังสือเล่มนี้

ประทับทรงวันที่ 13 มีนาคม 2525

ทำไมจึงเกิดเป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ กัน

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง ความว่า :-

สรรพสัตว์อาศัยกรรมถือกำเนิด ถิ่นดั้งเดิมอาศัยอยู่แดนสวรรค์
ฟ้าสงสารสรรพสัตว์ยังโปรดลง แม้นซื่อตรงเสื้อทรงให้พร้อมพระสูตร
ในแผ่นดิน ณ บัดนี้อุบัติแล้ว พระสูตรแท้พบยากยิ่งอยู่ที่รู้
ความประพฤติคุณธรรมสุทธิสูตร มิต้องถูกเป็นสัตว์เท้าทั้งนกกา

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! หนังสือเที่ยวเมืองนรกเมืองสวรรค์ ก็ได้ทำเสร็จแล้ว ข้าและหยางเซิงได้ทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่ฟ้าดินได้มอบหมายให้เสร็จลง เราศิษย์อาจารย์ก็ได้สนองคุณสวรรค์ ช่วยเพิ่มพูนอาหารทิพย์แก่มวลมนุษย์ เปิดม่านทองของสวรรค์และเปิดประตูลึกลับของนรก บัดนี้ก็เฝ้าดูการบำเพ็ญเพียรของมนุษย์เถอะ ทั้งนรกและสวรรค์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว พวกท่านเชิญเลือกเดินตามใจ ข้านั้นเป็นเช่นดั่งจิตแม่ แผ่เมตตาการุณย์จนหมดใจ หวังให้สรรพสัตว์จงบรรลุถึงปัญญาซึ่งจะพบได้ในหนังสือทั้ง 2 เล่ม ดำรงตนเป็นคนที่มีศีลธรรมจรรยา คิด ๆ แล้วฉันพูดมากเหลือเกิน ไม่ได้รับผลตอบแทนเลยนอกจากลมเย็น ๆ วันนี้ข้าได้มาถึง "เซินเต๋อถัง" สวรรค์มีบัญชาใหม่ ข้าก็จะนำนายหยางเซิงออกเที่ยวสำรวจ วิญญาณของสัตว์โลก เพื่อแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ฟังดูก็เหมือนสดใหม่ เพราะของสด ๆ จากทะเล จากป่าเขาของพิเศษอย่างนี้ พวกเราก็อยากคิดจะกิน "ของสด ๆ" เพราะ

ถูกกับปากของท่านมาก ก็ไม่พ้นที่จะต้องทะเลาะต่อกรกับสัตว์เดรัจฉาน พวกท่านรู้แต่รสหอมหวานของมัน รู้ความสดใหม่ของเนื้อ แต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคยเงียบฟังการเรียกร้องจากใจมันจากวิญญาณมัน ดังนั้นพวกท่านรู้แต่กินเนื้อที่มีเลือดสด ๆ รู้ไหมยังกินวิญญาณสด ๆ ของมันด้วย วันนี้ข้าพานายหยางเชิงไปดูวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์ต่าง ๆ เพื่อให้ท่านได้ล่วงรู้ วิญญาณสัตว์มีสภาพอย่างไร จะได้ทำใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น อันนี้ไม่เพียงรู้ถึงความเร้นลับของโลกวิญญาณ หากยังเป็นความรู้ทางวิทยาศาสตร์ยุคใหม่ สรรพสัตว์ย่อมมีทั้งวิญญาณและชีวิต อันนี้ไม่อาจปฏิเสธได้เลย หยางเชิง ท่านมีความคิดรู้สึกเป็นอย่างไร.

หยางเชิง : ห้าปีผ่านไปนี้ ด้วยบุญบารมีท่านอาจารย์ ทำให้ผมมีความรู้ซึ้งถึงโลกวิญญาณ สามารถทำหนังสือเที่ยวนรก-สวรรค์ 2 เล่มเสร็จสิ้นตามบัญชาของสวรรค์ ถึงแม้จะผจญภัยถึงความยากลำบากนานาชนิด เมื่อหนังสือได้ออกสู่ชาวโลกผมก็ได้ลืมความลำบากไปหมดทั้งสิ้น จากวันนี้ไป ก็โปรดท่านอาจารย์แผ่เมตตาช่วยเหลือ วันนี้ในใจรู้สึกยินดีที่ได้รับบัญชาจากสวรรค์อีก เพื่ออุทิศชีวิตจัดทำหนังสือเพื่อโปรดสรรพสัตว์ในสถานะการณ์อันแปลกใหม่นี้ ยิ่งมีเวลาเต็มที่ พอที่จะให้สำนึกและช่วยเหลือตนเอง ขอบคุณสวรรค์ที่กรุณา ขอบคุณท่านอาจารย์ช่วยเหลือศิษย์ ขอเพียงในชีวิตนี้ได้สร้างมหากุศล เพื่อสักวันหนึ่งจะได้บรรลุธรรมะอันยิ่งใหญ่ จะได้ไม่ผิดหวังแก่อาจารย์และ

เพื่อนร่วมบำเพ็ญเพียร

อรหันต์จี้กง : ขุนเขาขวางหน้า ลำธารเหือดแห้ง ทางตันแล้ว เบื้องหน้าหมู่บ้านดอกหลิวบานสะพรั่ง หนทางมนุษย์ช่างขรุขระ ช่างเป็นหนทางของการฝึกปรือ พบอุปสรรค์ก็ให้ยิ้มสู้ พบทางราบรื่นก็อย่าหลงดีใจ พายเรือทวนกระแสน้ำ สามารถฝึกคนให้ก้าวหน้า ล่องเรือตามน้ำ พรวดเดียวก็ไกลพันลี้ ลอยคออยู่ในทะเลทุกข์หารู้ไม่ อริยมรรคเป็นแบบอย่างของทางธรรมะอันยิ่งใหญ่ ทั้งหนักแน่นและยาวไกล น้ำย่อมไหลลงสู่ที่ต่ำ มนุษย์ควรไต่เต้าให้สูงขึ้น อันนี้เป็นกฎที่ถูกต้องของธรรมชาติ ไม่ใช่จะมีพื้นฐานพิเศษ จะได้ปลูกบัวในกองเพลิง พายเรือทวนน้ำหรือ ! แสงจรัสแห่งอริยะผลกำลังเจิดจ้าอยู่ในนภากาศ อาจารย์อยู่ข้างกายเจ้า ด้วยสมาธิอันแรงกล้า เพื่อสังคม เพื่อมนุษย์ชาติ ขออุทิศผลงานอันสำคัญ เชิดชูคุณธรรม แผ่เมตตากรุณย์ สิ่งเหล่านี้เป็นความต้องการเร่งด่วนของสังคม เรามาร่วมแรงร่วมใจ ทางธรรมอันจรัสแสงกำลังรออยู่เบื้องหน้า อย่าให้ประชาผิดหวัง จงเดินอยู่บนอริยมรรครักษาความศรัทธาเอาไว้เถอะ

หยางเซิง : ขอบคุณ ๆ อาจารย์ที่แนะนำ ศิษย์ปฏิบัติตามด้วยชีวิต ไม่ทราบว่าจะเอาวิธีแบบไหนไปพบปะกับวิญญาณสัตว์เดรัจฉาน

อรหันต์จี้กง : เราไม่เพียงแต่พบปะสัตว์เดรัจฉานธรรมดาเท่านั้น สัตว์ที่กำเนิดจากรก ไข่ ที่ชื้นแฉะ และที่แปลงได้ก็รวมอยู่

ในหนังสือ วงเวียนกรรมของสัตว์โลก แม้มันจะมีร่างกายต่าง ๆ กัน แต่ก็มีกระแสไฟ(วิญญาณ)เดียวกัน สามารถให้กำเนิดเครื่องใช้ต่าง ๆ ทำงานในพื้นพิภพนี้ แม้มีสัตว์มากมาย แต่วิญญาณเดิมมาจากสวรรค์ชั้นอรูปพรหม จากแหล่งเดียวให้กำเนดหมื่นแสน ถ้าหากตอนนี้จะสืบหาต้นตอก็ต้องให้สรรพสิ่งรวมตัวเป็นสิ่งเดียวกันเสียก่อน จึงจะติดตามไปถึงรากเดิมได้ นั่นก็คือ จากรากเดิมอันเดียวนี้ เสมือน (จิตเดิม ต้นกำเนิดพลังเดิม) และจากการผ่านขั้นตอนต่าง ๆ กัน เพื่อความอยู่รอดของชีวิตเลยหนีห่างจากคุณธรรม ทุกวันก็มีแต่ความอยากได้ ความร่ำรวย สมาธิก็ลดถอยลง ชีวิตผ่านอุปสรรคจนกระทั่งถึงทางที่เกิดอันตรายขึ้น ทำให้มนุษย์เริ่มเสาะแสวงหา ค้นคว้า หาพลังงานสิ่งทดแทน ข้ากำลังจะเตือนพวกเขา ถ้าไม่รู้สึกระงับเสียบ้าง ไม่ทำบำเพ็ญเพียร ถูกความโลภเข้าครอบงำไม่ชำระจิตใจ ถูกทำลายจนใช้ไม่ได้ ทำให้จิตใจแปรเปลี่ยนจนไม่สมประกอบ ยึดติดกับความเจริญทางวิทยาศาสตร์ ประสาทอ่อนแอลง จนทำให้เกิดโรคประสาท ทำให้เพิ่มตัวละครมากขึ้น ด้วยเหตุฉะนี้ เพื่อช่วยเหลือความอ่อนแอของประสาทและฟื้นฟูสุขภาพจิตให้สมบูรณ์ ศาสนจักรเป็นหนทางหนึ่งที่จะฟื้นฟูจิตวิญญาณได้ สัตว์ต่าง ๆ ที่สูญสิ้น รูปลักษณ์ของมนุษย์ ก็ยังมีวิญญาณที่เหมือนมนุษย์อยู่ ก็ยังมีชีวิตอยู่เป็นเพื่อนของมนุษย์ เช่น สุนัขมีความซื่อสัตย์ แพะมีความกตัญญู วัวที่มีบุญคุณ และไก่ที่รักษาความเที่ยงตรงเป็นต้น ซึ่งล้วนมีคุณต่อมนุษย์ชาติเป็น

อย่างยิ่ง อันนี้เป็นการยืนยันว่าแม้มีร่างที่ต่างกัน อาจจะมีร่างเล็กมาก แต่พวกมันก็มีวิญญาณเหมือนกัน มีเลือดเนื้อ พวกเขาถ้ามีมนุษยธรรมและมีชีวิตเพิ่มขึ้น ทำการวิจัยค้นคว้าอย่างจริงจัง อันนี้ไม่ถือว่า "งมงาย" เพียงแต่ถ้าท่านยอมรับว่าสัตว์ก็มีวิญญาณ ดังนี้หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ก็มีค่าควรแก่ศึกษา พระพุทธเจ้าทั้งหลาย เทวดาทั้งหลาย ก็รู้ก่อนใคร ถึงโลกของวิญญาณนี้ พระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นตัวแทนอันสูงสุดของวิญญาณ จะค้นคว้าโลกวิญญาณของสัตว์ มันง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ หนังสือชุมนุมสัตว์เป็นข้อมูลอย่างดี ในการศึกษาความเป็นอยู่ของวิญญาณ เปรียบเหมือนนักวิทยาศาสตร์ ใช้แว่นขยายส่องดูจุลชีพปานนั้น อาศัยตาเนื้อของคนก็เห็นแต่ภายนอกและกายเนื้อเท่านั้น รูปลักษณ์ของวิญญาณสัตว์ต้องอาศัยสมาธิจิตหรืออภิญญาของอรหันต์เท่านั้นจึงจะเห็นได้ หนังสือนี้อาจเรียกว่า "สังเกตการณ์ทางวิญญาณของสัตว์" อันนี้เป็นบทพิสูจน์ที่ล้ำหน้าทางศาสนาในโลกวิทยาศาสตร์ที่เจริญรุ่งเรือง ได้มีการสืบเสาะหาชีวิตอีกโลกหนึ่งมีการพัฒนามาจนถึงมีดาวเทียม จรวด แต่ในทางศาสนาเรามีตาทิพย์ที่จะสืบเสาะความเป็นอยู่ของวิญญาณ เพื่อพยุงจิตวิญญาณของมนุษย์ชาติ เพื่อมิให้ต้องตกลงสู่การเป็นสัตว์โลกในทางกลับกันยังเป็นการส่งเสริมให้จิตวิญญาณของมนุษย์เลื่อนฐานะสูงขึ้นสู่เทวภูมิและพุทธภูมิเป็นที่สุด ปฏิรูปสังคมส่วนใหญ่ให้ทุก ๆ คนได้ห่อหุ้มดวงจิตของโพธิสัตว์ ใจเมตตาการุณย์ ทุก ๆ คน

ต่างปฏิบัติต่อกันด้วยความสุข ไม่ล่าเนื้อที่อ่อนแอเป็นเหยื่ออันโอชะ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็จะบรรลุถึงคำกล่าวของท่านขงจื๊อที่ว่า "โลกเนรมิตที่เหมือนกันหมด" ผู้มีเมตตาก็จะรักสัตว์ ผู้มีใจกุศลก็จะบริจาคสู่ผู้ยากไร้ มหาเมตตากอปร์ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ กรุณาเอื้อเฟื้อต่อมนุษย์ทั้งหมดนี้ เหมือนดั่ง "ทั้งสัตว์และฉันเสมอเหมือนกัน" ภาพหนึ่งหรอกหรือ ?

หยางเซิน : ท่านอาจารย์กล่าวได้ดีมาก สูตรที่บริสุทธิ์บรรจุแต่ถ้อยคำอัศจรรย์ สรรพสัตว์ได้ฟังแล้วจะได้ประโยชน์เหลือหลายบรรจุสัจธรรมอันยิ่งใหญ่

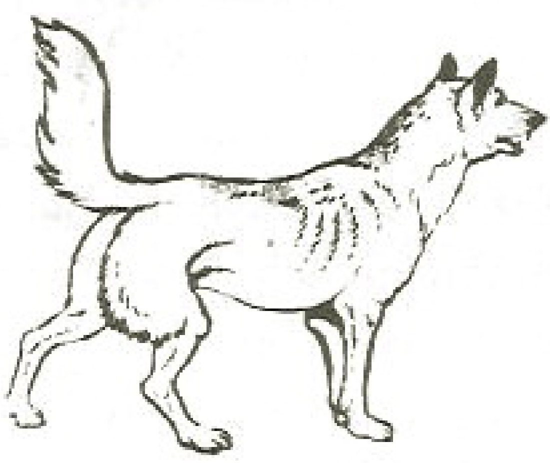
อรหันต์จี้กง : ปัจจุบันการปฏิบัติตนของมนุษย์บางคนต่ำทรามยิ่งกว่าสัตว์ จึงมีคำด่าคนว่า "คนร่างสัตว์" ด้อยกว่าสุนัขอาชาไนย์ที่ซื่อสัตย์อารีย์ บัดนี้ สวรรค์เมตตาทรงโปรด สัจธรรมลงมาสู่โลกอีกครั้งเพียรพยายามจะขนสัตว์ให้ข้ามพ้นโองฆะสงสาร เปลี่ยนร่างสัตว์กลับสู่ร่างคนดังเดิม ดังนั้นจึงได้มีคำสั่งให้จัดทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" เพื่อ **หนึ่ง** ให้คนมีความกลัวจะได้สำนึกกลับใจได้ **สอง** ให้วิญญาณบรรลุสัจธรรม เพื่อให้สำเร็จตามคำบัญชาในการโปรดสัตว์ทั้งสามโลก หวังว่าท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำพูดของอาตมา ผู้ที่กำลังทำบาปอยู่ก็ให้ละเสีย จะได้ไม่เพาะนิสัยให้ติดเป็นสันดานจะได้ไม่ต้องไปเกิดเป็นสัตว์ซึ่งน่ากลัวยิ่งนัก

หยางเซิง : ใจอริยชน กับ สรรพสัตว์ เมื่อรวมกัน เป็นหนึ่ง

พุทธพจน์ กล่าวถึง เมตตากรุณา ขงจื้อ กล่าวถึง ความซื่อสัตย์ ขยันหมั่นเพียร เต๋า กล่าวถึง ความบริสุทธิ์ พระเยซู กล่าวถึง ความรัก พระอัลเลาะ กล่าวถึง ความใสสะอาด ศาสนาทั้งหลาย ทรงกล่าวถึง เมตตากรุณา รักและสงสาร ความสะอาดบริสุทธิ์ และการบำเพ็ญธรรมล้วนแต่ไม่ข่มเหงรังแกผู้อื่น รักษาความบริสุทธิ์ของจิตไม่ให้แปดเปื้อน ทำให้ผู้คนนับถือ สวรรค์ประทานธรรมะ เผยแพร่ ความเมตตา พวกเราได้รับผลอย่างแน่นอน

อรหันต์จี้กง : ศิษย์ข้าพูดถูก สมัยก่อนมี พระราชาองค์หนึ่งชื่อเซียงอ๋อง มีใจโอบอ้อมอารี แต่ละปีมีทุกขภัยหลายครั้ง เขาก็ได้ออกบรรเทาทุกข์ เยี่ยมเยียนช่วยเหลือ คิดปรับปรุงพัฒนา มีวันหนึ่งแดดร่มลมตก อากาศกำลังดี ฝูงนกทั้งหลายต่างร้องตกใจ บรรดาสัตว์ก็โลดเต้น เมื่อเซียงอ๋องมาถึงท้องที่ ๆ หนึ่ง แลเห็นกลุ่มนายพรานกำลังจัดแจงเครื่องดักสัตว์ มีตะข่าย เป็นต้น พวกที่กำลังกางตะข่าย ก็ร้องด้วยใจลำพองว่า “พวกที่มาจากฟ้า พวกที่มาทางบก พวกที่มาจากทิศทั้งสี่ขอให้เข้ามาอยู่ในตะข่ายของข้า อย่าได้เล็ดรอดได้แม้แต่ตัวเดียว” เซียงอ๋อง รู้สึกทนฟังไม่ได้ ก็มีคำสั่งให้รื้อตะข่ายออก 3 ด้าน เหลือไว้เพียงด้านเดียว แล้วกล่าวอธิษฐานว่า “พวกที่คิดจากไปทางซ้ายก็ไปทางซ้าย พวกที่คิดจะไปทางขวาก็ไปทางขวา พวกที่จะขึ้นข้างบน ก็ให้ขึ้นข้างบน พวกที่คิดจะลงมา ก็ให้ลงมา เมื่อไม่อยากมีชีวิตอยู่ ก็ให้เข้าไปในตะข่ายของคน” พวกนายพรานพอได้ยินแล้ว รู้สึกประทับใจ บทกล่าวที่รื้อตะข่ายสามด้านนี้

ถูกเล่าต่อ ๆ กันมาจนถึงทุกวันนี้ ผู้คนทุกวันนี้ มีบางคนจิตอกุศล ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถือเป็นของผิดปกติ ควรที่จะได้ พิจารณาคำพูด ของเซียงอ๋องซึ่งเป็นที่ประทับใจ คนก็เป็นหนึ่งในบรรดาสัตว์ เป็นสัตว์ประเสริฐอยู่ชั้นแนวหน้าของสัตว์ ควรจะมีหน้าที่ใน การอนุรักษ์และเห็นใจสัตว์ ในโลกนี้มีคนใจบุญ ในประเทศ ต่าง ๆ ได้ตั้งสมาคมอนุรักษ์ชีวิตสัตว์ ซึ่งมีประโยชน์มาก จิตใจ อรหันต์ของอาตมาก็พลอยสบายใจได้หน่อยหนึ่ง คราวนี้จะพา นายหยางเชิง ไปเยี่ยมเยียนสัตว์เดรัจฉาน เปิดเผยความเป็นอยู่ ของมันเพื่อให้ชาวโลกคอยบำรุงใจที่เมตตาเอาไว้ เหลือแต่ ความดีประพฤติแต่กุศลกรรม ซึ่งทางศาสนาพุทธ กล่าวถึง "กฎแห่งกรรม" เป็นการยืนยัน ว่าคำกล่าวเช่นนี้เป็นความจริง ขอให้ชาวโลกอย่าหลงงมงาย !

เจ้าหลินเชิง ต้องเกิดมา เป็นหมาดำ

ชาติก่อนทำ รีดไถเงิน ขึ้นชิวเหลียน

สุนัขดำครวญครางถึงเวรกรรมที่ตนก่อไว้

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 16 มีนาคม 2525 กลอนว่า :-

รู้จักปลดจักปล่อยให้ชีวิต เมตตาจิตฝึกธรรมะเป็นพระได้
ทั้งสามมื้อถือมังสาสุขกายใจ ผุดผ่องใสผักสดสดไม่สิ้นเปลือง
สรรพสัตว์บำเพ็ญเพียรก่อปัญญา เฝ้าศรัทธาใช้หนี้กรรมไร้แค้นเคือง
ชดใช้กรรมครบสามชาติจิตมารุ่งเรือง ปัญญาเปรื่องไร้เหตุผลแยกชั่วดี

อรหันต์จี้กง : สัตว์แม้ไม่ใช่ร่างคน แต่วิญญาณของมันก็เหมือนของคน ต่างก็มีชีวิตร่วมโลกเดียวกัน เป็นเพราะก่อนเกิดมีกรรมชั่วมาก ขาดความเป็นคน ชาตินี้จึงสูญสิ้นความเป็นคนกลายเป็นสัตว์ ถ้าหากใครมีตาทิพย์แล้ว หรือใจเมตตาแล้วก็จะไม่ใจร้ายไปทำร้ายสัตว์ พระสูตรในพุทธศาสนากล่าวว่า "สิ่งที่เคลื่อนไหวได้ย่อมมีวิญญาณ" พูดไว้อย่างแจ่มชัดว่าสิ่งเคลื่อนไหวได้ย่อมมีวิญญาณ เธอจงดูคนที่ตายแล้ว เมื่อวิญญาณออกจากร่างไปแล้ว เขาก็จะไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ วันนี้จะพาวิญญาณนายหยางเชิงไปท่องมนุษย์โลกเยี่ยมเยียนวิญญาณสัตว์ ฟังความในใจของมัน เพื่อเตือนสติผู้คน ท่านหยางเชิงตระเตรียมเรียบร้อยแล้วหรือ?

หยางเชิง : ขึ้นสวรรค์ ลงนรก ก็ขึ้นนั่งแต่ปทุมทิพย์ ไม่ทราบว่าคราวนี้จะนั่งอะไร

อรหันต์จี้กง : ปทุมทิพย์เสียอย่าง ในน้ำบนอากาศก็ไปได้ คราวนี้ก็ให้ไปบนบกก็แล้วกัน แม้ว่าฝุ่นกิเลสจะหนาหน่อยก็ไม่สามารถจะระคายเราได้ ก็ปทุมเกิดจากโคลนตม แต่ก็ไม่เลอะโคลนตมมิใช่หรือ ?

หยางเซิ่ง : ดอกบัวที่ปราศจากน้ำนั้น ยิ่งวิเศษแท้

อรหันต์จี้กง : ถูกแล้ว ดอกบัวที่เกิดได้โดยปราศจากน้ำ ก็อาศัยฝนทิพย์เป็นน้ำมนต์เลี้ยงรด อาตมาจะเนรมิตฝนทิพย์บัดนี้

หยางเซิ่ง : บัดเดี๋ยวนั้น ฝนทิพย์ก็โปรยปราย ปทุมทิพย์ช่างขาวบริสุทธิ์ กลีบบานสะพรั่ง ยิ้มรับ

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า ! ดอกบัวกำเนิดจากโคลนตม บ่อน้ำไม่ใช่สระบัวน้อย ๆ หรอกหรือ เธอดูสิ ถนนแต่ละสายกลับกลายเป็นสระบัวไปหมด พวกชั้นสูงที่รักความสะอาด พอเจอะหน้าฝนก็ไม่อยากออกจากบ้าน ได้แต่ขึ้นรถให้สบายไป แต่ว่าพวกชาวนาที่ไถนา พวกเขาไม่ต้องเสียสตางค์ ใส่รองเท้าฝนก็ยังเดินอยู่ในโคลนตม ทำนาไปตามภาษาของพวกเขา พระเจ้าก็เหมือนกัน ยิ่งอยากเดินในถนนที่เต็มไปด้วยโคลนตม เพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ของท่านทั้งหลาย ทั้งอันตรายเจ็บปวด วุ่นวายยิ่งตอนพบอุปสรรค พระเจ้าก็รีบไปที่เกิดเหตุ ด้วยจิตโพธิสัตว์พยายามช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ยอมสละแรงกายไม่บ่น อันนี้ก็เป็นการตอบสนองกรรมดีของพระเจ้าละ ปทุมทิพย์ก็คือการแปลงร่างของพระเจ้าละ ทุกวันร่างกายเกลือกกลั้วอยู่กับ

โลกีย์ที่แสนทุกข์ เพื่อโปรดช่วยท่านทั้งหลาย ถนนแห่งสัจธรรมนั้นขรุขระเดินลำบาก ก็เป็นการทดสอบจิตใจความอดทนของคนที่จะละกิเลสในขณะที่ตกทุกข์ได้ยาก ไม่ท้อถอย ดำเนินไปข้างหน้า ฟันฝ่าอุปสรรค ผลสุดท้ายก็จะได้สำเร็จบรรลุธรรม นายหยางเซิงเชิญนั่งบนปทุมทิพย์ไปยังที่มั่นหมายกันเถิด

หยางเซิง : ขอรับ เชิญ ท่านอาจารย์เริ่มเดินทางเถิด อาจารย์ครับ พอนั่งบนปทุมทิพย์ จิตใจก็เบาสบายจนเปรียบไม่ถูก วิวยามราตรีนั้นต้องใจคน ทุกบ้านทุกช่องเปิดไฟสว่าง ห้องหอพอเห็นเงาสลัว คำบัญชาอันใหม่ การเดินทางแบบใหม่ เพื่อโปรดสรรพสัตว์ เพื่อไม่ให้หลงผิด ทั้งเทวดาและคนร่วมใจกันไม่กล้าอิดออด ท่านอาจารย์คงลำบากมาก

อรหันต์จี้กง : สรรพสัตว์น่าจะได้คิดดูบ้าง ลำบากเพราะใคร ? ลำบากไปทำไม ? อาตมาใจนั้นรู้สึกอยากจะร้องเป็นเพลงสอนคน "มีคนอุทิศสติปัญญา อุตส่าห์ทนลำบาก ทั้งทิวาราตรีพร่ำร้องสอนธรรม ใจพวกเธอฟังอย่างงัวเงีย ปล่อยให้ข้าเศร้าเสียใจ สรรพสัตว์เสวยสุขหนึ่งไม่มีสอง พวกเราควรจะช่วยกันผดุงธรรมนาวา ปัจจุบันฉายส่องธรรมจิตหรือจิตสวรรค์ ตั้งใจบำเพ็ญเพียรให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ อย่างงงวย อย่าฟุ้งซ่าน ประกอบแต่ความดีเยี่ยงวีรชน จะได้ไม่อายต่อพระเจ้า ละทิ้งโลภโมโทสัน ก้าวพ้นม่านหมอกควัน พร้อมใจช่วยเหลือสำนักเซิ่นเต๋อถัง จัดทำหนังสือสอนคน ช่วยกอบกู้ชาวโลกขึ้นธรรมนาวา พวกเธอมีสุข อาตมาก็ดีใจประสบสุข อายุมั่น

ขวัญยืน"

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ขับร้องได้ดีมาก ศิษย์ฟังจนปลื้มปีติ

อรหันต์จี้กง : พวกเรามาถึงที่หมายแล้ว ลงจากปทุมทิพย์เร็ว

หยางเซิง : ที่นี่ที่ไหนครับ ?

อรหันต์จี้กง : ชานเมือง เกาโซง[1]

หยางเซิง : ค่ำนี้มาถึงหน้าประตูนี้ เจ้าของบ้านยังไม่ได้เข้านอน กำลังดูโทรทัศน์ในห้องโถงใหญ่ พวกเรามาที่นี่ไม่รู้ว่า รบกวนชาวบ้านหรือเปล่า

อรหันต์จี้กง : พวกเราตอนนี้มาเป็นกายทิพย์ พวกเขามองไม่เห็นเราไม่ต้องลำบากใจ เธอรู้สึกอะไรไหม ?

หยางเซิง : มีครับ ข้างประตูบ้านทำไมมีหมาดำตัวหนึ่งนอนอยู่ ข้างกายก็มีรูปร่างคล้ายคนผู้ชายอยู่ด้วยกัน ดูแล้วรู้สึกน่ากลัว

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องกลัว คนนั้นก็คือวิญญาณของหมาดำตัวนี้ละ เพราะเธอใช้ตาทิพย์ดูจึงเห็นเงาคนแต่ยังไม่จะแจ้งเพราะเธอยังมีกายเนื้ออยู่ เพราะร่างยังมีกายเนื้ออยู่ ให้อาจารย์ปลุกเสกตาของเจ้าอีกที ตาเจ้าจะได้เห็นกระจ่างแจ้ง และสามารถพูดคุยกับเขาได้สะดวก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์

อรหันต์จี้กง : ตาซ้ายคือดวงตะวันตาขวาคือจันทรา ตะวันจันทราส่องกัน สรรพสิ่งมองทะลุ ปลุกเสกดวงตาไม่ให้มีสิ่งบดบัง

---

1 เกาโซง เมืองใหญ่ทางภาคใต้ของไต้หวัน

มองผ่านทะลุทุกสิ่ง อมฺราปาลีปฺ !

หยางเซิ่ง : อาจารย์ทรงอิทธิฤทธิ์ พอจบคาถา ภาพข้างหน้าเปลี่ยนไป หมาดำตัวนั้นนอนไม่กระดุกกระดิก ตอนนี้มีร่างคนออกมา แต่ทำไมยังหมอบอยู่ที่พื้นละ

อรหันต์จี้กง : เพราะว่ามันได้รับโทษ ไม่สามารถแหงนหน้าขึ้นมาได้จึงหมอบอยู่กับพื้น มือทั้งสองข้างก็ย่ำดินเปรอะไปหมด แสดงว่าไม่สะอาดแห้ง คนแม้ยืนบนพื้นดิน แม้นว่าใส่ถุงเท้ารองเท้า ไม่ล้างสักวันหนึ่งก็จะมีกลิ่นขึ้น คน ๆ นี้ชาติก่อนเท้ามีกลิ่นเหม็น แม้แต่มือก็ยังเป็น "ฮ่องกงฟุต" เพราะฉะนั้นชาตินี้เกิดเป็นสุนัข สี่ตีนเดินดิน ให้มือเท้าเหยียบพื้นให้มั่นคง หลังหันสู่ฟ้า ก้มหัวลงดินสำนึกรับกรรมไปเพราะชาติก่อนทำผิดต่อฟ้าดิน ผิดศีลธรรม ต้องคลานอยู่ที่พื้น ไม่สามารถเงยหน้าโผล่หัวขึ้นมาน่าสงสารยิ่งนัก ลองดูนักโทษในปัจจุบัน นักข่าวจะถ่ายรูปให้ มันไว้เป็นที่ระลึก มันก็ต้องปิดหน้าปิดตา หรือก้มหน้าลงไม่กล้ามองคน โซ่ตรวนล่ามติดตัว ถูกคนลากเดินไปเหมือนสภาพอะไร ? ฮาฮ้า ! อาตมามีเมตตาไม่อยากสาธยายมากนัก เพื่อไม่ให้เสียน้ำใจ อาจเกิดเพราะความพลั้งเผลอชั่ววูบอภัยให้เขาเถอะ อย่างนี้แหละเป็นแบบอย่างของคนตัดโลกละ

หยางเซิ่ง : เห็นลักษณะมันน่าสงสารมาก ขออาจารย์โปรดให้เขายืนขึ้นมาเถิด จะได้ไม่ต้องทรมานมากนัก

อรหันต์จี้กง : เอาเถอะ ฉันจะอนุเคราะห์ให้ ชาติก่อนของมัน

ชื่อ "หวินเชิง" เพราะไม่อยากเป็นคนดี วันนี้เลยตกต่ำถึงขั้นนี้ อาตมาคืออรหันต์จี้กง ตอนนี้จะเป่าเสกเจ้า ขอให้ตื่นเถิด นายหวินเชิง เธอลุกขึ้นยืนได้แล้ว

หวินเชิง : โอ้ย ! โอ้ย ! หลังของฉันแข็งไปหมด ถูกขดจนแข็ง ยกไม่ขึ้นแล้ว ไม่สามารถลุกขึ้นยืนได้ขอโปรดท่านอรหันต์ อภัยให้ด้วย

อรหันต์จี้กง : นับว่าวันนี้เธอมีบุญ ข้ากับหยางเชิงได้รับบัญชาให้มาสัมภาษณ์ เธอต้องตอบมาดีดีว่าชาติก่อนเธอไปก่อนกรรมทำเข็ญอะไรไว้ จึงได้มีสภาพอย่างในวันนี้ เพื่อให้เตือนสติชาวโลกจะได้ไม่เจริญรอยตามเธอ แบบนี้เธอก็จะได้กุศลบ้าง เพื่อชดเชยความชั่วจะได้ไปเกิดเป็นคนใหม่อีก

หวินเชิง : ครับครับ ขอท่านอรหันต์ช่วยดัดหลังให้ตรง ถ้าอยู่แบบนี้ก็จะทรมานมาก รับทุกข์คลานสี่เท้าแสนจะทุกขเวทนา

อรหันต์จี้กง : เอาละ ฉันจะเปลี่ยนกระดูกให้ กระดูกเธอเขาเรียกว่า "กระดูกเลว" เป็นกระดูกชั้นต่ำของกระดูกเลว ฉันจะเปลี่ยนเป็นกระดูกคน เป็นกระดูกชั้นสูง เธอจะได้ยืนได้

หวินเชิง : ขอกราบขอบคุณสักหมื่นครั้ง

อรหันต์จี้กง : เธอต้องอดทน เปลี่ยกระดูกไม่ได้ฉีดยาชา บาดแผลจะได้หายรวดเร็ว ฉันจะเริ่มละ.....

หวินเชิง : โอ๋ยโอย ! เจ็บจะตายแล้ว ทำให้เร็ว ๆ หน่อย ทั้งร่างจะแตกสลายหมดแล้ว

อรหันต์จี้กง : แหม ! ไม่อดทนเลย ! จะเปลี่ยนกระดูกคนให้แล้ว ตอนนี้เธอลุกขึ้นยืนได้แล้ว แต่ทว่ายังห่างไกลจากกระดูกคนจริง ๆ อีกมาก เพราะนิสัยเธอไม่ดี กระดูกมีแต่เลือดลมเสีย เมื่อลมฟ้าอากาศเปลี่ยนจะทำให้เธอปวดเมื่อยไปหมด นี่ก็เป็นการลงโทษอย่างหนึ่ง

หวินเชิง : ขอบพระคุณที่อรหันต์ท่านเปลี่ยนกระดูกให้ ตอนนี้สามารถยืนขึ้นมาได้ แต่สันหลังยังเจ็บอยู่ ไม่ทราบว่ามียาระงับปวดหรือลดอาการอักเสบให้รับประทานบ้างไหม ?

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องใช้ยา ข้าใช้พัดนี้ พัดไม่กี่ที ก็จะสบายลดอาการอักเสบ แก้ปวด ไม่เจ็บไม่ปวด

หวินเชิง : ขอบพระคุณมาก ท่านอรหันต์ ตอนนี้ช่างเหมือนตอนยังเป็นคนอยู่

หยางเชิง : ทำไมเธอมาอยู่ถึงที่นี่ ?

หวินเชิง : พูดแล้วละอายใจ ไม่พูดจะดีกว่า

หยางเชิง : เธอไม่ต้องละอาย อาจารย์อรหันต์จี้กงจะได้ช่วยเหลือรีบบอกเรื่องราวแต่ก่อนว่าไปทำอะไรมาพูดให้ชาวโลกเขารู้เพื่อพิจารณา จะเป็นบุญมหากุศล

หวินเชิง : จริง ๆ หรือ ? ผมก็จะบอกถึงเรื่องราวที่ทำให้ผมต้องมาเกิดเป็นหมา ให้ชาวโลกได้รู้ ขออย่าได้เอาอย่างผมเลย ชาติก่อนผมเป็นคนไม่ชอบทำกิจการงานที่สุจริต ชอบเที่ยวเตร่ในสถานที่รื่นรมย์โลกีย์รีดไถค่าคุ้มครองชาวบ้าน อยู่ในสถานที่

เหล่านี้ ทำตามอำเภอใจ เหล้ายาปลาปิ้ง กามารมณ์ไม่มีใครห้ามได้ บางครั้งก็หลอกลูกสาวชาวบ้านเอาไปขายซ่องโสเภณีหาเงินในทางทุจริต ในบรรดาสาวทั้งหลาย มีอยู่นางหนึ่งชื่อ "ซิ่วเหลียน" ถูกผมข่มขืนแล้วก็บังคับค้าประเวณี แต่เธอก็มีความรักผมอย่างจริงใจ แต่ผมก็ดูเธอเป็นเครื่องเล่น ทำเป็นรักเธอจริง 5-6 ปี พาเธอขายตัวมาเลี้ยงผม ผมหลอกเอาเงินมาเล่นการพนัน เอาไปใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย เงินที่ได้จากการขายกามถูกผมหลอกใช้จนหมดตัว ในที่สุดเมื่อเธอไม่มีค่างวดแล้วก็ทิ้งเธอไป จากนั้นก็หลอกหญิงโลกีย์คนใหม่ต่อไป ใช้แผนเก่าหลอกต้มได้เงินทองมาไม่น้อย ทำให้นาง "ซิ่วเหลียน" ต้องฆ่าตัวตาย ต่อมาภายหลังผมก็ติดกามโรค รักษาไม่หายตายลงในที่สุด หลังตายลงถูกยมทูตหน้าขาวดำลากตัวไปลงนรกถูกยมบาลเปิดบัญชีดูความผิดต้องรับโทษในนรกจนครบถ้วนภายหลังจึงถูกส่งมายังนรกขุมที่ 10 ถูกให้มาเกิดเป็นหมาในโลกมนุษย์ เพราะเป็นโลกที่ผมได้ทำชั่วไว้ ต้องมารับโทษในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง เกิดแล้วเกิดอีกเพื่อรับทุกข์ ผมเกิดเป็นหมา 2 ครั้งแล้ว ชาตินี้เป็นหมาที่เมืองเกาโซง บ้านตระกูลเฉิน เพราะเป็นบ้านที่นางซิ่วเหลียนฆ่าตัวตายเพราะผม เพราะว่าบ้านนี้ไม่ร่ำรวยร่างฉันก็เหม็นสาบมาก ถูกเด็ก ๆ ขว้างปา ไล่ตีหนีเข้าบ้านใคร ๆ ก็ไล่ตี แต่ผมก็จำยอมเฝ้าบ้านให้เขา และช่วยเขาเก็บกวาด (กินไป) อุจจาระที่เด็ก ๆ ถ่ายทิ้งไว้ รสชาติขยะแขยงนัก แต่ไม่กินก็ไม่ได้เพราะมีอำนาจลึกลับคอยบังคับอยู่

ถ้าไม่กินก็รู้สึกเจ็บปวด นึกถึงการเกิดเป็นหมาครั้งแรกได้ถูกคนแก่คนหนึ่งฆ่าตาย รู้สึกตื่นกลัวมาก ถูกกระบองตีหัวเอาน้ำร้อนราดตัว เอามีดมาถลกหนังหั่นเนื้อเชือดกระดูก เอาไปต้มแกง ตั้งชื่อไว้ไพเราะว่า “เนื้อหอม” ผมนะเจ็บใจเพลียใจ แต่เพราะตนเองมีบาปหนักทำอย่างไรได้ ขอให้ท่านชาวโลกอย่าเอาอย่างผมเลย อย่าทำสิ่งผิดทำนองคลองธรรม จะเสวยกรรมไม่รู้จบสิ้น ทุกข์ทรมานเหลือจะกล่าว ไม่รู้ว่าวันใดจะได้เกิดเป็นคนอีก ถ้าได้เกิดเป็นคนอีก ผมจะประพฤติตนให้เป็นคนดี เป็นคนซื่อตรงไม่กล้าทำผิดศีลธรรมอีก ชาติก่อนคิดผิดเฉือนเลือดเฉือนเนื้อของเพศหญิง ทุกวันนี้ผมก็ต้องก้มหน้าให้คนอื่นเขาเชือดเฉือนบ้าง ชาวโลกชอบรับประทาน “เนื้อหอม” พูดว่าเป็นยาบำรุงอย่างดี ผมเองชาติก่อนจะคิดว่าเป็นยาบำรุงอย่างดี ชาตินี้ก็ต้องให้คนอื่นเขาบำรุงบ้างชดเชยกันไป ผมพูดหมดแล้วครับ

หยางเชิง : ผมเห็นเขารู้สำนึกผิด ขออาจารย์โปรดเมตตาช่วยเขาเถิด

อรหันต์จี้กง : ฉันช่วยเขาเปลี่ยนกระดูก รอให้เขาสิ้นอายุขัยก่อนไปยังเมืองนรก ก็สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ เธอจงวางใจจงไปชดใช้กรรมเถอะ สะสมบุญบารมีไว้ รอไปยังชาติหน้าก่อน ชาวโลกได้พบภาพแบบนี้ ควรจะระลึกได้ หลอกต้มคนข่มเหงคน เป็นการสร้างสมอกุศลกรรมของที่ได้มาโดยไม่สุจริต แม้แต่เล็กน้อยก็ตาม สักวันหนึ่งก็ต้องชดใช้คืน ถ้าไม่อย่างนั้น

คนซื่อสัตย์มิต้องรับลมหนาวตายหรือ สุภาษิตกล่าวว่า "คนโง่คนฉลาดเสมอกัน" ข่มเหงคนคือก่ออกุศลกรรม ช่วยคนคือสะสมบุญบารมี อันนี้ถูกต้องสัจธรรม ขอให้ชาวโลกจงคิดได้! หยางเชิง กลับเชินเต๋อยังเถิด

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์

อรหันต์จี้กง : เชินเต๋อยังถึงแล้ว ลงจากปทุมทิพย์ได้ วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

ปากเราะราน ชอบนินทา ให้ร้ายคน
กรรมเปลี่ยนจน เป็นปากนก ทุกข์ลำเค็ญ

นกแก้วพูดได้เพราะปากคอเราะราน

อรหันต์จี้กง เสด็จประทับทรง
วันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2525 ความว่า :-

ร้อยพันทุกกิ่งก้าน ปานเกิดจากกอ
จิตอยู่เนื่องวิญญาณ ตราบไซร้
ต่างจากอรูปพรหม ทั่วภพ
ทุกช่องทั่วบ้านไซร้ จิตล้วนพุทธโปรดสวรรค์
หมั่นฝึกใจตั้งให้ เห็นจิตสงบ
เพียรไม่ให้วิญญาณเป็น สัตว์พร้อม
อย่าผลัดเริ่มเมื่อแก่ ธรรมเริ่ม
เพราะผู้ทำผิดพร้อง เริ่มล้วนแต่วัยรุ่น

อรหันต์จี้กง : ชาวโลกได้รับร่างมนุษย์ ได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ ที่จริงก็มักได้รับยกย่องเช่นนั้น ; สามารถตัดเสื้อผ้าได้สร้างบ้านเรือน รถยนต์ เรือยนต์ โทรทัศน์ เครื่องเสียง สิ่งอยากได้พร้อมมูลยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้ทุกวี่วัน ดูอย่างสัตว์ซิ เกิดมาก็มีอยู่ชุดเดียวจนตาย กายของมันก็เต็มไปด้วยขน จะเห็นว่าการเกิดเป็นคนนั้นโชคดีมหาศาล ถ้าหากว่ายังไม่ประพฤติตนให้เป็นคนดีทำผิดศีลธรรม ทำร้ายคนอื่น กระทำเยี่ยงสัตว์ประพฤติตนให้ต่ำลง สักวันหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนหน้าห่มขน ลดตัวลงไปสู่สัตว์เดรัจฉาน วันนี้ฉันจะพาหยางเซิงไปเยี่ยมเยือนสัตว์

พูดขึ้นมาก็แปลกใหม่ทั้งคนและเทพสามารถพูดคุยกับสัตว์ได้ ชาวโลกจำนวนมากไม่เชื่อถือ เห็นว่าเป็นสิ่งโกหกไร้สาระ คิดเช่นนี้เป็นการคิดผิด ลองดูในสวนสัตว์ที่ครูผู้ฝึกสัตว์ซิ มิใช่เป็นการปรับความเข้าใจกันหรอก หรือละครสัตว์และสัตว์ทะเล เวลาแสดงมันสามารถเข้าใจคำพูดของคนได้ ปลาสามารถเข้าใจคำพูด รู้จักเครื่องหมายของมือที่แสดงออก พวกมันกระฉับกระเฉงมากด้วยการสอนที่พิเศษ คนยังไม่สามารถทำได้เลย มันกับคนก็เหมือนกัน ต่างก็มีวิญญาณ ชาวโลกไม่ควรดูถูกพวกมัน หนังสือเล่มนี้กำลังจะบอกท่านว่า ต้องนับถือเพื่อนที่ดีของมนุษย์ เพื่อส่งเสริมตนเองให้เจริญก้าวหน้า อย่าให้ละอายพวกมัน โดยเฉพาะอย่าไปทำชั่วเป็นอย่างยิ่ง ทำความเดือดร้อนต่อสังคม ก่อกรรมทำเข็ญ ถ้าคิดแต่จะให้ร้ายคน ทำร้ายคน โกงคน แย่งชิงคน ข่มขืนคน ด่าคน ฆ่าคน ปรักปรำคน ตีคน ทำลายล้างคน อย่างนี้จะนับว่าเป็นคนหรอกหรือ ? แบบนี้เรียกว่าไม่ใช่คน ถูกขนานนามว่า หน้าคนใจสัตว์ หรือคนร่างสัตว์ ถ้าคนถูกเรียกอย่างนี้ก็ถึงวาระอันตรายแล้ว มีทางตายแล้วไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเป็นแน่แท้ ตรงกันข้าม ชาวโลกที่มีใจรักคน ช่วยเหลือคน อุปการะคน โปรดคน ตักเตือนคน คนก็จะยกย่องว่าเป็นคนดี ถ้าหากจิตคนเป็นจิตโพธิสัตว์ คนแบบนี้ภายหน้ามรณะลงก็จะไปเกิดเป็นอริยชน เทวดาและอรหันต์ บุญบารมีบริสุทธิ์ก็จะเลื่อนสูงขึ้น บาปหนักก็จะตกต่ำลง คนและสัตว์แบ่งกันที่ตรงนี้แหละ ท่านทั้งหลาย

คิดจะเลื่อนขึ้นหรือตกต่ำลงละ พวกท่านล้วนแต่มีปัญญาดีฉลาด คงไม่อยากเป็นนกในกรงหรอกนะ ทุกคนย่อมรักอิสระเสรี ไม่อยากถูกจองจำ ถ้าเช่นนั้นก็ต้องไม่ทำบาป จะได้ไม่ต้องถูกจองจำในคุกตาราง นายหยางเซินขึ้นดอกบัวเถิด วันนี้จะพบสิ่งแปลกใหม่

หยางเซิง : ผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ไม่ทราบว่าวันนี้จะไปที่ไหน ?

อรหันต์จี้กง : รอประเดี๋ยวเจ้าก็รู้ เราออกเดินทางเถิด.....อ้าวถึงแล้ว เราเข้าไปในร้านขายนกกันเถอะ

หยางเซิน : ที่นี่เหมือนถนน กวงฟู เมืองไถจง

อรหันต์จี้กง : ไม่ผิด ! เธอดูร้านนี้มีนกนานาพันธุ์ ถูกขังในกรงเหล็กเต็มไปหมด จอแจยิ่งนัก

หยางเซิง : แต่ละกรงเหมือนเป็นแต่ละบ้าน พวกมันดูเหมือนสามี-ภรรยา ลูก ๆ มีบางพวกดูแล้วเหมือนเพื่อนฝูง ทำไมมาอยู่ด้วยกัน

อรหันต์จี้กง : เพราะมีกรรมเกี่ยวข้องกันอยู่ เธอต้องค่อย ๆ พิจารณา ฉันจะได้เสกเป่าให้พวกนกได้ระลึกถึงชาติก่อนจะได้คุยกันได้สะดวก

หยางเซิง : น่าอัศจรรย์ พออาจารย์เสกเสร็จ กรงนกอันนี้กลายเป็นห้อง ๆ หนึ่ง พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้าหลากสีกำลังรับประทานอาหารอยู่ บางคนก็กำลังพักผ่อน แต่ว่าไม่มีเก้าอี้

มีแต่ท่อนไม้อ่างน้ำกับอาหารเท่านั้น ไม่มีห้องน้ำ ถ่ายตามสบาย มันไม่มีอนามัย

อรหันต์จี้กง : ในกรงนกนี้ก็เหมือนบ้านของพวกเขา เพราะฉะนั้นมักได้รับเชื้อโรคบ่อยครั้งทำให้เจ็บป่วย มนุษย์อยู่ดีมีสุข กินดีก็มีอนามัย ไม่เหมือนการกินของพวกนก น้ำดื่มมักเจือปนด้วยอุจจาระปัสสาวะ คนอาศัยอยู่ในที่ดี มีเก้าอี้โซฟาจะนั่งนอนก็สบาย พวกนกก็พักในป่าบนกิ่งไม้ และสายไฟฟ้า แม้มีรังอยู่ก็เป็นเศษหญ้าใบไม้ กินอยู่ก็อยู่ในที่ ๆ เดียวกัน ความเป็นอยู่อย่างนี้มิใช่ได้รับกรรมหรอกหรือ ? วันนี้ฉันพาหยางเซิงมาพบพวกนก สามารถไต่ถามความในใจเขาได้ เธอไต่ถามได้แล้วละ

หยางเซิง : พี่นก ! ทำไมต้องมาอยู่ในกรงละ ช่วยเล่าสาเหตุให้ฟังหน่อยได้ไหม ใช้โอกาสนี้สร้างบุญกุศล

นกแก้ว : ฉันใส่ชุดเขียว ปากสีแดงของนกแก้ว ฉันก็คิดไม่ถึงจะเปลี่ยนเป็นอย่างนี้ ฉันชาติก่อนเป็นแม่บ้านคนหนึ่ง เพราะว่านิสัยชอบพูดจานินทาให้ร้าย ทำลายผู้อื่น เป็นความสามารถของฉัน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนจะต้องไม่ถูกกับเพื่อนบ้าน ถ้าหากบ้านไหนมีเรื่องเข้าใจผิดกันหน่อย ฉันก็พูดเพิ่มฟืนเพิ่มไฟทำให้เขาเป็นปากเสียงกัน มีครั้งหนึ่ง ภรรยาของคนข้างบ้านกลับไปเยี่ยมแม่ พอดีมีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งมาเยี่ยม ฉันเห็นสามีเธอยิ้มหัวเราะต่อกันแล้วยังทานอาหารด้วยกัน พอวันรุ่งขึ้น

ภรรยาเขาก็กลับมา ฉันก็พูดกับเธอว่า ตอนเธอไม่อยู่บ้าน สามีเธอพาผู้หญิงมา รู้สึกจะมีอะไรกันอยู่นา ด้วยเหตุฉะนี้ สามี-ภรรยาคู่นั้นก็เลยทะเลาะกันใหญ่ ทำให้เกิดหย่าร้างกันขึ้น ต่อมาสามีกลุ้มใจมาก และเสียใจตายไป ยังไม่แค่นี้ เพราะฉัน ทำการค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ การค้าไม่ดี เลยด่าฟ้าแช่งดิน ตลอดชีวิตทำกรรมไว้ไม่น้อย พอตายลง ยมบาลโกรธมาก ด่าฉันทำลายสามี-ภรรยาคนอื่น ชอบสร้างเรื่องโกหก โทษฟ้า โทษดิน ถูกจองจำในนรก 10 กว่าปี พอพ้นโทษก็มาเกิดเป็น นกแก้ว มีปากสีแดง สามารถเรียนพูดภาษาคน พูดไม่หยุดปาก ชีวิตอยู่ในกรงเล็ก แม้จะไม่อดอยาก แต่ก็บินออกไปไหนไม่ได้ จิตใจอึดอัด ท่านอรหันต์มาวันนี้จะช่วยฉันพ้นออกไปได้ไหม ?

อรหันต์จี้กง : อาฮ้า ! เธอมีชีวิตอยู่ที่นี่ก็เคยชินอยู่แล้ว ตอนนี้ มีแต่ตึกสูงทั้งนั้น ปล่อยเธอออกไป เธอก็หากินไม่ได้ ฉันนะ เมตตาจิต ปล่อยเธอออกไป ไม่ใช่ปล่อยชีวิต กลายเป็นปล่อย ไปตาย เธอควรจะรู้ตัวเองดีกว่า ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ไป เธอได้บอก ชีวิตบาปแต่ปางก่อนเพื่อทำหนังสือ “วงเวียนกรรมของสัตว์โลก” ช่วยเตือนชาวโลก มีบุญคุณ ฉันจะจดบันทึกไว้ เมื่อถึงอายุขัย ก็สามารถเกิดเป็นคนได้อีก ก้มหน้ารับกรรมไปเถอะ จงพอใจ ในความเป็นอยู่นั้นเถิด

หยางเซิง : ที่เหลือยังมีนกนานาพันธุ์ ที่จริงพวกเขาได้รับ กรรมอะไร ?

อรหันต์จี้กง : วิญญาณนกค่อนข้างเบา ไม่จำเป็นต้องเป็นคน

มีบ้างที่เกิดจากตะวันจันทราบันดาลให้เกิด เพราะฉะนั้นเขาก็สามารถบินได้อย่างเสรีในนภากาศ เพราะว่าตะวันจันทราเป็นบ่อเกิดพลังงานใหญ่ ฟ้าดินสามารถให้กำเนิดวิญญาณได้มาก พวกนกเหล่านี้ เมื่อไม่ได้สร้างบาป ก็จะไปเกิดเป็นคนต่อไป และถ้าได้บำเพ็ญเพียร พวกลูกศิษย์ของอรหันต์ทั้งหลายก็มาจากสัตว์ก็มีมาก พวกมันสามารถอยู่รวมกับอรหันต์ได้ แสดงว่าสรรพสัตว์มีวิญญาณ เพียงต้องเพิ่มการฝึกฝน ก็สามารถพ้นจากวัฏสงสารได้ ปัจจุบันมนุษย์ชาติยิ่งเกิดยิ่งเยอะ ดังนั้นทุกประเทศจึงให้วางแผนครอบครัว มีคนถามว่า ที่แท้คนมาจากไหน ? ทำไมยิ่งเกิดยิ่งมาก ? วันนี้ฉันจะเฉลยปัญหานี้ การเกิดของสรรพวิญญาณยิ่งเกิดยิ่งก้าวหน้า พวกสัตว์นับวันลดน้อยถอยลง เพราะคนยิ่งนับวันยิ่งฉลาดขึ้น ความเป็นอยู่ก้าวหน้ามาก ยิ่งเบียดเบียดพวกสัตว์อ่อนแอกว่า พวกนี้ก็ถูกรุกรานอยู่เรื่อย ๆ พวกมันก็เลยกลับชาติมาเกิดเป็นคน จึงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ประชากรเพิ่มเพราะอย่างนี้แหละ คนสมัยนี้เป็นสัตว์มาเกิด นิสัยของสัตว์ยังไม่หมดไป พฤติกรรมของคนปัจจุบันนี้จึงตกต่ำลง ส่วนใหญ่เป็น “หน้าคนใจสัตว์” สร้างแต่สิ่งชั่วร้าย ประชากรเพิ่มมากขึ้น ความพยายามของมนุษย์ชาติก็ไม่หยุดนิ่ง จึงมีผู้บำเพ็ญเพียร เพื่อที่จะเลื่อนฐานะให้สูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ซึ่งทางศาสนจักรบอกไว้ว่า มีสวรรค์มีแดนสุขาวดีพุทธเกษตร แต่ทว่าในแดนเหล่านี้ต้องมีวิญญาณที่สะอาดบริสุทธิ์เท่านั้นที่ไปถึง

หยางเชิง : เพราะเหตุนี้เอง

อรหันต์จี้กง : ตอนนี้มาพิจารณาดู (กงเหย่เจี้ยน) เฝ้าดูนกห่านป่าถามตอบคำถาม 5 ข้อ) เพื่อเอามาเป็นสาระในการทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ลูกศิษย์ท่านของจื้อ (กงเหย่เจี้ยน) บุคคลนี้เข้าใจภาษาสัตว์จำนวนมาก โดยเฉพาะเข้าใจภาษานกได้ดี มีวันหนึ่ง นายกงตี้ มีเวลาว่างเดินเล่นอยู่ในบริเวณบ้าน ณ ที่ศาลาเล็ก ๆ เห็นนกห่านป่าตัวหนึ่ง พักอยู่ริมสระ ขณะนั้นก็มีนกนางแอ่นบินมาเกาะอยู่บนกิ่งไม้จึงถามนกห่านป่าว่า (ท่านพี่ห่านป่า จากกันนาน ไม่ทราบว่าท่านสบายดีหรือ ?) นกนางแอ่นถามอยู่หลายครั้ง แต่นกห่านป่าก็ไม่ตอบเลยสักคำ นกนางแอ่นก็มีอารมณ์โกรธขึ้นมาร้องไปว่า (ท่านพี่ห่านป่าช่างไร้มารยาท ฉันถามตั้งหลายครั้ง ไม่ตอบแม้แต่ครั้งเดียว) นกห่านป่ารีรอสักครู่หนึ่ง ก็ตอบล้อเล่นว่า (เสียงแมลงบนต้นไม้ค่อยในห้องโถงเสียงหมีก็ต่ำ น้ำใสไหลนองทั่ว คนมีศักดิ์นั้นพูดจาช้า) นกนางแอ่นเลยพูดว่า (เธอกำเนิดอยู่บนยอดหญ้าเขียวเลี้ยงปากด้วยปลายข้าวคนอื่น ปากก็ใหญ่แต่ลำคอเล็ก ฉันกับเธอนั้นเหมือนกัน จะหาศักดิ์ศรีที่ไหนเล่า ?) นกห่านป่าตอบว่า (ฉันแม้ไม่มีศักดิ์แต่ก็รู้หลักวินัยสามประการ คือกษัตริย์เป็นหลักของขุนนาง พ่อเป็นหลักของลูก สามีเป็นหลักของภรรยา) ข้อเหล่านี้เป็นหลักวินัยสามประการ กษัตริย์ตรัสต่อขุนนางด้วยเกียรติมารยาท ขุนนางปฏิบัติหน้าที่ต่อกษัตริย์ด้วยความจงรักภักดี เป็นพ่อของคนต้องมีเมตตาจิต เป็น

ลูกของคนต้องกตัญญูสำคัญยิ่ง ภรรยาต้องนอบน้อม สามีต้องมีศักดิ์ศรี สามีเท้าหน้า ภรรยาเท้าหลัง สมัยก่อนมีกษัตริย์นามว่า จ้าวหวัง ไม่มีทศพิธราชธรรม ราษฎรได้รับภัยพิบัติ ต่อมากษัตริย์ผู้หวังได้ให้ขุนนางเยี่ยงจื่อหย่า ไปสะสางความไร้ศีลธรรมนั้น ราษฎรได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ราษฎรก็ได้ช่วยราชวงศ์โจวให้ยาวนานกว่าแปดร้อยปี แบบนี้ก็คือ กษัตริย์เป็นหลักของขุนนางละ อีกสมัยหนึ่งมีขุนนางคนหนึ่งชื่อ กันสื่อเอี๋ยน บ้านเมืองฝนไม่ตกสามปีซ้อน อยู่มาวันหนึ่ง บังเอิญมีพายุฝนตกใหญ่ กษัตริย์เลยถามกันสื่อเอี๋ยนว่า (วันนี้ฝนตกขนาดหนัก สามารถตีค่าเป็นเงินเท่าไร) นายกันสื่อเอี๋ยนนิ่งไม่ตอบ กษัตริย์ทรงพระพิโรธมาก มีรับสั่งให้กันสื่อเอี๋ยนกลับบ้าน พรุ่งนี้เช้าต้องตอบคำถามใหม่) พอกลับมาบ้านไม่พูดไม่จา ลูกชายกันหลอสังเกตเห็น จึงถามพ่อว่า (บิดากลับจากวัง ทำไมหน้านิ่วคิ้วขมวด มีเหตุอันใดหรือควรบอกให้ลูกรู้ เพื่อช่วยกันคิดแก้ไข อาจเป็นไปได้) พ่อพูดว่า (ลูกรัก ! พ่อเข้าวัง วันนี้ เหนือหัวรับสั่งถามเรื่องฝนตก มีค่าเป็นเงินทองเท่าไร ? พ่อนิ่งตอบไม่ถูก เหนือหัวทรงกริ้วรับสั่งให้กลับบ้าน พรุ่งนี้เข้าวังให้ตอบเหนือหัว ด้วยเหตุนี้จึงกลุ้ม) ลูกชายจึงพูดว่า (เรื่องเล็กแค่นี้ไม่ควรทุกข์ใจ) พ่อพูดว่า (ลูกรัก ! พรุ่งนี้ถ้าไม่มีคำตอบให้เหนือหัว ชีวิตทั้งครอบครัวก็คุ้มไม่อยู่ เรื่องแม้เล็กน้อย ลูกมีคำตอบหรือไง) ลูกตอบว่า (บิดาท่านทำไมไม่ตอบว่าอิฐบนกำแพงเปียก 1 ก้อน

พื้นดินก็เปียกลึกห้านิ้ว ข้าวในนาเมื่อสุกปลั่ง ทั่วพื้นพสุธาดั่งทองคำ ฝนนี้นับค่ามิได้) พอนายกันสื่อซึ่งได้ฟังดังนั้น ทำให้ดีใจยิ่งนัก กล่าวว่า (ลูกรักมีปัญญายิ่งนัก ถ้าเป็นอย่างนี้ พ่อก็ไม่เป็นห่วง) พอตะวันส่องฟ้ากันสื่อเอี๊ยนก็เข้าเฝ้ากราบทูลเหนือหัวตามลูกชายบอก เหนือหัวฟังแล้วพอพระทัยมากตรัสว่า (เมื่อวานทำไมไม่รู้ แล้ววันนี้รู้ได้อย่างไร) กันสื่อเอี๊ยนทูลตอบว่า ลูกชายเป็นคนบอก เหนือหัวเลยถามต่อว่า ลูกชายปัญญาดีปีนี้อายุเท่าไหร่ กันสื่อเอี๊ยนทูลตอบว่า อายุ 12 ปี เลยมีรับสั่งให้เอาลูกชายเข้าเฝ้า และทรงถามลูกชายกันสื่อเอี๊ยนว่าจะปกครองแผ่นดินอย่างไรดี กันหลอทูลตอบว่า ข้ากระหม่อมปฏิบัติพ่อด้วยความซื่อสัตย์กตัญญู พ่อก็ปฏิบัติต่อลูกด้วยความรักเมตตา ประเทศชาติก็เช่นเดียวกัน กษัตริย์กับบิดาเหมือนกัน คุณธรรมขจรขื่อกระจาย ความซื่อสัตย์กับความกตัญญู ความเจริญรุ่งเรืองและเกียรติยศ ไม่ต้องตามหามันมาเอง ความชั่วร้ายไม่ต้องขับไล่ มันหนีไปเองเช่นกัน เหนือหัวได้ยินดังนั้น รู้สึกชื่นชมมาก แต่งตั้งให้นายกันหลอเป็นขุนนาง นี่แหละคือบิดาปฏิบัติต่อลูกละ กาลครั้งหนึ่งในสมัยชุนชิว กษัตริย์จี้หวังอยู่ในห้องพระโรงต้อนรับเจ้าจากประเทศราชสิบแปดประเทศเข้าถวายเครื่องราชบรรณาการ มีประเทศฉิน ถวายพิณทำด้วยหญ้า และประเทศอุ้ง ถวายไข่มุกไร้ราคี ส่วนประเทศฉอถวายไข่มุกเรืองแสงยามราตรี ขณะที่กำลังรับถวายอยู่นั้น กษัตริย์จี้หวังมีนางสนมนางหนึ่งชื่อ อู้ เอี๊ยนสี มีสติปัญญา

เหนือมนุษย์ มีหน้าตาแปลกประหลาดแต่มีคุณธรรมสูงส่ง สามารถใช้ธรรมกล่อมเกลาผู้อื่นได้ ประเทศทั้งสิบแปดยังยอมถ่อมตนถวายของมีค่า ต่อมาภายหลังคนพูดว่า นี่เป็นเพราะสามีเป็นหลักของภรรยาละ

นกนางแอ่นพูดว่า (หลักวินัยสามประการพูดจบ แล้วหลักธรรม 5 ข้อเป็นอย่างไร ?) นกห่านป่าตอบว่า (เหยิน : คือ ความมีพรหมวิหารสี่หนึ่ง : อี้ : คือความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นสอง ตี้ : ความมีปัญญา สาม หลี่ : ความมีคารวะต่อผู้อื่น อ่อนน้อมตามควรแก่ฐานะของแต่ละบุคคล สี่ และ ห้า ซิ่น : คือ ความมีสัจจะทั้งกายวาจาใจ รักษาเวลาคำพูด) นกนางแอ่นถามต่อไปว่า ขอถามหน่อยว่าแบ่งแยกกันอย่างไร ? นกห่านป่าตอบว่า ถ้าท่านได้ยินเสียงร้องของมันย่อมไม่กินเนื้อของมัน เห็นมันมีชีวิตก็ต้องไม่อยากให้มันตาย อันนี้เป็นหลักพรหมวิหารสี่ ถ้าสามีตายลงก่อน ภรรยาควรสงวนตัวไม่แต่งงานใหม่ เพื่อรักษาความซื่อสัตย์ คนโตออกหน้าคนรองบินตาม ทั้งโตและเล็กต้องมีระเบียบ อักษรเลขหนึ่งก็ดูเรียบร้อยไม่สับสน อันนี้คือความมีคารวะ มีมารยาท จะบินขึ้นหรือร้องเรียก จะพักจะกิน และต้องเข้าใจการเกิดการตายบำเพ็ญเพียรทำแต่ความดี อันนี้หมายถึงผู้มีสติปัญญา จากไปในฤดูใบไม้ผลิ ก็กลับมาในฤดูใบไม้ร่วง จะมาจะไปก็ไม่ผิดพลาดเวลา อันนี้หมายถึง ความมีสัจจะ ฉันกับพวกเธอนั้นต่างกันพวกเธอนั้นกินหนอนเป็นอาหาร ไม่มีจิตเมตตา จะว่ามี

พรหมวิหารสี่ได้อย่างไรกัน ถ้าสามีตายก่อน ภรรยาแต่งงานใหม่ อันนี้จะมีความซื่อสัตย์ได้ไหม ไปแอบดูหญิงชาวบ้าน จะมีมารยาทได้ไฉน ? มัวแต่สนใจเพื่อนเล่นของลูกชาย ไม่เข้าใจกฎแห่งกรรม ไม่ยอมตั้งใจประพฤติกรรมดี ไป ๆ มา ๆ หลง ๆ ลืม ๆ ไม่รักษาเวลาอย่างนี้จะเชื่อได้ไหม ? ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นหลักธรรมของ 5 ข้อ ถ้าหากเธอไม่รับรู้และไม่สนใจและไม่สำนึกผิด อย่างนี้จะว่าอย่างไร ? นกนางแอ่นฟังแล้วก็ไม่มีคำตอบ ไม่รอช้ารีบบินจากไป ท่านทั้งหลายได้ฟังการสนทนาของนกทั้งสอง ต้องเข้าใจให้ลึกซึ้ง คำพูดได้สอนคนไว้มาก วินัยสามธรรมห้าเป็นหลักการดำรงความเป็นคน เป็นมรรคให้คนเดิน เป็นหนทางขึ้นสู่สวรรค์ เธอจะเรียนแบบใครเชื่อแน่ว่า ทุกคนต้องคิดเป็นคนดี ให้คนสรรเสริญ

หยางเซิง : ท่านอาจารย์เล่าเรื่องต่าง ๆ นี้ ล้วนมีธรรมะลึกซึ้ง พวกนกยังบรรยายธรรมได้ ชาวโลกชอบพูดถูกพูดผิด มีคนบางคน ตนเองไม่เป็นคนดียังชี้คนชั่วได้ ก็เหมือนการพูดคุยของนกทั้งสอง

อรหันต์จี้กง : สามัญชน ชอบพูดถูกพูดผิด ไม่รู้จักสงวนตนใจอคติ เป็นคนต้องสงบปาก กล่าวแต่ธรรมะจะได้ไม่ต้องไปเกิดเป็นพวกนก ชาวโลกควรจะสงบปากสงบคำ ปากถือศีลยังเอ่ยปากทำลายคน ก่อกรรมทำเข็ญ พูดไม่หยุดปาก คำพูดปลิวว่อนเหมือนนกแก้วในกรงขัง เพราะไม่ยอมให้ชาวบ้านอยู่สุขวันนี้พอแค่นี้ก่อน รีบกลับสำนัก

หยางเชิง : ขอรับกระผม.....

อรหันต์จี้กง : ถึงเซินเต่อถังแล้ว หยางเชิงลงจากปทุมทิพย์ได้แล้ว วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ไก่โต้งป่า	**ด่าพ่อแม่**	**วจีกรรม**
จงจดจำ	**กฎแห่งกรรม**	**ทำให้เกิด**

ไก่โต้งร้องขึ้นเพราะปากถือศีล

อรหันต์จี้กงประทับทรงกล่าวเป็นกลอนว่า :

มัวแต่หลงเลี้ยงดูสัตว์เป็นฝูง เฝ้าลากจูงขยันให้อาหาร
คุณบิดามารดรก็ลืมลาน เพราะไม่นานสัตว์มีค่าเพิ่มพูนสิน
ไก่ในเล้ากินอิ่มใกล้น้ำร้อน ไก่ป่าร้องเร่ร่อนเที่ยวหากิน
สรรพสัตว์ล้วนกลัวตายวายชีวิน เมตตาจิตรักษาธรรมสิ้นกรรมเวร

อรหันต์จี้กง : ชาวโลกเลี้ยงสัตว์เป็นฝูงใหญ่ ทุ่มเทกำลังใจเฝ้าถนอม ประโยชน์แรก ตนเองสามารถบริโภคได้ ประการที่สองขาย ได้เงินทอง ถ้ากลับบ้าน ท่านได้ปฏิบัติต่อพ่อแม่ด้วยสุดหัวใจ หรือไม่ ? อาหารสามเวลาได้ตระเตรียมไว้ดีแล้วหรือ สุขภาพ ไม่ดีได้หาหมอหรือเปล่า ? ที่หลับที่นอนดูแลเรียบร้อยดีหรือ ? ยามพ่อแม่เจ็บป่วย เกิดเป็นลูกใจร้อนรนกระวนกระวายหรือไม่ ? ถ้าหากเลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ เลี้ยงหมู เลี้ยงวัว การกินอยู่ 3 มื้อ ไม่เคยขาดตกบกพร่อง พอมีโรคระบาดรีบให้สัตว์แพทย์มาดูแล ที่อยู่อาศัยก็ล้างทำความสะอาดกลัวติดเชื้อทุกอย่าง ดูแลทั่วถึง ถ้าหากปฏิบัติต่อพ่อแม่ไม่กระทำเช่นนี้ เธอก็จะได้ชื่อว่าอกตัญญู รีบสำนึกกลับตัวเสีย

ทุกชีวิตย่อมกลัวตาย ถูกยุงกัดทีก็ทนไม่ไหว ถ้าตีไม่ตาย ก็ไม่สบายใจ ถ้าได้ยินคำพูดไม่เข้าหูสักคำเหมือนมีดแทงใจดำ อารมณ์พุ่งดั่งฟ้าร้อง นี่คือกฎของการรักตัวเอง กตัญญูสูตร

กล่าวว่า ร่างกายเรานี้ กำเนิดจากพ่อแม่ ไม่กล้าให้เจ็บแม้แต่น้อยนิด ความกตัญญูก็เริ่มจากที่ตรงนี้แหละ ถ้าหากพลีชีพเพื่อชาติ ก็เป็นการกตัญญูต่อประชาชนประเทศชาติ อันนี้ก็ถือว่า ซื่อสัตย์กตัญญูเป็นเลิศ อุทิศชีวิตเล็ก ๆ ของฉัน เพื่อความยิ่งใหญ่ของแผ่นดิน เสียสละเพียงคนเดียวเพื่อชีวิตส่วนรวม การตายแบบนี้เหมือนเกิดใหม่ วิญญาณจะไปสู่สวรรค์ มีความสุขชั่วนิรันดร์ ซื่อก้องเกรียงไกร ชีวิตสัตว์เดรัจฉาน ถ้าฆ่าเอาไปเป็นอาหาร ก็เป็นสิ่งพลีชีพ ชาวโลกจะต้องระลึกถึงคุณของมัน อย่าสักแต่กินโดยไม่ระลึกถึง นายหยางเซิงขึ้นปทุมทิพย์เร็ว

หยางเซิง : ครับผม วันนี้ไม่ทราบว่าจะไปไหน ?

อรหันต์จี้กง : ปีนี้เป็นปีระกา เราไปเยี่ยมพ่อไก่แม่ไก่กันเถอะ

หยางเซิง : ครับผม แหม นั่งบนดอกปทุมทิพย์ ตลอดทางเย็นสบาย ในเวลาค่ำมืดอย่างนี้ไม่รู้ว่าบ้านไหนเขาเลี้ยงไก่ไว้บ้าง

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราออกไปนอกเมืองไถจง ไปที่หมู่บ้านไถ่ผิงที่เขาเลี้ยงไก่กัน

หยางเซิง : ชั่วพริบตา ก็มาถึงเล้าไก่ใหญ่ พลบค่ำแล้วดูเหมือนพวกมันนอนกันหมดแล้ว แต่ยังมีบางตัวยังกินอาหารอยู่

อรหันต์จี้กง : พวกมันยังกินรอบดึกเพราะความเคยชิน เพราะฉะนั้นในตอนกลางคืน พวกไก่ก็ยังออกหากินได้

หยางเซิง : ทำไมไม่เห็นรูปร่างคนละ

อรหันต์จี้กง : เพื่อไม่ให้ชาวโลกหลงมัวเมา ฉันจะให้มันใช้กาย

ปัจจุบัน พูดจาภาษาคนกับเราละ จะได้ดูแปลกไงเล่า ?

หยางเซิง : พวกมันพูดภาษาคนได้หรือ ?

อรหันต์จี้กง : แน่นอน เธอไม่เคยได้ยินไก่ขันในตอนเช้าหรือ ชาวบ้านยังเข้าใจลุกจากเตียง แล้วทำไมคนจะฟังภาษาไก่ไม่รู้เรื่องหรือ

หยางเซิง : อาจารย์พูดถูก

อรหันต์จี้กง : ให้ฉันเสกมันก่อน ให้มันได้ตื่น จะได้ใช้ภาษาคนพูดติดต่อ "ไก่โต้ง เจ้าไก่โต้งเจ้าขันทุกวันหมายความว่าอะไร ?"

ไก่โต้ง : ฉันคือ ระฆังย่ำรุ่ง ฉันรับหน้าที่นี้มา พอย่ำรุ่งฉันก็ส่งสัญญาณปลุกชาวบ้านให้ลุกขึ้น ฉันเป็นพนักงานให้สัญญาณ เพราะฟ้าลิขิตแบบนี้ นอกจากเป็นใบ้ไป ถ้าหากถึงตอนเช้าลำคอจะรู้สึกติดขัด ถ้าไม่ขับร้อง ลำคอก็ไม่สบายโล่ง

หยางเซิง : มีเหตุผลดี ถ้าไม่เรียกก็ไม่สบายกาย เธอมีบาปมาอย่างไร บอกให้ชาวบ้านเขารู้หน่อยได้ไหม ?

ไก่โต้ง : ท่านผู้ใจบุญ ! อย่าให้ฉันเปิดเผยเลยได้ไหม ?

หยางเซิง : เสียงเธอไพเราะมาก ทำไมต้องเหนียมอายเล่า ?

ไก่โต้ง : ท่านผู้ใจบุญ ถ้าต้องการจริง ๆ ฉันก็จะพูดความจริง ฉันแต่ก่อนเป็นชาวนา อารมณ์ดุร้าย ถ้าพบอะไรไม่สบอารมณ์จะต้องระบายอารมณ์ด่าออกมา ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ญาติพี่น้องพูดจาหยาบคาย พ่อแม่ด่าว่าฉันไร้ศีลธรรม ยิ่งกว่าสัตว์อีก แต่ฉันก็ไม่เคยสำนึกผิด ยิ่งเสียงดังด่าใหญ่นิสัยเลว

อย่างนี้แก้ไขไม่ได้เพราะปากร้าย ตลอดชีวิตจึงสร้างบาปไปทั่วทุกแห่งหน พอตายลงยมบาลจับไปอยู่ในนรกตัดลิ้น ลงโทษดัดนิสัย พอพ้นโทษก็ให้มาเกิดเป็นไก่โต้ง พอเกิดเป็นไก่โต้งนิสัยก็ดีขึ้น เพราะวจีกรรม ด่าพ่อแม่ผู้ใหญ่ พอขอบฟ้าสางในลำคออดไม่อยู่ต้องส่งเสียงขับร้องออกมา ใช้เสียงตะเบงเรียกชาวโลกทั้งหลาย ตื่นเถิดอย่าเอาเยี่ยงฉันเลย ฉันเรียกเขาอยู่ทุกวัน เพื่อให้พวกเขาขึ้นมาทำงาน ฉันสร้างกุศลแบบนี้ เพื่อชดใช้กรรมเก่า ชาติก่อนไร้ศีลธรรม เลยเกิดเป็นไก่ (ไอ้ดาไก่) ดาของฉัน พอเห็นไก่ตัวเมียตาฉันก็ลายมืดมัว ไม่ดูว่าเป็นแม่ผู้ให้กำเนิดหรือเปล่า เอาแต่ความสนุก เพราะฉะนั้นไก่จึงถูกประณามว่าสัตว์เดรัจฉาน ไร้ศีลธรรม เพราะเหตุอกุศลกรรมนำพาทำให้ฉันไม่มีสติยั้งคิด เลยทำเยี่ยงสัตว์ป่า ขอให้ชาวโลกจงอย่าสร้างวจีกรรม จะได้ไม่ต้องมาร้องขัน คิดได้ก็สายเสียแล้ว

อรหันต์จี้กง : เธออย่าเสียใจ เธอเกิดเป็นไก่ก็ได้รับรสชาติของเวรกรรม แต่ว่าไก่ก็มีศีลห้าข้อ บนหัวก็มีหงอน (มงกุฎ) ประดุจดังนักปราชญ์ ขามีเดือย ประดุจนักรบ นิ้วขาหน้าประดุจผู้กล้าหาญ เช้าขึ้นก็ร้องขันประดุจซื่อสัตย์เชื่อถือได้ เวลามีกินก็ร้องเรียกกันประดุจมีใจรับผิดชอบ ไก่ยังมีหลักธรรม 5 ข้อ คนจะมีไหม ? ไก่แม้จะเป็นสัตว์เลี้ยงแต่ก็มีสิ่งที่ควรเอาเยี่ยงอย่าง

หยางเซิง : ฟังไก่โต้งเจรจา ช่างมีคติเตือนใจ ไม่รู้ว่าเวลาถูกเชือดรู้สึกอย่างไรบ้าง ?

อรหันต์จี้กง : อันนี้ไว้ถามแม่ไก่อีกตัวดีกว่า เพราะมันเกิดเป็นไก่

2 ครั้งแล้ว ฉันจะเสกให้ก่อน แล้วค่อยให้พูดว่าตนถูกฆ่าเป็นอย่างไร

หยางเซิง : ขอถามตอนเกิดเป็นไก่ครั้งแรก แล้วถูกเชือดนั้นจิตใจเป็นอย่างไร

แม่ไก่ : อย่าให้พูดเลย คิดแล้วกลัวไม่หาย ชาติก่อนเกิดเป็นไก่ในบ้านชาวนา เพราะสมัยนี้คนชอบกินไก่บ้าน ตอนฉันออกจากไข่เจ้าของก็เลี้ยงด้วยข้าวสาร พอไม่นานเกิดได้ 7 วัน แม่ก็พาเราพี่น้อง 7 ตัวไปหากินตามทุ่งนา ผ่านไปปีครึ่ง ฉันก็เติบใหญ่ มีคนฆ่าไก่มาหา เขาเอากรงมาด้วย ถามเจ้าของว่ามีไก่ขายไหม ? มีครับแต่ไก่บ้านราคาต้องสูงหน่อย คนซื้อบอกว่าแน่นอน ๆ ชีวิตพวกเราถูกลิขิตแล้ว คนฆ่าไก่ก็จะเอาตาข่ายไล่จับ ฉันกลัวมาก รีบวิ่งหลบแต่ก็ไม่พ้นตาข่าย เจ้าของขายได้เงินรู้สึกดีใจมาก ไม่เคยอนาทรชีวิตพวกเรา เราถูกส่งไปยังตลาด คนฆ่าไก่พูดกับคนขายผักว่า ไก่บ้านแท้ ๆ เนื้อหอมอร่อย ถ้าไม่ใช่ไก่บ้านแท้ ๆ ไม่เอาเงิน ในที่สุดก็ถูกแยกไปทีละตัว ฉันถูกแม่บ้านคนหนึ่งซื้อไปเธอดีใจมากที่ได้ไก่บ้านมา พอถึงบ้านก็รีบต้มน้ำร้อน เอามีดเฉือนคอ ฉันร้องจนหมดแรงเจ็บจนตาย ดิ้นอยู่ประเดี๋ยว รู้สึกว่าเลือดสด ๆ ไหลออกหมดหมดแรงเอาดื้อ ๆ ก็พอดีตัวถูกน้ำร้อนต้มเดือดปวดแสบทรมานไปทั้งตัว แล้วก็มืดหน้าตามัววิญญาณออกจากร่าง มีอำนาจมืดพาไปที่เมืองนรกเนื่องจากกรรมยังไม่หมด เลยต้องเกิดมาเป็นไก่อีกครั้งหนึ่งจากครั้งนี้ก็จะได้ไปเกิดเป็นคนใหม่

หยางเซิง : ฟังมันพูดแล้วน่าสงสาร ไม่ทราบว่าคนฆ่าไก่กับคนกินเนื้อจะเป็นอย่างไร ?

แม่ไก่ : คนก็กินแต่ซากศพ ไม่สามารถกินวิญญาณได้หรอก คนฆ่าฉันก็เหมือนฉันถูกฆ่า กลัวจนรนราน บางครั้งวิญญาณมันหนีไปซุกซ่อนอยู่ข้างหลังคนฆ่า ถ้าหากคนฆ่า ฆ่าสัตว์มาก ๆ พวกวิญญาณยังไม่ไปเกิด ก็วนอยู่รอบ ๆ คนฆ่า นาน ๆ เข้ามือฆาตกรก็มีร่างกายหรือไม่เปลี่ยนไป ท่าทางจะแปลก ๆ ไป

หยางเซิง : ขอโทษที่ขัดจังหวะ ที่พูดเมื่อกี้ไม่รู้ว่าจริง

อรหันต์จี้กง : แม่ไก่พูดนั้นมีเหตุผล สมมุติมีคนหนึ่งเข้าวิทยาลัยเรียนหนังสือ พอนาน ๆ ไปก็รู้สึกว่า เขามีคุณวุฒิ ถ้าคน ๆ นั้นอยู่กับการค้านาน ๆ ก็จะมีลักษณะของนักธุรกิจ ถ้าเป็นชาวนาก็มีกลิ่นสาบควาย พวกกรรมกรก็มีแววกรรมกร สมัยหนึ่งมีคุณแม่เม้งทำไมต้องย้ายที่อยู่ถึงสามครั้ง เพื่อให้ลูก ๆ ได้อยู่ใกล้โรงเรียนเพื่อเพาะนิสัยให้คงแก่เรียนเอาไว้ ถ้าอยู่ใกล้นักพนันนาน ๆ ไป ก็จะมีนิสัยเป็นคนพนัน ถ้าคบคนบัณฑิต บัณฑิตก็จะให้ผล สิ่งเหล่านี้คือนิสัยถูกครอบงำ วันนี้ใจใกล้อะไรก็มักคล้อยตามอย่างนั้น ถ้าอยู่ใกล้พระพุทธเจ้า นาน ๆ ไปก็อาจมีใจเป็นพระ หน้าก็เป็นพระทุก ๆ อย่างก็เหมือน ๆ กัน

หยางเซิง : อยู่ใกล้ไข่มุกก็จะสดใส อยู่ใกล้มืดก็จะดำ คงเป็นเหตุอันนี้กระมัง แม่ไก่เอย แล้วคนกินเนื้อไก่ละจะเป็นอย่างไร

แม่ไก่ : ไก่มันเลี้ยงเป็นฝูงในเล้า แม้ว่าปัจจุบันจะมีวิทยาการ

ก้าวหน้า ตั้งแต่อนามัย อาหาร การอยู่ก็ต้องอยู่ด้วยกันในเล้า ได้รับเชื้อโรคนั้นง่ายมาก เพราะฉะนั้นตามตัวจึงมีเชื้อโรคอาศัยอยู่ ก็เพราะว่าเป็นไก่พูดไม่ได้ ก็ไม่ได้รับการรักษา เมื่อเป็นอาหารของคน โดยไม่รู้ว่าไก่ที่กินมีโรคหรือเปล่า ก็มักได้รับโรคที่มาจากเนื้อไก่ จึงขอบอกชาวโลกว่า เวลาจะกินเนื้อปลาเนื้อไก่ ถึงระวังว่าจะกินเอาไก่มีโรคไป จะห้ามก็ไม่ได้ ดังคำพูดที่ว่าโรคมักเข้าทางปาก

หยางเซิง: เธอพูดจากใจจริง ๆ มักพบในหนังสือเขียนไว้ว่ากินเนื้อครึ่งขีดต้องคืนครึ่งชั่งไม่รู้ว่าจริงเท็จแค่ไหน

แม่ไก่ : ฉันไม่กล้าพูดเช่นนั้น แต่คนกินเนื้อมาก มีโทษมากกว่ามีคุณ เป็นเรื่องจริง บางครั้งมากกว่าคืนครึ่งชั่งเสียอีก คือคืนชีวิตไปเลยแหละ ทำไมหรือ คนที่กินเนื้อมาก ๆ ไขมันมากเกินไป พิษภัยสะสม ทำให้เลือดไม่ปกติ ความดันสูง เกิดมะเร็ง เป็นต้น ต้องเข้าโรงพยาบาล มิใช่ต้องใช้หนี้ด้วยชีวิตหรอกหรือ?

อรหันต์จี้กง : พูดถูก คนสมัยก่อน กินเนื้อน้อย ปัจจุบันเนื้ออุดมสมบูรณ์ ทั้งสามมื้อมีแต่เนื้อกินมากเกินไป อุดมเกินไปเกิดโรคขึ้น คือโรคคนรวย ยิ่งปัจจุบันยิ่งมาก หมอถึงกับยอมแพ้

หยางเซิง : ขอให้อาจารย์ได้เสกลูกไก่ตัวนี้ จะได้ระลึกถึงอดีตได้ อยากสนทนาหน่อย

อรหันต์จี้กง : ก็ได้ โอมเพี้ยง! เจ้าลูกเจี๊ยบเกิดมาไม่นาน บอก

มาชิว่าก่อกรรมทำบาปอะไรไว้ วันนี้เลยมาอยู่ในกรงนี่

ลูกไก่ : ผมชาติก่อนเป็นเด็กเกเร ทั้งวันไม่ทำงาน เอาแต่ติดยาเสพติด รวมกลุ่มมั่วสุมคอยจี้ปล้น รีดไถชาวบ้าน ห้าปีก่อน ขณะกำลังจี้ปล้นอยู่ พอดีถูกตำรวจจับได้ถูกศาลพิพากษาให้ประหารชีวิต พอตายลงถูกยมบาลขาว-ดำ จับลงนรกถูกทรมานในนรกอย่างหนัก พอพ้นออกมาก็ถูกส่งมาเกิดเป็นไก่ห้าชาติ ชีวิตมืด ๆ มัว ๆ ต้องรับกรรมต่อไป ผมไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว

อรหันต์จี้กง : ชาติก่อนรีดไถชาวบ้าน ชาตินี้ต้องชดใช้กรรมให้เป็นอาหารตอบแทนเขา แม้ว่าจะเกิดมาเป็นไก่ก็ยังถูกจองจำไว้ในกรงเหล็กก็เหมือนรับโทษ ก้มหน้ารับกรรมไป

หยางเชิง : พวกมันเป็นไก่เนื้อ เจ้าของให้อาหารทั้งสามมื้อคิดแล้วดูเหมือนสบาย คนต้องคอยปรนนิบัติรับใช้ พวกก่อกรรมทำชั่วมาเกิด ถูกคนเลี้ยงจนใหญ่แล้วขายไปเป็นไก่เนื้อทำอาหารให้ชาวบ้านกิน พูดตามเหตุผลต้องได้รับโทษตอบสนอง ทำไมจึงบอกว่าคนฆ่าสัตว์ไม่ได้

อรหันต์จี้กง : ฉันจะยกตัวอย่างให้ดู ถ้ามีคนหนึ่งเป็นหนี้เธอก็ไม่สามารถฆ่าเขาเพื่อชดใช้หนี้ ควรให้เป็นหน้าที่ของศาล เพื่อชดใช้ให้ตามแต่ศาลสั่ง จิตโพธิสัตว์อาศัยเมตตาเห็นใจเขา ไม่อยากให้วิญญาณรับโทษก็เหมือนเขาปฏิบัติต่อผู้พิการ ได้แต่บริจาคด้วยใจรักอย่างเดียว พวกที่บำเพ็ญเพียรก็เช่นเดียวกันต้องฝึกจิตใจให้มีเมตตากรุณา จะได้มีวิญญาณที่ใสสะอาด

พวกที่กินเนื้อของวิญญาณบาปเหล่านี้ โดยไม่ได้ตั้งใจก็จะเปื้อนราคีของวิญญาณบาป ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการบำเพ็ญเพียร ถ้าหากทานมังสวิรัติแล้วก็ทำให้จิตใจใสสะอาดเกื้อหนุนการบำเพ็ญเพียร พวกที่ทานเนื้อสัตว์มาก ๆ จิตใจจะขุ่นมัวเป็นการเพิ่มพูนกิเลสตัณหา ตั้งแต่โบราณมาท่านที่จะบำเพ็ญเพียรแล้วก็มักตัดสินใจทานมังสวิรัติเพื่อตัดความอนาถทางโลกีย์

หยางเซิง : ด้วยเหตุผลอันนี้เอง

อรหันต์จี้กง : โบร่ำโบราณมาแล้วมีร่องรอยหลักฐานมากมาย วันนี้ฉันเล่าเรื่องให้ฟังเรื่องหนึ่ง (ผู้ถือศีล "หลง) ได้ยินการสนทนาของม้าหล่อในตอนกลางคืนต่างก็เล่าถึงกรรมเก่า ต่อมาภายหลังรู้สำนึกกลับมาบำเพ็ญเพียร) เพื่อลงในหนังสือ "วงเวียนกรรมสัตว์เดรัจฉาน" ในสมัยราชวงศ์ถัง มีผู้ถือศีลคนหนึ่ง ชื่ออุ้ม แซ่หลง ครอบครัวร่ำรวยมาก มีความรู้สูง ชื่อเสียงเป็นที่ลือลือ ตั้งแต่เล็กก็บรรลุธรรมะ ตั้งจิตอธิษฐานขอพบแต่สัจธรรม เริ่มแรกก็ไปคารวะอาจารย์สือโตว ต่อมาก็มาคารวะอาจารย์ ม้าโจว ตั้งแต่นั้นมาก็บรรลุจิตเดิมเข้าถึงหลักอนัตตา ปกติคุณหลงก็เป็นคนขี้สงสารชอบช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก ประกอบกรรมดี บริจาคอยู่เนืองนิจ ด้วยเหตุนี้เอง วันหนึ่งมีพ่อค้า 2 คนมาหา ต้องการยืมเงินทำการค้า ต้องการยืมเงินหนึ่งพันตำลึง ท่านหลงก็ยินดีให้ยืมทันที เมื่อพ่อค้าทั้ง 2 คนได้เงินแล้วก็คิดจะเข้าเมืองไปทำการค้า แต่เมื่อมีสัมภาระมาก

ขนไปไม่ไหว ท่านหลงเลยให้เอาลาที่เลี้ยงไว้ยืมไปขนของ พ่อค้าทั้งสองเดินทางมาถึงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งก็หยุดพักผ่อน ทั้งสองปรึกษากันว่า ท่านหลงใจดีให้ยืมเงิน แต่ลืมจดลงในสมุด ถ้าหากเราเอาเงินนี้ไปโดยไม่ใช้คืน ก็ไม่มีใครรู้ พูดจบเจ้าลาก็พูดขึ้นทันทีว่า ฉันชาติก่อนได้ยืมข้าวโอ๊ตไปสามขีด แล้วก็ไม่ได้ใช้คืน ชาตินี้เกิดมาเป็นลาต้องขนของให้ท่านเดินทางมาไกลถึง 30 ลี้ เพื่อเป็นการใช้หนี้เก่า ตอนนี้ฉันใช้หนี้ท่านหมดแล้ว ฉันเห็นทีจะต้องกลับไปแล้ว สองพ่อค้าได้ยินลาพูดภาษาคนได้ ตกใจมาก เลยรีบเอาเงินคืนไปให้ท่านหลง ท่านหลงแปลกใจมากเลยถามว่าทำไมรีบคืนเงินมาให้เล่า สองพ่อค้าเลยเล่าเรื่องที่ได้ยินจากลาพูดให้ฟัง แล้วพูดว่า พวกเรากลัวว่าจะต้องชดใช้กรรมชาติหน้าเลยรีบนำเงินมาคืนให้ พูดแล้วก็ลาจากไป พอตกกลางคืน ท่านหลงก็เดินไปที่คอกม้า ก็บังเอิญได้ยินม้ากับลาสนทนากันว่าชาติก่อนเป็นหนี้เขาเท่าไร ชาตินี้ก็เลยมาใช้หนี้เขา ฟังแล้วก็แหงนหน้าขึ้นพูดว่า ฉันตั้งใจจะช่วยคนโดยคิดไม่ถึง กลายเป็นเพิ่มภาระคนอื่น ปลงตกดังนี้ ต่อมาไม่นานก็รวบรวมเงินทองแล้วนำขึ้นเรือคิดจะออกไปกลางทะเลแล้วทิ้งลงทะเลไป ขณะที่เรือแล่นมากึ่งกลางแม่น้ำก็มีโจรสลัดกลุ่มหนึ่งปีนขึ้นเรือมา จะเข้าปล้นเรือ ท่านหลงเลยเล่าเรื่องลากับพ่อค้าสองคนให้ฟัง และตนเองคิดจะเอาเงินมาทิ้งทะเล ปรากฏว่าพวกโจรสลัดได้ฟังดังนั้น ใจเกิดสำนึกผิดพูดว่า พวกเราจะยอมออกบวชยอมติดตามท่านถือศีลกินเจ

ในที่สุดท่านหลงก็เลยเอาเงินบริจาคเข้าวัด เพื่อเป็นค่าอาหารสำหรับโจรสลัดทั้ง 500 คน ต่อมาพวกโจรสลัดทั้ง 500 คน ก็บำเพ็ญเพียร จนสำเร็จบรรลุพระอรหันต์ เลยได้ชื่อว่า "อรหันต์ 500 องค์"

ท่านหลงละทิ้งสมบัติ บุตรีก็ถือศีล ทอเสื่อยังชีพไปวัน ๆ หนึ่ง ลูกชายก็ทำไร่ไถนา ทั้งครอบครัว สามี ภรรยา บุตร สี่ชีวิต ตั้งใจบำเพ็ญเพียร ภายหลังที่ท่านหลงได้ช่วยโจรสลัดกลับใจได้ จิตใจสดชื่นยิ่งเพิ่มความเพียมากขึ้น ในที่สุดก็บรรลุสำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งครอบครัว มีคนแต่งกลอนสรรเสริญว่า

สำนึกผิด คิดกลับใจ เพราะทำชั่ว
เกิดเป็นวัว เป็นควาย เพื่อใช้หนี้
อกุศลจิต ยากนัก จะพ้นทุกข์
ไม่สัตย์ซื่อ ทุนรอน หาไม่ได้

ท่านทั้งหลายเห็นแล้วใช่ไหมว่า พวก เป็ด ไก่ วัว ควาย ต่างก็เกิดมาชดใช้กรรมเก่า ซึ่งเป็นการยืนยันถึง "กฎแห่งกรรม" รีบ ๆ กลับใจประพฤติตนให้ถูกต้อง ตั้งใจบำเพ็ญเพียร เพื่อไม่ต้องไปเวียนว่ายตายเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

วันนี้ขอแค่นี้ กลับสำนักกันเถอะ

หยางเซิ่ง : ครับผม

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักแล้ว ลงจากปทุมทิพย์ได้ วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ชอบมั่วกาม เคล้าโลกีย์ สิ่งละเมิด
จักต้องเกิด เป็นกวางป่า ให้ล่ากัน

เหตุเกิดเป็นกวาง

เป็นกลอนว่า :

ป่าลึกมีไม้ใหญ่นับพันปี คนร้อยปีมีมากสักเท่าไร
ไผ่เขียวไร้ราคีน่าภิรมย์ โพธิสัตว์พรหมจิตจรัสเชิดธรรมไว้
กวางป่าไวว่องวิ่งไปเป็นหมู่ เขาเขียวอยู่คู่เคียงเพื่อนชาวไร่
ยาบำรุงกายเขาเก็บเขากวางไว้ เพราะหลงใหลในโลกีย์เร่งพลัง

อรหันต์จี้กง : วิทยาการก้าวหน้า เภสัชวิทยารุ่งเรือง บรรดานักวิชาการต่างมุ่งหน้าที่จะผลิตยาวิเศษ เพื่อชลอความแก่ หรือกลับเป็นหนุ่มสาว หรือมีอายุวัฒนะ มีผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ เกิดขึ้น อาทิเช่น มีการฉีดดึงหนังให้เต่งตึงเพื่อให้ร่างกายดูอ่อนวัยสดสวยอยู่เสมอ แต่ว่าจะมีวิธีต่ออายุแต่งโฉมใหม่ ก็เพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น จะมีใครมีชีวิตยืนยาวถึงร้อยปี นับคนได้เลย

ในป่าดงดิบ ต้นไม้สูงเสียดฟ้า พวกมันไม่เห็นมีใครคอยรดน้ำใส่ปุ๋ย คอยตกคอยแต่ง ทั้งยังโดนฝนพายุพัดกระแทกก็ยังอยู่ได้ไม่ล้ม มีชีวิตถึงพันปี อันนี้เพราะมันยืนอยู่บนพื้นฐานของมันเอง ยึดมั่นอยู่กับที่ไม่เคยขยับแม้แต่ก้าวเดียว เกิดที่นี่ก็ตายที่นี่เป็นไปตามกฎของธรรมชาติ ค่อย ๆ เจริญเติบโตขึ้นทำให้อยู่อย่างมั่นคง ไม่เหมือนคนที่มีการชิงดีชิงเด่น ไม่มีความใคร่มัวเมากามารมณ์ ดังนั้นจึงมีอายุนานถึงพันปีซึ่งอาจเรียกว่าไม้เทพ ชาวโลกลืมกันหมดมัวพูดถึงแต่ความสวยงาม

เสื้อผ้าก็ต้องใหม่สด หน้าตาก็ต้องรักษาบำรุง ยวอายุวัฒนะมีขนานใหม่ ๆ อยู่เสมอ แล้วทำไมไม่มีปัญญารักษาให้อยู่ถึง 200 ปีสักคน ฉันว่ามนุษย์นั้นตรากตรำเกินไป ไม่เหลียวแลสุขภาพ วันนี้ฉันจะพาหยางเชิงไปพบกับปัญหาอันนี้

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ออกเดินทางเถิด

อรหันต์จี้กง : ที่นี่ก็คือป่าอารีซานละ วันนี้เราจะมาหากวาง

หยางเชิง : ในป่าลึกไม่พบแม้แต่กลิ่นไอมนุษย์ แต่ข้างหน้ามีกวางนอนอยู่ 4 ตัว เราไปถามมันดู

อรหันต์จี้กง : ข้าจะเสกสักหน่อย มันจะได้ระลึกชาติได้ โอมเพี้ยง! เจ้ากวางน้อย พวกเธอนอนอยู่ทำไม? นายพรานมาแล้วยังไม่รีบหนีไป ฮาฮ้า! เธอดูมันซิพอฉันพูดเท่านั้น พวกมันก็ตื่นเตรียมตัววิ่งหนี แต่ว่าฟ้ามืดสลัว ๆ อย่างนี้ จะหนีไปไหน? ฉันจะแผ่รัศมีพุทธมันเห็นแสงสว่าง ก็จะรีบมาหา

หยางเชิง : กวางป่าได้ยินอาจารย์พูด รู้สึกเข้าใจ

อรหันต์จี้กง : อิทธิฤทธิ์พุทธที่ข้าพูดไม่ต่างไปกับคน แต่ธรรมจิตย่อมเข้าสู่จิต พวกมันฟังแล้วย่อมเข้าใจ พุทธพจน์ล้วนเป็นจริงทุกอย่างเทวดาก็ใช้จิตพุทธนี้ พูดจากับสัตว์ พวกมันฟังแล้วเข้าใจ

หยางเชิง : อัศจรรย์จนพูดไม่ถูก สรรพสัตว์กายต่างกัน แต่พุทธจิตเสมอภาคกัน แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็สามารถรู้ถึงใจคนยอมฟังคนสอน ในทางกลับกัน คนไม่น้อยทีเดียวกลับฟังไม่รู้เรื่องว่าพระท่านพูดว่าอะไร เอาแต่อันธพาล ณ ที่นี่โลกวิญญาณจะมีความรู้สึกเหมือนกันหมดดุจเดียวกับจิตพุทธ

อรหันต์จี้กง : เธอพูดถูก เธอไปถามพวกมันได้แล้ว

หยางเชิง : เชิญครับ อาจารย์เสกเป่าแล้ว พูดจากันรู้เรื่อง

อรหันต์จี้กง : เมื่อกี้เสกนิดหน่อย ตอนนี้จะเสกให้มากขึ้นเพื่อวิญญาณจะได้เข้าใจ กวางป่าเห็นมือข้าพุทธกรเบิกพุทธจิต พุทธกรเบิกประตูพุทธ พุทธกรโปรดสรรพสัตว์ พุทธกรปัดเป่ามารมายา พุทธกรสัมผัสพุทธกรเธอฉัน กับกลายเป็นพุทธ

กวางป่ามีค่าควรแก่ป่าเขา นิสัยบริสุทธิ์แจ้ง เกิดในเขาเขียว ฟ้าดินประดุจบ้าน รักนวลสงวนตัว ร่างกายดุจทองคำ วิ่งเร็วเหมือนบิน พริ้วๆ ดังเทวดา สัตว์เทวดาๆ จงเข้าใจจิตเดิม

หยางเชิง : อาจารย์เอาพัดปัดที่หัวกวางตัวหนึ่ง ทันทีทันใดก็มีแสงสีเขียวพุ่งออกมาจากหัวไม่ทราบว่าเป็นอะไรหรือ?

อรหันต์จี้กง : กวางป่าเกิดมา อยู่กับเขาเขียวน้ำใส ต้นหญ้าเป็นพลังงานของดิน น้ำเป็นพลังงานของฟ้า วิ่งเล่นอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน ได้รับแสงเงินแสงทองของตะวันจันทรา เลี้ยงให้โตขึ้นอย่างบริสุทธิ์ ตอนนี้ถูกฉันปัดเป่า วิญญาณตื่นขึ้นก็เลยมีรัศมีพุ่งสู่ท้องฟ้า

หยางเชิง : มิน่าเล่า กวางป่ามีธรรมะลึกล้ำเหมือนกัน

อรหันต์จี้กง : หยางเชิง เธอพูดกับกวางป่าได้แล้ว

หยางเชิง : ครับผม ขอถามพี่กวางหน่อย เธออาศัยอยู่ในป่าลึก รู้สึกอย่างไรบ้าง

กวางป่า : พวกท่านเป็นใคร ทำไมมาตีที่หัวฉันเล่า? ฉัน

ยืนอยู่นิ่ง ๆ แทบไม่ไหว มีความรู้สึกจะบินลอยไปในอากาศปานนั้น

หยางเซิง : ผมเป็นคนที่มาจากสำนักเซินเต๋อถัง ในเมืองไถจง ท่านนี้เป็นอาจารย์ อรหันต์จี้กง เราอาจารย์ศิษย์ ได้รับคำบัญชาให้มาทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" วันนี้มาเยี่ยม-เยือนพวกท่านขออย่าได้กลัวเกรง

กวางป่า : ที่แท้ก็เป็นท่านอาจารย์จี้กง ท่านได้เสกเป่าเบิกวิญญาณ พวกเราขอถวายคารวะด้วยความขอบคุณยิ่ง

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องมีมารยาทหรอก ช่วยตอบคำถามหยางเซินเถอะ

กวางป่า : ครับผม ท่านหยางถามว่า อยู่ที่นี่รสชาดเป็นอย่างไร ผมจะพูดให้ฟัง ตั้งแต่เกิดจากท้องแม่ก็มีตะวันจันทรา ขุนเขาเป็นเพื่อน กินหญ้าสด ดื่มน้ำลำธาร ตากลมเย็น บ้านของเราก็คือต้นไม้ชายเขา ผ่านชีวิตกับธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ เนื่องจากมีนักล่าสัตว์ ทำแร้วดักสัตว์และมีปืนผาหน้าไม้ พวกเราต้องอพยพหลายครั้ง ถอยลึกเข้าไปในป่าเขาในใจก็ยังหวาดผวาไม่หาย อิจฉาความอิสระเสรีของคน อยู่ด้วยความสงบสุข แต่สิ่งที่น่ากลัวของมนุษย์ก็คือ ชอบรังแกสัตว์ที่อ่อนแอเช่นเรา คุณหยาง ท่านช่วยบอกพวกท่านอย่าได้มาตามล้างตามล่าพวกเราเลย พวกท่านดีใจที่ได้ล่าสัตว์ไป แต่พวกเราก็สูญเสียเพื่อนไปเช่นกัน อย่างนี้ไม่น่าสงสารหรอกหรือ?

หยางเซิง : ฉันรู้สึกสงสารพวกเธอ จะใช้ความพยายาม แต่

ก็โปรดระมัดระวังตนเองเป็นสำคัญไม่ทราบว่าชาติก่อน พวกท่านทำอะไรมา ชาตินี้จึงเกิดมาเป็นกวาง

กวางป่า : พวกเราไม่มีมือ มีเพียงเขาคู่เดียวที่จะปกป้องตนเองรู้สึกไม่ค่อยมีความสะดวกเพราะว่าชาติก่อนประพฤติผิดศีล มักมากในกามารมณ์ หาเงินมาโดยมิชอบ รีดไถชาวบ้าน ชาตินี้เลยมาเกิดเป็นกวาง

หยางเซิง : จะพูดให้ละเอียดกว่านี้สักหน่อย เพื่อเตือนสติชาวบ้าน เป็นการสร้างกุศลไปด้วย

กวางป่า : พูดแล้วขายหน้ายิ่งนัก

อรหันต์จี้กง : อย่ามัวรีรอ ตอนนี้เธอก็มีเขา หน้ามีขน จะเอาหน้าอะไรไปขาย พูดให้ชาวบ้านฟังเป็นการสร้างกุศล เพื่อชาติหน้าจะได้ไปเกิดเป็นคน

กวางป่า : ครับผม ผมชาติที่แล้วเกิดเป็นชาย ชอบเซ็กส์มั่วกาม ตลอดชีวิต หลอกลวงหญิงชาวบ้านไม่รู้กี่คนแล้ว เท่าที่จำได้ก็ข่มขืนชาวบ้าน 3 ราย แม่หม้าย 2 ราย และภรรยาชาวบ้าน 3 ราย แล้วผู้หญิงไม่ดีอีกไม่รู้เท่าไร ทั้งล่อลวงตัวทั้งไถเงิน ทั้งวันเอาแต่กินเหล้าเมายา เงินที่ละเลงไปล้วนเป็นเงินของผู้หญิงทั้งนั้น ทำแบบนี้ตลอดชีวิต พอแก่ลงก็เป็นโรคไตอักเสบ ในที่สุดก็ตายลง พอตายยมบาลก็ลงโทษ 20 ปี และให้เกิดมาเป็นกวาง เพื่อชดใช้หนี้กรรม ผมหวังว่าชาวบ้านจะไม่เลียนแบบผม มักมากในเซ็กส์ หลอกลวงเงินทองไร้ศีลธรรม ชาตินี้เลยต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ได้กินอาหาร

สด ๆ กินแต่หญ้าเขียวเป็นอาหารเจไปเลย แม้จะมีอารมณ์เซ็กส์อยู่บ้างแต่ก็เมื่อไม่ถึงหน้าก็สมสู่ไม่ได้ ดังนั้นพลังงานก็ขึ้นข้างบนไปสะสมอยู่ที่เขาทั้งสองข้าง นานเข้าก็แข็งตัว กลายเป็นเขาแหลมคม ในใจพูดไม่ออกว่าทุกข์แค่ไหน

อรหันต์จี้กง : ชาติก่อนเธอมักมากในเซ็กส์ ชาตินี้ไม่สามารถจะกระทำได้ พลังงานจึงสะสมอยู่ที่เขาทั้งสองข้าง ชาวบ้านก็ตัดเขามาเป็นยาบำรุง แล้วก็เอ็นกวาง (ตัวเดียวอันเดียว) ชาวบ้านก็ตัดมาเป็นยาบำรุงเช่นกัน ชาติก่อน รากเง้า (อวัยวะ) เซ็กส์เขาเวร เขากรรม ถูกเชือดเฉือน ก็นับว่าเป็นการชดใช้หนี้กรรมยังโชคดีที่อยู่ในป่าลึก ไม่ได้อยู่ในย่านจอแจ (ย่านกามารมณ์) ทำตัวเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ (เซ็กส์จัด) เป็นกวางป่าอาศัยอยู่ในป่าเขา ได้แต่กินหญ้าและน้ำ ถูกห้ามจากอาหารสด ๆ ใหม่ ๆ พยายามบำเพ็ญเพียรไปเถิด อย่าได้ย่างเข้าสู่ถนนกามารมณ์อีกเลย

หยางเซิง : บาปกรรมของกวางตัวหนึ่หนักมาก ชาตินี้เลยเกิดอยู่ในป่าลึก (บำเพ็ญเพียร) ก็ยังนับว่าโชคดี กวางเอ๋ย! เธอไม่ต้องโทษใคร เพราะตนเองก่อกรรมทำเข็ญ เธอได้เล่าเรื่องทำบาปชาติก่อน สามารถเตือนสติชาวโลก วันหลังสิ้นอายุขัยก็จะได้เกิดเป็นคนใหม่

กวางป่า : ขอบคุณ คุณหยางผู้ทรงศีล ชี้แนะ ถ้าผมเกิดเป็นคนได้อีก ต้องประพฤติตนให้ดีแน่นอน มิกล้าที่จะเดินเส้นทางเก่าอีก

อรหันต์จี้กง : รู้สำนึกกลับใจ เมื่อได้เกิดใหม่เป็นคน ก็จะได้รับการโปรด หยางเซินเธอถามกวางตัวอื่นดูซิ

หยางเซิง : ครับผม นี่เจ้ากวาง เมื่อกี้เจ้าก็ได้ยินข้ากับเขาสนทนากัน ในใจรู้สึกเป็นอย่างไง?

กวางป่า : ก่อนอื่น ต้องขอขอบใจท่านอรหันต์ที่เสกเป่าพวกเรา เมื่อได้ฟังการสนทนาก็รู้สึกละอายใจมากแล้ว

หยางเซิง : เป็นคนไม่กลัวกระทำ แต่กลัวไม่สำนึกผิด เมื่อรู้สำนึกผิดแล้ว ก็จงเล่าอดีตชาติที่แล้วให้ฟังหน่อย

กวางป่า : ได้ครับ ฉันจะเล่าเรื่องอดีตให้ฟัง จะได้ไม่เอาเยี่ยงอย่างผม จะได้ไม่ต้องเกิดเป็นสัตว์ ชาติก่อนผมเกิดมามีรูปร่างสง่างามมาก ข้างบ้านภรรยาเขาหน้าตาเซ็กซี่ ทำให้เกิดใจชั่วค่อย ๆ ตีสนิท ในที่สุดก็สนิทสนมรักใคร่กัน ไฟราคะร้อนแรงพิศวาสคุกรุ่นเลยอยากให้มีความสัมพันธ์ตลอดไป เลยวางแผนวางยาสามีนาง ทำให้สามีนางไร้สมรรถภาพ ภรรยาเลยยกเรื่องนี้ร้องเรียนต่อศาลขอหย่าขาด ภายหลังแต่งงานกับผม ทำให้เรามีสุขตลอดนาน

ภายหลังสามีรู้ต้นสายปลายเหตุ โกรธแค้นเหลือหลาย กลับกลายเป็นคนละคน แต่ก็ทำอะไรผมไม่ได้ ทุกวันเอาแต่ดื่มเหล้าเมายา สติฟั่นเฟือน วันหนึ่งเมามากถูกรถชนตาย วิญญาณพยาบาทก็ไปฟ้องยมบาล กล่าวหาว่าถูกผมล่อลวงภรรยาและใส่ยาพิษให้กิน ต้องการล้างแค้น ยมฑูตเลยอนุญาตให้มาแก้แค้น ดังนั้น วันหนึ่งผมกับภรรยาขับรถมาถึงสถานที่ ๆ

สามีคนก่อนถูกรถชนตาย ฉับพลันสติเลื่อนลอย ถูกรถชนล้มลง รถข้างหลังเบรคไม่ทันก็เลยทับผมตาย วิญญาณถูกยมทูตขาวดำจับตัวไป ถูกยมบาลลงโทษอย่างหนัก พอพ้นโทษมาก็มาเกิดเป็นกวางป่านี่แหละ ภรรยาเกิดเป็นแม่ไก่ แยกไปคนละทาง วันนี้โชคดีที่อรหันต์จี้กงมาโปรด ทำให้มีโอกาสพ้นกรรม ประวัติที่ผ่านมาขอท่านทั้งหลายอย่าหัวเราะเยาะ ขอท่านทั้งหลายอย่าแสดงบทเจ้าสำราญเลย จะได้ไม่ต้องเกิดมาเป็นสัตว์เหมือนผม

หยางเซิง : กฎแห่งกรรมนั้น น่ากลัวมาก อาจารย์ครับ กวางอีกตัวทำไมมีลำแสงที่หัวสว่างมาก

อรหันต์จี้กง : เธอถามเขาก็จะรู้เรื่องเอง

หยางเซิง : ขอถามพี่กวาง ทำไมจึงมีรัศมีพวยพุ่งสว่างมาก?

กวางป่า : ฉันเป็นกวางตัวเมีย ไม่ใช่กวางตัวผู้ เธอเรียกฉันแบบนี้ฉันอายแย่ซิ

หยางเซิง : พี่สาว ฉันรู้สึกเธอจะเกรงใจมากไปหน่อย บำเพ็ญเพียรเคร่งครัด รู้สึกไม่เหมือนคนอื่น ช่วยบอกหน่อยว่ารัศมีบนหัวนั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร?

กวางป่า : ได้ซิ ชาติก่อนฉันเป็นศิษย์พุทธเจ้า บวชเป็นชี ต่อมาภายหลังเกิดใจรวนเร หนีไปหาคาวโลกีย์ พอตายลงเลยเกิดเป็นกวางอยู่ในป่าลึก บำเพ็ญเพียรเพื่อลดกรรมเวร ชาติก่อนฉันหลงผิดชั่ววูบ แต่จิตพุทธยังอยู่ และคิดจะชดใช้กรรมเวรเลยตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญเพียร พอเกิดเป็นกวางก็ตั้งอยู่ในความ

บริสุทธิ์เพื่อรักษาจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ พอรุ่งอรุณก็ขึ้นไปบนยอดเขาอารีซานรับแสงตะวัน ตกกลางคืนก็เช่นกันรับแสงจันทรา หวังพึ่งพลังงานตะวันจันทรา เพิ่มพูนสมาธิ เสริมสร้างส่วนที่ขาดตกบพร่องไปกินแต่หญ้าสด น้ำลำธารเป็นอาหารเจทำสมาธิ บำเพ็ญเพียรเพื่อลดบาปกรรม เพราะการสะสมความเพียร ทำให้มีพลัง พอท่านอรหันต์เสกเป่าเท่านั้นประตูสวรรค์เปิดกว้าง สมาธิที่แก่กล้า สะสมมานานก็เลยเปล่งรัศมีพวยพุ่งดุจแสงตะวันจันทรา ขอให้ชาวโลกหมั่นต้องแสงตะวันจันทรา หล่อเลี้ยงพลังบริสุทธิ์ สะสมพลังฟ้าดิน ทำให้ร่างกายมีสุขภาพดี การบำเพ็ญเพียรก็ดีด้วย

หยางเชิง : กวางป่าก็บำเพ็ญเพียรได้ เป็นสิ่งที่คิดไม่ถึงจริง ๆ

อรหันต์จี้กง : กลอนว่า :

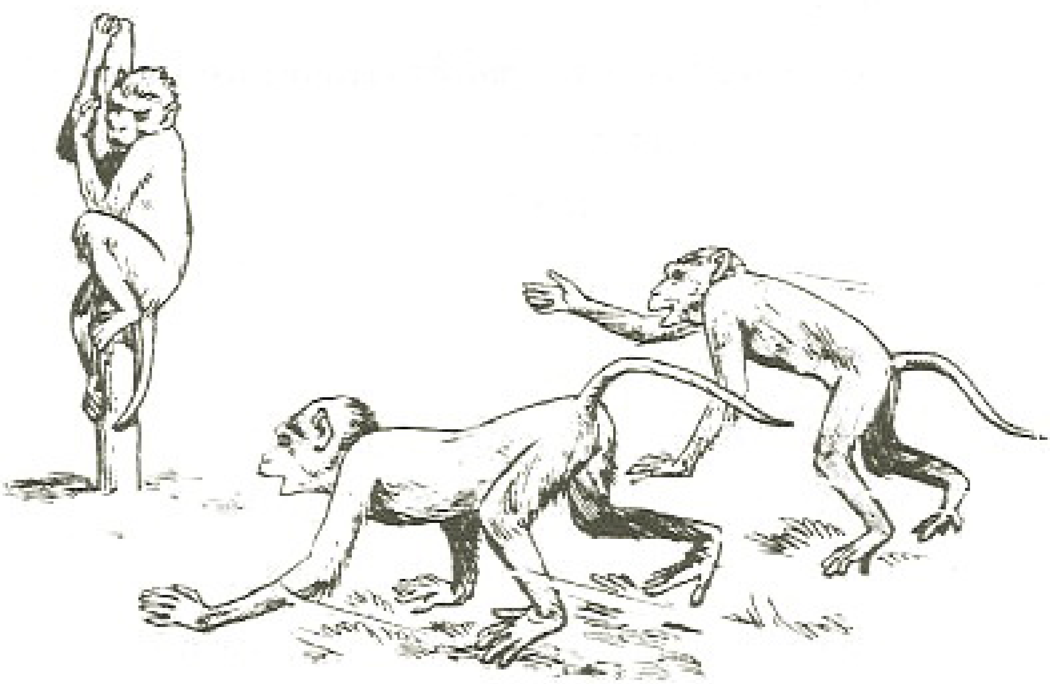
กลางขุนเขา กวางป่า ฝึกธรรมะ
หมั่นมานะ สมสะพลัง อิทธิฤทธิ์
สุริยัน จันทรา พลังฤทธิ์
ผลสุทธิ เปลี่ยนเพศเมีย เป็นเพศผู้

สัตว์เดรัจฉานสามารถบำเพ็ญธรรม ไม่ช้าก็แปรเปลี่ยนเป็นสุทธิผล เห็นกวางแล้วย้อนคิดถึงคน บำเพ็ญเพียรง่ายยิ่งขอประชาจงสำนึกบาป กลับใจเลิกบาปยังเห็นฝั่ง อย่าหลงอยู่ในทะเลทุกข์ไม่สะดุ้งตื่น ทางวงเวียนนั้นไม่มีที่สุด เมื่อไรโลกจะพบสัจธรรม จะไม่พ้นกรรมเวร

วันนี้พอแล้ว กลับสำนักกันเถอะ

หยางเซิง : ครับผม

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

วิสัยลิง มือไม้ไว ชอบขโมย
เจ้าอย่าโวย เมื่อถูกขัง ไว้ชมเล่น

ทำไมลิงป่ากระโดโลดเต้นมือไวเยื่องขโมย

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรงวันที่ 30 พ.ค. 2524

กลอนว่า :-

วันเดือนผ่านไม่คอยเวรระงับ ด่านลี้ลับพบได้จิตสงบ
สวรรค์พบหนทางอริยะ คนขยะรำลึกคุณอาจารย์
อันธพาลก่อกรรมต้องโทษติด สำนึกผิดต่อหน้าพระรีบกลับการ
จิตขุ่นมัวบังแสงไร้ช่องทาง น้ำสะอาดเพลินกิ่งหลิวล้างมลทิน

อรหันต์จี้กง : สุภาษิตมักพูดว่า "หัวใจไม่โบราณ" คำว่า "โบราณ" ดีอยู่ตรงไหน? ปากประตูใจเป็นทางสี่แยกเป็นสัญลักษณ์ของคนมีศีล คนเดี๋ยวนี้ไม่โบราณหมายความว่าคนเดี๋ยวนี้ไม่แขวนไม้กางเขนแล้ว ไม่เกรงกลัวพระเจ้าเฝ้ามองดู คนที่แสดงธรรมนั้นน้อยลงไปมาก ทันสมัยนั้นดูก็ดี แต่ทว่ารูปร่างกายเดิมนั้นดูไม่ทันสมัยเลย ภายนอกการแต่งตัว อาหาร ที่อยู่นั้นแต่งใหม่ได้ แต่หัวใจสีแดงดวงเก่าอันนี้ ถ้าหากเปลี่ยนใหม่แล้วละก็ไม่เหมาะกับร่างกายเก่า ๆ ร่างนี้ก็จะกลายเป็น "หัวใจเสีย" ก็ต้องเข้ารักษาโรคเกี่ยวกับ "หัวใจไม่โบราณ" นอกจากต้องแขวนไม้กางเขน ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ วิทยาการสมัยใหม่ช่วยให้มนุษย์ชาติหาความสบายได้ อันนี้น่ายินดีในทางกลับกันวัตถุเจริญรุดหน้าจิตใจกลับถอยหลัง นักวิทยาศาสตร์ค้นคว้าจนสุดความสามารถ เพื่อพัฒนาชีวิตของมนุษย์ให้ดียิ่งขึ้นแต่ว่า

การตกต่ำของธรรมะนี้ ต่างก็ระอาสุดแก้ไข อันที่จริงแล้วความโลภมากของสรรพสัตว์นั้นมาจากวิทยาการก้าวหน้าสมัยใหม่ ต้องอาศัยศาสนาเป็นยารักษาโรคนี้ เพราะฉะนั้นศาสนาและวิทยาศาสตร์จึงเป็นพลังอำนาจที่มีอยู่ในพิภพ ต่างก็เสริมสร้างไม่ขัดกัน ทั้งสองฝ่ายผลิตเพื่อความสวยงามของมนุษย์ แต่ภายใต้เครื่องจักรนี้ "จิตใจ" แปดเปื้อนคราบน้ำมัน ใช้น้ำล้างไม่ออก ทำให้ธรรมชาติถูกแปดเปื้อนจนเปลี่ยนสภาพไปก็มีไม่น้อย นอกจากศาสนาจักรเท่านั้น จะสามารถแก้ไขปรับปรุงได้ส่วนร่างกายก็มีวิทยาการเสริมแต่ง ศาสนาเป็นสิ่งจำเป็นของชีวิตที่จะยึดเหนี่ยว

หยางเซิง : อาจารย์พูดถูก ผมอยากดูการบำบัดโรค "หัวใจไม่โบราณ" เห็นทีต้องหาพระพุทธเจ้าโบราณมาช่วย

อรหันต์จี้กง : ความโบราณของข้าก็ไม่เลวใช่ไหม? ฮาฮ้า! รีบขึ้นประทุมทิพย์ออกเดินทางกันเถอะ

หยางเซิง : ไม่ทราบวันนี้จะไปไหน?

อรหันต์จี้กง : วันนี้ก็คงขึ้นเขาไปล่าสัตว์กันดีกว่า

หยางเซิง : อาจารย์ชอบพูดล้อเล่น อรหันต์คิดล่าสัตว์มิเพี้ยนไปหรือ?

อรหันต์จี้กง : เดี๋ยวนี้นักบวชจำนวนไม่น้อยก็ยังมี "ธรรมะไม่โบราณ เลย ในจิตใจพกแต่มีดคม ไม่อาศัยเมตตากรุณาช่วยกู้ชาวโลก วิญญาณเลวทรามทุกหนทุกแห่งจิตทรามไม่ซื่อสัตย์สร้างแต่อกุศล คนพวกนี้ก็พกธนูไว้หน้าพระพุทธรูปแล้ว

สวดมนต์ น่าหัวเราะจริง ๆ วันนี้ฉันคิดจะขึ้นเขาไปล่าสัตว์ ล่าสัตว์ที่ไม่เหมือนชาวบ้าน คือ ล่าสัตว์ "ใจลิง"

หยางเชิง : คำพูดของอาจารย์ช่างเต็มไปด้วยกุโศกโลบาย

อรหันต์จี้กง : เดินทางเถอะ... ถึงที่หมายแล้ว

หยางเชิง : ข้างหน้ามีลิง 3-4 ตัวอยู่บนต้นไม้ กำลังหลับอยู่ ยังไม่รู้ตัวว่าเรามา

อรหันต์จี้กง : ฉันจะปลุกให้ตื่น ถ้าไม่ยังงั้นมันก็เอาแต่นอนฝันหวาน ลิงเอ๋ยตื่นเถอะนายพรานมาแล้วรีบหนีเร็ว

หยางเชิง : อาจารย์เอาพัดเคาะที่หัว พวกมันตื่นขึ้นตกใจใหญ่ ลูกตาคู่นั้นดูเหมือนถูกผีหลอก

อรหันต์จี้กง : เราเป็นแขกไม่ได้รับเชิญ ทำให้มันตกใจฉันเลกให้มันตื่นจะได้มีการระลึกถึงอดีต

หยางเชิง : ผมเห็นลิงกระปรี้กระเปร่า มันกินน้ำตาลอ้อย ถั่วลิสง กล้วย รู้จักปลอกเปลือกอันนี้เพราะเหตุใด

อรหันต์จี้กง : ใจของคนเรียกว่า "ใจลิง" ใจของลิงก็เรียกว่า "ลิงใจ" หนังสือ 2 ตัวเหมือนกันเพียงแต่กลับกันเท่านั้น ลิงรูปร่างคล้ายคน มันได้อารมณ์จากคนอาจพูดว่ามันแบ่งวิญญาณไปจากคนก็ได้ พวกมันมือไม้ไวเวลากินของมีท่าทางดี

หยางเชิง : ผมคุยกับมันได้หรือยัง

อรหันต์จี้กง : พวกมันตื่นแล้ว ถามได้เลย

หยางเชิง : พวกลิงทั้งหลาย ตอนนี้รู้สึกอย่างไร

ลิง : กำลังนอนฝันได้ยินเสียงคน แล้วถูกตีทีหนึ่ง ตกใจ

ตื่นขึ้นในสมองพบความว่างเปล่าแล้วค่อย ๆ ระลึกได้จนรู้ว่าผู้ที่ตีเราคือ อรหันต์จี้กง แต่ฉันยังไม่รู้จักท่าน

หยางเซิง : ฉันเป็นคนสำนักเซินเต๋อถังเมืองไถจง ได้รับคำสั่งมากับอาจารย์เพื่อจัดทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" วันนี้มีวาสนามาพบเธอ ช่วยเล่าอดีตชาติให้ฟังหน่อยเพื่อเตือนสติชาวโลก

ลิง : ขอโทษที่เสียมารยาท ขออภัยด้วยท่านหยางผู้ใจกุศล เราเกิดในป่าลึกสบายดี ทุกวันกระโดดโลดเต้นกับเพื่อน ๆ ไต่ต้นไม้หาผลไม้กิน ผ่านชีวิตด้วยความสุข แต่กลัวงูพิษกับนักล่าสัตว์ ถูกนักล่าจับไปต้องจากเพื่อนฝูง ตอนนี้เลยย้ายไปอยู่ที่ป่าลึก ๆ ไม่กล้าใกล้ผู้คน

อรหันต์จี้กง : ชาวบ้านชอบรังแกสัตว์อ่อนแอ พอพบสัตว์เล็กก็รีบจับ ถ้าพบเสือ สิงห์ กระทิง พวกมันจะหนีไปไหน? ชาวบ้านก็มีจิตเมตตา พบพวกสัตว์เล็กอ่อนแอที่ไม่มีภัยต่อคนก็จะให้การคุ้มครองดูแล ให้มันอยู่อย่างเสรี ก็มีเมตตาจิตสร้างกุศล

หยางเซิง : พวกเธอทำไมเกิดเป็นลิง ช่วยเล่าให้ฟังเพื่อเตือนสติชาวโลก

ลิง : พูดถึงชาติก่อนแล้วอายจังเลย แต่! เพื่อเตือนสติชาวโลก อย่าเลียนแบบนิสัยเลวของผม พูดให้ฟังก็ได้ชาติก่อนเป็นนักปีนกำแพงรั้วบ้าน ยังชีพด้วยการขโมย พอตกกลางคืนก็ไต่ปีนรั้วเข้าบ้านคนอื่น เงินทองที่ได้ก็เอาไปซื้อเหล้ากิน ผ่าน

พ้นไปชีวิตหนึ่ง เคยถูกจับเข้าคุกครั้งหนึ่ง ดีที่เคยถูกติดคุกมาแล้วชาตินี้เลยไม่ต้องถูกขังในกรงเหล็ก ให้คนชมเล่น ตลอดชีวิตขโมยของนับไม่ถ้วนมีทั้งเงินทอง ธนบัตร เสื้อผ้า โทรทัศน์ เทป จักรยานยนต์และรถเก๋ง พอตายลงยมบาลจับไปดูที่กระจกส่องบาปปรากฏความชั่วออกมาอย่างชัดเจนมาก จำนนด้วยหลักฐาน ก็ต้องสารภาพผิด ต้องรับโทษหนักในนรก 5 ปี ยมบาลว่าผมชอบปีนป่ายต้นไม้กำแพง จึงให้มาเกิดเป็นลิง เนื่องจากชาติที่แล้วชอบกินเนื้อสัตว์มาก ตอนนี้บุญหมดก็ต้องอาศัยผลไม้ยังชีพไปวัน ๆ พวกที่คอยรับซื้อของโจร ก็ต้องเกิดเป็นลิงเป็นเพื่อนผมตอนนี้เหมือนกัน

อรหันต์จี้กง : เธอชาติก่อนปีนป่ายจนชำนาญ มือไม้ว่องไวชาตินี้ก็เกิดเป็นลิงก็สมแล้วนี่ พวกที่รับจำนำของโจร ก็มีจิตเหมือนกันมักจะอยู่ด้วยกัน ชาติก่อนกินเนื้อสัตว์มากมาย พวกที่ได้มา "ไม่ถูกต้อง" ถูกพวกเธอใช้จนหมดแล้ว ชาตินี้ก็ลงโทษให้กินใบไม้ ผลไม้เป็นการลงโทษ ก้มหน้าชดใช้กรรมเถอะ

หยางเซิง : พวกนี้รับโทษไม่นานแล้วก็กลับมาเกิด ตอนผมเที่ยวเมืองนรก ดูเหมือนไม่เคยได้ยินท่านยมบาลพูดเลย

อรหันต์จี้กง : เพราะหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" เจาะจงแต่โทษหนัก เพราะฉะนั้นยมบาลไม่ได้พูดให้ฟัง พวกที่รับโทษระยะสั้นก็มี บางคนก็รีบไปเกิดเป็นสัตว์ปีกหรือสัตว์สี่เท้าเลย เพราะเวลาเหลือน้อย ถ้าจะพูดละเอียดหนังสือก็แต่งไม่จบ พูดแต่พอสังเขป

หยางเชิง : เพราะเหตุนี้เอง เมื่อกี้เจ้าลิงบอกว่าชาติก่อนติดคุก ชาตินี้เลยไม่ต้องถูกขังกรง ถ้างั้นพวกที่ชาวบ้านเลี้ยงไว้ในกรง กับสวนสัตว์ ก็เป็นพวกปีนป่ายกลับชาติมาเกิดซิ

อรหันต์จี้กง : อันนี้ก็ไม่แน่ แต่ชาวบ้านเลี้ยงไว้คอมักมีห่วงผูก โซ่ผูกไว้บนปลายเสาก็มี ในสวนสัตว์ก็มีชีวิตอยู่แต่ในกรงชาวโลกอยากมีชีวิตแบบนี้ไหมละ? พวกมันต้องมีบาปติดตัวมา เชื่อแน่ว่า ถ้าเปิดประตูให้พวกมัน ก็จะวิ่งไปในที่ต่าง ๆ กัน เพราะฉะนั้นจึงพูดว่า "การเกิดเป็นคนนั้นยากแสนยาก" ปัจจุบัน คนไปไหนก็มีรถราแทนขา กินก็มีทั้งของสด ๆ จากทะเลป่าเขา ใส่เสื้อผ้าสวย ๆ ดี ๆ ถ้าหากไม่สร้างกุศล ถ้าหากพลาดจาก ร่างคนเกิดเป็นสัตว์ ก็น่าสงสารมิใช่หรือ? ดูชีวิตสัว์ต่างจาก คนมากมาย เพราะอย่างนั้นคนถึงถือว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ พุทธพจน์กล่าวว่า "ศูนย์กลางแผ่นดินหายาก ธรรมะก็พบยาก การโปรดสัตว์ก็พบยาก" อันนี้ชาวโลกก็ได้พบแล้วจึงพูดว่า เกิดสามชาติมีบุญมากนัก เกิดในแดนศิวิไลควรสร้างสมกุศล บำเพ็ญเพียร โปรดตนเองแล้วก็โปรดผู้อื่น จะได้ไม่ละอาย ต่อตนเอง จะได้ไม่เสียเวลาของชีวิต จะแต่งเพลงให้ชาวโลก ไว้พิจารณาบทหนึ่ง :-

1. ชาวโลกล้วนรู้ อรหันต์นั้นดี พอมีลาภยศก็ลืมแล้ว
จากอดีตถึงปัจจุบันขุนพลขุนนางอยู่ที่ไหน ป่าช้ากอหญ้ากลบกลืนไป
2. ชาวโลกล้วนรู้ อรหันต์นั้นดี พอมีเงินมีทองก็ลืมแล้ว
ตลอดชีวิตสะสมเท่าไรก็ไม่พอ จนกระทั่งสองตาหลับลงไป

3. ชาวโลกล้วนรู้ อรหันต์นั้นดี พอมีเมียรักก็ลืมแล้ว
ท่านยังอยู่พูดรักมิรู้ลืม พอท่านตายหล่อนตามผู้อื่นไป
4. ชาวโลกล้วนรู้ อรหันต์นั้นดี พอมีลูกหลานท่านก็ลืมแล้ว
โบราณมาใจพ่อแม่นั้นมีแน่ ลูกกตัญญูนั้นใครเคยเห็น

หยางเซิง : ฟังซิ อาจารย์ขับเพลงนี้ขึ้นมา มีความรู้สึกกินใจคนดี

อรหันต์จี้กง : เธอจะถามลิงตัวอื่นก็ได้นี่

หยางเซิง : ดีละ อยากถามพี่ลิงนี่หน่อย จะสามารถบอกได้ไหมว่า ชาติก่อนผ่านชีวิตมาอย่างไรบ้าง?

ลิง : ท่านอรหันต์จี้กงกับท่านหยางผู้ทรงศีล หากจะต้องการเพื่อปลอบชาวโลก ฉันก็จะบอกละ ฉันชาติก่อนอาศัยอยู่ที่หวินลิน มีอาชีพเป็นชาวนา พี่น้อง 4 คน ฉันเป็นคนโตที่สุดเรียนชั้นมัธยม สมองค่อนข้างฉลาด พ่อป่วยหนักก่อนจะตายสั่งว่า มีนาอยู่ 2 แปลง ให้แบ่งให้น้องเท่า ๆ กัน ฉันฟังภรรยายุแหย่ใจเกิดโลภขึ้นมา ฉันก็เลือกที่นาที่ดีที่สุดและยังเอาที่นาที่ควรเป็นของน้องโอนมาเป็นชื่อของผมหมด พอพ่อตายลง ทุกอย่างก็โอนเรียบร้อย พวกน้อง ๆ พอรู้เรื่องเข้า เกิดทะเลาะเบาะแว้งกัน ฉันเกิดโมโหไล่ตีน้อง พวกน้องมีใจกตัญญู ไม่อยากเอาเรื่องในบ้านประจานให้คนนอกได้รู้ได้แต่อดทนเอาไว้จากนั้นพี่น้องก็ขาดกัน ต่างแยกย้ายกันไป เมื่อฉันได้มรดกมาคนเดียว แต่ละปีมีรายได้เข้ามามากเลยติดนิสัยการพนัน จากน้อยค่อย ๆ ถลำลึก ลูกเมียเตือนก็ไม่ฟัง

ในที่สุดก็ถอนตัวไม่ขึ้น ตกอยู่ในวงการพนัน จนกระทั่งบ้านก็ขายหมด ลูกเมียก็แยกจากไป เพื่ออาหารประทังชีวิตฉันเลยไปเป็นกรรมกรโรงงานเหล็กมีอยู่วันหนึ่งทำงานพลั้งเผลอ ถูกแผ่นเหล็กทับตาย วิญญาณถูกยมทูตขาว-ดำจับไปนรก ถูกลงโทษเนื่องจากไม่กตัญญู ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อ ทำให้พ่อตายนอนตาไม่หลับ ไม่มีความซื่อสัตย์ต่อพี่น้อง ถูกภรรยายุยง เห็นแก่โลภ ทำให้ขาดพี่ขาดน้อง ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องหมดไป สูญสิ้นความรัก ได้รับโทษหนัก อันสุดท้าย ติดการพนัน ภรรยาห้ามไม่ฟัง ทำให้บ้านแตกสาแหรกขาด โทษมหันต์ ถูกทำโทษ 20 ปี พอพ้นโทษก็ไปเกิดเป็นลิง เดี๋ยวนี้ก็ไม่มีอะไรเหลืออยู่ มีแต่สัตว์ป่ากับป่าไม้ สำหรับเลี้ยงชีพ ไม่มีอะไรเป็นของตัวเอง ไม่มีบ้านช่อง มีแต่มือเปล่า อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง คิดแล้วก็ช้ำใจ สำนึกได้ว่าทำผิดไว้มหันต์ ขาดความรัก เมตตา วันนี้จึงได้รับโทษขนาดนี้

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องเสียใจหลั่งน้ำตา ฉันจะเสกเป่าให้สงวนตัวไว้ให้ดี ชาติหน้าเกิดเป็นคนจะได้ไม่มีโรคภัยมากมายก็ดีแล้ว หยางเชิงกลับสำนักเถอะ

หยางเชิง : ครับผม

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

เกิดเป็นวัวควายใช้หนี้เก่า

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 11 มิถุนายน 2524
กลอนว่า :-

การค้าขายยุติธรรมไม่โกงคด เงินทองสดส่งกันตามเวลา
เป็นหนี้แม้เพียงสลึงชดใช้เขา ผิดพลาดเบานิดบาปติดตัว
หน้าเป็นคนอย่าทำเยี่ยงสัตว์สาง เหนือหัวสามนิ้วมีเทพประจำตัว
ฟ้าแจ้งเนตรทิพย์หลบไม่พ้นตัว ผียังกลัวบาปบุญแบ่งตามขั้นแม้

อรหันต์จี้กง : คนที่ค้าขายก็อยากมีกำไร แต่เงินที่ได้ต้องมีธรรม อย่าให้ขัดต่อทำนองคลองธรรม การค้าเป็นเครื่องเลี้ยงชีพไม่เพียงเพื่อปากท้องของตนฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงความเป็นอยู่ของผู้อื่น การซื้อขายยิ่งต้องยุติธรรม ไม่คดโกงจำนวนต้องชัดเจน เงินที่ได้จึงนับว่าเงินสะอาด ถ้าเธอถูกเพื่อนยืมเงิน เมื่อเพื่อนไม่ใช้คืน หนีหนี้ เชื่อแน่เหลือเกินว่าเธอต้องด่าเขาเป็นการใหญ่ คน ๆ หนึ่งไม่มีใจบริสุทธิ์ แต่ทว่า ! เธอกำลังหลอกลวงชาวบ้านอยู่ รู้สึกว่าไม่รู้สึกอะไรเลย เฉย ๆ เรื่อง ๆ เดียวกัน แต่ใจคนละแบบ อีกคนเป็น "ใจสัตว์" คนเรามักจะตามใจตนเอง ให้ความดีของตนนั้นสูญหาย เปลี่ยนแปลงอารมณ์ เปลี่ยนไปเป็น "อารมณ์สัตว์" ก็เลยกลายเป็นคนชั่ว คนเราอย่าลงโทษผู้อื่นว่าดุร้าย จงลงโทษตัวว่าหย่อนยาน ยอมให้ตัวเองถลำจมลง ดังนั้นอาตมาอยากจะฟื้นฟูจิตใจให้กลับ

บริสุทธิ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกเราจะไม่เอาดวงใจที่ใสสะอาดจรัสแสงดวงนี้ กลบฝังเสียละ

หยางเชิง : อาจารย์พูดถูก จิตใจตกต่ำ ถูกกลบฝังลงดิน อยากที่จะฟื้นฟู อันนี้สาเหตุเกิดจากอะไรหรือ?

อรหันต์จี้กง : อันนี้เป็นคนใจทราม ไม่รู้เหมือนกันว่ามีชีวิตอยู่ได้อย่างไร อาตมามาถึงมนุษย์โลก พอเดินผ่านใกล้ตัวคน มีกลิ่นเหม็นสาปที่รุนแรงโชยเข้าจมูก พอตั้งสติได้ พิจารณาดูมันไม่ใช่กลิ่นขี้หรือเยี่ยว แต่เป็นเพราะคน ๆ นั้นจิตใจเปลี่ยนแปลงไป ความชั่วทำให้เกิดกลิ่นบูดเน่า ทำให้ฉันต้องกลั้นใจส่ายหัว! ถึงแม้กลิ่นขี้เยี่ยวจะเหม็น ยังเอาทำปุ๋ยได้ แต่ใจทรามเหม็นเน่า ทำลายตนเอง ทำลายผู้อื่น ประพฤติบาปไม่หยุดหย่อน วันนี้ฉันได้นำห่อดวงใจที่มีตราที่ถูกต้องว่า เป็น "ใจบริสุทธิ์" โดยไม่ต้องเสียอัฐเพื่อมาเปลี่ยนใจให้กับชาวโลก ที่มี ใจชั่ว ใจเสีย ใจเป็นพิษ ใจเจ็บ ใจพยาบาท และใจทุกข์มาเปลี่ยนไปได้ไม่ต้องเกรงใจ รับรองว่าใจดี ๆ ดวงนี้จะทำให้สุขภาพแข็งแรงไม่ทำให้เกิดโรค

หยางเชิง : อาจารย์ว่า วันนี้เอาใจดี ๆ มาห่อหนึ่ง ทำไมผมจึงไม่เห็นละ

อรหันต์จี้กง : โบราณกล่าวว่า "คาถาดีไม่ได้เขียนไว้ที่กระดาษ ใจดีก็ไม่ได้อยู่ที่กายเนื้อ" ตัวนั้นชาวบ้านจึงไม่เห็น "ใจบริสุทธิ์" ของตนเอง ดังนั้นจึงกระทำสิ่งที่ชั่วช้า เธอจงดูที่พัดของฉันแล้วเธอก็จะเข้าใจ

หยางเซิ่ง : กลางพัด มีรูปหัวใจกลม ๆ อยู่รูปหนึ่ง นอกนั้นก็ไม่เห็นอะไร

อรหันต์จี้กง : เธอตั้งสติดูให้ดี ๆ ฉันใช้นิ้วชี้ไปที่รูปหัวใจดูว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลง

หยางเซิ่ง : อ้อเห็นครับ เห็นว่า กลางพัดนี้เริ่มมีแสงจรัสส่องออกมา ยิ่งส่องยิ่งแรงกล้าจนแสบตา อ้อ ๆ อาจารย์ หมาย-ความว่า ใจของคน เริ่มที่นั่นจรัสแสงอยู่ ถูกฝุ่นไอ "กิเลส" คลุมบัง ดังนี้จึงถูกกลบไม่เห็น ตอนนี้ถูกอาจารย์จี้กง "ล้าง" ฝุ่นไอ "กิเลส" (โลภ โกรธ หลง) ให้หมดไป ใจบริสุทธิ์จึงมีโอกาสเริ่มจรัสแสง ไม่เช่นนั้น ใจบริสุทธิ์ถูก โลภ โกรธ หลง บดบัง เหมือนเมฆบดบังดวงจันทร์ ทำให้พื้นดินมืดมิด ท้องฟ้ามืดมัว

อรหันต์จี้กง : อัศจรรย์ไหมละ? ฉันเขียน o วงกลมหมายถึงใจบริสุทธิ์ของคน "จิตเดิม" ซึ่งเดิมทีก็สถิตอยู่แดนสุขาวดีพุทธเกษตร เหมือนไข่มุกที่ทอแสงระยิบระยับ แต่พอตกลงมาสู่แดนมนุษย์โลก อายตนะหกถูกสัมผัสด้วยกิเลส ค่อย ๆ บดบังแสงหมดไป เดินสู่ขุมนรกที่มืด วันนี้ฉันใช้พุทธอิทธิฤทธิ์เสกเป่าคนที่มีใจบริสุทธิ์ นวดถูเสียหน่อยให้กลับกลายมีชีวิตชีวา เพื่อดวงลักษณะที่แท้จริงของมัน

หยางเซิ่ง : โอ้อัศจรรย์จริง ๆ แสงจรัสที่พัด สว่างดังแสงอาทิตย์ ทำให้ทั่วบริเวณสว่างไสว ความมืดหายไปหมด

อรหันต์จี้กง : จิตเดิมเห็นชัดเจน กลับกลายประดุจเมืองสวรรค์

ด้านหน้ามีลำแสงใหญ่ เห็นทุกอย่างชัดเจน จากนี้ไปจะได้ไม่หลงใหล ทางที่เรียบราบสว่างไสวทอดอยู่ข้างหน้า สามารถตามหา "จิตเดิม" ที่หายไปกลับคืน ประดุจอยู่ในที่มืดแล้วได้ตะเกียงสว่าง ฉันจะขยับพัดไปมา ลมเย็นพัดมา ยิ่งทำให้เกิดเปลวแสงระยิบระยับ! หยางเซิงเตรียมตัวออกเดินทางกันเถอะ

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้วครับ เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว

หยางเซิง : วันนี้มาถึงบ้านชาวนา ไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน?

อรหันต์จี้กง : ที่นี่คือเมืองไถตง แถบชนบท บ้านนี้ตระกูลลิ้ม วันนี้จะสัมภาษณ์สัตว์เลี้ยงของเขาเป็น "วัว"

หยางเซิง : มาถึงคอกวัว ภายในมีวัวนอนอยู่ตัวหนึ่ง ดูเหมือนมีเสียงครางแสดงถึงความอ่อนเพลีย ลักษณะไม่รู้ว่า เรามาถึงตัวมันแล้ว

อรหันต์จี้กง : ตอนกลางวันมันทำงานหนัก ร่างกายอ่อนเพลีย ดังนั้นจึงนอนครางดังๆ ไม่รู้ว่าเรามา ฉันจะปลุกมัน เป่าเสกมัน "เจ้าวัวเอ๋ย" เธอตรากตรำทำงานจนเหนื่อย ไม่ได้รับค่าตอบแทนเลย ไม่รู้ว่าชาติก่อนไปทำบาปอะไรมา ชาตินี้ต้องขายชีวิตชดใช้กรรมตื่นเถิดอย่านอนอยู่เลย"

หยางเซิง : อาจารย์ใช้คาถาเรียก เอาพัดตีที่หัว เจ้าวัวตื่นจากฝัน ลืมตาขึ้นมอง น้ำตาไหลรินมองมาทางเรา

อรหันต์จี้กง : วัวเอ๋ย ฉันคือ อรหันต์จี้กง ได้รับเทวโองการให้พานายหยางเซิงมาเที่ยวสามโลก เริ่มจากเมืองนรกเมืองสวรรค์

และมนุษย์โลก ตอนนี้จะสอบถามเธอเพื่อแต่งหนังสือเรื่อง "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ต้องการรู้เรื่องการเป็นวัวของเธอ เปิดเผยให้ชาวบ้านได้รู้ เป็นการสร้างกุศล เพื่อชาติหน้าจะได้ไม่ต้องเกิดเป็นวัวรับกรรมหนัก

วัว ขอโทษที่ไร้มารยาท ที่แท้เป็นอรหันต์จี้กงกับผู้ทรงศีล "ท่านหยางเชิง" ผมตื่นจากฝันไม่ทราบว่าเป็นอะไร พอท่านเสกเป่าก็เข้าใจภาษาคนได้ เกิดความเศร้าขึ้นเพราะตอนกลางวันต้องลากรถไถนาเหนื่อยจนจะตาย ทุกข์จนพูดไม่ออก ได้แต่เพิ่มความเร็ว เพื่อวิ่งให้พ้นหนทางโคลนตม คิดถึงชาติที่แล้วไม่น่าทำเลย ผมเป็นคนขายผักในตลาด เพื่อต้องการกำไรมาก ๆ ขายโดยโกงตาชั่ว แม่บ้านสมัยนี้ค่อนข้างมีเงินไม่เหมือนก่อน เพราะฉะนั้นทุก ๆ วันจะได้กำไรผักไม่ต่ำกว่า 20 ชั่ง ต่อมาการค้ายิ่งลำบาก เลยเช่าแผงขายเนื้อวัว เพราะเนื้อวัวราคาแพง กินเนื้อที่น้อย ค่อนข้างสบาย ไม่ต้องไปซื้อผักแล้วมาเลือกผักอีก ในตอนเช้า ๆ เพื่อให้ได้กำไรงาม ๆ ฉีดน้ำเข้าไปในเนื้อวัว ได้น้ำหนักมากขึ้น ยังไม่พอแค่นั้นยังโกงตาชั่งอีกด้วย แม้จะได้กำไรมาก ๆ แต่ก็หนีไม่พ้น เหล้ายาปลาปิ้งและการพนัน ดังนั้นทุกวันหลังเที่ยงไม่เมาไม่กลับบ้าน คนขี้เหล้าก็คบคนขี้พนัน ความเลวสะสม เพราะฉะนั้นเงินที่หาได้ก็ไม่พอใช้ ก็เริ่มตั้งแชร์ขึ้น พวกขายเนื้อด้วยกันก็เล่นแชร์ด้วย ขึ้นแชร์วงแล้ววงเล่า เงินที่ได้ก็ใช้หมด คิดได้ว่าจะหาเงินจำนวนมากมายเช่นนี้ไม่ได้ เกิดใจชั่วละโมบ เลยย้ายหนี

ไปไกล ๆ พวกร่วมอาชีพถูกผมสัมแชร์ ใจไม่ยอม ติดตามไปทั่วทุกแห่ง มีอยู่วันหนึ่ง เจ้าหนี้มาพบที่สถานีรถไฟจะหลบก็ไม่พ้น ถูกลากไปซกต่อย ฉันก็เลยคุกเข่าขอร้อง เพราะไม่มีเงินใช้หนี้เลย ขอโปรดอภัย เขาเห็นฉันขอร้องเลยหยุดตี สั่งให้ไปใช้หนี้ภายใน 1 อาทิตย์ รับปากว่าได้ พอกลับมาถึงบ้านรีบเก็บข้าวของอพยพไปอยู่ที่อื่นพร้อมลูกเมียหนีไปอยู่บ้านนอกทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการขายแรงงาน นิสัยการพนันและติดเหล้าก็เริ่มกำเริบ หลงระเริงอยู่ในวงการพนัน งานการไม่ทำ ในที่สุดเงินหมด ตกตอนกลางคืนก็เที่ยวลักเล็กขโมยน้อย ลักเป็ดลักไก่ เงินทอง ลักขโมยทุกอย่างเท่าที่จะลักได้ โชคดีที่ไม่ถูกจับได้ เนื่องจากการเป็นอยู่ไม่ปกติ ไม่นานก็เป็นโรคปอดอาเจียนเป็นเลือดรักษาไม่หาย คนที่อยู่ใกล้ก็เริ่มหนีห่าง ร่างกายอ่อนแอ ประกอบการงานไม่ได้ ในที่สุดก็ตายลงด้วยอายุ 52 ปี พอตายลงก็ถูกจับมาลงนรก ยมบาลโกรธจัด ดุด่าว่าตลอดชีวิตไม่เคยทำความดี มีบาปหนักมาก ถูกลงโทษในนรกอยู่หลายขุมหลังจากพ้นโทษจากขุมนรกก็กลับมาเกิดเป็นวัว ต้องทำไร่ไถนาและลากเกวียน ทุกวันตรากตรำไม่น้อย ถูกโบยตีดุด่า จมูกถูกร้อยด้วยเชือก ถูกลากไปจูงมา ไม่ได้รับอิสระ พอเย็นลงกลับบ้านเหนื่อยมาก ต้องนอนในคอกที่แคบ ๆ ขี้เยี่ยวก็ทับในที่นอนกลิ่นเหม็นไปทั่ว แต่ก็ไม่มีหนทางใด ๆ ก็ต้องนอนไปเพราะกลางวันเหนื่อยมาก ลมฝนสาดใส่ชดใช้กรรมเวร ทุกวันก็กินแต่หญ้า และน้ำยังชีพ เหนื่อยยากแสนเข็ญ ท่าน

อรหันต์กับคุณหยางช่วยด้วย ผมไม่อยากเป็นวัวเป็นควายอีกแล้ว

อรหันต์จี้กง : เธออย่าเศร้าสลดใจ สร้างบาปมาอย่างไร ก็ก้มหน้ารับกรรมไปอย่างนั้น ขยันขันแข็งอดทนรับงานต่อไป หมดทุกข์เมื่อไร สุขสบายก็จะตามมา ถ้าหากหลบหลีกความจริงก็เหมือนเธอหลบหนี้สินเมื่อชาติก่อน ชาติต่อไปก็ยังต้องชดใช้กรรมอีก เธอได้เล่าความจริงเช่นนี้ ช่วยเตือนสติชาวโลกเป็นการสร้างกุศลอย่างหนึ่ง ฉันก็จะช่วยเหลือเธอ ให้เธอเกิดเป็นคนอีกครั้งชาติหน้า อย่าได้เกิดเป็นวัวควายอีกเลย

หยางเชิง : เห็นแล้วก็น่าสงสาร ต้องทรมานแสนเข็ญ อาจารย์เมตตาได้เลกให้มันได้เกิดเป็นคนชาติหน้า อย่าเดินตามรอยเก่ามิฉะนั้นจะเวียนมาเกิดเป็นสัตว์อีกไม่รู้จักจบสิ้น

อรหันต์จี้กง : กฎแห่งกรรมนั้นน่ากลัวนัก โบราณว่า “ปลูกอะไรก็ได้อย่างนั้น” เป็นกฎที่แน่นอน พวกเราถือโอกาสจะเล่าเรื่อง “ปลาไม้กับฆ้อนปลาไม้” ให้วัวและชาวโลกฟัง จะได้เป็นอุทาหรณ์อีกอย่าง สมัยก่อนมีชาวนาซื่อสัตย์อยู่คนหนึ่ง ชื่อ “อาเป่า” อาศัยอยู่ในหมู่บ้านหน้าวัดกวงเม้ง เข้าไปฟังพระเทศน์ธรรมะอยู่เสมอ มีวันหนึ่งตอนพลบค่ำ เขาไปที่นาเพื่อปล่อยน้ำเข้านา เขาเห็นงูตัวหนึ่งกำลังจะกินกบตัวหนึ่ง เจ้ากบอยู่ที่ปากของงู ร้องเรียกให้ช่วยชีวิต นายเป่าเห็นดังนั้น ก็เอาจอบตีลงไป เจ้างูปล่อยเจ้ากบ งูก็ไม่ตาย กบก็ไม่ตาย ต่อมาอีกเจ็ดวันในตอนกลางคืนของคืนหนึ่ง ที่เตียงนอนมีเสียงอบ ๆ

ทำให้นายเป่าตื่นขึ้น เขารู้สึกแปลกใจมากทำไมเจ้ากบจึงขึ้นมาอยู่บนเตียงได้ เขาก็ไม่สนใจนอนต่อไป เจ้ากบก็ไม่ยอมหยุดร้อง รบกวนการหลับนอนของเจ้าเป่า จนกระทั่งเจ้าเป่าเกิดโมโหลุกขึ้นจุดตะเกียงมองหาเจ้ากบ พอตะเกียงสว่าง เจ้าเป่าถึงกับตกใจ เพราะเห็นงูตัวหนึ่งเป็นงูตัวเดียวที่เขาตีเพื่อช่วยชีวิตเจ้ากบ มาโผล่หัวเข้ามาตามรูทะลุของฝาบ้าง เชิดหัวแลบลิ้นไม่หยุด เป็นเพราะรูฝานั้นเล็กมาก เจ้างูเข้ามาไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นแล้ว เจ้าเป่าคงถูกงูกัดตายไปนานแล้ว เจ้างูร้ายต้องการจะแก้แค้น เป็นเพราะเจ้ากบร้องตะเบงลั่น เจ้าเป่าเลยเอาไม้ตีงูจนตาย

ต่อมาหนึ่งปี เจ้าเป่าเลี้ยงสุนัขไว้ตัวหนึ่ง เติบโตขึ้นมาฉลาดมาก มันฟังคนพูดรู้เรื่อง เฝ้าบ้าน เฝ้าแพะ วัว สร้างความพอใจให้กับเจ้าของมาก ทุกวันจะไปที่นากับนายมัน ไปบนภูเขาบ้าง ไปวัดฟังธรรม มีอยู่วันหนึ่งเจ้าเป่าก็พามันไปที่วัดไปไหว้พระ พระที่วัดเห็นมันเข้าเลยพูดว่า “สาธุ! คู่แค้นคู่อาฆาต ทำเป็นซื่อสัตย์ บุญน้อยบาปหนัก เจ้าเป่าเอ๋ย! เจ้าให้หมาตัวนี้แก่ข้าเถิด ข้าจะให้มันเฝ้าวัด จะได้สิ้นเวรสิ้นกรรมกับเจ้าเสียที เพราะชาติก่อนมันคืองูที่ถูกเจ้าตีตาย มันมาคิดบัญชีกับเจ้า” เจ้าเป่าฟังแล้วเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง อดสงสัยไม่ได้ เจ้าหมาแสนรู้ตัวนี้จะเป็นศัตรูของเขาได้อย่างไร? หลวงปู่พูดว่า “เจ้าเป่าเอ๋ย ฉันก็ไม่บังคับเธอ แต่เธอควรเชื่อฟังคำพูดของข้า ฉันเป็นหลวงปู่ไม่โกหกคนหรอก เธอกลับบ้าน

แล้วจดจำไว้ วันที่ 5 เดือน 5 ตอนเที่ยงวัน เธอทำหุ่นหญ้าตัวหนึ่ง แล้วเอาเสื้อผ้าเธอใส่ วางมันไว้บนเตียงนอนของเธอ แล้วเธอก็ต้องหลบซ่อนให้ดีอย่าให้เจ้าหมานี้ได้เห็นเจ้าเด็ดขาด" เจ้าเป่ากลับบ้านแล้วเมื่อถึงเวลาก็จัดแจงตามหลวงปู่สั่ง แล้วซ่อนตนเองไว้หลังเตียง ไม่ค่อยเชื่อแต่ก็คอยเฝ้ามองดู ไม่ทราบว่าหลวงปู่จะเล่นกลอะไร พอนาฬิกาตี 12 เที่ยงวัน ทันใดนั้นเสียงเห่าดัง โฮ้ง! โฮ้ง! แล้วก็มีเสียงดังโครมใส่ที่ประตู แต่ประตูเจ้ายังปิดอยู่ เพล้ง! เสียงเจ้าหมาร้ายกระโจนเข้ามาทางหน้าต่าง ทำให้บานหน้าต่างหัก มันกระโดดเข้ามา ดวงตาแดงกร่ำเบิกกว้าง ลิ้นที่มีเลือดสีแดงติดอยู่แลบออกมาเสียยาว ๆ มันเที่ยวดมกลิ่น เหมือนจะกินคน ทันใดนั้นมันกระโดดขึ้นไปบนเตียง ทั้งตะครุบทั้งกัดเจ้าหุ่นฟางตัวนั้นกระจุย-กระจาย เจ้าหมาดุร้ายนั้นค่อย ๆ สงบลง เหมือนกับมันได้แก้แค้นสมใจ แต่เจ้าเป่าที่ซ่อนอยู่หลังเตียงรู้สึกโกรธขึ้นมาเลยเอาไม้ตะพรดตีเจ้าหมาตาย

ปีต่อมาในฤดูใบไม้ร่วง วันหนึ่งเจ้าเป่ากำลังขึ้นเขาไปตัดไม้ ขณะเดินผ่านวัดกวงเม้ง หลวงปู่ก็พอดียืนอยู่หน้าประตูวัด กำลังดูดวงอาทิตย์ขึ้นพอหันมาเห็นเจ้าเป่า ก็เรียกเจ้าเป่าให้หยุดทันที แล้วพูดว่า "เจ้าเป่าเอ๋ย วันนี้สีหน้าเจ้าไม่ดีเลย ต้องระวังตัวเองให้ดี ถ้ามีใครเรียกชื่อเจ้า เจ้าห้ามขานรับอย่างแน่นอน ต้องจำใส่ใจไว้" เพราะเจ้าเป่าได้บทเรียนของหลวงปู่ก็เชื่อฟังหลวงปู่ดังเทวดา ที่ไหนจะไม่เชื่อละ

พร้อมกล่าวขอบคุณ เวลาผ่านไปสามชั่วโมง เจ้าเป๋าวิ่งหนีเสียหน้าตาตื่นตระหนก ทั้งตัวสั่นเทิ้มไปหมด แขนขาเย็นเฉียบ วิ่งมาคุกเข่าพร้อมกับกอดขาหลวงปู่เสียแน่น หลวงปู่พูดว่า "เจ้าเป๋า ๆ อย่ากลัว ๆ พักผ่อนเสียสักครู่ เธอไปเจอะอะไรมา!" ถามพลางก็เช็ดเหงื่อที่ใบหน้าให้พร้อมทั้งนวดที่อก ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเมตตาอ่อนโยนของหลวงปู่ ค่อย ๆ ถามเจ้าเป๋า เจ้าเป๋าก็เล่าความเป็นมาที่ทำให้เขาตกใจ เล่าเสียยืดยาวครึ่งค่อนวัน "หลวงปู่ครับ ผมเห็นผู้หญิงสวยแต่เป็นงู ตอนผมจากหลวงปู่ไป ผมก็เดินเข้าไปคนเดียว อากาศตอนเช้าสดชื่นดีนัก ถูกแสงตะวันขับไล่ ทำให้เกิดบรรยากาศใหม่ ๆ นกน้อยก็เริ่มร้องเพลง บินไปรอบ ๆ เจ้าลิงน้อยก็ได้แต่เจี๊ยวจ้าวไปทั่ว ผมกำลังหลงไหลอยู่กับธรรมชาติที่งามยิ่ง เกิดความรักภาพภูเขาที่สวยสด จนกระทั่งลืมคำพูดของอาจารย์ กำลังหลงเพลิน ๆ อยู่ สุขใจอย่างเหลือคณานับ ทันใดนั้นก็มีเสียงร้องเรียกชื่อผม เสียงนั้นอ่อนหวานละมุนละมัยจนเคลิ้มฝัน เหมือนเสียงคนรักอันฉอเลาะ ทำให้ผมสุดจะหักห้ามใจ ตอบรับเสียงนั้นไปมองตามเสียงนั้นไป ตาก็ประสบพบพักตร์หญิงที่สุดสวยหาใดเปรียบมิได้ในโลกนี้ ผมหลงมองอยู่นาน ใจสงสัยจะเป็นนางฟ้าลงมาสู่ดิน ขณะนั้นผมก็เห็นตัวของหล่อนเป็นงูใหญ่ตัวหนึ่ง หลวงปู่ขัดจังหวะพูดขึ้น "อาเป๋าเจ้าทำไมไม่ฟังคำพูดของข้า" ถึงตอนนี้หลวงปู่ก็ไม่มีความสามารถเธอกลับไปตระเตรียมเรื่องต่อไปได้แล้ว "อาเป๋าพูดว่า" หลวงปู่

ต้องช่วยผม มิฉะนั้นผมจะยอมตายที่หน้าแท่นพระนี่ละ" พูดจบก็คุกเข่าลงพร้อมทั้งโขกศีรษะลงไม่ยอมหยุด หลวงปู่เลยพูดว่า "เอาเถอะ ๆ หลวงปู่จะช่วยสุดความสามารถ ลองดูก็แล้วกัน คืนนี้เจ้านั่งอยู่บนแท่นบูชาแล้วเอาแจกันใหญ่ครอบไว้ดูซิว่าจะสามารถพ้นเคราะห์กรรมนี้ไปได้ไหม? พอวันรุ่งขึ้นหลวงปู่ก็ไปยังหน้าแท่นบูชา เห็นนางพญางูตัวใหญ่ตัวหนึ่งขดล้อมแจกันอยู่ไว้แน่นไม่ยอมปล่อย แต่งูนั้นตายแล้ว หลวงปู่เลยเอาแจกันย้ายออกมาดู

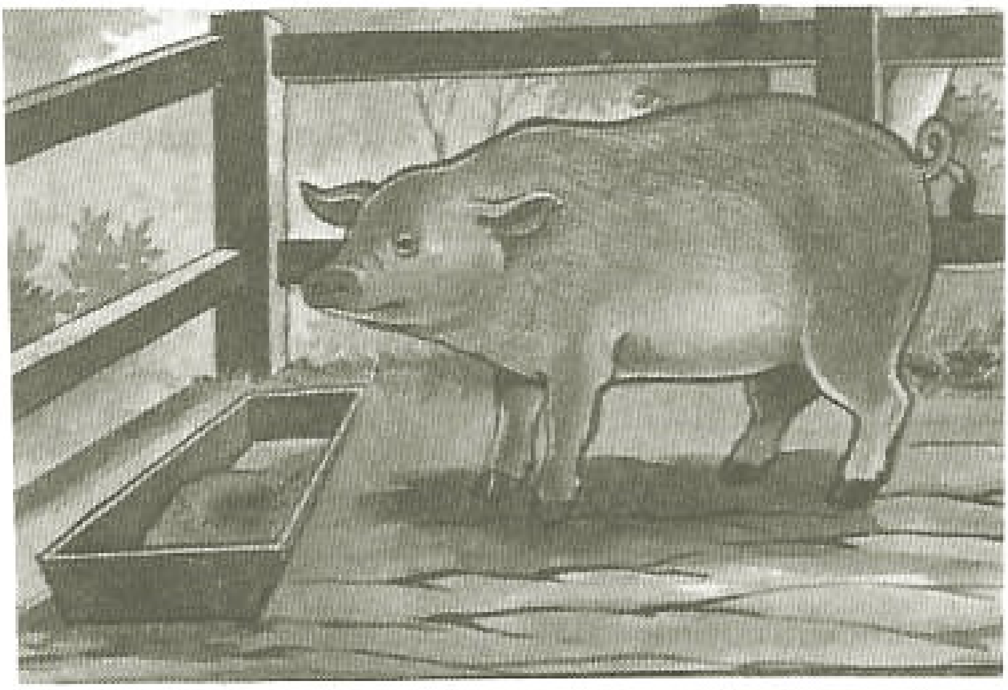
เจ้าเป่าถูกพิษของนางพญางูอบจนตาย ตัวดำไปหมด พิษของนางพญางูนี้ช่างร้ายแรง หลวงปู่เลยเอาศพของเจ้าเป่าและนางพญางูไปฝังไว้ที่เดียวกัน หวังให้เขาทั้งสองเลิกลาจองเวรกัน และคืนดีกันใครจะรู้ว่าเวรนั้นผูกง่ายและเลิกจองเวรกันนั้นยาก บนกองกระดูกของเจ้าเป่ามีต้นไม้ขึ้นต้นหนึ่ง บนกองกระดูกของนางพญางูก็มีต้นเถาวัลย์ขึ้น เถาวัลย์ก็พันรอบ ๆ ต้นไม้ เรื่องเดินมาถึงขนาดนี้แล้วยังไม่ยอมเลิกจองเวรกัน หลวงปู่อยากให้คนรุ่นหลังได้รู้ความร้ายกาจของกรรมย่อมตอบสนองกรรมไม่ลดละ ตามกฎแห่งกรรมและเพื่อให้ชาวโลกได้สร้างแต่กรรมดี ลดก่อกรรมชั่วเลยเอาต้นไม้ของเจ้าเป่าแกะเป็นรูปปลา "ปลาไม้ แล้วเอาต้นเถาวัลย์แกะสลักเป็นรูปฆ้อน "ฆ้อนไม้" เพื่อให้เสียงระฆังคงดังต่อไป เพื่อเสียง "ตอบสนอง" ดังกังวาลอยู่หน้าแท่นบูชา เป็นการเตือนสติชาวโลก

ชาวโลกคงคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เล่าลือของชาวบ้านเท่านั้น แต่ภายในนั้นบรรจุด้วยเนื้อหาธรรมะ ให้ระลึกเสมอว่า สัตว์ก็มีวิญญาณแน่นอน

หยางเซินขึ้นปทุมทิพย์ เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ฟังอาจารย์เล่ารู้สึกมีรสชาด แต่ก็น่าสยดสยอง กรรมสนองกรรมนั้นร้ายแรงมาก ชาวโลกควรเตือนสติให้ดี ผมนั่งเรียบร้อยแล้วครับ เชิญอาจารย์

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่าง

เอาพลอยเก๊	**ลวงเป็นจริง**	**เที่ยวต้มตุ๋น**
ดื่มเสพวุ่น	**งานไม่ทำ**	**เกิดเป็นหมู**

ทำไมจึงเกิดเป็นหมู

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 15 กรกฎาคม 2524 กลอนว่า :-

ต่อหน้าพระรู้สำนึกบำเพ็ญธรรม เรื่องที่ทำแม้ว่าผิดคิดกลับใจ
ในกรงเล้าหมูหมาร้องทุกข์ตรม เพราะมีปมบาปทำร้ายคน
สูญสิ้นร่างมนุษย์ทุกข์เข็ญนัก ไร้ที่พักหลับนอนตากลมฝน
หมดสิทธิ์การอาศัยรับใช้คน ให้เขาขืนเขาฆ่าตามใจเขา

อรหันต์จี้กง : สัตว์เดรัจฉานมีชีวิตอยู่ในกรงในเล้า แม้จะมีคนเลี้ยงอย่างสุขสบาย แต่ก็กินอาหารที่ไม่ถูกปาก มีปากก็พูดไม่ได้ ได้แต่ฝืนกลืนเข้าไป ชาวโลกถ้าอาหารไม่มีทั้งเนื้อทั้งปลารสชาติก็ไม่อร่อย อาหารของสัตว์ส่วนใหญ่กินแต่เศษอาหารของคนที่เขาเททิ้ง เชื่อแน่ว่าพวกมันก็ไม่ชอบเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อเกิดมาเป็นคนแล้ว ควรจะประพฤติให้ดี ๆ ทำงานเพื่อสังคมและประเทศชาติ งานบุญงานกุศลอย่าได้ละเว้น ชาวโลกอยากกินอะไรก็แสวงหามากินได้ แต่สัตว์นั้นหมดสิทธิ์ที่ทำได้ หยางเซิงขึ้นปทุมทิพย์ เตรียมตัวออกเยี่ยมสัตว์เดรัจฉานกันเถอะ หนังสือเรายังไม่ได้ครึ่งเลย

หยางเซิง : วันนี้เราจะไปที่ไหนดี?

อรหันต์จี้กง : ตามฉันมาก็แล้วกัน...ถึงที่หมายแล้วลงมาได้

หยางเซิง : ที่นี่เป็นที่เลี้ยงหมูนี้

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นฟาร์มเลี้ยงหมูชนบท วันนี้เราเข้าไปถาม บรรดาสหายหมู เธอคิดว่าเป็นอย่างไร

หยางเชิง : ดีครับ แต่ว่าพวกมันกำลังพักผ่อนอยู่ มีบางตัวก็กำลังวิ่งเล่นอยู่ เรามาถึงที่นี่ พวกมันรู้สึกว่าไม่รู้ตัว

อรหันต์จี้กง : เดี๋ยวฉันจะเสกคาถา พวกหมูโง่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ดูนะ 1 2 3...9 10 หมู 10 ตัว พวกเธอเป็นโรคเฉื่อยชา รู้แต่กินอิ่มแล้วนอน นอนอิ่มแล้วกิน แล้วก็รอ ๆ รอจนกว่าเติบโตแล้วก็ไปโรงฆ่าสัตว์ ดำรงชีวิตอยู่อย่างเมาเหล้า แล้วก็ตายอย่างฝัน ไม่มีการรู้ตัว ดูอรหันต์อย่างอาตมาจะเสกมันตื่น เปิดขุมปัญญา รู้แจ้งเกิด-ตาย รู้แจ้งความเป็นมา เพื่อหลุดพ้นวัฏสงสาร

หยางเชิง : อาจารย์ใช้พัดตีหัวมันทีละตัว พวกมันสะดุ้งเหมือนถูกไฟฟ้าชอต์ท ดูเหมือนกำลังหวนคิดถึงเรื่องราวแต่อดีต คงพูดกับพวกมันรู้เรื่องแล้วนะ?

อรหันต์จี้กง : พวกมันค่อย ๆ ตื่นรู้ตัว ใช้ภาษาคนพูดกับมันได้แล้ว เธอเริ่มสอบได้แล้ว

หยางเชิง : นี่พี่หมู เมื่อตะกี้รู้สึกอย่างไร

หมู ก : ฉันกำลังนอน ทันใดนั้นก็ตกใจตื่น ที่จริงใจคอไม่ค่อยจะพอใจ แต่ก็พูดไม่ออก พอถูกอาจารย์ผู้นี้ตีที่หัวที่หนึ่ง รู้สึกเจ็บเข้าไปสู่ขั้วหัวใจ ค่อย ๆ รู้สึกตัวขึ้นแล้วเห็นภาพอดีตของตัวเองเหมือนกินน้ำ "ระลึกชาติ" ก็ไม่ปาน น่าแปลกใจมาก!

หยางเชิง : ท่านเป็นอาจารย์ผม อรหันต์จี้กง เธออย่าไร้มารยาท

หมู ก : มิกล้าไร้มารยาท ที่แท้คือ อรหันต์จี้กงเสด็จมาโปรดจึงรู้สึกตกใจกลัวอย่างประหลาด รีบคุกเข่าลงคารวะท่านอรหันต์จี้กงแล้วคุณผู้อายุน้อยผู้นี้ละเป็นใคร ทำไมจึงมากับอาจารย์ มาดึกดื่นค่อนคืนหนาวอย่างนี้

อรหันต์จี้กง : เขาเป็นลูกศิษย์ฉันเอง เราอาจารย์ศิษย์ได้รับเทวโองการจากสวรรค์ ให้มาทำหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก เที่ยวเมืองสวรรค์" ซึ่งทำเสร็จแล้ว บัดนี้กำลังทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ต้องการความจริงที่เกิดกับสัตว์เดรัจฉานเพื่อเตือนสติชาวโลก พวกสัตว์เองก็ได้รับความช่วยเหลือไปเกิดเป็นคนอีกครั้งหนึ่ง วันนี้ก็มาจากสำนักเซินเต๋อถัง แห่งเมืองไถจง มาสัมภาษณ์พวกเธอ รีบบอกความจริงของอดีตชาติ จะได้เป็นสาระบอกเตือนชาวโลก

หมู ก : เมื่อสักครู่ไม่ทราบว่า ท่านทั้งสองเป็นใคร ไร้มารยาทมาก กรุณาให้อภัยด้วยเถอะ เมื่อชาติที่แล้วบ้านอยู่เมืองไทเป[1] เปิดร้านขายจิวเวลรี่ เพชรทองต่าง ๆ การค้าแบบนี้อยากรวยเร็วต้องมีจิตใจอำมหิตลงทุนน้อยกำไรมาก ในการค้ากับคนที่มาซื้อที่ไม่ประสีประสา ก็ใช้กลอุบาย ทอง ตะกั่วเอาพลอยปลอมบอกว่าเป็นพลอยจริง คนไม่รู้ดูไม่เป็นก็คิดว่าราคาสูงต้องเป็นของแท้ ยิ่งพวกนักท่องเที่ยวก็ถูกต้มตุ๋นไปมา

---

1. ไถเป เมืองหลวงของไต้หวัน

ยิ่งพวกนางโสเภณีจ่ายเงินมากแต่ไม่ได้ของแท้ นาน ๆ เข้าเรื่องเริ่มแดงขึ้นมา พวกเขาก็เอามาต่อว่า ฉันก็ไม่ยอมรับว่าเป็นของฉัน นาน ๆ ไปคงแย่ฉันเลยขายร้านแล้วย้ายไปอยู่ไถนาน[2] ก็เปิดกิจการอย่างเดียวกัน กำไรเข้ามามาก โบราณกล่าวว่า "อิ่มอุ่นกามารมณ์พล่าน" พอมีเงินมากก็เที่ยวเสเพลดื่มเหล้า เที่ยวทั่วสถานที่เริงรมย์ มีลูกชายอยู่คนหนึ่งก็ใช้ไม่ได้คบแต่อันธพาล ขี้เหล้าเมายา การพนันมีพร้อมอบายมุขทุกอย่างไม่ละเว้น ฉันตักเตือนเท่าไรก็ไร้ผล ต่อมายิ่งเลวขึ้นใหญ่อกตัญญู ยื่นมือขอแต่เงิน ถ้าหากไม่ได้ดั่งใจก็จะด่ากราด ฉันโกรธจนอยากจะกระอักเลือดตาย อยากจะตีมัน เห็นมันชั่วช้าไร้สติ ก็กลัวว่าอารมณ์ชั่ววูบ ทำให้เกิดเรื่องลูกฆ่าพ่อก็เลยปล่อยตามใจมัน สุดท้ายก็พาเพื่อนอันธพาลเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้าน ทำให้บ้านไม่มีความสงบ ฉันพยายามอธิบายให้ฟัง มันกับพูดว่าเงินทองเป็นของมันทั้งหมด ถ้าหากยุ่งมาก มันก็จะขับไล่ฉันออกจากบ้าน เดิมทีฉันก็มีโรคหัวใจ ยิ่งเจอะลูกอกตัญญูใจคอไม่สบาย เลยเลิกประกอบกิจการงานอาศัยเหล้าเป็นเพื่อนกาลเวลาผ่านไปครึ่งปีโรคเบาหวานก็หนักขึ้น โรคหัวใจกำเริบซ้ำมีโรคตับแข็งอีก เพียรรักษาไปทั่วแต่ก็ไม่ทุเลา ในที่สุดก็ตายลง พอตายลงก็ถูกยมทูตขาวดำจับตัวลงไปเมืองนรก ถูกสอบความผิดหาเงินโดยทางมิชอบเลยมีลูกอกตัญญูช่วยผลาญเงินเป็นการใช้หนี้กรรมทันตาเห็น ภายหลังเกิดเป็นหมูเพื่อใช้

2. ไถนาน เมืองสำคัญทางใต้ของไต้หวัน

หนี้เงินทอง หมดหนี้เมื่อไรจะได้เกิดเป็นคนใหม่ หวังว่าเมื่อชาวโลกรู้ดังนี้แล้วจะไม่ประพฤติในทางมิชอบ ละจิตใจงาม เอาแต่หาเงิน มิฉะนั้นแล้วเงินทองก็ไม่สามารถสร้างบุญได้ แถมยังเป็นการสะสมบาปให้ไว้กับลูกหลาน ตายลงก็ยังเกิดเป็นหมูให้แยกร่างเป็นอาหาร ฉันเองเกิดเป็นหมูสองครั้งแล้ว ยังต้องเกิดอีกครั้ง จึงจะหมดหนี้กรรม ขอท่านอรหันต์จี้กงโปรดเมตตาให้ผมได้หลุดพ้นจากทุกข์กรรมโดยเร็วเถิด

อรหันต์จี้กง : เธอถูกฉันเสกคาถาเปิดเผยความจริงสารภาพบาปสำนึกตัวเพื่อเตือนสติชาวโลก เมื่อตายลงจะได้เกิดเป็นคนอีกครั้ง

หมู ก : ขอบพระคุณ ท่านอรหันต์ที่เมตตาช่วยลดทุกข์กรรม

อรหันต์จี้กง : หยางเชิง เธอสอบถามหมูตัวอื่นต่อไปเถอะ

หยางเชิง : ขอถามพี่หมู ทำไมเกิดเป็นหมูเล่า?

หมู ข : ฉันชาติก่อน พอจบโรงเรียนชั้นมัธยมต้น เอาแต่กินลูกเดียว งานการไม่ทำ วัน ๆ เอาแต่เที่ยวเล่น คบเพื่อนไม่ดี ทุกวันเอาแต่ขโมยเงิน เล่นการพนัน เสพดื่มอย่างฟุ่มเฟือย เมื่อ 5 ปีก่อน พอเมาเหล้าก็ขับมอเตอร์ไซด์ไปชนกับเสาไฟฟ้าตาย รู้สึกสำนึกผิดต่อบิดา มารดา พอตายลงก็จับไปลงนรกผีตายโหงรับกรรมอยู่นาน พอหมดกรรมก็มาเกิดเป็นหมูได้ 2 เดือนแล้ว รู้สึกชีวิตได้รับการทรมาน ทุกข์แสนสาหัส

อรหันต์จี้กง : เพราะเธอชอบกิน การงานไม่ทำ เกิดเป็นหมูไม่เหมาะสมหรือไง? ทำไมไม่รู้สึกดีละ?

หมู ข : ท่านอรหันต์ อาจจะยังไม่รู้ ตอนเป็นคนนั้นกินแต่ของสด ๆ จากทะเลจากป่า อาหารประณีต ยังมีเหล้าดี ๆ มีนารีเป็นเพื่อน อยู่โรงแรมล้วนห้องสูท ตอนนี้ 3 มื้อ มีแต่อาหารที่เขาทิ้งจากโรงงาน อาหารบูดเน่า รสชาติอย่าให้พูดเลย ถ้าไม่กินก็ต้องหิว พวกเพื่อน ๆ ก็แย่งกันกิน จำใจฝืนกลืนลงไป พอนาน ๆ เข้า ก็เกิดความเคยชิน นอนอยู่กับพื้น ขี้เยี่ยวก็กองอยู่บนที่นอน เริ่มแรกก็ไม่ค่อยสบาย ตอนนี้ก็เริ่มเคยชิน แต่ในใจก็รู้สึกอยู่เสมอว่าสถานที่สกปรกไม่น้อย หวังว่าชาวโลกจะหลีกเลี่ยงความชั่ว จะได้ไม่ต้องมาเกิดเยี่ยงผมแบบนี้

หยางเชิง : ได้ฟังเธอเล่าความทุกข์ทั้งหมด รู้สึกน่าสงสารนัก แต่ทว่าปัจจุบันนี้ชีวิตหมูก็สุขสบายขึ้นแยะ คอกหมูก็ถูกสุขลักษณะ การกินก็มีการค้นคว้า ไม่ต้องทุกข์ร้อนเรื่องการกินอยู่ และไม่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ยังได้อาบน้ำเย็น ๆ อย่างเช่นอากาศร้อน ๆ แบบนี้ก็น่าจะมีความสุขแล้ว

หมู ข : ท่านหยางท่านยังไม่รู้ ไม่นานพวกเราก็เติบใหญ่ หมูอาภัพอายุสั้น ถูกส่งไปยังโรงฆ่าสัตว์ เนื้อหมูถูกเขาแบ่งไปกิน คิดขึ้นมาแล้วน่ากลัวมาก ตัวชาไปหมด เป็นคนนั้นดีกว่า ไม่ต้องถูกเขาสาวไส้แหวะท้องแยกซากศพไปกิน

หยางเชิง : ฟังแล้วอยากอาเจียนจัง

อรหันต์จี้กง : เธอได้รับโทษจากขุมนรกไม่นาน ก็เกิดเป็นหมู ถูกเขาแหวะใจ สาวไส้ ก็เหมือนได้รับโทษทั้งเป็น ดังนั้นหวังว่าชาวโลกอย่าเห็นแก่ได้โดยไม่เป็นธรรม ให้พวกมันใช้

กรรมหมด ก็จะได้ไปเกิดเป็นคน ตอนนี้ก็ได้รับการเสกเป่าแล้ว ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคน ก็อย่าเอาแต่กินงานไม่ทำ ก่อกรรมทำชั่วอีกละ หยางเชิงรีบกลับไปตลาดเนื้อสดเมืองไถจง[1] กันเถอะ ที่นี่มีเครื่องฆ่าสัตว์อัตโนมัติไปสอบถามพวกหมูที่กำลังจะถูกฆ่ากันเถอะ

หยางเชิง : ครับผม ผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์เดินทางได้

อรหันต์จี้กง : มาถึงตลาดเนื้อสดแล้ว

หยางเชิง : อาคารหลังคาทรงกลม เป็นอาคารกว้างใหญ่

อรหันต์จี้กง : เราเข้าไปดู ๆ ว่า พวกหมูที่จะถูกฆ่าอยู่ไหน ถามมันดู

หยางเชิง : ดีครับ ! ในนั้นเต็มไปด้วยหมูที่รอการฆ่า บนหัวของมันมีลำแสงที่ไม่มีระเบียบพุ่งระเกะระกะไปหมด ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร?

อรหันต์จี้กง : พวกมันถูกจับมาจากคอกหมู ส่วนใหญ่ก็รู้ตัวว่าถึงคราวตายแล้ว จิตใจก็ตกตื่นกลัวราน หมดหนทางที่ขอความช่วยเหลือ อาการตกใจทำให้วิญญาณพล่านไปหมด เกิดมีแสงพุ่งระเกะระกะ ฉันจะเสกเป่ามัน เธอจะได้สอบถามพวกมัน

หยางเชิง : ขอถามพี่หมูตัวนี้หน่อย เธอมาถึงโรงฆ่าสัตว์นี้รู้สึกอย่างไรบ้าง?

---

1. ไถจง เป็นเมืองใหญ่อยู่ภาคกลาง เป็นที่ตั้งสำนักเซินเต๋อถัง

หมู ก : พรุ่งนี้ก็จะถูกฆ่าแล้ว ในใจกลัวมาก ขอให้ท่านช่วยหน่วยเถอะ

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องกลัวหรอก มาอย่างไงก็สงบใจอย่างนั้น อุทิศเลือดเนื้อเป็นอาหารแก่ชาวโลกเป็นการชดใช้หนี้กรรม

หมู ข : ไหว้ละไหว้ละ ขอให้ช่วยชีวิตด้วย

อรหันต์จี้กง : "คนที่จวนจะตายคำพูดก็อ่อนลง นกจวนตายเสียงร้องก็เศร้า หมูที่กำลังจะขาดใจเสียงร้องก็น่าสงสาร" ใครเรียกเธอชาติก่อนไม่มีเมตตา หลอกลวงพวกคนดี ฆ่าคนไม่เลือก ชาตินี้รับกรรมต้องจำยอมสละร่างเป็นอาหาร ฉันก็ได้เสกเป่าให้แล้ว พรุ่งนี้ก็หมดเวรหมดกรรม เปลี่ยนรูปเปลี่ยนร่าง ควรจะหน้าชื่นรับกรรมเถอะ ถึงแม้อาตมาจะทนไม่ได้ที่จะได้เห็น แต่ก็ช่วยเหลือไม่ได้ เวรกรรมก่อเองรับเอง ใครก็ไม่สามารถช่วยเจ้าได้

หยางเชิง : เห็นพวกมันน่าสงสารมาก รู้สึกทนไม่ค่อยได้ ไม่ทราบว่าเนื้อถูกผู้คนเขาแบ่งกัน ไม่รู้ว่าคนกินมีผลอะไรบ้าง

อรหันต์จี้กง : มีคำพังเพยว่า ตัวหนังสือที่เขียนว่า "เนื้อ"[1] ประกอบด้วยอักษร "คน" 2 ตัว นอกประตูมีคนหนึ่ง ในประตูมีคนหนึ่ง มองดูแล้วก็เหมือนคนกินคน

ถ้าหากผู้ใดนิยมกินเนื้อ อาตมาจะบอกให้ฟัง คนที่กินมากเกินไป ก็มีแต่โทษมากกว่าประโยชน์ ถ้าหากไม่เชื่อก็ให้

---

1. อักษรจีน คำว่า "เนื้อ" จะประกอบด้วยอักษร "คน" 2 ตัว ตัวหนึ่งอยู่ด้านนอกรูป ตัวหนึ่งอยู่ข้างใน

ถามนายแพทย์ดู ยิ่งคนอายุมาก ความต้านทานลดลง กินเนื้อมากไปร่างกายก็มีโรคมากขึ้น เช่น คลอเรสเตอรอลในเลือด ซึ่งทำให้เกิดความดันโลหิตสูงโรคหัวใจ มีไขมันไปเกาะมากขึ้นและอื่น ๆ อีกมาก คนที่ฉลาดบริโภคน้อยลงหน่อยจะดีกว่า ตอนนี้อาตมาจะเล่าเรื่องสัตว์ 6 ประเภท ให้ฟัง

ประเภทที่ 1 วัว ควาย ในสมัยโบราณวิทยาการไม่ก้าวหน้า สวรรค์เมตตาให้วัว ควาย เป็นสัตว์ช่วยทำไร่ไถนา เป็นเพื่อนที่มีคุณที่สุดของมนุษย์ นอกจากนี้ยังให้น้ำนมช่วยเลี้ยงดูบุตร พอแก่ลงคนก็เนรคุณด้วยการจับไปฆ่ากินเนื้อ ไม่น่าสงสารหรือ?

ประเภทที่ 2 ม้า ม้าเกิดมาเพื่อการเดินทางของมนุษย์ บรรทุกของ มิใช่ไว้ในสวนสัตว์ให้คนดูเล่น แต่ปัจจุบันวิทยาการก้าวหน้าทำให้ม้าหมดหน้าที่ไป

ประเภทที่ 3 แพะ แพะช่วยถางหญ้าให้กับชาวนา และเป็นการชี้ทิศทางให้คนอีก จะได้ไม่เดินทางไปในที่มีอันตราย มิใช่เป็นเครื่องสังเวยในการหาลูกสะใภ้ หรือเป็นยาบำรุงของคน

ประเภทที่ 4 สุนัข ทำหน้าที่เฝ้าดูแลบ้าน เป็นบ่าวที่ซื่อสัตย์ที่สุดของคน มันจะไม่ทิ้งนายของมันไปเพราะความมีจนของนาย แต่คนซิกลับไม่เห็นใจมันกลับเอามันไปทำ "เนื้อหอม" เอ้อ น่าสงสารเนื้อหมานั้นหอมจริงหรือเปล่า? ถ้าหากเอาเนื้อเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของเธอมากินแล้วบอกว่าห้อมหอม

ละก็ คงจะไม่ใช่จิตคนแล้วกระมัง?

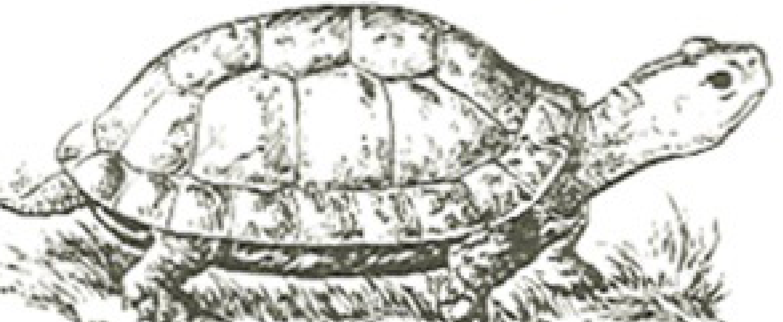
ประเภทที่ 5 ไก่ ได้รับหน้าที่อันสำคัญขันในตอนเช้าตรู่ ไม่ว่าฝนตก ฟ้าร้อง ฟ้าใส หรือเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรมันก็ยังคงทำหน้าที่ไม่รู้จบของมัน บำเพ็ญประโยชน์ให้คนมามากแล้ว แต่คนก็เลี้ยงอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เพื่อประโยชน์ในทางกอบโกย อย่างนี้จะให้เรียกว่ามีเมตตาหรอกหรือ?

ประเภทที่ 6 คนเราไม่ควรเทข้าวที่เหลือทิ้ง แล้วจะให้ทำอย่างไรเล่า? สวรรค์เลยให้หมูรับหน้าที่กินของเหลือเดน เพื่อคนจะได้ไม่บาปในการทิ้งขว้างอาหารที่เหลือ แต่คนคิดว่าหมูเป็นสัตว์ที่คนเลี้ยงไม่มีคุณค่า ควรตอบสนองในการกินเนื้อเป็นอาหาร ด้วยเหตุนี้จึงกินได้โดยชอบธรรม ยิ่งกินใหญ่

ที่เล่ามาทั้งหมดเป็นหน้าที่และความเป็นมาของสัตว์เลี้ยงอยากให้ผู้คนได้ไตร่ตรองดูให้ดี ๆ หยางเชิงกลับสำนักเถอะ

หยางเชิง : ครับผม นั่งเรียบร้อยแล้วเชิญอาจารย์กลับสำนักได้

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนัก เชินเตือถังแล้ว ลงมาเถิด วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

บวชเป็นพระ ละโมบลาภ สักการะ

ชั่วไม่ละ ก่อบาปกรรม เกิดเป็นเต่า

ปลาไหลบำเพ็ญธรรมชำระบาป

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 8 สิงหาคม 2524 กลอนว่า :-

เวียนเกิดเวียนตายไม่หยุดยั้ง ก่อกรรมยังทำเข็ญเทพสงสาร
เกิดเป็นร่างเดรัจฉานศีลบ่มี พากเพียรดีบ่มนิสัยให้ละมัย
เป็นสัตว์ดัดฝึกเพียรแสนยากนัก เปลี่ยนโฉมลักษณ์ร่างล้างดวงฤทัย
เบิกฟ้าใสสวรรค์โปรดสัตว์สามไท จิตฤทัยแปรเปลี่ยนเป็นทิพย์จิตทิพย์

อรหันต์จี้กง : มนุษย์ที่เกิดมาในโลกที่อิสระและเสรี ไม่ต้องเป็นห่วงกับปัจจัย 4 ยังสุรุ่ยสุร่ายไร้ประโยชน์ยอมสละความเป็นมนุษย์ซึ่งควรจะประพฤติอยู่ในศีลธรรม ประพฤติแต่บาปกรรม ประดุจดังร่างอยู่บนสวรรค์วิมาน แต่เท้าอยู่ในเมืองนรกปานนั้น เสาะแสวงหาความมืดมิด น่าสงสารยิ่งนัก โชคดีที่สวรรค์ยังปราณีต มีเมตตาธรรม สัจธรรมอุบัติขึ้นในโลก เผยแพร่ธรรมกอบกู้มวลสัตว์ ถ้าหากคนยังประพฤติชอบบำเพ็ญธรรม โอกาสทองพลาดไปแล้ว การสำนึกผิดก็สายเกินไป สัตว์เดรัจฉานแม้ร่างต่างคน แต่วิญญาณนั้นไม่ต่างกัน มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ป่าเขาจะลึกทึบเพียงใด ก็ยังมีผู้บำเพ็ญเพียรอยู่ร่ำไป สักวันหนึ่งข้างหน้าเมื่อบำเพ็ญเพียรถึงที่สุดแล้วก็ย่อมจะละร่างกลับขึ้นสู่สวรรค์แดนบรมสุข ถ้าหากไม่เชื่อฉันจะพานายหยางไปดูให้กระจ่างตาจะได้ยืนยันว่า ข้ากล่าวไม่ผิด หยางเชิงเตรียม

ตัวออกเดินทางได้

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : คืนนี้เราไปฟังธรรมเทศนากันเถอะ

หยางเซิง : ไปฟังธรรมเทศนาที่ไหนกันครับ

อรหันต์จี้กง : มนุษย์บำเพ็ญเพียรเป็นสิ่งธรรมดา แต่สัตว์เดรัจฉานบำเพ็ญเพียรนี่ซิอัศจรรย์นัก ถึงทะเลสุริยัน-จันทรา[1] แล้วลงจากปทุมทิพย์ได้

หยางเซิง : อากาศร้อนอบอ้าวผิดปกติ มาถึงทะเลสาปน่าจะถือโอกาสดี อยากลงอาบน้ำสักครั้งก็จะดี

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รักอย่าไร้เดียงสานักเลย วันนี้เรามาเยี่ยมเยือนเต่าที่เขามาปล่อยเมื่อครั้งก่อน "เต่าทรงศีล" เจ้าเต่าทรงศีลโผล่หัวขึ้นมาหน่อย มาดูซิใครมา วันก่อนช่วยชีวิตเธอวันนี้กลับมาหารีบขึ้นฝั่งเถอะ เล่าถึงความลี้ลับให้ฟังหน่อย!

หยางเซิง : ยืนอยู่บนฝั่งเห็นฝูงเต่าว่ายน้ำเข้ามาหา ดูเมือนมันรู้ว่าเรามาเยี่ยมเยือน

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว พวกเต่านี้เป็นเต่าทรงศีล พวกมันอาศัยอยู่ในน้ำใสสะอาด ระบายลมปราณ ฝึกฝนธรรมะ รัศมีเต็มเปี่ยม สามารถมีชีวิตยืนยาว พวกเต่ามากันพร้อมหน้า ฉันจะคุยกับมันดู "เต่าเอย" จากกันนานวัน อยู่ข้างหน้าเจ้าจำได้ไหม? ช่วยชีวิตให้อยู่รอด อยู่ปลอดภัยในน้ำ บำเพ็ญธรรมฝึกฝนกายเปิดเผลเคล็ดลับ ช่วยเล่าประวัติความเป็นมาให้ฟังหน่อย!

---

1. ทะเลสาปสุริยัน - จันทรา อยู่ตรงกลางของไต้หวัน

เต่า : ขอบคุณ ท่านอาจารย์ วันนี้ท่านอรหันต์เสด็จมาส่องไสวทั่วทะเลสาป ในใจผมนั้นปลาบปลื้มยิ่งนัก ผมนั้นเดิมทีอยู่ที่ไทเปในทะเลสาป "ปี่ถาน"[1] วันหนึ่งมีเด็กคนหนึ่งมาพบเข้า นำไปขายให้กับร้านขายของสด ๆ ตระหนกตกใจจนน้ำตาไหลนองหน้า โชคดีถูกคนซื้อไปยังเมืองไถจง ตลาดสดเกียวกั๊ว บังเอิญท่านผู้ทรงศีลแห่งสำนักเซินเต๋อถังมาซื้อต่อไป เพื่อนำไปปล่อยเนื่องในงานวันเกิดของมารดา ผมและพรรคพวกเป็นร้อยโชคดี ถูกนำไปที่สำนักเซินเต๋อถัง ได้รับการประพรมน้ำมนต์จากเจ้าแม่กวนอิม รู้สึกตัวถึงอดีตชาติขึ้นมาทันที เนื่องจากชาติก่อนเป็นพระฉันเจ ครั้งแรกก็ตั้งใจดี พอบวชได้ 3 ปี กิเลสก็พอกหน้าขึ้นทุกวัน เกิดความโลภในลาภ สักการะของผู้ใจบุญ เอาของมาเป็นส่วนตัว มิหนำซ้ำยังเอาที่ดินที่ชาวบ้านบริจาคไปขายเข้ากระเป๋า ซึ่งผิดศีล พอตายลงแทนที่จะไปนิพพานกลับไปลงนรก บาปกรรมติดตัวตกลงขุมนรก 5 ปี พอพ้นจากขุมนรกก็เกิดเป็นเต่า ชดใช้หนี้กรรม บำเพ็ญเพียรต่อ อาศัยน้ำใสสะอาดและอากาศที่บริสุทธิ์ดำรงชีวิตอย่างหนาวเย็นและโดดเดี่ยว เนื่องจากมีกรรมดีอยู่บ้างโดยอาศัยกฎแห่งกรรมนี้ จึงได้รับการปลดปล่อย จากท่านผู้ทรงศีลของสำนักเซินเต๋อถัง ด้วยบารมีท่านโพธิสัตว์ เจ้าแม่กวนอิม และอรหันต์จี้กง ทำให้การบำเพ็ญเพียรของผมก้าวหน้าไปเป็นอันมาก บุญคุณท่านใหญ่หลวงนัก ตอบแทน

---

1. ทะเลสาป ปี่ถาน อยู่ชานกรุงไทเป

ไม่รู้หมด

อรหันต์จี้กง : พวกเธอเดิมทีเป็นสานุศิษย์พระโพธิสัตว์ เจ้าแม่-กวนอิม อธิษฐานอุทิศชีวิตเพื่อปวงชนเป็นเพราะกิเลสยังไม่สิ้น ทำให้ผิดศีล ทำให้ตกไปสู่อบายภูมิ เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน โชคดีที่ยังมีบุญบารมีอยู่บ้าง ทำให้ได้พบกันในวันนี้ กรุณาบำเพ็ญเพียรอย่าได้ขาด ภายภาคหน้าเมื่อบารมีเต็มเปี่ยมเมื่อไรก็จะละร่างกลับขึ้นสู่แดนสวรรค์อันบรมสุข

หยางเชิง : ท่านเต่าทรงศีล ท่านรู้จักบำเพ็ญเพียร น่าอิจฉายิ่งนัก จะกรุณาเปิดเผยถึงความลี้ลับให้ฟังหน่อยจะได้ไหม ?

เต่า : มนุษย์เนื่องจากกามคุณ รุมเร้า ก่อให้เกิดอารมณ์เร่าร้อน ลมหายใจถี่ อายุก็สั้น อีกอันก็เนื่องจากสังคมธุรกิจชีวิตเร่งรีบ หายใจถี่เร็ว เลือดขุ่นข้น ประดุจดั่งน้ำหลากเต็มไปด้วยโคลนตมไหลพุ่งรุนแรง ที่ใดที่ไหลผ่านก็สร้างความเสียหายย่อยยับ ต้นไม้ถูกถอนรากลอยตามน้ำ เพราะความรุนแรงของกระแสน้ำและโขดหินริมธาร ทำให้ต้นไม้กระทบกระแทกจนขาดหัด ดูผิดรูปร่างเดิม มนุษย์หากชอบขวางโลกจิตใจเสื่อมโทรม ดังนั้นร่างกายก็เปลี่ยนแปลง เมื่อคนเราตายลง บางคนก็ไปเกิดใหม่ไม่สามารถยืนตรงเหมือนคน หลังเต่ามันหนักมาก ไม่มีหนทางยืนขึ้นมาได้เลย

หยางเชิง : ท่านเต่าทรงศีล ท่านก็อย่าได้ลงโทษตัวเองมากไปเลย ท่านกลับเกิดเป็นเต่าทรงศีล สมาธิ ปัญญา ยังมีอยู่ รู้สำนึกคอยฝึกฝนธรรมะ ก็น่าจะสบายใจได้แล้ว จะกรุณาเล่า

ถึงวิธีการฝึกธรรมะ เพื่อให้ชาวบ้านได้พิจารณาดูบ้างจะได้ไหม?

เต่า : ได้ครับ ตอนนี้ก็จะเล่าถึงวิธีฝึกหัดธรรมะ บำเพ็ญเพียรมาเล่าให้ชาวบ้านฟังดู เชื่อแน่ว่า ทุกคนคงได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับเต่ากับกระต่ายที่แข่ง วิ่งกัน กระต่ายก็คือ "ความโลภ" ของคน ใจไม่อยู่กับร่องกับรอยโลดเต้นไปเรื่อย ๆ เต่าก็คือ "ธรรมะ" ของคน นิ่งสงบเงียบ การกำเนิดชีวิตของคนก็เหมือนกับการแข่งขันของเต่ากับกระต่าย เริ่มต้นวิ่งโลดนำหน้าไปไกล ๆ อย่างกระต่าย ทำให้อ่อนเหนื่อยจนต้องนอนพัก ในที่สุดเต่าก็ตามมาทันและล้ำหน้าไป ชีวิตเต่านั้นยืนยาว กระต่ายชีวิตสั้นไม่นานก็สูญสลาย ส่วนเต่านั้นมีการบำเพ็ญเพียรดี ตัดความใคร่ ห่างจากความเกี่ยวดง พวกท่านต้องเข้าใจความหมายให้ลึกซึ้ง พอมนุษย์เกิดมา จิตเดิมถูกความกระสันอยากของวัตถุบดบัง ดังนั้นจึงต้องอาศัยความเมตตาของสวรรค์ ช่วยชะล้างกิเลสให้หมดจะได้เห็นจิตเดิม เต่าอาศัยอยู่ในน้ำ สามารถมีชีวิตยืนยาว อาศัยความบริสุทธิ์ของธรรมชาติในการดำรงชีวิต เต่าประดุจทหารเดินดิน กระดองเป็นมันเกราะหุ้ม กายอาศัยความดีเลี้ยงตัว ช่วยเลี้ยงลมหายใจให้ยืดยาว แต่ละลมหายใจระบายสิ่งเสียออกรับลมสะอาดเข้า ปิดกั้นอารมณ์อยาก ปัดเป่ากิเลส อาศัยอยู่ในน้ำไหล หล่อเลี้ยงชีวิต ลองดูในแหล่งน้ำไม่ไหลซิ นาน ๆ ไปก็กลายเป็นน้ำเน่าส่งกลิ่นเหม็น ยุงก็เกิดขึ้นเหมือนคนที่ตายแล้วเน่าเปื่อย ดังนั้น ชาวโลกถ้าอยากให้ร่างกายกลายเป็นกายทิพย์วิญญาณธรรมดากลายเป็นวิญญาณทิพย์ ต้อง

ถ่ายของเสียออกทุกวัน รับสิ่งใหม่สะอาด เมื่อกายเนื้อแข็งแรง สติก็กระปรี้กระเปร่า วิญญาณเดิมก็สดใส การบำเพ็ญย่อมเกิดผล โดยปกติ การประพฤติธรรมต้องเจียมตัว การพูดจาควรกล่าววาจาในทางสร้างสรร ใช้จมูกสูดดมแต่สิ่งดีงาม ให้วิญญาณอาศัยอยู่กับบ้าน บ้านก็คือสติ สติต้องรู้ตัวอยู่เสมอไม่วอกแวก ธรรมะก็จะอยู่กับบ้านของท่านตลอดไป

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! การบำเพ็ญธรรมไม่เห็นต้องวุ่นวาย การรักษาอารมณ์ก็อยู่ที่บ้านได้อย่างแน่นอน ใจคอชอบเหมือนกระต่ายที่วิ่งเต้น ดังนั้นคนที่ฝึกธรรมได้มีสักกี่คน พระพุทธรูปที่อยู่บนหิ้งบูชา มิใช่นั่งอยู่นิ่ง ๆ หรอกหรือ?

หยางเซิง : พูดมีเหตุผลดี ปกติมักจะกล่าวว่า "สิ่งผิดปกติมักจะเกิดจากปาก หาเรื่องมักจะเกิดจากนักเลงออกหน้า" คำกล่าวนี้มีความหมายมาก เชิญท่านเต่าช่วยให้อรรถธิบายหน่อยเถอะ

เต่า : "พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง" ชาวบ้านน่าจะสวดมนต์ให้มากหน่อยจะดีกว่า หรือไม่ก็ระบายลมหายใจออกมาก ๆ หน่อย ร่างกายจะได้รับประโยชน์ นักเลงออกหน้าแสดงความฉกาจฉกรรจ์ บางครั้งก็พ่ายแพ้เสียหน้ากลับบ้าน ดังนั้นถ้าหดหัวอยู่อย่างเต่า เป็นการสะสมความเก่งฉกาจเอาไว้ จะยื่นหัวออกก็ต่อเมื่อระบายความสกปรกของลมหายใจเท่านั้น โดยปกติไม่ชอบยื่นหัวออกหน้า ชอบหันไปทางลมเย็นของธรรมะ สะสมบุญบารมีให้สมาธิ ปัญญาหล่อเลี้ยงดวงจิตอยู่

เสมอ เต่าที่ชอบออกนอกหน้า โดยไม่คาดฝันก็อาจสูญเสียถึงชีวิต บางคนใช้ชีวิตฟุ่มเฟือย เปลืองตัวเปลืองใจ เป็นอันตรายของสุขภาพ จิตเดิมแท้ก็อ่อนไหว ไม่มีแรงที่จะบินสู่สวรรค์ หนักกายหนักใจ วิ่งลงสู่อเวจีนรกไป ฉะนั้นท่านที่ฝึกหัดธรรมะมีจิตที่อยากหลุดพ้นจากวัฏสงสาร ก่อนอื่นควรฝึกหัดวัชระรักษากาย โดยต้องระมัดระวังเกี่ยวกับลมหายใจ ลมจากจมูกไปสู่จุดกลางสะดือย้อนกลับมาสู่ฐานของวิญญาณ อันนี้เป็นเคล็ดลับของเต่า ขอให้ท่านพิจารณาลองฝึกดู

อรหันต์จี้กง : เคล็ดลับอันนี้ เป็นการแพร่งพรายความลับของสวรรค์ คนที่สามารถตั้งใจจริงก็ลองดูได้ พวกเต่าทั้งหลายเริ่มคลานขึ้นมาสู่ฝั่ง อาฮ้า ฉันจะกล่าวเป็นกลอนบทหนึ่ง

เต่าทั้งหลายเคยอยู่น้ำไหลเย็น
หากบังเอิญเป็นน้ำขังที่ชื้นแฉะ
แช่อยู่นานน้ำไร้แสงเสื่อมสุขภาพ
ฝั่งธรรมะเชิญพักผ่อนฝึกความเพียร

เราไปเกาโซง ทะเลสาปเติ้งซิง ไปเยี่ยมเยียนหมู่เต่าที่เธอปล่อยครั้งก่อนเถอะ

หยางเซิง : ดีครับ ผมนั่งนิ่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...อากาศอบอ้าวผ่านมาทางนี้เหมือนกับผ่านมายังถนนซีเล้ย กลางคืนริมทางมีแสงสว่างจากแสงไฟฟ้า ชาวสวนปลูกเพิงอยู่ริมทาง มีแตงโมกองอยู่เป็นกอง ๆ เต็มไปหมด พวกที่ขับรถเก๋งมาก็พากันจอดเข้าข้างทางลงมาหาซื้อแตงโม บางคน

ก็ผ่ากินกันเดี๋ยวนั้น กินกันอย่างเอร็ดอร่อย ท่านอาจารย์จะซื้อสักชิ้นให้แขกได้หรือไม่

อรหันต์จี้กง : บนถนนซีเล้ยมีแตงโม แตงโมเปรียบประดุจผลไม้พุทธเกษตรที่แดนสุขาวดี แดนพุทธเกษตร มีน้ำฉ่ำแก้กระหายดีนัก เอาเถอะ ฉันจะเลี้ยงแขกไม่มีปัญหา แต่จงฟังเพลงเกี่ยวกับแตงโมเสียก่อน :

สมัยก่อนพระถังซัมจั๋งเดินผ่านทะเลทราย
ระหว่างทางหมื่นลี้ไม่มีผู้คน
เจ็ดวันเจ็ดคืนไม่มีเสบียงอาหาร
อุทรร้อนรุ่มหิวโหยยุ่งดังปอ
ริมทางเกิดมีต้นเถาวัลย์หนึ่งต้น
เถาวัลย์มีใบเขียวขจีชูช่อเหลือง
ถังซัมจั๋งหยุดนิ่งเพ่งพิจารณาดู
ในเถาวัลย์เขียวกลางต้นมีแตงโม
ดูกระจ่างน้ำมืดผ่าตรงกลาง
ไส้แดงเม็ดดำดังเม็ดทราย
กินดูลิ้มรสหวานปานน้ำผึ้ง
หอมหวานดังน้ำผึ้งไม่ทิ้งชาน
ถามอาจารย์ จะเก็บพันธุ์ไว้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะปลูกแตงได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะลงเมล็ดได้อย่างไร
ถามอาจารย์ รากจะงอกได้อย่างไร

ถามอาจารย์ จะขึ้นเป็นเถาวัลย์อย่างไร
ถามอาจารย์ จะออกช่อได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะติดผลหนึ่งใบได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะเป็นแตงได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะต้องมาดูได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะยุ่งดังปอได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะใช้มีดผ่าได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะเรียกแตงโมได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะมีเม็ดดำได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะมีเนื้อดังทรายได้อย่างไร
ถามอาจารย์ จะมีรสหวานปานน้ำผึ้งได้อย่างไร
ถามอาจารย์ ไม่คายชานได้อย่างไร
ไม่มีปีเริ่มต้นมาเก็บเมล็ดพันธุ์
ไม่มีพสุธาที่เกิดให้ปลูกแตง
ถือศีลกินเจลงเมล็ดพันธุ์
ถือศีลห้าไตรสิขางอกงามพลัน
สมาธิกล้าปัญญาเกิดหน้าเถาวัลย์
ใจผลอโทสะขึ้นเกิดดอกเหลือง
ปัญญาชาญฉลาดเกิดหนึ่งผล
บรรลุสำเร็จอรหันต์ดังผลแตง
รู้แจ้งแทงตลอดลูกโพธิสัตว์
เปล่งรัศมีดุจดังทรายทิพย์

น้ำมนต์ดั่งน้ำผึ้งชุ่มคอหอย
ล้อธรรมะหมุนไม่หยุด ไม่คายชาน
พนมไหว้พระปัญญาเฝ้าพิจารณา
คิดมากห่วงมากยุ่งดังปอ
ปัญญาแจ้งตัดสินใช้มีดผ่า
ทางธรรมะที่แท้คือผลแตง
บนทางสู่พุทธเกษตรมีผลแตง
ชาวโลกไม่กินให้รู้ถึงรสชาด
บางคนกินแตงซาบซึ้งรสธรรมะ
เหมือนดั่งไปถึงสุขาวดีไหว้พระพุทธเจ้า

ถ้าหากเข้าใจบทเพลงกินแตงนี้ ถึงจะรู้ว่าบนกายเรานี้ก็มีแตงโมหนึ่งลูก (หัว) แตงโมลูกนี้ยังพูดได้ หายใจได้ แต่ชาวโลกไม่รู้จักค้นหาต่างหาก ให้แตงโมมันเกิดเป็นตัวเอง ปล่อยให้มันเน่าเฉาตายไปเองน่าเสียดาย

หยางเชิง : อาจารย์ไม่เสียชื่อที่เป็นพระในศาสนาพุทธ บทเพลงแตงโมนี้แฝงไปด้วยธรรมะอันลึกซึ้ง ลูกศิษย์ฟังแล้วน้ำลายเต็มปาก ไม่กระหายน้ำแล้ว น่าอัศจรรย์

อรหันต์จี้กง : ถ้าหากไม่กระหายน้ำ พวกเรารีบไปที่ทะเลสาปเติ้งชิงกันเถอะ

หยางเชิง : ยามราตรี ทิวทัศน์ทะเลสาบเติงชิงสวยงามมาก ลมเย็นในฤดูร้อนโชยมา รู้สึกใจสบายสดชื่น ที่นี่ก็คือที่เราปล่อยปลา ปล่อยเต่า ยืนอยู่ริมฝั่ง สามารถพอมองเห็นฝูง

ปลาว่ายวนเวียน

อรหันต์จี้กง : ฉันชักจูงพวกเธอให้มาปล่อยปลาไหล เรามาถามไถ่พวกมันกันเถอะ

หยางเซิง : ด้านหน้ามีฝูงปลาไหลว่ายมาจริง ๆ ด้วย ค่อย ๆ ว่ายมาอย่างนุ่มนวล ดูเหมือนแสดงกิริยาขอบคุณต่อพวกเรา

อรหันต์จี้กง : วิญญาณของปลาไหลมีความรู้สึกไว ฉันจะใช้คาถาชักนำให้พวกมันมายังฝั่ง แล้วก็เป่าเสกให้มันสำนึกถึงวิญญาณดั้งเดิม จะได้พูดคุยกันได้สะดวก "เจ้าปลาไหลกำเนิดอยู่แต่โคลนตม คาวเหม็นไปทั้งตัวลื่นเกลี้ยง หนีไม่พ้นเบญจขันธ์ตื่นเถอะ! ตื่นเถอะ! แปลงร่างสภาพงูมา" ฉันเสกเป่าแล้วปลาไหลค่อย ๆ เปลี่ยนร่างแล้ว เจ้าพูดคุยกับเขาได้แล้ว

หยางเซิง : ปลาไหล เธอจำเราได้ไหม?

ปลาไหล : ไม่ค่อยแน่ใจ แต่จำได้ว่า ท่านคือผู้ที่ช่วยชีวิตพวกเราไว้ ขอขอบคุณที่ท่านได้เชิญเจ้าแม่กวนอิมเสกเป่าพวกเราทำให้พวกเรากลับมาสู่พุทธมรรค แล้วยังนำพวกเรามาปล่อยที่นี่ ไม่ต้องถูกจับลงหม้อแกง

หยางเซิง : ความจำยังดีอยู่ ฉันเป็นคนทรงแห่งสำนัก "เซิ่นเต๋อถัง" -วันนี้ติดตามอาจารย์มาเยี่ยมเยือนพวกท่านวันก่อนพวกใจบุญมีเมตตาธรรมได้ไปซื้อพวกท่านจากตลาด นำมาปล่อยที่นี่ สวรรค์ต้องการแต่งหนังสือเรื่อง "ทางบาปสัตว์เดรัจฉาน" เพื่อเตือนสติชาวโลก จึงมาถามหาพวกท่านเป็นพิเศษ ท่านจะกรุณาเล่าความเป็นมาแต่ปรางก่อนได้ไหม?

ปลาไหล : ก่อนอื่น ขอขอบคุณท่านผู้ใจบุญแห่งสำนึกเซิ่นเต๋อถึง ออกทุนทรัพย์ ช่วยชีวิตผม ไม่ต้องถูกฆ่าแกง บุญคุณอันนี้จะจำไว้ตลอดไป เมื่อมีโอกาสจะต้องตอบสนอง ผมชาติก่อนเป็นพ่อค้า เป็นคนที่คล่องแคล่วว่องไว มีความสามารถ เงินทองประดุจดั่งสายน้ำไหลมาเทมา ชีวิตอยู่ในขั้นเศรษฐี และเพราะละโมบในกามตัณหา สุราไม่ว่างเว้น ร่างกายอ่อนแอลง มีวันหนึ่ง มีพ่อค้าด้วยกัน คนหนึ่งหลอกลวงเริ่มฉีดพวกมอร์ฟีน พอฉีดเสร็จ รู้สึกกระชุ่มกระชวยร้อยเท่า ก็สามารถทำอะไรได้ตามต้องการ พอนานวันเข้าค่อย ๆ ติดจนเป็นนิสัย การค้าพอตกต่ำรายได้ก็น้อยกว่ารายจ่าย และต้องฉีดมอร์ฟีนเป็นประจำ ทำให้สิ้นเปลืองมากขึ้น เลยเริ่มต้นค้าขายพวกยาเสพติด ลับ ๆ ล่อ ๆ แต่ก็เป็นหนี้สินเขาในที่สุดไม่มีเงินพอใช้จ่าย และเนื่องจากการติดยาเสพติดเป็นการฆ่าตัวตายผ่อนส่ง พอนานเข้า ปอดก็ดี ตับก็ดี ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเหมือนถูกพิษภัย พอถึงอายุ 49 ปี ก็เป็นมะเร็งปอดและโรคตับอักเสบตาย พอตายลงก็ถูกยมทูตขาว-ดำจับลงสู่ขุมนรก ถูกทำโทษ 12 ปี พอพ้นโทษก็กลับมาเกิดเป็นปลาไหล เกิดในโคลนตมเลื้อยไปเลื้อยมา ดูเหมือนกระดูกอ่อน อาหารสามมื้อก็กินแต่โคลนตมน้ำเหม็น เหมือนกับสูดควันพิษของยาเสพติด รสชาติน่าสะอิดสะเอียน เป็นเพราะเคยช่วยเหลือผู้หญิงคนหนึ่งที่คิดฆ่าตัวตายเพราะขาดเงิน เลยได้รับผลตอบแทนโดยชาตินี้ท่านผู้ใจบุญซื้อมาปล่อย ต้องขอขอบคุณพวกท่านจริง ๆ กฎแห่งกรรมตอบสนองไม่

เคยเปลี่ยนแปลง หวังว่าชาวโลกจะประกอบคุณงามความดีมากขึ้น จะได้ไม่เหมือนผมตกลงสู่สภาพเช่นนี้ โชคดีที่ได้มาทะเลสาปเติ่งซิงแช่อยู่ในน้ำทั้งวัน ทำให้ร่างกายสะอาด ชะล้างลมพิษร้าย บำเพ็ญเพียรเพื่อสะสมบารมี

หยางเซิง : กฎแห่งกรรมเป็นของน่ากลัวมาก

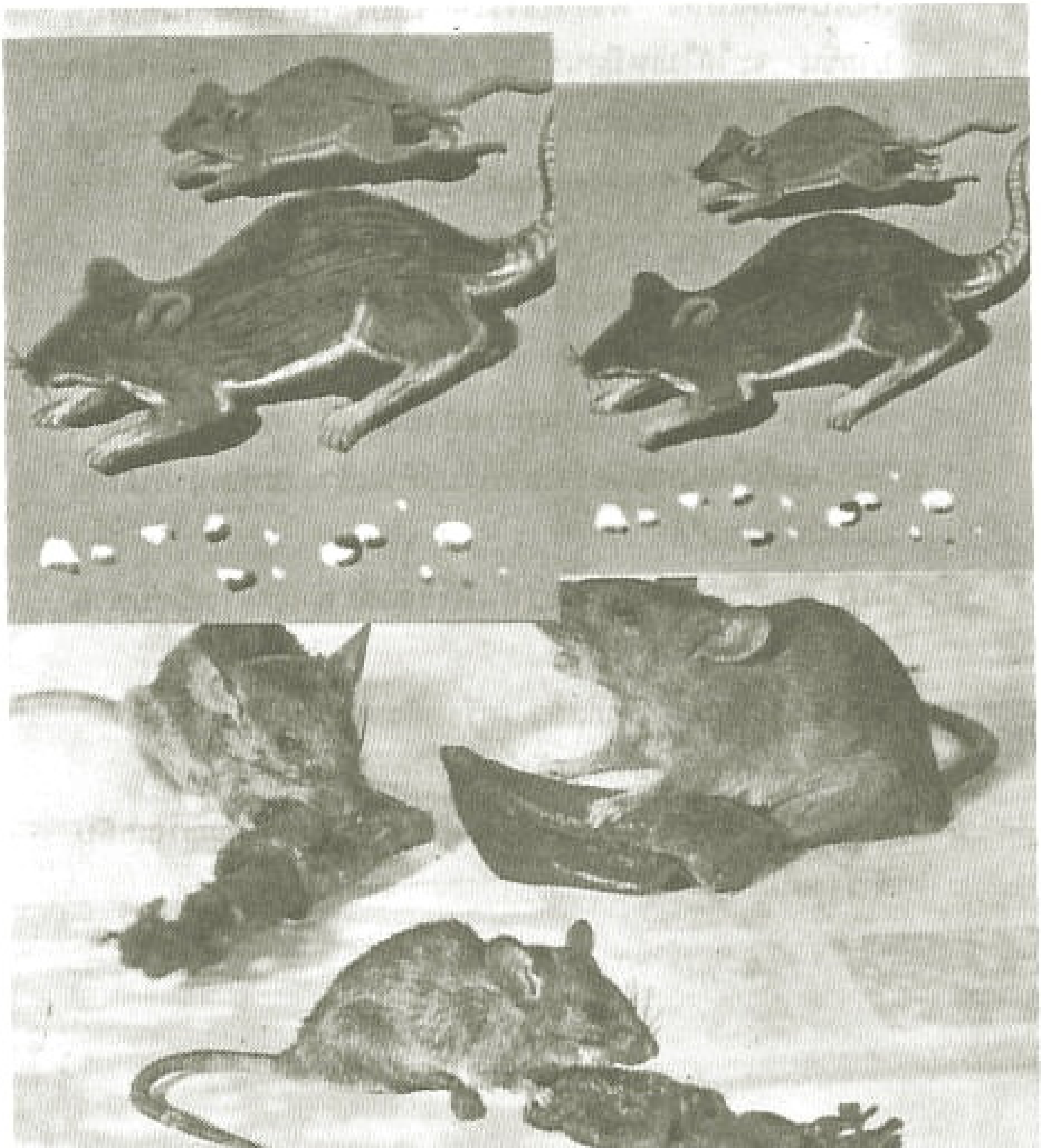
อรหันต์จี้กง : กฎแห่งกรรมนี้หมื่นปีก็ไม่เปลี่ยนแปลง ท่านได้ฟังวาจาของปลาไหลแล้ว ท่านรู้สึกนึกคิดอย่างไรบ้าง พวกปลาไหลจงอยู่อย่างสงบในทะเลสาบแห่งนี้ ค่อย ๆ ชะล้างโคลนตมที่เปื้อนกายเมื่อร่างกายไร้มลทินแล้ว ชาติหน้าก็ได้เกิดมาใหม่เป็นคนอีก

ปลาไหล : ขอบคุณท่านอรหันต์จี้กงและท่านหยางเซิงที่ช่วยชีวิต

อรหันต์จี้กง : เวลาดึกมากแล้ว เตรียมตัวกลับสำนักเถอะ

หยางเซิง : รับบัญชา ผมนั่งนิ่งบนปทุมทิพย์แล้ว

อรหันต์จี้กง : สำนักเซินเต๋อถังถึงแล้ว ลงมาได้ วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

เป็นแม่เล้า ปล้นขโมย ยาเสพติด
ชอบชีวิต มืดโสมม เหมือนพวกหนู

หนูประพฤติตัวเสื่อมทรามตกลงสู่สัตว

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 5 กันยายน 2524 กลอนว่า :-

อากาศเย็นสบายใกล้สาร์ทพระจันทร์
โปรดสรรพสัตว์เวียนวนมาครบรอบ
จดบันทึกสารสวรรค์กฎมณเฑียร
ตั้งจิตเพียงอบรมบ่มธรรม
ประทับทรง ทรงแจ้งเคล็ดพระธรรม
เซินเต๋อถังดุจดั่งเรือศีลธรรม
ผลิตสารธรรมโปรดสัตว์ดัดอธรรม
ทุกบ้านฟังสดับอ่านสราญสุข

อรหันต์จี้กง : เวลาประดุจน้ำไหลผ่านไปอย่างรวดเร็วก็ถึงฤดูใบไม้ร่วง พอพบดวงจันทร์เต็มดวง บุปผาก็บานสะพรั่งไม่ทราบว่า พวกท่านมีดวงจิตที่เต็มหรือเปล่า หรือเหมือนลมหนาวพัดสะบัดกระชากใบให้ร่วงหล่น ท่านที่อยู่ในสำนักเซินเต๋อถังล้วนมีธรรมะทุกคนมีความกระตือรือร้นต่อส่วนรวมทั้งนั้น ทุกวันคืนเร่งโปรดสัตว์สั่งสอนธรรม จิตดังจันทร์เพ็ญอารมณ์ดั่งน้ำในบ่อ ขอภาวนาให้ทุกคน ใจสดใสพบจิตแท้ธรรมกิจจงรุ่งเรือง

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่เอาใจใส่ ห้าปีที่ผ่านไป

วิญญาณพบวิญญาณจนสามารถทำหนังสือเที่ยวเมืองนรกเที่ยวสวรรค์เสร็จเรียบร้อย ช่วงระยะเวลาที่ผ่านมานี้ผมได้รับปัญญาธรรมทำให้บรรลุสัจธรรม ชื่นชมหนังสือ 2 เล่มได้แพร่ไปทั่วโลก แต่ก็ได้รับมารผจญไม่น้อย บ่อย ๆ ไปในเวลาที่เงียบสงัดก็ตรวจสอบดูตัวเองรู้สึกว่าเมืองมนุษย์นั้นมีความยุ่งยากยิ่ง ในโลกที่ถือประโยชน์เป็นสำคัญแล้วยิ่งยาก ยิ่งจะหาหนทางเพื่อส่วนรวมแล้วยิ่งหาโอกาสได้ยาก เพราะฉะนั้นบางครั้งนึกอยากหาที่เงียบ ๆ อยู่บำเพ็ญเพียร ไม่อยากพบปะกับโลกีย์ อยากพบแต่ความสงบ แต่เนื่องด้วยบุญบารมีท่านอาจารย์ก็ได้รับบัญชาให้ทำหนังสือ **"วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"** ต้องรับภาระอันยิ่งใหญ่ ขอให้อาจารย์ช่วยเพิ่มพลังงานเพื่อเป็นแรงในการทำงานตามบัญชาของสวรรค์

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงเธออย่าท้อใจ มีคำกล่าวว่า "เกิดเป็นคนนั้นง่าย แต่เพื่อคนนั้นยาก" ในหนทางชีวิตไม่มีทางที่ตรงเรียบไม่คดงอหลอก เราอุทิศกายเพื่องานสวรรค์ ไม่ให้สวรรค์เสียใจถึงแล้วซึ่งความกรุณาและความรับผิดชอบ นั่งรถเก่ามานานแล้วก็ย่อมยากลงจากรถ เปลี่ยนรถใหม่อีกคัน การพบปะของคนก็ขึ้นอยู่กับบุปเพสันนิวาส ร่วมอยู่หรือแตกแยกนั้นฟ้ากำหนด เรากำลังค้นหาที่หมายและความคิด เป็นคนย่อมไต่ขึ้นสูง น้ำย่อมไหลลงต่ำ โพธิสัตว์ เพื่อโปรดสรรพสัตว์ไปทั่วทุกหนแห่ง ไม่ผูกติดอยู่ในที่เล็ก ๆ หรืออยู่ในรูป ๆ เดียวเปลี่ยนแปลงไม่รู้จบ เป็นวิธีที่ไม่รู้จบสิ้น มีคำกล่าวว่า "**จงพูด**

เหตุผลกับบัณฑิต อย่าออกอารมณ์กับคนพาล" หนทางสายใหม่ใช้ชีวิตแบบใหม่ ไก่ทองขานรับ สามแดนแผ่ร่มเย็น ชะตาของเซินเต๋อถึงรุ่งแล้ว รัศมีส่องฉาย 3 โลก เราไปยังที่หมายกันเถิด

หยางเซิง : วันนี้จะไปที่ไหนดี

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราไปตำบลพิงตงไปหาเจ้าหนู

หยางเซิง : รับบัญชา ผมนั่งนิ่งบนปทุมทิพย์แล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว

หยางเซิง : วันนี้อาจารย์ทำไมพาผมมายืนอยู่บนหลังคาบ้าน ที่นี่ดูเหมือนเป็นหมู่บ้าน บ้านอยู่อาศัยแบบสมัยเก่า เจ้าของบ้านกำลังดูโทรทัศน์

อรหันต์จี้กง : บ้านตระกูลลิ้ม ทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว กำลังชมรายการโทรทัศน์อยู่ยังไม่รู้ว่าหลังคาบ้านมีบุรุษ 2 นายมาถึง

หยางเซิง : อาจารย์ชอบพูดล้อเล่น เราเป็นวิญญาณเดินทางมาถึงที่นี่ ร่างกายเบาดังขนนก เพราะฉะนั้นพวกเขาไม่รู้สึกตัวหรอก พวกเราก็นั่งกินลมให้เย็นสบายดีไหม?

อรหันต์จี้กง : ไม่ได้มานั่งกินลม วันนี้จะมาเยี่ยมเยือนพวกหนู พวกมันซ่อนอยู่บนคานหลังคา ไม่กล้าวิ่งเพ่นพล่านกลัวคนเห็น ใช้ตาทิพย์มองดู เห็นพวกหนูอยู่ใต้เท้าเรา ตรงนี้เป็นรังหนู ฉันจะเอากระเบื้องออกสักแผ่นหนึ่ง ก็จะเห็นพวกมัน

หยางเซิง : เชิญอาจารย์เลย แต่ระวังอย่าทำให้พวกมันกลัว

อรหันต์จี้กง : เธอวางใจได้ ฉันมีวิธีการต่อพวกหนู เปิดออกแล้วเธอเห็นอะไรบ้าง

หยางเชิง : แปลกแต่จริงมีรังหนูอยู่ข้างใน มีหนูอยู่ 4 ตัว พวกมันไม่กระดุกกระดิก รู้สึกกลัวด้วย

อรหันต์จี้กง : พวกมันรอเวลาให้ดึกก่อน ค่อยลงจากคานหลังคาขโมยอาหารกิน "เจ้าหนู เจ้าหนู" ขดอยู่ทำไม ไม่สามารถเป็นนักขโมยใหญ่ได้ เป็นนักขโมยเล็ก วันนี้ฉันจี้กงจะให้ข้าวสารทิพย์ กินแล้วก็จะรู้ตัวตื่น ได้ขึ้นสู่เทวภูมิบำเพ็ญธรรมะกันเถิด

หยางเชิง : พออาจารย์ท่องคาถา เมล็ดข้าวส่งถึงปากเจ้าหนู พวกมันกินจนน้ำลายสอ

อรหันต์จี้กง : อันนี้เป็นอาหารทิพย์ ไม่ใช่ยาพิษ มันกินแล้วจะเป็นหนูที่มีวิญญาณระลึกชาติ เธอก็จะได้พูดคุยกับมันได้

หยางเชิง : กินข้าวทิพย์แล้ว พวกหนูเริ่มเปล่งเสียงร้องไห้ ส่งประกายตาที่ขอบคุณมายังเรา ตอนนี้ก็เริ่มเปิดปากพูดแล้ว

อรหันต์จี้กง : ฉันคืออรหันต์จี้กง วันนี้พานายหยางเชิงมาเยี่ยมเยือนพวกเธอ

หนู ก : ขอบคุณพระอรหันต์ที่ให้ข้าวทิพย์กิน และขอบคุณท่านหยางด้วย เมื่อครู่กินข้าวทิพย์แล้วร้อนไปทั้งตัว หัวมึนงงไปหมด สักครู่ก็รู้สึกระลึกถึงชาติก่อนได้ ในสมองเริ่มเห็นเหตุการณ์ความเป็นมาของตนเอง ขอให้ท่านอรหันต์โปรดช่วยฉันไปยังแดนสุขาวดีด้วยเถิด

อรหันต์จี้กง : ข้าวทิพย์เหมือนจะได้ผล พวกหนูสามารถได้ได้

สูงสุดก็คือหลังคาบ้าน ก็ยังยาก ถ้าให้ไต่ถึงแดนสุขาวดีเกรงว่าเรี่ยวแรงจะไม่พอ หวังว่าเธอคงเล่าเรื่องที่ผ่านมาให้ฟัง ให้ชาวโลกได้ล่วงรู้เป็นการสร้างบุญ ช่วยลดกรรมเก่า จะได้เปลี่ยนร่างปัจจุบันเป็นผลตอบแทน

หนู ก : ได้ครับ ที่ผ่านมาทำบาปไว้มากกลัวจะเขียนไม่จบ ชาติก่อนผมเป็นคนฮ่องกงเป็นคนที่เรียกว่า อันไหนไม่บาปไม่ทำ ไม่เคยทำดี ตั้งแต่ขโมย จี้ปล้น เสพยาเสพติด รายรับไม่พอรายจ่าย ก็เลยขายยาเสพติดให้เพื่อนฝูง มีกำไรดี ยังข่มขืนผู้หญิง 3 คน ใช้ชีวิตสำมะเรเทเมากลัวตำรวจจะจับได้ ก็ต้องใช้ชีวิตอย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ มีวันหนึ่งเมาเหล้าทะเลาะกับเขาถูกเขาฆ่าตาย วิญญาณลงนรกรับกรรม 12 ปี พอพ้นนรกก็กลับมาเกิดเป็นหนูมีอายุได้ 6 เดือนแล้ว พวกญาติหนูพวกนี้ก็เช่นเดียวกับผม ชาติก่อนเป็นคนเลวเกิดเป็นหนู ชีวิตไม่อิสระเสรี กลางวันก็นอน กลางคืนค่อยกล้าออกมาวิ่ง ยังต้องระมัดระวังทุกฝีก้าวที่กลัวที่สุดคือพวกตำรวจถ้าเผลอก็ถูกจับไป

หยางเชิง : ที่ไหนจะมีตำรวจมาจับหนูละ?

หนู ก : แมวดำเหมือนตำรวจ พวกมันมีหน้าที่ดูแลข้าวปลาอาหารให้ปลอดภัย การกระทำของเราถ้าถูกจับได้ชีวิตไม่รอด เจ้าของบ้านเลี้ยงแมวดำไว้ตัวหนึ่ง พวกเรากลัวมาก อยากจะขโมยกินก็อกสั่นขวัญแขวนถูกข่มขู่อย่างหนัก ชีวิตอย่างนี้ลำบากมากครับ หลบ ๆ ซ่อน ๆ ผ่านไปวัน ๆ มีแต่

โพรงมืดสำหรับนอน เสียใจชาติก่อนก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก วันนี้จึงอยู่ในสภาพที่น่าทรมานเช่นนี้ ท่านชาวโลกอย่าเลียนแบบผมเลย ถ้ามิฉะนั้นก็จะถูกยมบาลจัดที่อยู่ให้แบบนี้

หยางเซิง : ขอถามหนู ข. หน่อย ช่วยเล่าเรื่องที่ผ่านมาหน่อยได้ไหม?

หนู ข : ขอบคุณท่านอรหันต์และคุณหยางเซิง ตอนนี้ใจผมเต้นแรงมาก ไม่รู้จะเริ่มที่ตรงไหนดี ชาติก่อนเป็นนักพนันจมปลักอยู่ในสังคมมืดมานานแล้ว ค่อย ๆ ตั้งตัวเป็นนายบ่อนเครื่องเล่นการพนันก็ทำเครื่องหมาย เชิญพวกเศรษฐีและหญิงสังคมมาเล่นการพนัน แรก ๆ ที่ทำทีแพ้เพื่อล่อใจให้หลงดีใจ ต่อมาตอนหลังก็เล่นเอาชนะทั้งยังให้ราคาสูงกับเครื่องแต่งตัวเพื่อลอให้เล่นต่อ เริ่มแรกก็แกล้งแพ้ ภายหลังเขียนสัญญาใช้เงิน พวกเขาเล่นจนบ้านแตกสาแหรกขาดฆ่าตัวตาย พวกที่เล่นแล้วเลิกไม่กลับมาเล่นก็จะถูกขู่กรรโชกเอาชีวิตด้วยวิธีการนี้ ก็ทำให้กำไรมาก ต่อมาภายหลังก็มีอำนาจมืดจะขู่กรรโชก ฉันปฏิเสธการจ่ายเงินก็ถูกตามล่าสังหาร เนื่องจากกลัวอิทธิพลมืดก็เลยย้ายหนี ต่อมาก็ตั้งสำนัก “จินกวง” ใช้ต้มเงิน แกล้งให้หนุ่มคนหนึ่งทำเป็นโง่อยากหาหญิงสาว เที่ยวให้แม่เล้าหรือคุณนายเงินถังช่วยแนะที่ จะให้ค่าตอบแทนสูงโดยไปหลอกชาวบ้านว่า เจ้าหนุ่มคนนี้มีเงินมากมีเงินเต็มกระเป๋าไปหมด ความจริงแล้วก็มีเงินจริงอยู่แค่ 2 ใบ ปิดอยู่ข้างบนและข้างล่าง ตรงกลางเป็นกระดาษเปล่าบอกกับแม่เล้าหรือ

คุณนายให้มาเล่นการพนันกันมาก แล้วก็ต้มเงินพวกคุณนาย พวกคุณนายหลงโลภมากในที่สุด ทั้งแหวน สร้อย เงินทอง ก็ถูกต้มจนเรียบ ตลอดชีวิตเป็นสิบแปดมงกุฎ แม้จะได้เงินมาก ๆ แต่ก็ใช้ไปกับกินเหล้าเมายา ผลที่สุดก็ไม่เหลืออะไร พออายุ 42 ปี เป็นมะเร็งที่กระเพาะตาย พอตายก็ถูกยมทูตจับลงนรก รับกรรมอยู่นาน เมื่อสามเดือนก่อนค่อยถูกปล่อยมาให้เกิดเป็นหนู ค่อยมาอยู่ในรังนี้ไม่มีความสบายเลย อยู่กินลับ ๆ ล่อ ๆ เห็นเจ้าแมวคอยเป็นยามจับตาดูความเคลื่อนไหวพวกเรา สามารถสิ้นชีวิตอย่างง่าย ๆ คิดแล้วถ้าชาติก่อนเป็นคนประพฤติดี ชาตินี้ก็ไม่ต้องเป็นอย่างนี้

อรหันต์จี้กง : ชาติก่อนไม่ชอบทำงานที่เปิดเผย ชาตินี้ก็เลยเกิดในที่มืด ชาติก่อนต้มตุ๋น ชีวิตต้องรบราฆ่าฟัน ชาตินี้มีดาแมวควบคุม ทำให้มีชีวิตที่ร้อนรน ถ้าหากไม่ทำตัวให้ดีชอบทำตัวเช่น หนู สวรรค์ก็กำหนดชีวิตให้อย่างเหมาะสม เกิดเป็นหนูไม่ต้องโทษใคร ต้องโทษตัวเอง

หยางเซิง : ทำไม (คนจีน) ชอบเรียกหนูแก่ไม่เรียกหนูเล็ก

อรหันต์จี้กง : พวกมันแก่วิชา สามารถมากจึงเรียก หนูแก่ ชาตินี้เป็นหนูก็ดำเนินชีวิตแบบเก่า-ลักขโมย แต่ไม่มีความสุขสบายเหมือนชาติที่แล้ว พวกหนูที่กินข้าวทิพย์แล้ว พอสิ้นชาติ ก็จะไปเกิดเป็นคน หยางเซิงขึ้นดอกปทุมทิพย์ เราไปเยี่ยมหนูนากันเถอะ

หยางเซิง : ให้ไปหาที่ไหนครับ?

อรหันต์จี้กง : ชนบทเมืองไถ่นาน ขึ้นดอกบัวเถอะ

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

อรหันต์จี้กง : ศิษย์อาจารย์ขับเคลื่อนประทุมทิพย์ ฝนฟ้ากำลังตกแต่ไม่เปียกทิพย์ของเรา หลังอุทกภัย นาข้าวถูกน้ำท่วมหมด มีความทุกข์ยิ่งนัก จะร้องกล่อมให้ฟัง 5 บท

บทที่ 1. เวลารวดเร็วผ่าน ดั่งสายธารไม่หวนกลับ
เกาหัวถอนใจรับ ถามจิตพลันน้ำตานอง
ยามหนุ่มมัวร้องรำ ยามแก่ครันก็มัวหมอง
หากจิตยังลำพอง กองกระดูกเสียแรงฝัง
บทที่ 2. สรรพกิจดุจฝันหวาน โอกาสทองผ่านรวดเร็ว
ไม่ตั้งใจพินิจ ไม่คาดคิดสุขหรือทุกข์
ความสงบมิอาจพบ ดีเลวพบยากหลบหลุด
กฎเกณฑ์นี้ผู้ลุ หวังวิมุติประพฤติธรรม
บทที่ 3. ฟ้าดินสลับเปลี่ยน ชีวิตเวียนดุจน้ำไหล
ทิศทางใครคาดคิด เหนือใต้ขึ้นลงโด่งลด
ลาภยศดุจไม้บาน ดั่งนางนวลเหนือน้ำบก
เหตุไฉนปลงไม่ตก เสียแรงยกยิ่งเดือดร้อน
บทที่ 4. มองเห็นคิดปลดวาง ความทุกข์คลายมลายสิ้น
ปลดห่วงโซ่ลาภยศ หลุดพ้นความเป็นตาย
พื้นทะเลคลื่นลมจัด ยอดสูงชันเชิงเขาลาด
กำแพงจีนช่างเวิ้งว้าง ได้ยินครางเสียงน้ำไหล

บทที่ 5. หาดทรายซ้อนเพชรพลอย บทกลอนกาพย์ไร้อักขระ

ผู้กล้ากลัวผีร้อง ถือศีลพร้อมลาลาภยศ
นักปราชญ์เป็นแกนพา พญาหงส์เหนือวิหก
ฝึกสำเร็จเหนือพิภพ ชื่อเสียงลั่นสืบยาวนาน

กล่าวจบบทเตือนสติ พวกเราก็มาถึงหมู่บ้านเจี่ยหลี นอกเมืองไถนาน ตอนนี้จะสอบถามพวกหนูนาที่อาศัยอยู่ในรูดิน ถามทุกข์สุขพวกมันดู

หยางเซิง : พื้นดินค่อนข้างชื้นแฉะ

อรหันต์จี้กง : เพราะน้ำขังตอนฝนตก

หยางเซิง : พวกเราจะไปหารูหนูที่ไหน

อรหันต์จี้กง : ไม่สนว่าพวกหนูอยู่ที่ไหน ตาทิพย์ย่อมมองเห็นในกองหินดูเหมือนว่ามีรูหนูอยู่

หยางเซิง : อาจารย์ตาวิเศษ ข้างกองหินมีรูเล็ก ๆ แต่มองไม่เห็นหนูเลย

อรหันต์จี้กง : ในรูนี้มีหนูอยู่ 2 ตัว กำลังหลบอยู่ที่ชื้นแฉะ ฉันจะใช้คาถาเรียกมันออกมา "หนูนา พวกเจ้ากินพืชไร่หมดแล้วยังไม่ได้ลิ้มลองรสปลาสด วันนี้ฉันจับปลาสด ๆ มาได้ 2 ตัวเอามาฝากเป็นของขวัญ รีบออกมารับเสีย ถ้ามิฉะนั้นจะโยนทิ้งก็จะเสียดาย"

หยางเซิง : อาจารย์วาดปลา 2 ตัวในฝ่ามือ มันกระโดดโลดเต้นด้วย เอาไปวางไว้ตรงปากรู แต่มีกลิ่นเหม็นคาวจัด ในรูเริ่มมีเสียงอึกทึก เจ้าหนูตัวหนึ่งตาลุกวาว วิ่งออกมา ตามหลังมีหนู

อีกตัว พวกมันเห็นปลาสด จ้องดูเหมือนไม่กล้าจับ

อรหันต์จี้กง : เจ้าสองตัวนี้ใจปลาซิว เห็นปลากระโดดได้ น้ำลายสอริมปาก แต่จิตใจยังเกรงกลัวไม่กล้าออกมาจับเราล่อมันออกมาแล้ว ฉันคิดว่าแปลงปลาให้เป็นน้ำ โปรยข้าวทิพย์ที่หอมให้มันลองกิน จะได้ไม่ทำให้หนูศีลขาด "น้ำใสเห็นตัวปลา น้ำขุ่นปลาหาย" ข้าวทิพย์อยู่ตรงหน้ากินเสียซิ!

หยางเซิง : อาจารย์ท่องคาถา ปลา 2 ตัวหายวับไปกลายเป็นข้าว 2 กำอยู่หน้ารูหนู กลิ่นหอมยวนจมูก พวกหนูรีบอ้าปากกิน เห็นขนมันเปียกปอน ดูท่าทางจะหิวมาก

อรหันต์จี้กง : ฝนตกติดต่อกันหลายวัน มัวหลบฝนอยู่ในรูไม่ได้ออกหาอาหาร ท้องจะไม่หิวได้อย่างไร รอสักครู่มันก็จะมีวิญญาณเดิมปรากฏ เจ้าก็เริ่มถามไถ่ได้

หยางเซิง : หนู 2 ตัวกินข้าวหมดอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นมันหมอบนิ่ง หยุดคิดชั่วครู่ สั่นเทิ้มไปทั้งตัว ค่อย ๆ มีพละกำลังขึ้น เริ่มพูดจาได้แล้ว

หนูนา ก : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่เสกเป่าให้มีวิญญาณเดิม

อรหันต์จี้กง : ฉันคืออรหันต์จี้กง เขาเป็นศิษย์รักของข้า อยู่สำนักเซิ่นเต๋อถัง เมืองไถจง ได้รับบัญชาให้มาทำหนังสือเรื่อง "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" วันนี้มาหาเราเป็นพิเศษ เมื่อครู่เจ้ากินข้าวทิพย์ ทำให้วิญญาณเก่าระลึกได้ ก็นับว่ามีบุญมากอยู่ หวังว่าจะเล่าเรื่องชาติก่อนให้ฟังว่า ทำบาปอะไรไว้ จงเล่าความจริงให้คุณหยางเซิงฟังจะได้จดบันทึกลงในหนังสือ

จะได้บุญกุศลไม่น้อย อย่าพลาดโอกาสทอง ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคนอีก

หนูนา ก : อย่างนี้เอง ในใจขอขอบคุณอย่างมาก เมื่อครู่เราสามี-ภรรยาอยู่ในรูได้กลิ่นคาว เพราะว่าฝนตกมาหลายวัน ในรูก็มีน้ำเข้า เราซ่อนตัวอยู่ข้างใน คิดว่าจะถูกน้ำท่วมตาย โชคดีที่ไม่รุนแรง แต่ก็ถูกเจ้าความหิวทรมาน ได้กลิ่นคาวปลาท้องยิ่งร้องขึ้นใหญ่ ดังนั้นข้าและภรรยาเลยออกมาดูให้รู้แน่ พอพ้นปากรูเห็นปลา 2 ตัวยังเป็น ๆ อยู่ เราก็ค่อนข้างกลัว ไม่กล้าไปจับ ประเดี๋ยวเดียวเจ้าปลา 2 ตัวก็หายวับไป ได้กลิ่นหอมหวลของข้าวอยู่ข้างหน้า อดใจรอไม่ไหวรีบกินกลืนอย่างรวดเร็ว ในชีวิตยังไม่เคยกินข้าวอร่อย ๆ เช่นนี้มาก่อนเลย พอกินเสร็จก็มืดหน้าตาลาย รู้แต่ลมหายใจ แล้วร่างก็ค่อย ๆ เบาขึ้นมา ทันใดก็คิดถึงอดีตชาติขึ้นมาได้ว่า เกิดเป็นคน พอได้ยินท่านอรหันต์พูดจึงเข้าใจเรื่องทั้งหมด

อรหันต์จี้กง : พวกเจ้าปกติขโมยกินแต่พืชไร่ดิบ ๆ ข้าวของฉันเป็นข้าวทิพย์ ได้ปรุงมาอย่างดีเพื่อให้คนที่ถือศีลกิน เพราะฉะนั้น เมื่อพวกเจ้ากินเข้าไปแล้วก็มีความรู้สึกดังกล่าวรีบเล่าเรื่องของเจ้ามา

หนูนา ก : ชาติที่แล้ว เราสองสามี-ภรรยาได้ประกอบอาชีพสกปรก ชำนาญในการหลอกลวงหญิงชาวบ้าน ซึ่งเป็นเด็กสาววัยรุ่น แล้วก็บังคับขายกาม ภรรยาฉันก็เป็นหญิงสำส่อนมาก่อน ฉันก็เป็นคนชอบกินดีอยู่ดีแต่ขี้เกียจทำงาน ความโสมมของทั้ง

สองจึงอยู่ด้วยกันได้ ช่วยกันตั้งสำนักนางโลม ก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้มาก ต่อมาก็ใช้ชื่อปลอมตั้งแชร์ แล้วก็ล้มแชร์หนีไป ใจก็กลัวเขาจะจับได้จึงเที่ยวซ่อนตัวอยู่ทั่วไป เงินไม่บริสุทธิ์อยู่ได้ไม่นาน โรคภัยเริ่มเล่นงาน ทำให้เดินเหินไม่ได้ ภรรยาฉันก็เป็นกามโรคอันเนื่องจากขายของเก่า เงินที่หามาได้ก็ใช้หมดไปกับยาและการรักษา ทรมานแสนสาหัส เจ็บจนไม่อยากมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็เจ็บหนักไม่สามารถขายของเก่าได้ จิตใจ เนื้อกายเจ็บปวดไปหมด อยู่มาวันหนึ่งก็เลยดื่มยาพิษตายด้วยกัน ซากศพอยู่ในบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ตายแล้วร่วม 10 วัน ซากศพเน่าเปื่อยแล้วถึงมีคนรู้เห็น ก็ถูกนำไปฝังส่ง ๆ ไป ตลอดชีวิตสามี-ภรรยา ก่อกรรมทำเข็ญให้กับผู้อื่นไว้มาก ประกอบอาชีพสกปรก หลอกลวงต้มตุ๋นเงินทอง จึงได้รับกรรมสนองอย่างนี้ทรมานแสนสาหัส พอตายแล้วก็ลงนรก ถูกลงโทษต่าง ๆ นานา เราได้เกิดเป็นหนูนา 3 ครั้งแล้ว มีชีวิตอยู่ในรูมืดที่ไร้แสงตะวัน บางครั้งยังถูกงูพิษทำร้าย หรือไม่ก็ถูกน้ำท่วมบ้านวันธรรมดาก็เที่ยวขโมยถั่ว อ้อย ผัก กินไปวัน ๆ ชีวิตลำเค็ญ ชีวิตในโลกมนุษย์สุขสบาย ควรจะถนอมตัว ถ้าตกนรกจะทุกข์เหลือหลาย ถ้าไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ยิ่งแย่ลงไปใหญ่ ได้แต่เที่ยวขโมยเขากิน ถ้าไม่ระวังก็กินถูกยาเบื่อ ตายลูกเดียว ชีวิตไม่มีหลักประกัน ตอนมีชีวิตสุรุ่ยสุร่ายอาหารการกินเหลือเฟือ เมื่อเทียบกันแล้วแตกต่างกัน ราวฟ้ากับดิน

อรหันต์จี้กง : หนูเป็นภัยกับสังคม หนูนาก็เป็นภัยกับเกษตรกร

มีคำกล่าวว่า "หนูนาวิ่งข้ามถนน ใคร ๆ ก็ร้องให้ตี" ใครสอนให้เจ้าไม่ทำดีชาติก่อน จึงได้รับกรรมตอบสนองอย่างนี้ ต้องโทษตนเอง โชคดีที่เจ้ากินข้าวทิพย์ ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคนใหม่ ดำรงชีวิตที่สุจริต อย่าประกอบกรรมชั่ว จะได้ไม่ต้องมาอยู่ในรูดินแบบนี้

หนูนา ข : ขอขอบคุณ ท่านอรหันต์และท่านหยางเชิงวันนี้ได้มาโปรดเราสองคน ยังสั่งสอนด้วยปิยวาจา ทุก ๆ คำจะจดจำไว้ ชาติหน้าจะทำบุญไหว้พระ จะตอบสนองคุณท่านทั้งสอง

อรหันต์จี้กง : รู้สำนึกผิด ขอให้ละกิเลสกลับสู่สุจริตธรรมจะได้จากร่างหนูสู่สภาพชนอีกครั้ง ถึงเวลาฉันจะมาช่วยเธอเอง

หยางเชิง : ทำไมคนใจไม่กล้า จึงถูกเรียกว่า ใจปลาซิว ดังใจหนู?

อรหันต์จี้กง : เพราะว่าชาติก่อนพวกหนูมีใจกล้าเหิมเกริม เลวทราม พอถูกยมบาลลงโทษกลับกลายเป็นหัวขโมยเล็กขโมยน้อย พอเห็นคนหรือแมวก็กลัวลาน หลบซ่อน เป็นการทำลายจิตกล้าแข็งของชาติก่อน จิตใจเลยเล็กดังปลาซิว สวรรค์ก็ลงโทษเลยเรียกว่า ใจปลาซิวดังใจหนู วันนี้หยุดการเยี่ยมเยือนรีบขึ้นปทุมทิพย์ กลับสำนักกัน

หยางเชิง : รับบัญชา ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์กลับได้

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักเชิงเต๋อถังแล้ว หยางเชิงลงมาได้วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

เกิดเป็นโคต่างก็สละร่างเพื่อชดใช้กรรม

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง วันที่ 14 กันยายน 2524 กลอนว่า :-

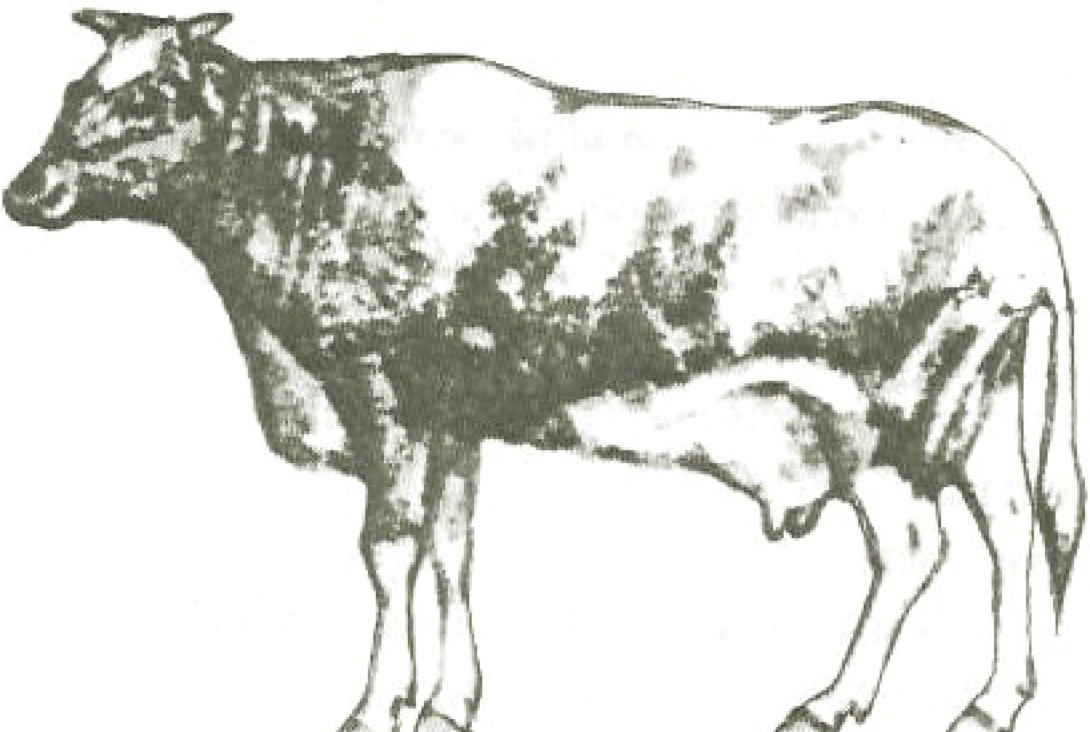
เดือนปีดังจรวดเวียนครบรอบ ลมเย็นซ่านชวนมอบได้เสื้อหนัง
ลมพัดเป็นสุขอาหารบริบูรณ์ ทุกสิ่งพูลผลเนื่องก่อกุศล
เกิดเป็นควายชดใช้กรรมเวรนำพา บ่บุญมาขนขึ้นเต็มตน
ให้เขาฆ่าแกงชีวิตมืดมนต์ เปลือยเต้านมเปิดส่วนลับตกต่ำจริง

อรหันต์จี้กง : ฤดูใบไม้ร่วงมาถึงแล้ว รู้สึกเย็นซ่าน พวกท่านส่วนใหญ่ต้องสรวมเสื้อผ้าเพิ่มขึ้น พอลมหนาวมาถึง ก็ใส่เสื้อขนสัตว์ คนเราต้องอาศัยขนแกะหนังวัวมาเสริมให้อบอุ่น หรือเป็นเพราะว่ามนุษย์มีความต้านทานความหนาวด้อยกว่าแกะแพะ หรือว่าร่างกายมนุษย์นั้นเย็นเฉียบ ไม่มีปัญญาแผ่ความอบอุ่นของจิตใจหรือ? วันนี้จะพานายหยางเซิงออกไปสำรวจให้แน่อีกที

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยบนปทุมทิพย์แล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้...

อรหันต์จี้กง : ถึงที่หมายแล้ว

หยางเซิง : อาจารย์ครับ วันนี้นำมาที่นี่ ได้กลิ่นเหม็นคาวคละคุ้งไปทั่วทั้งข้างในและนอกห้อง บนพื้นมีของชิ้นโต ๆ กองอยู่พวกนี้เป็นอะไรครับ

ลูกมั่งมี ถูกตามใจ ใช้ฟุ่มเฟือย
พวกโป๊เปลือย โคเนื้อนม ให้เขารีด

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นโรงฟอกหนังสัตว์ เมื่อวัวถูกฆ่าตายแล้ว หนังจะถูกนำมาที่นี่ นำมาฟอกเป็นหนังสำหรับทำรองเท้า เสื้อผ้า กระเป๋า เข็มขัด หมวก ต่าง ๆ ให้คนใช้

หยางเซิง : ทำไมหนังวัวจึงมีคุณค่ามากนัก

อรหันต์จี้กง : ทำไมผิวหนังคนยังต้องเสริมผิวหนังวัวเพื่อป้องกันอีกเล่า!

อรหันต์จี้กง : หนังวัวมันก็เปลี่ยนแปลงมาจากหนังคน ไม่เชื่อจะพาไปดู เราไปที่โรงฆ่าสัตว์แล้วจะรู้เอง

หยางเซิง : ดีครับ

อรหันต์จี้กง : ขึ้นนั่งบนปทุมทิพย์ จะพาไปโรงฆ่าสัตว์ของเมืองไทเป เพราะไม่ไกลกันนัก...มาถึงแล้ว

หยางเซิง : ได้กลิ่นคาวเลือดโชยมา อยากจะอาเจียน เห็นที่นี่ขังวัวไว้หลายตัว คงกำลังจะนำไปฆ่ากระมัง!

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว พวกวัวเหล่านี้กำลังรอโทษทัณฑ์

หยางเซิง : ดูเหมือนเป็นโคเนื้อ

อรหันต์จี้กง : มันเป็นโคเนื้อที่ถูกเลี้ยงเอาไว้กินเนื้อ เดี๋ยวฉันจะเลกมัน เธอจะได้คุยได้ "เจ้าโคเนื้อ เจ้าโคเนื้อ" อยู่ที่นี่เป็นทุกข์เป็นร้อน รอคอยการประหาร น้ำตาไหลริน ใครสอนให้พวกเจ้าฆ่าไม่หยุดหย่อน ใครบอกให้ทำหน้าด้าน ไม่รู้ทำนองคลองธรรม ชาตินี้เกิดเป็นวัว ต้องสละเนื้อให้เขากิน เนื้อหนึ่งชั่งก็ใช้หนึ่งชั่ง แทงมีดหนึ่งครั้งก็ถูกแทงหนึ่งครั้ง ได้โอกาสแล้ว อรหันต์จี้กงจะเป่าคาถาให้ รีบเล่าเรื่องชาติ

ก่อนให้ฟัง เป็นการเตือนสติชาวโลก

หยางเชิง : ฉันเป็นคนทรงสำนึกเชินเต๋อถัง แห่งเมืองไถจง วันนี้ได้รับคำบัญชาให้มากับอาจารย์ มาแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ขอให้เธอพูดความจริงจะได้เป็นสาระในการแต่งหนังสือเตือนสติชาวโลก

วัว ก : เมื่อครู่ได้รับการเจิมของท่านอรหันต์จี้กง รู้สึกตื่นขึ้นทันที หวลคิดถึงอดีตชาติ ไม่กล้าที่จะกลับไปทำอีก ชาติก่อนผมเกิดในตระกูลมั่งมี เยาว์วัยถูกพ่อแม่ตามใจจนเสีย ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย กินเหล้าเมายา อีกทั้งติดการพนัน ใช้จ่ายเกินตัว ทำให้พ่อแม่ไม่พอใจ ด่าว่าด้วยถ้อยคำที่ต่ำทราม ผมโกรธขึ้นมาเลยหนีออกจากบ้านไปมั่วสุมอยู่กับคนเลว เพียรปล้นจี้เขากิน วันหนึ่งขณะกำลังจี้คนเดินถนน เจ้าทรัพย์แหกปากร้องขอความช่วยเหลือ ผมใจร้อนเลยชักมีดแหลมออกมาแทงเขาที่อกสามที แล้วรีบฉกเงินหนีไป เจ้าทรัพย์บาดเจ็บถูกนำส่งโรงพยาบาล ระหว่างทางทนพิษบาดแผลไม่ไหวก็ขาดใจตาย ฉันแย่งทรัพย์มาได้รู้สึกดีใจแต่ก็กลัวมาก เลยเข้าบ้านกินเหล้าให้สบายใจ เพราะความกลัวเลยใช้เหล้าช่วย เงินที่ได้ก็นำไปซ่อนไว้ที่บ้านเพื่อนผู้หญิง ต่อมาวันหนึ่งอยู่ในบ่อนการพนัน ทำอวดใหญ่โต พูดว่า การจี้ปล้นเป็นเรื่องธรรมดา ด้วยคำพูดนี้ มีคนไปบอกตำรวจ ในที่สุดถูกตำรวจจับได้ ถูกดำเนินคดีจนถึงขั้นลงโทษประหารชีวิต ในคดีจี้ปล้นฆ่าเจ้าทรัพย์ พอตายลงยมทูตหน้าขาว-ดำจับลงนรก ถูกลงโทษแสนสาหัส

หลีกเลี่ยงไม่ได้ หลังจากพ้นจากขุมนรกต้องไปเกิดเป็นวัว 3 ชาติ ชาตินี้เป็นชาติที่ 2 เพราะบ้านเจ้าทุกข์ชอบรับประทานเนื้อ พอฉันถูกฆ่าแล้ว เนื้อถูกนำไปขายที่ตลาด บ้านเจ้าทุกข์ก็จะซื้อหามารับประทาน เพราะไปฆ่าเขาจึงต้องใช้หนี้ด้วยการสละเนื้อ

หยางเชิง : กรรมเวรหนีไม่พ้นเท่าที่พูดมา เอาเนื้อเจ้าไปใช้เขา แต่ทว่าพวกเขากินเนื้อมีขีดจำกัด วัวตัวหนึ่งมากมายเช่นนี้ พวกคนอื่นก็ยังซื้อไปกิน แล้วจะมีเวรกรรมอะไรกับเขาเหล่านั้น

วัว ก : เจ้ากรรมนายเวรบ้านเดียวกินเนื้อผมไม่หมด ก็เหมือนเราทำลายคนคนเดียว แต่ชาวบ้านหลายคนเจ็บใจและเจ็บแค้นแทน พวกเขาโกรธในการกระทำของผม คบเคี่ยวเคี้ยวฟัน อยากจะกินเลือดกินเนื้อผม ดังนั้น พวกเขาจึงช่วยกันซื้อเนื้อไปกินกันเอร็ดอร่อยอย่างนี้ค่อยหายแค้นแทนเจ้าทุกข์

หยางเชิง : ถ้าเช่นนั้น พวกกินเนื้อพวกนั้นก็ช่วยลดโทษให้เธอไม่เพียงมีบาปยังได้กุศล

อรหันต์จี้กง : ถ้าแบบนี้ มิใช่เป็นการแช่งชาวบ้านฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหรือ ที่จริงพวกถือศีลไม่กินเนื้อสัตว์ ก็เพื่ออโหสิกรรมให้กับสัตว์วิธีหนึ่ง ยิ่งมีใจเมตตากรุณาเป็นเพื่อนที่ดี พวกถือศีลไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่รับเนื้อ สวดมนต์ไหว้พระทุก ๆ วัน แผ่ส่วนกุศลไปยังสัตว์เดรัจฉานจะได้ลดโทษลง ด้วยวิธีนี้ชีวิตของสัตว์ก็ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ถือศีล ไม่เพียงแต่ลดโทษยังได้บรรลุธรรมอีกด้วย สามารถพ้นจากทุกข์ทรมานได้เร็วขึ้น

ทำไมต้องกินเนื้อที่มีบาป โดยไม่คาดคิด เราก็ไปแปดเปื้อนบาปด้วย ยังทำให้บุญกุศลที่มีอยู่ลดน้อยลงไป ไม่มีทางได้กินฟรีหรอก กินเนื้อไปชิ้นหนึ่งต้องจ่ายบุญกุศลไปส่วนหนึ่ง มีคำกล่าวว่า "เอาเปรียบคนอื่นไปส่วนหนึ่ง ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนไปส่วนหนึ่ง" อันนี้ยุติธรรมดี เพราะฉะนั้นกิจเจ กินเนื้อแล้วแต่คนเลือกเอา พวกกินพืชผัก ซึ่งได้รับพลังจากแสงอาทิตย์ กินแล้วไม่ต้องสูญเสียบุญกุศล ถ้ากินเนื้อ เพราะสัตว์มีวิญญาณ พวกมันอุทิศร่างกายให้เราสามมื้อ เธอกินเนื้อเขา เธอก็ต้องอุทิศกุศลไปให้เขา เพื่อคนจะได้พ้นโทษ อันนี้เป็นทางยุติธรรมที่สุด กินเนื้อเขาแล้วก็ต้องชดใช้เงินเป็นไปได้หรือ สัตว์ถูกแยกร่าง ถ้ามันพูดได้ มันคงต้องฆ่าเธอแน่ ๆ

หยางเซิง : เนื้อสัตว์ไม่แพง ใคร ๆ ก็ซื้อกินได้

อรหันต์จี้กง : ทุก ๆ คนที่กินเนื้อ การแผ่ส่วนกุศลก็เป็นหน้าที่ของทุก ๆ คน อันนี้ง่ายมาก

หยางเซิง : อาจารย์พูดมีเหตุผล อยากถามวัวอีกตัวดู เธอกลับเกิดเป็นวัว รู้สึกนึกคิดอย่างไร?

วัว ข : โคเนื้อยังโทษไม่หนัก ไม่เหมือนวัวใช้งาน ต้องลากไถ ตากแดดกรำฝน ถูกตี ถูกด่า แต่สามารถมีชีวิตอยู่ได้หลายปี ไม่ใช่เพียงปีเดียวก็ตายแล้ว

อรหันต์จี้กง : วัวก็ยังอยากมีชีวิตยืนยาว แต่สวรรค์นั้นยุติธรรมต่อพวกเธอ พวกที่ไม่ต้องทำงานก็ต้องอุทิศเนื้อให้ชาวโลกกิน

วัว ข : ท่านอรหันต์พูดให้สบายใจ กรุณาสงสารด้วยเถิด

อรหันต์จี้กง : ฉันกินเจมานาน ยังไงก็ไม่กินเนื้อเจ้าหรอก ไม่ต้องกลัว!

วัว ข : ถ้าหากท่านอรหันต์จะกินเนื้อผม ก็จะโชคดีล่ะ ถ้าหากกินเนื้อผม ผมก็จะได้เกาะตัวท่านเอาไว้ จะได้ขึ้นสวรรค์ไปกับท่าน ถ้าให้คนธรรมดากินแล้ว ถ้าหากเขาไม่มีบุญกุศลคิดจะอุทิศสักนิดให้ผมยังไม่ได้เลย

อรหันต์จี้กง : เจริญพร !! เธอมีจิตกุศลดี ฉันจะถอนขนเธอจะได้แผ่กุศลให้เธอ จะได้ให้วิญญาณกลับสู่สภาพเดิมในเร็ววัน

วัว ข : ขอบคุณท่านอรหันต์ที่ไม่ทอดทิ้ง ช่วยถอนเร็วหน่อย

อรหันต์จี้กง : เธอไม่กลัวเจ็บหรือ?

วัว ข : กัดฟันทนสู้ อยากได้กุศล ก็ต้องอดทน

อรหันต์จี้กง : ก็ได้ ถอนขนขึ้นมาหลายเส้น แผ่กุศลให้เธอร้อยเท่า

หยางเซิง : ชาวบ้านพูดว่า "มากอย่างขนวัว" คำนี้มีความหมายว่าอย่างไร

อรหันต์จี้กง : หมายความว่าไร้คุณค่า หยางเซิง สัมภาษณ์ต่อเถอะ

หยางเซิง : ขอถามหน่อยว่าทำไมต้องเกิดเป็นวัว

วัว ข : ชาติก่อนมีนิสัยเจ้าชู้ ตอนเรียนหนังสือชอบจับมือต้องแขนเพื่อนนักเรียนหญิง แล้วยังทำบัดสีเถลิงต่อผู้หญิงที่เดินผ่านไป บางครั้งก็ลวนลามไม่เกรงกลัวสายตาชาวบ้าน เพราะว่า แม่เสียตั้งแต่ยังเล็ก พ่อก็แต่งงานใหม่ เมียใหม่มีนิสัยเจ้าชู้ ตอนผมเรียนอยู่มัธยมปลาย รูปร่างก็เติบโตสูงใหญ่

แม่เลี้ยงทำเป็นเอาอกเอาใจคอยอยู่ใกล้ชิดเสมอ วันหนึ่งพ่อผมออกไปธุระไกลบ้านไม่กลับ แม่เลี้ยงถือโอกาสสมสู่กับผม ผมเองนิสัยก็เจ้าชู้อยู่แล้ว ใจก็คิดเอาไว้แล้ว คิดว่าแม่เลี้ยงไม่ใช่แม่ผู้ให้กำเนิด เมื่ออยู่ใกล้ก็ทำผิดทำนองคลองธรรม เนื่องจากตัณหาราคะมีมาก ต่อมาภายหลังพ่อจับผมได้ โกรธเป็นการใหญ่แต่ผมก็แสดงความเสียใจต่อหน้า แท้จริงก็ไม่ยึดถือทำนองคลองธรรม ยังแอบสมสู่กับแม่เลี้ยงมาตลอด เมื่อตายลงวิญญาณตกลงนรก เนื่องจากนิสัยเจ้าชู้ข่มขืนหญิงชาวบ้าน ประพฤติผิดศีลธรรม ร่วมประเวณีกับแม่เลี้ยง ยมบาลลงโทษสถานหนัก ภายหลังพ้นโทษ ถูกให้มาเกิดเป็นไก่ 2 ชาติ เป็นวัว 2 ชาติ ตอนนี้เป็นวัวชาติเดียว...คิดถึงตอนเป็นคน ไม่อยู่ในศีลธรรมเลยต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานรู้สึกเสียใจ

อรหันต์จี้กง : เธอมันหนังหนาไม่มียางอาย ทำผิดทำนองคลองธรรม ตอนนี้ขนขึ้นเต็มตัว เหมือนคนป่าที่ไร้การศึกษาคราวนี้เกิดเป็นวัวแล้วหนังก็ยังต้องให้เขาเอาไปทำรองเท้า ให้เขาย่ำยี จะได้ลดบาปลง

วัว ข : ได้โปรดช่วยให้ผมได้เกิดเป็นคนด้วยเถิด ชาติหน้าเป็นคนจะรักษาศีลประพฤติตนเป็นคนดี ไม่ให้ผิดพลาดแม้แต่น้อย

อรหันต์จี้กง : เธอเล่าเรื่องชาติก่อนด้วยความเป็นจริง ก็มีบุญกุศลจะให้เธอเกิดเป็นคนชาติหน้า โชคดีที่ตอนนี้มีการโปรดสัตว์ทั้งสามโลก เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานมีทุกข์อยู่มาก อาศัยทำ

หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" เป็นเครื่องเตือนสติชาวโลก อาศัยบุญอันนี้โปรดสัตว์จากกองทุกข์ ถ้าหากชาวโลกประพฤติตนเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน หรือฆ่าสัตว์ไว้มาก หรือสร้างเวรกรรมไว้มาก ถ้าได้พิมพ์หนังสือนี้เพื่อเตือนสติชาวบ้านก็จะได้บุญกุศลจะได้แผ่ส่วนบุญไปให้พวกสัตว์บ้าง เวรกรรมก็จะได้ลดน้อยลง เหมือนในโรงฆ่าสัตว์ที่ติดตั้งที่เซ่นไหว้วิญญาณสัตว์พอได้ฤกษ์ก็จัดพิธีเซ่นไหว้ เหตุผลก็อันเดียวกัน พวกที่ฆ่าสัตว์ก็ต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ พวกที่กินเนื้อสัตว์ก็เช่นเดียวกัน พวกเราเปลี่ยนสถานที่สอบสวนดีกว่า ไปสัมภาษณ์โคนมให้รู้เรื่องทางบาปชาติก่อน

หยางเซิง : ขอรับ ผมขึ้นนั่งบนดอกปทุมทิพย์แล้ว...

อรหันต์จี้กง : ถึงที่หมายแล้ว

หยางเซิง : ที่นี่ที่ไหนครับ? ข้างในมีโคนมเลี้ยงไว้เยอะ

อรหันต์จี้กง : ที่นี่คือ ที่ปลูกสร้างขึ้นใหม่นอกเมืองไทเป เอาไว้เลี้ยงโคนม

หยางเซิง : ใช้วิธีอะไรไปสัมภาษณ์

อรหันต์จี้กง : ให้ฉันเจิมมันก่อน "เจ้าโคนม เจ้าโคนม แบกถุงนมให้ชาวบ้านดื่มกิน บุญกุศลไหลหลั่ง รีบ ๆ ตื่น รีบเล่าสาเหตุออกมา

หยางเซิง : อาจารย์เจิมให้มัน มันเริ่มอ้าปากพูดแล้ว

วัว ค : ท่านสองคนเป็นใคร วันนี้ทำไมมารบกวนพวกเรา?

อรหันต์จี้กง : ฉันคือ อรหันต์จี้กง เขาคือคนทรงเมืองไถจง

สำนักเซิ่นเต๋อถัง เราศิษย์อาจารย์ได้รับบัญชาจากสวรรค์มาทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"

วัว ค : ที่แท้ก็คือท่านอรหันต์จี้กงที่เจิมให้ฉัน ถึงได้ระลึกถึงชาติก่อนได้อย่างฉับพลัน ฉันจะตั้งใจทำความดีเพื่อชดเชย ฉันยินดีเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชาติก่อนให้ชาวโลกฟัง ฉันชาติที่แล้วเกิดในอเมริกาเป็นนักเต้นระบำเปลื้องผ้า เนื่องจากรูปร่างหน้าตาดีหุ่นดี เปลื้องเสื้อผ้าให้ชาวบ้านชมเปลือยอกและของสงวนให้แขกชม พวกแขกต่างชมแล้วตาค้างปากเปรี้ยว ตบมือดีใจใหญ่ ต่อมาก็คบหากับคนมีเงินขายตัว ทำอยู่แบบนี้จนกระทั่งอายุได้ 45 ปี ค่อยเปลี่ยนอาชีพมาขายเพชรพลอย แต่ก็ใช้ชีวิตอย่างสุรุ่ยสุร่าย หาความสำราญไปเรื่อย เที่ยวนอนกับคนอื่น ชีวิตสำส่อน พอตายลงวิญญาณตกนรก รับโทษกรรมแล้วค่อยกลับชาติมาเกิดเป็นวัว อันนี้คือชีวิตชาติก่อน

หยางเชิง : เธอทำไมกลับชาติมาเกิดเป็นโคนมล่ะ ทำไมไม่ไปเกิดเป็นสัตว์ประเภทอื่น?

วัว ค : เพราะว่าฉันชาติก่อนชอบเปลือยอกและของสงวน การกลับเกิดเป็นโคนมมีน้ำนมเต็มแล้วเต่งตึง ส่วนของสงวนก็เปิดเผยออกหมด ทั้งชาติก่อนฉันรักสวยรักงาม มีเต้านมสวยงามไว้ให้ชายขยำเล่นปลุกอารมณ์ ไม่ยอมให้เด็กทารกได้ดื่มกินนม ดังนั้นการเกิดเป็นโคนมก็เพื่ออุทิศน้ำนมของตนให้กับทารกชาวบ้านได้ดื่มกิน หรือไม่ก็ทำเป็นนมผงเพื่อชาวบ้านได้บริโภค สิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากกรรมเก่าที่ได้สร้างเอาไว้

หยางเชิง : การกลับชาติมาเกิดด้วยลักษณะนี้ สมเหตุผลที่เกี่ยวกับความสนุกชาติก่อน เป็นกำหนดกฎเกณฑ์ของผู้สร้าง ช่างอัศจรรย์ยิ่งนัก เธอเกิดเป็นโคนมนั้นมีความรู้สึกอย่างไร?

วัว ค : ฉันรู้สึกสำนึกผิดที่ประกอบกิจการอย่างนั้นเมื่อชาติก่อน เพราะเปลือยกายบำเรอความสุขสู่ผู้ชม ทำให้พวกผู้ชายจิตใจว้าวุ่นคิดแต่กามราคะ ก่ออาชญากรรมข่มขืน ซึ่งเป็นอาชีพที่ละเมิดศีลธรรม ย่อมมีเวรกรรม โคนมกินอาหารบำรุงเลี้ยงเพื่อผลิตน้ำนม เจ้าของโคก็รีดน้ำนมไปขาย ฉันเองไม่ได้รับผลตอบแทนอะไร เมื่อเต้านมคัด ถ้าน้ำนมไม่ถูกรีดออกฉันก็รู้สึกไม่สบาย เมื่อนมถูกรีดออกไป ก็ค่อยรู้สึกสบาย แต่ฉันก็แก่ชราไปทุก ๆ วัน เต้านมฝ่อลง ไม่สามารถจะผลิตน้ำนมออกมาได้อีก ก็จะถูกขายไปเข้าโรงฆ่าสัตว์เพื่อให้เนื้อแก่ผู้บริโภค ฉันได้ทำงานแต่ไม่ได้รับค่าตอบแทน อย่างนี้ไม่ใช่เป็นการทรมานหรอกหรือ?

อรหันต์จี้กง : เจ้าของใกล้ตัวเจ้าเสมอ เธอถูกเขารีดนมทุก ๆ วัน อย่างนี้มิใช่เป็นสิ่งต้องการของเธอเมื่อชาติก่อนหรอกหรือ? ถึงแม้วิทยาการก้าวหน้ามีเครื่องรีดนม แต่ก็ได้รับการลูบคลำของเจ้าของมิใช่หรือ?

หยางเชิง : ขอถามวัวอีกตัวว่าชาติที่แล้วก่อกรรมอะไรไว้?

วัว ง : ได้ฟังเพื่อน ๆ ได้เล่าเรื่องราวชาติที่แล้ว รู้สึกอายสุดขีด ฉันเองก็เช่นเดียวกันอยู่ในกลุ่มดาวโลกีย์ ได้อยู่ในวงดนตรีวงหนึ่ง มีการแสดงระบำเปลื้องผ้า และเนื่องจาก

การจับกุมของตำรวจกวดขันมาก ได้แต่หลบ ๆ ซ่อน ๆ ต่อมาภายหลังได้ไปทำงานในบาร์ใต้ดิน เปลือยกายรินเหล้านั่งอยู่ข้างแขกที่มาหยอกล้อจับเล่น และเพราะเคยอยู่กับพ่อค้าหลายคนทำให้ครอบครัวเขาแตกร้าว ก่อกรรมทำเข็ญมากมายฉันเกิดตายลงอย่างกระทันหัน พอตายไปก็ถูกพิพากษาให้มาเกิดเป็นโคนม ทุก ๆ วันต้องพยุงเต้านมที่หนักอึ้ง แม้ว่าเจ้าของจะรีดนมไปแล้วก็ตาม มีความสบายชั่วไม่นาน เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นรู้สึกสูญเปล่า แต่ก็เศร้าเสียใจไม่หาย

อรหันต์จี้กง : อันนี้เป็นอาชีพประจำ ชาติก่อนอาศัยเต้านมคู่นี้เป็น "ต้นทุน" หาเงิน ชาตินี้ก็เช่นเดียวกันก็อาศัย "ต้นทุน" นี้ให้เจ้าของหาเงิน อันนี้เป็นกรรมแห่งกรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

หยางเซิง : พวกเขาอุทิศนมสดให้กับมนุษย์ นมสดใช้เลี้ยงทารกน่าจะมีบุญคุณบ้าง

อรหันต์จี้กง : พวกเขากำลังทำงานเพื่อชดเชยที่ผ่านมา ชาตินี้ได้เลี้ยงดูชาวโลก ทำบุญเพื่อชดเชย ดังนั้นชาวโลกอย่าได้ดูแคลน พวกเขามีพระคุณต่อทารกในการดำรงชีพ ดังได้กล่าวมาเมื่อครู่ มันเป็นกฏแห่งกรรมเท่านั้น

หยางเซิง : ปัจจุบันนี้ ทารกส่วนใหญ่ไม่ได้กินนมคนแต่กินนมวัว อันนี้จากเหตุผลอะไร?

อรหันต์จี้กง : หญิงปัจจุบันรักตัวเองเกรงว่าถ้าให้กินนมแล้วรูปร่างจะไม่สวยงาม ดังนั้นจึงใช้นมวัวเลี้ยงแทน โชคดีขึ้นอีกหน่อยที่ว่าจะได้มีคนกลับไปเกิดเป็นโคนมมากขึ้นอีก จะได้

เพียงพอกับความต้องการของชาวโลก

หยางเชิง : โคนมที่พูดถึงเมื่อครู่นี้ก็เป็นผู้หญิงกลับชาติมาเกิดทั้งนั้นหรอกหรือ?

อรหันต์จี้กง : ส่วนใหญ่ใช่ พวกผู้หญิงที่ชอบโชว์นมและของสงวน พวกแสดงระบำเปลือยหรือแสดงหนังลามกทำลายศีลธรรมโน้มน้าวคนให้หลงตัณหาราคะ และก็พวกที่ไม่ชอบเลี้ยงลูกด้วยนม ก็ต้องเวียนเกิดเป็นโคนม

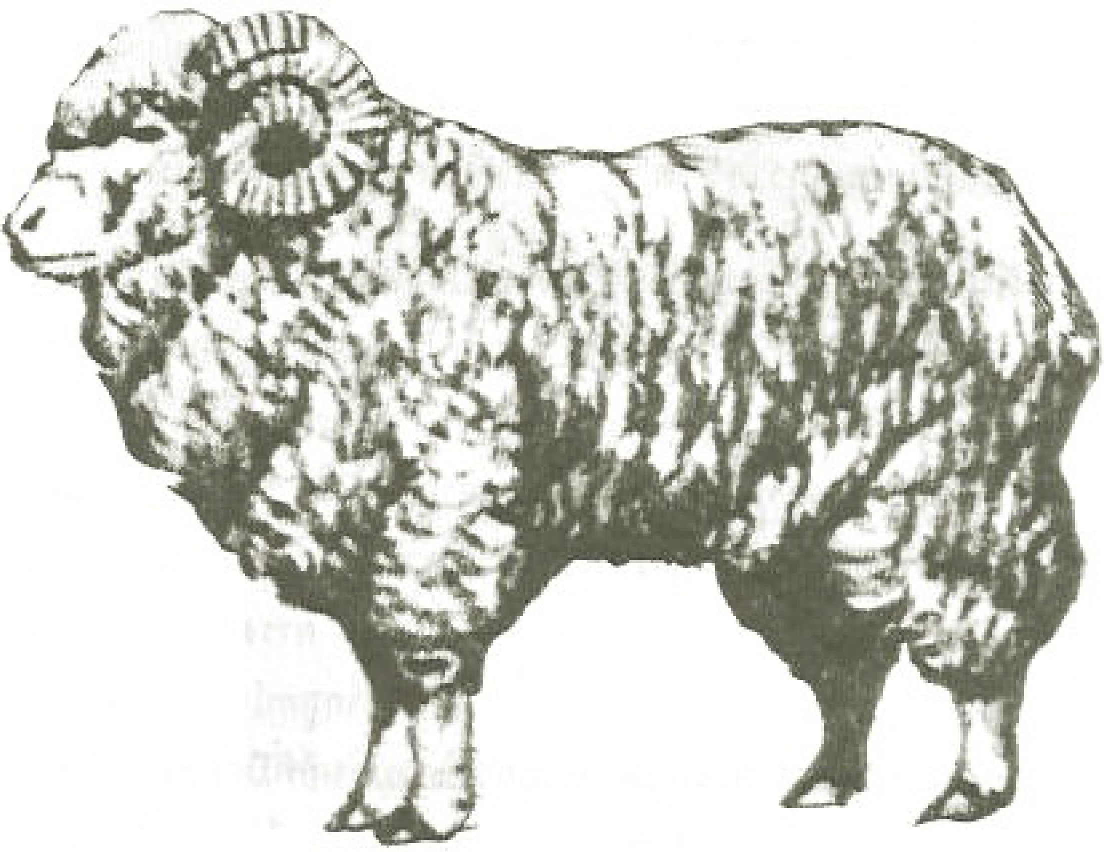
หยางเชิง : เด็กชาวโลกตั้งแต่เล็กจนโต ถูกเลี้ยงดูด้วยนมโคจนเติบโต นิสัยเหมือนวัวควายไม่มีกตัญญูกตเวทิตา ต่อผู้บังเกิดเกล้า จะมีการแก้ไขได้อย่างไร?

อรหันต์จี้กง : สภาพของโลกเปลี่ยนแปลงไป การกตัญญูกตเวทิตาของทุกประเทศนับวันจะจมหายไป ยิ่งเกี่ยวกับการบริโภคนมโคแล้วมีผลมาก ด้วยเหตุฉะนี้อยากจะเตือนสติผู้เป็นแม่ทั้งหลายทางที่ดีเลี้ยงลูกด้วยนมของตนเอง อันนี้สามารถสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกได้ เนื่องจากนมแม่ก็มีอุปนิสัยคนอยู่ นมโคก็ย่อมมีอุปนิสัยโคอยู่ จากอดีตถึงปัจจุบัน ความกตัญญูกตเวทิตาได้ห่างไกลกันมาก สิ่งเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง ขอให้คุณแม่ในโลกนี้ควรรู้ สวรรค์ทรงสร้างเต้านมเพื่อให้มีการเลี้ยงดูบุตรสืบทอดสกุลมิใช่สร้างเต้านมเพื่อเป็นการค้า นึกอยากค้าก็ค้า นั่นไม่เพียงแต่ไร้ศีลธรรมเท่านั้น ยังละเมิดต่อจิตสวรรค์ โปรดให้นมเลี้ยงดูทารก มิใช่ไว้ค้าขาย ยังเป็นการสร้างเสริมความรักของแม่ที่ดีต่อลูกด้วย วันนี้เราพอแค่นี้

กันก่อน หยางเชิงขึ้นปทุมทิพย์

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : ถึงเซินเต๋อถังแล้ว หยางเชิงลงมาได้ วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ทุจริต **คอร์รัปชั่น** **สารพัด**

ขนยาวตัด **แกะต้องทน** **ใช้หนี้กรรม**

สัตว์เดรัจฉานมีจิตวิญญาณดุจเดียวกับมนุษย์

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2524 กลอนกล่าวว่า :-

สั่งสมบุญบารมีให้มากหลาย สามโลกหมายสงบสุขกล่อมเพลงทุ่ง
ทุกคนชื่นสราญสมานฉัน พิภพสันติสุขชื่นชีวิน
เดรัจฉานเวียนเกิดทุกข์บรม สุดแค่คนจะตีน้ำตาริน
เกิดเป็นคนย่อมดีกว่าสุชีวิต มีเสรีอิสระท่องสวดมนต์

อรหันต์จี้กง : เปรียบเทียบชีวิตคนกับชีวิตสัตว์ พูดได้ว่าเหมือนฟ้ากับดิน ถึงแม้ว่าวิทยาการก้าวหน้า ความเป็นอยู่ของประชาชนยกระดับขึ้น สัตว์ได้รับการเอาใจใส่จากมนุษย์มากขึ้น เช่น สุนัขพันธุ์ต่าง ๆ ได้รับการเลี้ยงดูจากผู้มีเงิน ชีวิตความเป็นอยู่เมื่อเทียบกับคนบางคนแล้วดีกว่าหลายเท่า แต่ถ้าดูส่วนใหญ่สัตว์ก็ยังอยู่ต่ำกว่าคน ต้องถูกคนควบคุม การตายของคนยังมีมนุษยธรรม แต่การตายของสัตว์ส่วนมากถูกนำไปฆ่าเพื่อเอาเนื้อมาบริโภค อันนี้คือจุดเหนือกว่าของมนุษย์ที่มีต่อสัตว์ ดังนั้นจึงหวังว่าชาวโลกจะรักษาความเป็นมนุษย์เอาไว้ อย่าได้เดินสู่ความตกต่ำเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน ซึ่งได้รับโทษกรรม บางครั้งก็ต้องทำงานหนัก ถูกเฆี่ยนตีฆ่าฟันถึงแก่ชีวิต ผู้ที่ได้รับโทษกรรมเนื่องจากไม่ประพฤติตนเยี่ยงดุจสัตว์เดรัจฉาน ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสได้เกิดเป็นมนุษย์ ตั้งแต่แต่งหนังสือ "วงเวียน

กรรมของสัตว์โลก” มานี้ ผู้ที่ได้อ่านก็ได้ลดการกระทำผิดลง คนบาปอ่านแล้วก็ตกใจกลัว ส่วนคนดีก็เพิ่มความระมัดระวัง ไม่ให้ก้าวลงไปทางชั่ว หนังสือนี้เตือนสติปลุกให้ตื่นจากภวังค์ ชาวโลกอย่าได้เห็นหนังสือนี้กล่าวอย่างไร้สาระ

หยางเชิง : มีคนที่สงสัยเรื่องวงเวียนกรรมของสัตว์เดรัจฉาน มิใช่เป็นคนแน่ จะพูดจาวิสาสะกับคนได้อย่างไร เขาคิดแต่เพียงว่าสัตว์เดรัจฉานเป็นเพียงเนื้อที่เดินได้เท่านั้น จะมีวิญญาณได้อย่างไร อย่างเช่นพวกเราที่เที่ยวสัมภาษณ์สัตว์แต่งหนังสือนี้ ก็คิดว่าเป็นเรื่องพูดเล่น

อรหันต์จี้กง : ชาวโลกรู้น้อยไปแล้ว ในสมัยโบราณมีกง-เจี้ยบ ที่สามารถรู้ภาษานกได้ สามารถพูดคุยกับนกได้ นายจงจื่อฉี ฟังเสียงพิณของนายเปือหยา ก็เข้าใจความในใจของเขาได้ถูก ยกย่องว่าเป็นผู้หยั่งรู้เสียได้ ยังมีอีก นกกระยางของเทวดาทางทิศใต้สามารถเข้าใจภาษาของเทวดาได้ ท่านจอมพลหยางมีสุนัขตัวหนึ่งสามารถเข้าใจภาษาเทวดาได้ เจ้าแม่กวนอิมที่ทรงมังกร ท่านเทวดาเทียนสือทรงเสือ ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ใต้เท้ามีเต่าและงูเป็นขุนพล ล้วนแล้วแต่เป็นสัตว์ที่อยู่ด้วยกันกับเทพเจ้า สิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานยืนยันได้ดี ถ้าหากสัตว์ไม่มีวิญญาณ พวกมันจะขึ้นสวรรค์อยู่กับเทวดาได้หรือ ดำรงชีพอยู่ด้วยกันได้ มีสัตว์หลายอย่างที่ได้รับการฝึกฝน ไม่เพียงแต่เข้าใจภาษาคนเท่านั้น ยังทำงานให้คนได้ สุนัขเฝ้าบ้าน ลิงแสดงละคร ลิงเก็บมะพร้าว สามารถพูดภาษาคนได้ หลักฐาน

ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ถึงแม้รู้ว่าสัตว์ไม่มีร่างของคน แต่ก็มีวิญญาณเช่นกับคน แต่พูดกันไม่รู้เรื่อง พวกมันต่างก็มีภาษาของมันเอง เพียงแต่คนธรรมดาสามัญฟังไม่เข้าใจมันเท่านั้นเอง มดผงกหัวพูดจา นกนั้นร้องเรียกเมื่อพบภัย พวกมันต่างก็เข้าใจกัน ทั้งคนและสัตว์โง่ไปคนละอย่าง มนุษย์ไม่เข้าใจภาษาสัตว์ สัตว์ฟังคนพูดกันไม่เข้าใจ มันก็คงจะงงเหมือนกัน คิดว่าคนก็ดูเป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ดังนั้นผู้คนไม่ควรไปดูถูกพวกมัน เรื่องที่ฉันพานายหยางเชิงไปคุยกับพวกมันได้นั้น ก็เพราะฉันใช้คาถาพุทธมนต์ ทำให้พวกมันกับกลายเป็นวิญญาณเดิม จะได้พูดจากันรู้เรื่อง จะยกตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าหากฉันพานายหยางเชิงไปสัมภาษณ์คนอเมริกันสักคนหนึ่ง คนส่วนใหญ่ก็รู้ว่าคนอเมริกันพูดภาษาอังกฤษ จะไปพูดคุยกันได้อย่างไร? อันที่จริงแล้วสัตว์ที่มีวิญญาณ ถ้าได้รับการฝึกฝน ก็สามารถที่จะพูดภาษาต่าง ๆ กันได้ เมื่อฉันใช้บารมีพุทธะ เป่าเสกวิญญาณของสัตว์เดรัจฉาน ก็พูดภาษาคนได้ ก็ดุจเดียวกับคนที่มีความเฉลียวฉลาด ก็สามารถพูดภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน และภาษาอื่น ๆ ได้ อีกอย่างเช่นคณะละครสัตว์แต่ละประเทศ ก็มีครูฝึกสัตว์ แต่ละประเทศก็พูดภาษาของตนเอง พูดฝึกสัตว์ต่าง ๆ พวกสัตว์มันก็สามารถเรียนรู้เข้าใจ ซึ่งก็เป็นหลักฐานแสดงว่าสัตว์ย่อมมีจิตวิญญาณ เพียงแต่ต้องเพิ่มความพยายามฝึกอบรมจนกว่าจะใช้งานได้ อย่างเช่นวิทยาการปัจจุบัน สามารถมีเครื่องมือตรวจสอบพายุ ซึ่งไม่คาดคิดมา

ก่อนใช่ไหม คนและสัตว์ก็มีมันสมองที่เหมือนกันและต่างกัน การแผ่กระจายของคลื่นสมอง ถ้าได้รับการชักจูง คนและสัตว์ก็จะมีสิ่งที่เหมือนกัน คลื่นสมองก็เหมือนคลื่นไฟฟ้า บางครั้งความฉับไวของสัตว์ยังเหนือกว่าของมนุษย์นับพันเท่า เนื่องจากพุทธศาสนากล่าวว่า ชีวิตสัตว์ก็เป็นช่องทางที่เวียนตายเวียนเกิดช่องทางหนึ่งในบรรดาทั้งหมดหกช่องทาง หกช่องทางนี้ก็เกิดจากหนึ่งกลายเป็นหก หรือจะพูดว่าหนึ่งร่างหกหน้าก็ได้ ถ้าหากจะพูดว่าสัตว์ไม่สามารถจะติดต่อกันได้ละก็ การเวียนว่ายหกช่องทางนั้นก็เป็นไปไม่ได้ แล้วพวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตย์อยู่บนสวรรค์ ณ แดนสุขาวดี พุทธเกษตรก็เป็นสิ่งหลอกลวงด้วย คำกล่าวของผู้บรรลุอรหันต์กล่าวว่า "สรรพสัตว์กับฉันนั้นไม่ต่างกัน" เป็นคำกล่าวที่ชัดเจนถึงสรรพสัตว์แห่งฟ้าดิน ถ้าหากไม่มีวิญญาณย่อมไม่มีสัตว์ ดังนั้นเมื่อมีวิญญาณก็ควรกระทำต่อด้วยความดี พวกสัตว์ก็ควรใช้ในทางที่ดีด้วย จานข้าวใบหนึ่งก็ใส่ข้าวได้จานหนึ่ง แว่นตาคู่หนึ่งก็สามารถส่องเห็นความชัดเจนได้ ล้วนเป็นการแสดงออกคุณสมบัติของมัน สิ่งของเหล่านี้ควรใช้สอยอย่างถนอมอย่าดูแคลนทิ้งขว้าง สิ่งของเป็นเช่นนี้ วิญญาณต้องเป็นสิ่งต้องยอมรับ ปราชญ์จะมองสัตว์เหมือนมองคนจะเมตตากรุณาและรักใคร่ ในภาคใต้ของมณฑลนี้ มีคนจำนวนมากชอบจับนกสุขสวัสดิ์มาฆ่า นักอนุรักษ์สัตว์กับรัฐบาลพยายามขอร้องไม่ให้ฆ่าสัตว์ เพราะเพียงแต่กินเนื้อคำเดียวก็ต้องฆ่าหนึ่งชีวิต

ราคาตัวหนึ่งก็แค่ 10 เหรียญ (56 บาท) ต่างอดเพียงเล็กน้อย นกก็มีสิทธิในการดำรงชีวิตอยู่ เอาแต่ใจตัวเพียงจับฆ่าเล่น ไม่เพียงขาดความรักยังเป็นการทำลายธรรมชาติให้เสียไป เป็นการทำลายจิตใจมนุษย์ รัฐบาลที่ดีและประชาชนที่เอื้ออารีย์ต่อสัตว์ย่อมเป็นที่กล่าวขวัญถึง สวรรค์เดิมที่ให้กำเนิดที่ดี ถ้าหากมนุษย์ทั้งมวลยังมีจิตสวรรค์อยู่ แสดงถึงความเมตตากรุณาที่มีกล่าวในหนังสือนี้ ยิ่งเพิ่มพูนการขจรกระจายทางคุณงามความดี และมีมหาเมตตา และความรักอันยิ่งใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ หากชาวบ้านมีไก่เล็ก ๆ ตัวหนึ่งได้หายไป ก็ได้แต่ติดตามเที่ยวหา แต่ทว่าไก่ของผู้อื่นหลงมาจับได้ละก็ รีบฆ่าแกงด้วยความเจ็บแค้น เวลาเธอฆ่าคนตีคนเธอไม่รู้สึกเสียใจ แต่พอถูกยุงกัดทีหนึ่ง ใจเธอก็รู้สึกไม่ยอม เอาใจเขาเปรียบใจเรา ใจเรานั้นดีสักกี่เปอร์เซนต์ ที่เหลือนั้นทำลายน้ำใจคนไปไม่มีเมตตา สัตว์ก็ย่อมมีวิญญาณที่ไม่แตกต่างไปจากเรา และก็เป็นเพื่อนของมวลมนุษย์ พวกมันสู้อุทิศชีวิตของมัน มาเลี้ยงดูชาวโลก ชาวโลกไม่บังควรหลงลืมบุญคุณอันนี้ หนังสือวงเวียนของสัตว์โลกเล่มนี้ แสดงถึงวิญญาณที่ไม่มีการดับสูญ มีการหมุนเวียนกลับมาเกิดใหม่ในโลกอีก ขอเตือนสติท่าน ๆ อย่าได้เหิมเกริมสร้างบาป ควรปฏิบัติตนเป็นคนที่มีความสง่าสมเป็นมนุษย์ จะได้ไม่ต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ที่ต้องยอมถูกฆ่าแกงใช้งาน ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ความมุ่งหมายของหนังสือนี้ เป็นการประกาศเตือน

ชาวโลกให้ประกอบแต่คุณงามความดีอย่ากระทำตนเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานกันเถอะ

หยางเชิง : อาจารย์สู้ทนพร่ำบ่นแสดงถึงหลักฐานความจริงเหล่านี้ ก็เพื่อให้ชาวโลกได้เชื่อถือกฎของเวียนตายเกิดนั้นเป็นความจริง สัตว์เดรัจฉานก็มีฟ้าดินของมันเช่นกัน หนังสือนี้ได้เปิดเผยความรู้เกี่ยวกับวงเวียนกรรมของสัตว์ หลักฐานที่แสดงนี้ย่อมสมเหตุผลยิ่งนัก

อรหันต์จี้กง : หยางเชิงขึ้นปทุมทิพย์ได้แล้ว เตรียมออกเดินทางต่อ

หยางเชิง : วันนี้จะไปที่ไหนดีล่ะ

อรหันต์จี้กง : เที่ยวต่างประเทศ

หยางเชิง : ไปประเทศไหนกันครับ?

อรหันต์จี้กง : เราไปประเทศนิวซีแลนด์ไปเยี่ยมชมแกะ

หยางเชิง : ถือโอกาสทองนี้ไปเที่ยวก็ดีไม่น้อย อากาศวันนี้ก็หนาวเย็นมาก ขนแกะนิวซีแลนด์มีชื่อเสียง จะนำเอาขนแกะมาทำเสื้อขนสัตว์ได้ไหมนี่?

อรหันต์จี้กง : เธอนี่ฉลาดดี ออกเดินทางเถอะ... ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากปทุมทิพย์

หยางเชิง : ที่นี่แกะเต็มไปหมด แต่ละตัวขนปุกปุย ขนก็ยาวมาก ผิดกับแกะที่บ้านไม่ทราบว่าทำไมมันจึงมีขนมากมายและยาวเช่นนี้

อรหันต์จี้กง : ขนแกะงอกอยู่บนตัวแกะ ที่นี่ก็มีหญ้ามากมาย

เหมาะสำหรับยังชีพแกะเหล่านี้ ขนแกะต้องปกป้องร่างกายให้อบอุ่น ดังนั้นขนแกะถึงต้องดูแลร่างกาย สิ่งนี้ก็เป็นงานสร้างสรรค์ที่น่าอัศจรรย์ด้วย

หยางเซิง : ฤดูหนาวใกล้มาแล้ว ผู้คนต้องพบกับความหนาว ต้องสวมใส่เสื้อขนแกะให้อบอุ่น พวกมันรับใช้มนุษย์ชาติไม่น้อยทีเดียว ให้เสื้อขนสัตว์แก่มวลมนุษย์ จะสามารถถามถึงความรู้สึกของมันเกี่ยวกับขนแกะได้ไหม?

อรหันต์จี้กง : วันนี่มาถึงที่นี่ ก็เพราะจะมาสัมภาษณ์พวกมัน จะได้เข้าใจความเป็นมาของพวกมัน "เจ้าแกะ เจ้าแกะ" ขนปุกปุยทั้งตัว ดังใส่เสื้อขนสัตว์ รีบบอกความเป็นมา ฉันจะเสกคาถาให้จำความดังเดิม จะได้เล่าความเป็นมาของกรรมชาติก่อน เพื่อเตือนสติชาวโลก

หยางเซิง : ฝูงแกะเหล่านี้ ถูกอาจารย์เจิมเสก ถ้าได้สติผมจะสอบถามสักตัว ขอถามพี่แกะว่าพี่กลับชาติเกิดเป็นแกะมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง? (ฝูงแกะถูกอาจารย์เสกเป่า รู้สติทันใดสามารถเอ่ยปากพูดจาได้แล้ว)

แกะ ก : ชาติก่อนเมื่อผมเกิดเป็นคน ทุจริตต่อหน้าที่ เกิดพลาดพลั้งฆ่าคนตายขึ้น เลยกลับชาติเกิดเป็นแกะ

หยางเซิง : ทุจริตอย่างไร?

แกะ ก : ผมรับราชการ บังเอิญมีการก่อสร้างสะพาน อยู่ในความดูแลรับผิดชอบ เพื่อยักยอกเงินทองร่วมมือกับผู้รับเหมา กินแรง กินปูน กินเหล็ก กินหินดินทราย กินงบประมาณ

ไปถึงเศษหนึ่งส่วนสาม ตรวจรับงานเซ็นชื่อรับแล้ว ได้กำไรเป็นแสน มีอยู่ครั้งหนึ่งเกิดอุทกภัยบังเอิญมีรถหลายคัน และคนเดินอยู่บนสะพาน เสาสะพานถูกน้ำซัดแรงจนพังลงไป ผู้คนล้มตาย เลยได้รับโทษที่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต ดังนั้นชาตินี้จึงเกิดเป็นแกะขนเต็มตัวไปหมด พอขนยาวขึ้นก็ถูกตัดไปขาย นำส่งออกนอกทำเป็นผ้าขนสัตว์ เสื้อขนสัตว์ ตลอดชีวิตได้แต่งอกขนเพื่อให้ชาวโลก เป็นการชดใช้เวรชาติก่อน

หยางเชิง : ทุจริตขนหนึ่งเส้นก็ต้องชดใช้หนึ่งเส้น เธอทุจริตเป็นแสนไม่รู้ต้องชดใช้กี่ปีจึงหมด?

แกะ ก : ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ ชีวิตยืนยาวอยู่ได้เพราะขนยังงอกอยู่ เพื่อชดใช้หนี้กรรมจะไปโทษใครเขาล่ะ ?

หยางเชิง : มีใจรู้สำนึกผิดชดใช้กรรม เชื่อแน่ว่าหนี้สินที่มีอยู่คงสามารถชดใช้หมด

อรหันต์จี้กง : ชาติก่อนทำให้เขาต้องหนาวหลายคน ทำให้คนต้องกลายเป็นผีในน้ำ ชาตินี้ก็ให้ขนแก่ชาวโลกเพื่อกันความหนาว ให้ร่างกายอบอุ่นก็เกี่ยวกับกรรมที่ก่อไว้

หยางเชิง : ขอถามแกะอีกตัวหนึ่ง ทำไมถึงมาเกิดเป็นแกะ?

แกะ ข : ขอขอบคุณ ท่านอรหันต์และท่านผู้ใจบุญที่ช่วยเหลือทำให้ฉันสว่างขึ้นเป็นกอง ชาติก่อนผมเป็นพ่อค้าขี้โกง มีอาชีพขายขนสัตว์ปลอม เอาผ้าธรรมดาหลอกชาวบ้านว่าเป็นผ้ามาจากต่างประเทศ หลอกลวงผู้คนบางคนหลงเชื่อว่าเป็นของดีมีราคาแพง เสียเงินซื้อของแพง ถูกหลอกลวงโดย

ไม่รู้แถมดีใจว่าได้ของดี ตลอดชีวิตหลอกขายแต่ผ้าเลว ๆ กำไรเงินทองไม่น้อยแถมยังมีภรรยา 2 คน เสพสุขเหลือหลาย ตอนมีชีวิตอยู่ไม่เคยเชื่อ "กฎแห่งกรรม" แต่พอตายลง บนจอกระจกส่องบาป[1] ฉายภาพหลอกต้มออกมาตกตะลึงทันใจ เกรงกลัวยิ่งนัก ได้รับเคราะห์กรรมหลายร้อยกระทง พอพ้นโทษก็เกิดเป็นแกะเมืองนอกขนบนตัวของฉันก็คือเสื้อผ้าของฉัน กินหญ้าเลี้ยงบำรุงขนงอกเต็มตัว พอขนยาวก็ดูเหมือนเสื้อผ้าตัวหนึ่งก็ถูกเขาถอดออกไป (ตัดขน) ทำเป็นผ้าขนสัตว์เพื่อให้ชาวโลกสวมใส่ มันเหมือนมีแต่ลากไถ แต่ไม่ได้เก็บเกี่ยว เสื้อบนร่างกายใส่เพื่อช่วงสั้น ๆ ก็ถูกเขาถอดเอาไปรู้สึกไม่พอใจ

อรหันต์จี้กง : ใจอย่าได้คิดแค้นเคือง เสื้อขนสัตว์ของเธอใส่ได้ไม่นาน เพราะว่ามีบุญน้อย ใครสอนให้เจ้าว่าหลอกขายผ้าเก๊เล่า ชีวิตนี้เลยต้องขายแต่ผ้าแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ขนบริสุทธิ์คืนให้ชาวโลกสวมใส่ อย่างนี้เป็นการชดใช้กรรมเวร

แกะ ข : ได้ฟังคำของท่านอรหันต์จี้กงแล้ว รู้สึกสำนึกผิด ชาติก่อนแม้ร่ำรวยมหาศาลแต่เสวยสุขเพียงไม่กี่ปี ชาตินี้ร่อนเร่พเนจรอยู่ในท้องทุ่ง อุทิศการขายเสื้อขนสัตว์ให้เขาไม่ได้รับเงินสักสตางค์เดียว ต้องโทษตัวเองดีกว่า?

หยางเซิง : ขอถามแกะอีกตัว เธอทำไมเกิดเป็นแกะล่ะ?

---

[1] กระจกส่องบาป อยู่ในขุมนรกสำหรับผู้ที่ตายไปแล้ว ไม่ยอมรับสารภาพความผิด ก็จะถูกนำไปที่จอกระจกส่องบาป ผู้ตายเห็นภาพกระทำบาปของตนเอง ไม่อาจโกหกต่อไปอีก

แกะ ค : ผมชาติก่อนตั้งตัวเป็นนายทุนเถื่อน ออกเงินให้กู้ดอกเบี้ยสูง สำหรับคนร้อนเงินมีทุกข์มาหา ต้องการยืมเงินก็คิดดอกเบี้ยแพง ๆ อาจพูดว่า "ดอกเลือด" ได้อาหารข้ามื้อเดียวก็ต้องถูกข้าทำลายหลอดเลือดให้ข้าสูบเลือดกิน เพราะคนทุกข์ร้อน มีความต้องการรีบด่วน ข้อสัญญาผูกมัดอะไรก็ยอมทำ ฉันก็เลยใช้โอกาสนี้กดขี่บังคับข่มขืนลูกเมียเขา ลูกหนี้ถูกข่มเหง ก็สู้จำทนเพื่อป้องกันภัย เงินทองถูกใช้ไปทางระเริงกาม ทำผิดทำนองคลองธรรม พอตายได้รับโทษหนักในเมืองนรก ภายหลังมาเกิดเป็นแกะจึงตกมาอยู่ในสภาพเช่นนี้ ลำบากเหลือหลาย ชาติก่อนร่ำรวยเดินเหินมีรถนั่งมีนารีงาม ตอนนี้อะไร ๆ ก็ไม่มี เป็นสัตว์เดรัจฉานสวมเขาห่มขนน่าอนาถเหลือหลาย

หยางเซิง : พวกให้กู้เงินคิดดอกเบี้ย มีบาปอย่างนี้หมดหรือ?

อรหันต์จี้กง : ไม่เหมือนกันหมดหรอก ธนาคารกู้เงินคิดดอกจะมีโทษอะไร? ให้เงินเขายืมช่วยพ้นทุกข์ไม่คิดดอกได้กุศล ถ้าคิดดอกน้อยก็ไม่มีบาป เพราะช่วยคนเขาพ้นทุกข์มีชีวิตต่อไปได้ แต่ได้บุญเพียงครึ่งเดียวถ้ามีอาชีพออกเงินกู้คิดดอกสูง แถมยังก่อกรรมนับว่าไม่มีเมตตา อาศัยความทุกข์ร้อนของผู้อื่นทำบัดสีกับลูกเมียลูกหนี้ผิดทำนองคลองธรรม ก็เหมือนที่พูดไปเมื่อครู่มีคำกล่าว กล่าวว่า "ขนแกะก็งอกอยู่บนร่างแกะ" ข่มเหงเขาก็เหมือนข่มเหงตน เรื่องราวทั้งหมดนี้สามารถเตือนสติชาวโลกได้ เป็นคนที่ดีย่อมได้รับผลดีตอบแทนแน่นอน ถ้า

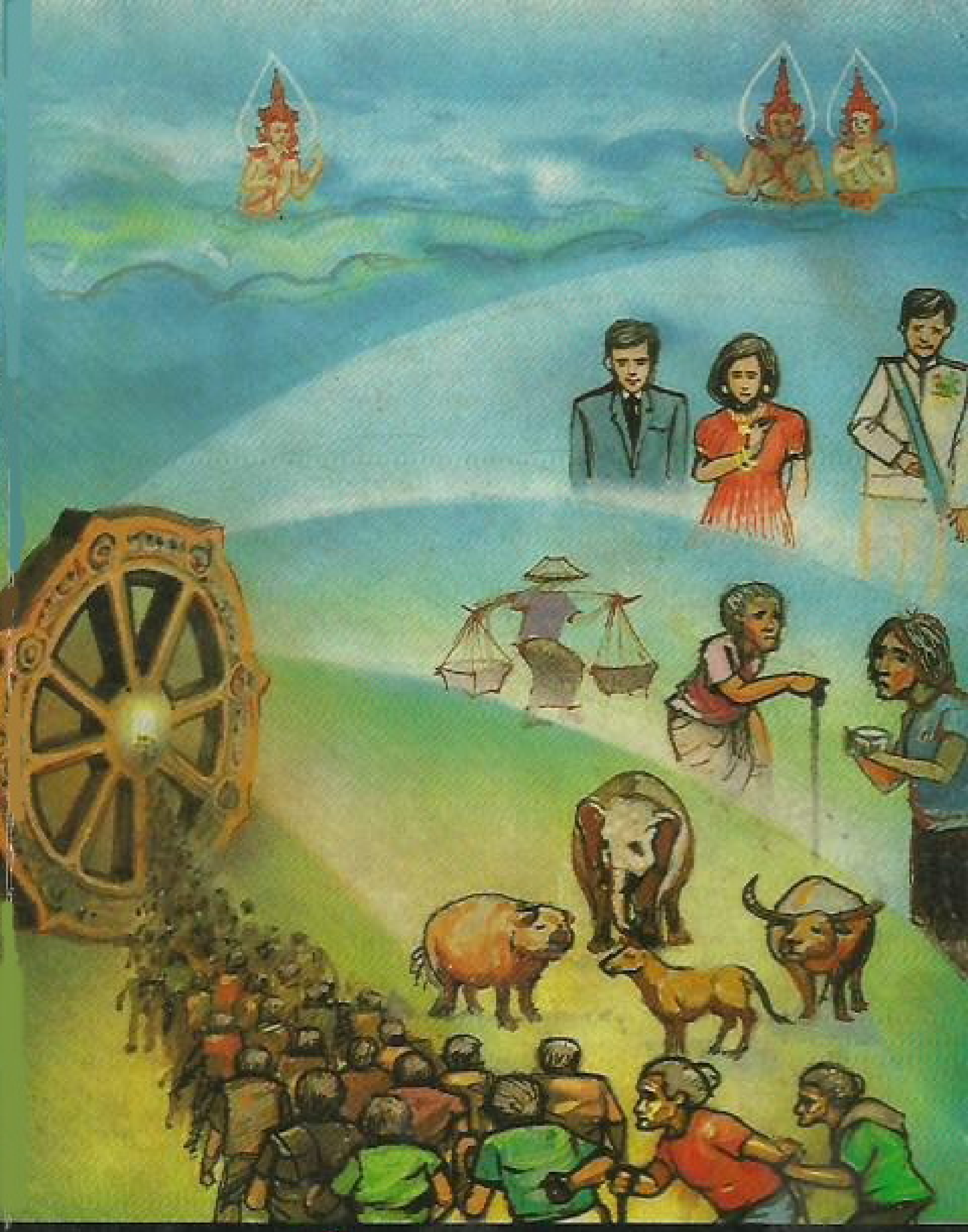
อยู่ในโลก ข่มเหง หลอกลวง ทุจริต ไม่เพียงแต่กฎหมายจะเล่นงานเท่านั้น สวรรค์ก็ลงโทษด้วย ถ้าไม่ประพฤติเป็นคนดี ชาติหน้าสวรรค์ก็สามารถหาที่ ๆ เหมาะสมที่เจ้าชอบทำให้ให้เจ้าทดลองรสชาติขมขื่นดู พวกเจ้าทั้งหมดได้สร้างความดีเป็นคติเตือนชาวโลกจะได้ถูกปลดปล่อย ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคนอีกแต่อย่าลืมต้องประพฤติเยี่ยงคน จะได้ไม่ต้องออกนอกลู่สู่วิถีสัตว์อีก หยางเซิงขึ้นปทุมทิพย์กลับสำนัก

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักแล้ว ลงจากปทุมทิพย์ วิญญาณกลับเข้าร่าง

อารมณ์ร้าย	ฆ่าคนตาย	บาปมหันต์
รับโทษทัณฑ์	ขุมนรก	เกิดเป็นเสือ

วงเวียนกรรม
ของสัตว์โลก

เสือช้างยึดป่าเป็นบ้านสำนึกผิด

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง
วันที่ 21 ตุลาคม 2525
กล่าวเป็นกลอนว่า :-

ธรรมชาติช่างเสกสรรค์ให้กำเนิด วิญญาณเกิดแก่สัตว์ไม่ลำเอียง
มีสำเนียงเนื้อเลือดดั่งพี่น้อง ยึดที่ครองร่างต่างกระจายทั่ว
อันความรักเมตตายิ่งใหญ่นัก ช่วยคนหนักปลดทุกข์พ้นมืดมัว
ในวันเร่งปล่อยสัตว์ไม่ต้องกลัว อย่าปล่อยตัวคิดใช้หนี้ในวันหลัง

อรหันต์จี้กง : อาตมาหมู่นี้รู้สึกแจ่มใสนัก เห็นว่าจังหวัดนี้พื้นที่ทางตอนใต้ ตำบลผิงตง มีโรงเรียนต่าง ๆ ได้ปาวารณาตัวเพื่อปกป้องสัตว์ธรรมชาติ ดูแลนกตามฤดูกาล ในโรงเรียนก็มีการประกวดเรียงความ เพื่อชีวิตของสาวน้อย ๆ ใส่ใจดูแลรักษาสัตว์ การกระทำครั้งนี้มีผลมาถึงครอบครัว ทำให้ทุกคนแสดงออกถึงความเมตตาการุณย์ ส่งผลให้สัตว์สามารถมีชีวิตอยู่และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ ฟ้ากว้างทะเลลึกสามารถเที่ยวเล่นตามสบาย เหล่านี้เป็นความหวังของมนุษย์และสัตว์ สัตว์ต่าง ๆ ที่ไม่เป็นอันตรายต่อมนุษย์สมควรดูแลให้มาก ๆ คิดแต่จะกินสัตว์ที่อ่อนแอกว่านั้นเหมือนการกระทำที่ป่าเถื่อน ผู้มีอารยะธรรมสูงควรจะมีน้ำใจงาม ถ้าหากเข่นฆ่าตามอำเภอใจ

สัตว์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติก็ย่อมจะสูญพันธุ์ อาดมารับเทวโองการกับนายหยางเซิงให้แต่งหนังสือ **"วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"** โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เกิด **"ความรักสัตว์มีเมตตา"** มีสุภาพชนก่อตั้งสมาคมรักสัตว์ขึ้น เพื่อจะได้คำขวัญที่ว่า "สวรรค์น้อมนำคนเมตตาสัตว์" หวังว่า "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" นี้จะสร้างประโยชน์ที่ดีต่อสังคม ขอพวกเราอย่าได้ดูแคลนหยางเซิงเตรียมตัวออกเดินทางกันเถอะ

หยางเซิง : ผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : วันนี้จะไปไกลถึงทวีปอัฟริกา

หยางเซิง : โดยสารปทุมทิพย์ไปทวีปอัฟริกาโดยไม่เสียค่าโดยสารเป็นสิ่งแปลกใหม่ดี

อรหันต์จี้กง : โลกของจิตวิญญาณไม่มีใกล้ไกล ดังนั้นชาวโลกควรระมัดระวังดูแลรักษาจิตเป็นสำคัญ จากร่างกายเนื้อธรรมดานี้ เมื่อจิตวิญญาณได้ออกจากร่างไปแล้ว มันรวดเร็วยิ่งกว่ากระแสไฟฟ้า มันสามารถไปถึงทุกมุมของโลกได้ สิ่งเหล่านี้เป็นความสามารถของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เมื่อได้ฝึกถึงที่นี้แล้ว ตายหรือเกิดประดุจเดียวกัน ไม่ถูกผูกมัดในวงเวียนกรรม เราไปอัฟริกากันเถอะ... ถึงที่หมายแล้วลงมาได้

หยางเซิง : แถวนี้เป็นป่าทึบ พื้นที่ไร้การบุกเบิก มองดูน่ากลัวเหมือนกัน

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องกลัว อาจารย์อยู่นี่ สบายใจเถอะ

หยางเซิง : ข้างหน้ามีเสืออยู่ฝูงหนึ่ง ท่าท่างน่าสะพึงกลัว เราจะถูกกัดไหมเนี่ย?

อรหันต์จี้กง : ตอนนี้เรามาแต่กายทิพย์ พวกเสือไม่สามารถทำร้ายเราได้ ไม่ต้องกลัว

หยางเซิง : พวกเสือที่อยู่ป่าดูดุร้าย

อรหันต์จี้กง : มันมีชีวิตอยู่ในป่าลึก ไม่มีคนดูแล จึงเต็มไปด้วยป่าเถื่อน คนเราถ้าไม่ได้รับการศึกษา ไม่มีครูบาอาจารย์พ่อแม่ คอยอบรมสั่งสอนก็จะกลายเป็นเด็กป่าเถื่อน "เจ้าเสือเจ้าเสือ" อย่าแสดงหน้าแยกเขี้ยวเลย อยู่เฉย ๆ เถอะไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ อย่างนี้ไม่ใช่เปล่าเปลี่ยว ป่าเถื่อนหรือ รีบ ๆ สำนึกเสีย เปลี่ยนหัวเปลี่ยนหน้าประพฤติตัวใหม่ เก็บความกักขะได้ อรหันต์จี้กงจะเจิมเลก รีบ ๆ แสดงออกความเป็นมาชาติที่แล้วเพื่อเตือนสติชาวโลก จะได้กลับร่างไปเกิดเป็นคนใหม่

หยางเซิง : พวกเสือได้รับการเจิมของอาจารย์ กลับกลายร่างเป็นคนขึ้นมา มีทั้งหญิงและชาย รูปร่างกำยำดุร้าย มีอารมณ์และพลังที่ข่มคนอยู่

อรหันต์จี้กง : หยางเซิง เจ้าสัมภาษณ์ได้แล้ว

หยางเซิง : ฉันเป็นคนทรงสำนักเซิ่นเต๋อถัง เมืองไถจง ได้รับคำสั่งให้ติดตามอาจารย์อรหันต์จี้กงมาทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" เพื่อเตือนใจชาวโลก วันนี้มาสัมภาษณ์พวกท่านเป็นพิเศษ หวังว่าจะเล่าถึงการก่อกรรมแต่ชาติก่อน

เป็นการสร้างบุญกุศล ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคน จะได้ไม่ต้องมีชีวิตอยู่ในป่า รีบ ๆ เล่ามา

เสือ ก : ฉันชาติก่อนเป็นคนบ้านนอก อาศัยอยู่ในเขา รูปร่างกำยำหยาบกร้าน ได้แต่ล่าสัตว์ จับสัตว์ป่ายังชีพ ใช้ชีวิตชาวป่า มีอยู่วันหนึ่งเกิดทะเลาะกับเพื่อนบ้าน อารมณ์พุ่งแล่น ใช้มีดไล่แทงฆ่าฟันตายทั้งบ้าน เสร็จแล้วก็ปล่อยไฟเผาบ้าน เมื่อก่อนกฎหมายยื่นมือไปไม่ถึง ฉันก็ไม่ได้รับโทษอะไร แต่พอตายลงตกนรก ได้รับกรรมทรมาน ถูกมีดร้อย ๆ เล่มจ้วงแทง ตัดผ่าแล้วนำลงต้มในกะทะร้อน ๆ พอพ้นโทษกลับชาติไปเกิดเป็นสิงห์โตมาแล้วชาติหนึ่ง ชาตินี้เกิดเป็นเสือ อาศัยอยู่ในป่าลึก รู้สึกทุกข์เยือกเย็นยิ่งนัก

อรหันต์จี้กง : อารมณ์เธอรุนแรงมาก ฆ่าคนดุจฆ่าสัตว์ เหมือนไม่มีจิตคน กระทำการไร้มนุษยธรรม ตอนมีชีวิตอยู่ก็ชอบกินของสด ๆ มีเลือดจนเคยเป็นนิสัย ชาตินี้เลยต้องอยู่ในป่า จะสลัดอารมณ์สัตว์ทิ้งเสีย สวมใส่จิตคน ค่อย ๆ แปรเปลี่ยน ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคน แต่ก็เป็นคนจนต้องเป็นกรรมกรเลี้ยงชีพ เพื่อชดใช้บาปที่ก่อไว้

เสือ ก : ขอบคุณท่านอรหันต์และคุณหยางเชิง ชาติหน้าเกิดเป็นคนจะประพฤติให้ดี ไม่กล้าทำบาป จะได้ไม่ต้องเกิดในเส้นทางนี้อีก

หยางเชิง : ผมจะถามอีกคน คุณทำบาปอะไรไว้?

เสือ ข : ผมชาติก่อนเป็นหัวหน้ามาเฟีย (ซ่องโจร) ปล้น

จี้ ฆ่าคน ปล่อยให้ไฟเผาบ้าน ข่มขืนหญิงชาวบ้าน ไม่มีอะไรที่ไม่ทำ เหมือนชีวิตประจำวัน เคยฆ่าคนตายสองคน บาดเจ็บสิบสามคน ปล้นทรัพย์สินมูลค่าสองล้านเหรียญ ปล่อยไฟเผาบ้านสองครั้ง ข่มขืนสองครั้ง ตลอดชีวิตไม่เคยทำดี ผู้คนโกรธแค้นนับหมื่น อยู่มาวันหนึ่งดวงชะตาตกอับ ตำรวจตามจับข้อหาฆ่าคน เลยหลบหนีเข้าไปอยู่ในป่าเขา เพียงลักของชาวบ้านยังชีพ อาศัยนอนหลับอยู่บนต้นไม้ในป่า วันหนึ่งถูกงูกัดตาย ถูกยมทูตจับลงนรกรับกรรม พอพ้นเคราะห์ก็กลับไปเกิดเป็นงูสองชาติ เป็นเสือหนึ่งชาติ วัวหนึ่งชาติ ค่อยกลับไปเกิดเป็นคนใหม่อีก เวรงูจบไปแล้ว ตอนนี้เกิดเป็นเสือในป่าอัฟริกา รู้สึกสำนึกผิด

อรหันต์จี้กง : เกิดเป็นเสือร้าย เที่ยวกินคนเป็นอาหาร บาปใหญ่นักหนา ตายแล้วกระดูกไม่ได้ฝัง ขุมนรกเคร่งครัด ยังให้เกิดเป็นสัตว์อีก วันนี้เจ้าโชคดีที่เล่าเรื่องชาติก่อน เป็นการสร้างบุญชดใช้กรรมเก่า ชาติหน้าจะให้เกิดเป็นคน ไม่ต้องเกิดเป็นวัวควายอีก แต่จะไม่สมประกอบนะต้องเป็นขอทาน จะได้ไม่ทำร้ายคน

เสือ ข : ขอบคุณ ท่านอรหันต์จี้กง ช่วยปลดทุกข์ให้ผมด้วย

อรหันต์จี้กง : ทุกข์เราก่อขึ้นเอง ก็ต้องรับทุกข์ไว้เอง ฉันก็ช่วยเธอมากแล้ว ควรจะพอใจ อย่าขอมากเลย

เสือ ข : ครับผม

หยางเซิง : ขอถามอีกคน คนนี้เป็นหญิง เธอทำบาปอะไรไว้

แต่ชาติก่อน จึงเกิดเป็นเสือเพศเมีย?

เสือ ค : ขอท่านหยางเชิงอย่าหัวเราะเลย ฉันสำนึกผิดแล้ว แต่ก็สายเกินแก้ ฉันเมื่อชาติที่แล้วเป็นหญิงปราดเปรียว เนื่องจากตอนเด็ก ๆ ไม่ค่อยอยู่กับบ้าน สร้างสมนิสัยเที่ยวเล่นสำส่อน ในที่สุดก็เข้าสังคมมืด ขายยาเสพติดและค้าประเวณี ทั้งพวกผู้หญิงพวกผู้ชายล้วนต้องเชื่อฟังคำสั่งฉัน มิฉะนั้นจะถูกตี ถูกฆ่า โดยไร้ความปราณี มันเป็นกฎหมู่ของสังคมมืด ทุกคนขนานนามฉันว่า "นางกุหลาบดำ" ตลอดชีวิตสร้างบาปมากมาย โหดเหี้ยมอย่างนางสิงห์ ในที่สุดก็ตายจากพิษร้าย รับโทษนานัปการในขุมนรก ชาตินี้เลยเกิดเป็นนางเสือ นี่เป็นประวัติที่ก่อกรรมไว้

อรหันต์จี้กง : เธอนี่ไม่ใช่คนเลยเป็นนางเสือร้าย ตอนนี้เกิดเป็นเสือ เที่ยวสัญจรไปในป่าลึก แต่ไม่มีอิทธิฤทธิ์ดังเช่นแต่ก่อน หวังว่าคงสำนึกตัวกลับใจได้ ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคน แต่เนื้อหนังคงต้องให้เขาเหยียบย่ำเพื่อชดใช้บาปกรรม หวังว่าชาติหน้าจะประพฤติตัวดี

เสือ ค : ขอบคุณที่ท่านอรหันต์ช่วยเหลือ

อรหันต์จี้กง : การสัมภาษณ์พวกเสือเอาเพียงแค่นี้ เราเปลี่ยนสถานที่สัมภาษณ์โขลงช้างกันเถอะ

หยางเชิง : ดีครับ ผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว

หยางเชิง : ที่นี่มีช้างอยู่โขลงใหญ่ มีบางเชือกดูตัวเล็กอยู่คงเป็นลูกช้าง

อรหันต์จี้กง : อย่าสนใจว่าเป็นช้างเล็กช้างใหญ่ ยังไงก็ไม่ใช่คน

หยางเชิง : อาจารย์พูดปริศนา พวกช้างเหล่านี้ร่างกายหยาบกร้าน พวกมันคงต้องมีประวัติความเป็นมาต่างจากพวกอื่น

อรหันต์จี้กง : ให้ฉันได้เสกเจิมพวกมันก่อน "ช้างเล็กช้างใหญ่รูปร่างน่าชัง ผิวกายหยาบร้าน น้ำหนักก็มากกว่าจะขยับตัวได้ดูช่างอุ้ยอ้าย รีบ ๆ ตื่นจากภวังค์ กลับตัวกลับใจ เล่าความเป็นมา"

หยางเชิง : พวกโขลงช้างพอถูกอาจารย์เสกเจิมเท่านั้น ทำไมจึงส่ายหัวกันใหญ่?

อรหันต์จี้กง : ตอนนี้พวกมันรู้สึกทรมานมาก เพราะฉันใช้พลังพุทธกดลงบนฐานวิญญาณ เนื่องจากช้างมีรูปร่างกายใหญ่มาก จึงมีรัศมีสะท้อนกลับ ส่องให้เห็นจิตเดิม จะเกิดการขัดข้องบ้าง เพราะร่างกายใหญ่เกินไป การเคลื่อนไหวลำบากจึงมีลักษณะเช่นนี้ปรากฏ

หยางเชิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้ ตอนนี้โคลงช้างค่อย ๆ เปลี่ยนร่างมาเป็นร่างคน ทุกคนมีลักษณะร่างกายล่ำสัน แลดูน่ากลัว

อรหันต์จี้กง : พวกมันล้วนแล้วแต่เป็นพวกนักกล้าม ดังนั้นรูปร่างจึงสูงใหญ่ หยางเชิงเธอถามเขาได้แล้ว

หยางเชิง : ฉันเป็นคนทรงแห่งสำนักเซินเต๋อถัง เมืองไถจงได้รับเทวโองการให้ติดตามท่านอรหันต์จี้กงมาทำหนังสือ

"วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" เที่ยวสัมภาษณ์ทั่วไป ให้เล่าถึงกรรมเก่าที่ทำไว้ เพื่อเตือนสติชาวโลก เพื่อจะได้สร้างคุณความดีชดเชยบาปกรรมเป็นโอกาสที่ดี พวกท่านอย่าปกปิดความจริง ช่วยเล่ารายละเอียดถึงการกระทำในอดีตชาติ

ช้าง : เรื่องอย่างนี้เอง! ท่านอรหันต์จี้กงช่วยเสกจิมพวกเรา เมื่อกี้ตื่นตระหนกแทบแย่ ตื่นขึ้นมาก็นึกถึงอดีตชาติ ถ้ามีโอกาสสร้างบุญอย่างนี้ ผมก็จะถือโอกาสเล่าเรื่องผลกรรมชาติก่อนผมเป็นอาจารย์สอนกายกรรมแห่งชาติ ตั้งแต่เล็กก็ฝึกฝนศิลปกายกรรม จึงมีร่างกายพลานามัยสมบูรณ์ ทำให้เกิดเป็นคนหยิ่งยะโสเลยคบค้ากับเพื่อนอันธพาลชกต่อยฆ่าฟันกันเป็นเรื่องปกติวิสัย พอได้ข่าวว่าเพื่อนถูกเขารังแก หรือถูกมองก็ตามไปเอาเรื่อง ทั้งตีทั้งฆ่าไม่เคยกลัวเกรง วันหนึ่งอยู่ในตลาดโต้รุ่ง ดื่มเหล้าเฮฮา ส่งเสียงโวยวาย ท่าทางใหญ่โตไม่เกรงกลัวใคร แขกโต๊ะข้างเคียงเห็นแล้วไม่พอใจ ก็พูดกับผมว่า "พี่น้องครับโปรดให้ความเกรงใจหน่อย" ผมได้ยินเท่านั้นโกรธขึ้นทันที ทั้งตีทั้งถีบ ทำให้เขาบาดเจ็บช้ำในมาก ถึงกับมีเลือดออก แล้วตายลงในที่สุด ตอนนี้เห็นท่าไม่ดีรีบร้องตะโกนให้หลบหนี ต่อมาถูกจับได้ ได้รับการลงทัณฑ์อย่างหนัก หลังจากพ้นทุก ความชั่วร้ายก็ยังไม่เบาบางลง ก็ยังตั้งแก๊งก่อกวนไปทั่ว เที่ยวรังแกคนดี ๆ ก่อบาปไว้มากมายล้นฟ้า พอตายยมบาลลงโทษแล้วให้ไปเกิดเป็นช้างอัฟริกา นี่คือเรื่องราวของผม

หยางเชิง : เธอเกิดเป็นช้างมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง

ช้าง ก : มีร่างกายใหญ่โต แบกน้ำหนักไว้มาก เวลาเดินต้องกินแรงมาก รู้สึกไม่สบายกาย

อรหันต์จี้กง : ร่างกายเจ้าที่อมาก แต่มือก็หยาบกร้าน แต่ก็ไม่สามารถใช้มันได้

หยางเชิง : แต่ช้างกินอาหารต้องใช้งวงจับของยัดเข้าปาก อันนี้เนื่องจากอะไร?

อรหันต์จี้กง : เพราะชาติก่อนมีวิชากายกรรม มือเท้าไวไฟทั้งยืดทั้งหด ดังนั้นชาตินี้เลยให้มีงวง (มือพิศดาร) สามารถยืดหดได้ จับของจับคนก็คล่องแคล่ว แต่ว่าความยาวของงวงดูน่าเกลียด

หยางเชิง : สวรรค์ช่างสร้างสรรค์ได้เหมาะสมยิ่งนัก วงเวียนกรรมนี้คนสามารถจะเลือกได้ตามสะดวก และก็ได้ลิ้มลองรสชาติที่ตนเองชอบ (ก่อไว้) ขอถามช้างอีกเชือกว่า เธอทำอะไรไว้เมื่อชาติก่อน ทำไมจึงเกิดเป็นช้างล่ะ?

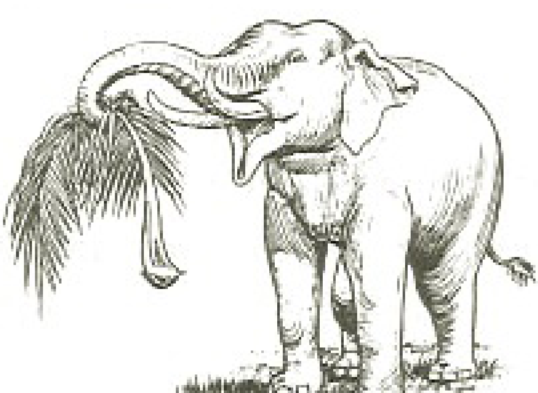
ช้าง ข : ชาติก่อนผมมีชีวิตอยู่ในหุบเขา นิสัยป่าเถื่อนยังไม่คลาย อารมณ์ดุร้ายรุนแรง มีความรักกับหญิงสาวเผ่าพันธุ์เดียวกัน แต่พ่อแม่เธอไม่เห็นด้วย ก็เกิดโทสะขึ้นรุนแรง ฆ่าฟันไม่เลือกเลยฆ่าตายทั้งบ้าน พร้อมกับกินเนื้อเป็นอาหารด้วย เพื่อระบายความโกรธ พูดได้ว่าเหี้ยมโหดทารุณที่สุด ชาติก่อนได้ก่อกรรมที่ผิดศีลธรรมอย่างมาก ดังนั้นชาตินี้จึงเกิดเป็นช้าง

หยางเชิง : ดูแล้วเหมือนประเทศที่ด้อยพัฒนา อารยธรรมไม่เจริญ ใบหน้าก็มีรอยสัก มีอารมณ์ของความดุร้ายอยู่

อรหันต์จี้กง : ช้างตัวนี้มีงาที่ใหญ่โตเป็นพิเศษ อันนี้ก็เป็นเขี้ยวของสัตว์กินเนื้อ ฟันของคนเล็กและเรียบ อันนี้เป็นความต้องการของสวรรค์ที่จะให้คนกินผัก ถ้าหากก่อนกินอาหารต้องบดเคี้ยวฟันละก็ สัตว์พวกนี้ก็น่ากลัวยิ่งนัก การแบ่งแยกเป็นคนหรือสัตว์แบ่งได้ตามความแตกต่างกันของฟันนี้ คนที่มีอารยธรรมจะมีฟันที่เล็กสั้นและเรียบร้อย พวกป่าเถื่อนฟันจะหยาบใหญ่และยาวแหลมคมเหมือนธนู ดังนั้นจึงหวังว่าชาวโลกที่มีอารยะธรรมจะประพฤติชอบ ปฏิบัติชอบ อย่าซ่อนมีดคอยทำลายคน ข่มเหงรังแกคน อันนี้เป็นการกระทำของสัตว์ วันนี้เยี่ยมเยือนถึงนี่พอแล้ว หยางเชิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์เดินทางกลับได้

อรหันต์จี้กง : สำนักเซินเต๋อถังถึงแล้ว หยางเชิงลงจากปทุมทิพย์ได้ วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

อดีตช้าง	คือนักกล้าม	ชอบฆ่าเข่น
แม้ใช้เวร	ติดคุกแล้ว	ยังรับกรรม

ผู้บรรลุญาณพูดสังธรรมกับนกบนต้นไม้

อรหันต์จี้กงเสด็จลงทรง วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2524 กล่าวเป็นกลอนว่า :-

หมู่ผีเสื้อล้อมป่านกน้อย สุขหากินรวมหมู่ไร้กังวล
เหมือนเวทย์มนต์ธรรมชาติสรรค์แต่ง ตะวันแดงแอ่นเอี้ยงร่วมคืนรัง
นกบินรั้งผลัดขนคืนถิ่นเดิม นอนหลับเพลินเหนือไม้วิมานรัก
อยู่ตึกสูงจิตกลับตกต่ำกัน เกียรติยศยังไฟเผาเศษขี้เถ้า

อรหันต์จี้กง : ผีเสื้อร่อนร่ายอยู่ท่ามกลางหมู่มวลดอกไม้ ฝูงนกบินร่อนอยู่เหนือเวหา ไร้ขอบเขตพรมแดนขวางกั้นไร้มนุษย์ปกครอง ช่างเพลิดเพลินยิ่งกระไร! มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในโลกกิเลส ถ้าหากอยู่เพื่อส่วนรวม รักษากฎ ไม่โลภไม่ปล้น ไม่ข่มขืนลวนลาม แม้มีกฎหมายสักพันข้อ ก็ไม่มีอำนาจอะไรมากดขี่ เมื่อไม่ผิดกฎก็เหมือนไม่มีกฎ ความสุขในมวลมนุษย์ก็ไม่ต่างไปจากหมู่นกและผีเสื้อ ดังเช่น "นายจังโจวแปลงผีเสื้อ" หรือ "ผู้ทรงญาณแปลงนก"

หยางเซิง : อาจารย์ครับ "นายจังโจวแปลงผีเสื้อ" มีสาระในด้านท่องเที่ยวอย่างสุขสราญแล้ว "พระแปลงนก" ใช่เป็น "อรหันต์แห่งรังนก" หรือไม่

อรหันต์จี้กง : ถูกแล้ว คนเราควรมีความรู้สึกเช่นนี้จึงสามารถ

ใช้ชีวิตอย่างสบาย การสูญเสียหรือได้ไม่ควรกังวลให้มากนัก ดังนั้นถ้าของนี้ได้มาถ้าไม่ตั้งใจถือครองให้ดี เราก็จะสูญเสียมันไปสักวันหนึ่ง ถ้าหากสามารถตรวจตราสาเหตุแห่งการสูญเสียนั้นได้ ถ้าเช่นนั้นละก็ การสูญเสียไปทางหนึ่ง เราก็อาจได้รับการชดเชยอีกทางหนึ่ง ที่น่าวิตกก็คือ เมื่อสมหวังก็ระเริง หรือเมื่อผิดหวังก็ประพฤติบ้า ๆ บอ ๆ ดังนั้นความสำเร็จจะกลายเป็นความสูญเสีย ความสูญเสียเปลี่ยนเป็นความสูญสลาย ณ ขณะนี้ ตำราทองได้เกิดขึ้นทั้งสามเล่มแล้ว ถ้าได้เผยแพร่ธรรมะออกไป ซึ่งเป็นการต้องการของสวรรค์ เที่ยวเผยแพร่สู่คนที่มีบุญบารมี บุญกุศลก็จะสร้างขึ้นไม่มีขอบเขตที่สิ้นสุด

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวถูกต้อง ลูกศิษย์ตั้งใจเผยแพร่ธรรมะเพื่อกอบกู้ผู้คน จะท่องเที่ยวไปทั่ว ๆ เพื่อส่งเสริมสัจธรรมเพื่อให้สมกับการตั้งใจไว้ เมื่อห้าปีก่อน มีวาสนาได้มาถึงศูนย์กลางของไต้หวัน ภายหลังก็ได้ช่วยอาจารย์เผยแพร่หนังสือ "เที่ยวเมืองนรก และเที่ยวเมืองสวรรค์" พูดได้เต็มปากว่าช่วยอย่างเต็มกำลังจนสำเร็จลุล่วงไป จนกระทั่งได้ก่อสร้างสำนักเซินเต๋อถัง แต่ทว่าจิตคนนั้นยากนักหยั่งถึง มีคนบางคนไม่ค่อยพอใจเนื่องจากขาดผลประโยชน์ทำให้ผมลำบากใจมาก ไม่ทราบว่าอาจารย์มีความเห็นอย่างไร

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า ! ตั้งแต่โบราณมาถึงปัจจุบัน ความลี้ลับของสวรรค์และนรกถูกเปิดเผยก็เพราะหนังสือเที่ยวเมืองนรกและ

เที่ยวเมืองสวรรค์สองเล่มเท่านั้น ได้เผยแพร่สติปัญญาไปทั่ว ช่วยขจัดอวิชชา มาบัดนี้ก็ได้เปิดเส้นทางใหม่ เพื่อประโยชน์ของผู้คน เพื่อฟันฝ่าอุปสรรค ไหนเลยจะมัวเกรงกลัวคลื่นลมของทะเลทุกข์ เดี๋ยวนี้สวรรค์เมตตา ไม่เหมือนสมัยก่อนการเผยแพร่ธรรมะ จะถ่ายทอดจากคนหนึ่งสู่อีกคนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ความอุตสาหวิริยะของเจ้านั้นซาบซึ้งยังสวรรค์ เมื่อผลงานสำเร็จลงแล้ว ก็รีบถอนตัวออกมานั้นฉลาดมาก แม้หมื่นธรรมขันธ์ก็ไม่อาจพ้นจากหลัก "เหตุและผล" ขณะนี้บนสวรรค์สนับสนุนให้เผยแพร่ธรรมะ อยากให้ทุกบ้านช่อง ได้จัดสร้างห้องพระ เพื่อทุกคนจะได้รับการเผยแพร่ และในการก่อสร้างสำนักเซินเต๋อถังนี้เป็นการต้องการของสวรรค์ ไม่สมควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ในสมัยก่อนมีพระองค์หนึ่งนามว่าฮุยเม้ง อยากสำเร็จธรรมะโดยเร็วเดินจากวัดตงเสียนมาเข้าเฝ้า สังฆนายกองค์ที่หก (นามว่าเวยหล่าน) ทรงถามว่าจะต้องไปอยู่ ณ ที่ใด สังฆนายกทรงตอบว่า "เมื่อพบอ๊วงให้หยุด พบโม้งให้อยู่" ดังนั้นเมื่อพระฮุยเม้งเดินทางถึงอ๊วงโจวก็เลยหยุด และก็ได้อาศัยอยู่ที่เขาโม้งซานต่อมาก็ได้สร้างวัดเผยแพร่ธรรมะ อาตมาถ้ายังคงอยู่ที่วัด "เล้งอุ้งยี่"[1] ละก็คงไม่มีใครรู้จักตั้งแต่โบราณมาคนที่เล่าเรียนฝึกธรรมะ มักจะท่องเที่ยวไปทั่ว เพื่อเผยแพร่ธรรมะ ใครใคร่ได้รับการเผยแพร่ก็สุดแท้แต่วาสนา ไม่ว่าจะเผยแพร่ธรรมะ

---

1 เล่งอุ้งยี่ เป็นวัดที่พระอรหันต์จี้กง ออกบรรพชา

ในสถานที่ใดก็ตาม ภายใต้ความลี้ลับนี้ มักมีตัววาสนาบารมี เป็นตัวจัดแจงเสมอ เจ้าสามารถเชื่อในเหตุผลไปสู่ความจริงแท้ สามารถฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการ เพื่อประโยชน์ในบั้นปลาย มีคำกล่าวว่า **"มีบุญวาสนาก็รวมกันอยู่กันได้ เมื่อบุญวาสนาหมดก็แยกจากกันไป"** คนที่ไม่ได้กินองุ่นมักพูดว่าองุ่นเปรี้ยว อาตมาอยากจะบอกแก่สำนักธรรมทั้งหลายว่า เผยแพร่คุณธรรมแทนสวรรค์ ต้องประพฤติตามทำนองคลองธรรม ต้องมีใจบริสุทธิ์ถ้าหากหวังประโยชน์ส่วนตัว ก็จะเป็นการสร้างบาปแทนสร้างธรรม หากประพฤติเช่นนี้ สำนักธรรมก็จะเสียหาย สำนักจะเจริญหรือเลวทรามย่อมขึ้นอยู่กับคนทรง คนทรงที่บริสุทธิ์ ต้องไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์ส่วนตัว ยืมเทพใช้สรอย ธรรมะจะกลายเป็นมาร จะเป็นการทำลายศรัทธาของผู้คน

หยางเชิง : คนทรงมีหน้าที่อันหนักหน่วง แต่ศิษย์เห็นว่าคนทรงหลายคนไม่กลมเกลียวกัน จะมีวิธีใดที่จะให้คนทรงสามารถถ่ายทอดความแท้จริงโดยไม่ผิดพลาด ?

อรหันต์จี้กง : พุทธพจน์กล่าวว่า บัดนี้ได้มาถึงช่วงท้ายของศาสนา ความเที่ยงธรรมของฟ้าดินได้สูญเสียไป มักมีมารร้ายปะปนอยู่ ดังนั้นถาดทรงเหมือนมีทรายแตกกระจาย มีคนทรงบางคนฝึกฝนไม่สมบูรณ์ คำพูดขัดกันก็มักกล่าวอ้างเป็นเทพมาเข้าทรง ผู้ที่ดูออกก็จะหัวเราะเอาได้ คนทรงนั้นมือทรงก็คือมือเทพ ประโยคอักษรจะอยู่เหนือปกติวิสัย สมเหตุสมผล ยึดทาง

สายกลาง จึงสามารถถ่ายทอดคำพูดจากสวรรค์ได้ถูกต้อง มิฉะนั้นแล้วการทรงก็จะเสมือนเมฆดำคลุมทั่ว พายุฝนสาดใส่ บิดเบือนความจริง ให้ร้ายกล่าวเท็จอย่างนี้เป็นคนทรงธรรมดาของชาวโลก ข้อเขียนก็จำจากคำของเจ้ามา ดังนั้นผู้ที่จะเผยแพร่คุณธรรมจากสวรรค์ ก่อนอื่นต้องฝึกหัดสมาธิจิตก่อน ดังเช่นผู้ทรงญาณเข้าญาณได้ ไม่มีสิ่งแวดล้อมรบกวนได้ จิตต้องว่างเปล่า ดังนั้นเมื่อเทพเข้าทรง จึงสามารถถ่ายทอดสัจธรรมได้ถูกต้อง ถ้าจิตจำสำนวนของเจ้ามา อักษรที่เขียนก็ไม่ใช่มาจากสวรรค์ อักษรแม้ผิดไปตัวเดียวความหมายก็แตกต่างไปราวฟ้ากับดิน ทิ้งความเลวร้ายไม่น้อย ดังนั้นอาตมาอยากจะขอร้องให้พวกเรา เวลาอ่านอักษระเข้าทรง ต้องคัดเลือกให้ดี ๆ เลือกเอาแต่มีเหตุผลที่ถูกต้องแล้วค่อยเชื่อ ไร้เหตุผลก็ทิ้งไป มิฉะนั้นจะกลายเป็นหลงงมงายไป ท่านเม่งจือกล่าวว่า "ถ้าเชื่อหนังสือหมด อย่ามีหนังสือจะดีกว่า" อาตมาจะขอเตือนว่า "เชื่อทรงสู้เชื่อเหตุผลไม่ได้" หวังว่าเราอย่าถูกน้ำใจคนฉ้อฉลได้ และอย่าให้อักษรมาหลอกลวง ต้องปัด "ตัวหลง" ออกเสีย จะได้พบความแท้จริงเป็น "ตัวของตัวเอง" เมื่อเป็นเช่นนี้เธอก็จะได้ชื่อว่า "ผู้บรรลุ" มิฉะนั้นจะเป็นคนโง่ที่ฝึกฝนธรรมะ

หยางเชิง : อาจารย์พูดถึงแก่นแท้ ชี้จุดความลี้ลับออกมามากมาย

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! หลีกลี้ที่ถูกผิด โดดพ้นยศฐาบรรดาศักดิ์ เสาะแสวงหา พระอรหันต์จี้กงฝึกฝนให้สำเร็จเป็นอรหันต์

"กายทิพย์" จะได้ไปไหนมาไหนได้อย่างเสรี ทำไมต้องให้สิ่งแวดล้อมผูกมัด! หยางเซิงขึ้นปทุมทิพย์ ทำหนังสือต่อกันเถอะ จะได้เสร็จตามคำบัญชา!

หยางเซิง : ผมนั่งนิ่งแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รักนั่งอยู่บนปทุมทิพย์มีความรู้สึกอย่างไร

หยางเซิง : ห้าหกปีมานี่ นั่งแต่ปทุมทิพย์ พุ่งแล่นทะยานทั่ว รู้สึกนั่งสบายดี สนุกเหลือหลาย!

อรหันต์จี้กง : นั่งจนชินแล้ว ฝ่าลมพายุ คลื่นฝน จนหายกลัวและไม่มีนงง เที่ยวทั่วทั้งสามภพ ต้องมีวิสัยนักผจญภัยจึงจะได้รับพลังจากฟ้าดินมา!

หยางเซิง : อาจารย์ยกยอเกินไป ทุกอย่างก็ได้รับบารมีจากท่านอาจารย์อุ้มชูมา!

อรหันต์จี้กง : "เที่ยวสวรรค์นรก" หนังสือสองเล่ม เผยแพร่ไปทั้งในและนอกประเทศ ทำให้กระดาษขึ้นราคา ผู้คนแย่งกันอ่าน เราศิษย์อาจารย์ได้รับพลังอันนี้ไม่น้อย บนหนทางธรรมะได้ตั้งแนวชี้นำผู้ลุ่มหลง หวังว่าผู้คนอย่าหลงแต่ได้จนมึนงง พอข้ามแม่น้ำก็รื้อสะพาน จะละเลยต่อเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้รุ่นหลังไม่สามารถจะเดินข้ามไปได้ อย่างนี้จะเสียแรงสวรรค์ที่จุดิธรรมะสู่โลกได้

หยางเซิง : พวกเราได้แต่ไถหว่าน คนข้างหลังเก็บเกี่ยวก็เป็นบุญวาสนาของพวกเขา ปลูกต้นไม้ให้เขาอาศัยร่มเงาก็เป็นการสร้างบุญ กุศลนับไม่ถ้วนมิใช่หรือ!

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! จิตใจของศิษย์ข้ามิใช่ธรรมดา มีความเชื่อมั่นอันยิ่งใหญ่ อาตมาก็ชอบเที่ยวไปทุกแห่งหน ทุกหนทุกแห่งเปรียบเหมือนบ้าน ศิษย์รักกับอาจารย์มีใจที่เชื่อมั่นตรงกัน จึงสามารถท่องเที่ยวได้ทั้งสามโลก สะสมเนื้อหาสาระ มาแต่งหนังสือเพื่อโปรดชาวโลก

หยางเซิง : ลูกศิษย์มีนิสัยชอบใส่รองเท้า ไม่ใส่ถุงเท้า ไม่รู้เป็นโรคอะไรไม่ทราบอาจารย์มียารักษาได้ไหม?

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! ไม่ชอบใส่ถุงเท้าเป็นแบบอย่าง "เท้าอรหันต์"

หยางเซิง : แต่ผมไม่ได้ตั้งใจออกบวช

อรหันต์จี้กง : เดี๋ยวนี้การฝึกฝนธรรมะไม่ต้องออกบวช อยู่บ้านก็เผยแพร่ธรรมะได้ ยิ่งสามารถโปรดผู้คนได้ง่ายเนื่องจากปัจจุบันธรรมะเผยแพร่ไปทั่ว ใครมีบุญบารมีก็สามารถรับได้ การฝึกฝนธรรมะอยู่ในบ้านไม่เสียหายต่อการงาน ครึ่งทิพย์ครึ่งหยาบอยู่ระหว่างเพื่อนฝูง สามีภรรยาร่วมฝึกฝน ในบ้านก็ฝึกฝนธรรมะ ภายนอกบ้านก็สร้างบุญสร้างกุศลเพื่อสาธารณประโยชน์ ดังนี้ไม่เพียงฝึกฝนธรรมะเฉพาะตน ยังเป็นการชักชวนชาวบ้านร่วมฝึกฝนด้วย ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ทั้งเด็กผู้ใหญ่สุขสบายทำให้ชาวโลกมีสุขเหมือนกันหมด

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวถูกต้อง ลูกศิษย์ได้เห็นทุกวัดทุกสำนักผู้ฝึกธรรมะล้วนเป็นผู้ฝึกธรรมะในบ้าน ทุกผู้ทุกนามตั้งอยู่บนฐานอันมั่นคง มีศรัทธาในการเผยแพร่คุณธรรมไปอย่างกว้าง-ขวาง จิตใจได้รับการชำระให้สะอาด

อรหันต์จี้กง : ยุคสมัยได้แปรเปลี่ยนไป ฝึกธรรมะอยู่กับบ้านสามารถลดปัญหาครอบครัวได้มาก "เท้าอรหันต์" หมายถึงเท้าที่ยืนบนความมั่นคงจึงสามารถเผยแพร่ธรรมะได้ ฉันเองก็เป็นอรหันต์แปลงกายมา ใช้นามว่า "โซ้วเอี๊ยน" ทำตัวบ้า ๆ บอ ๆ มาโปรดผู้คน ออกบวชก็อยู่กับชาวบ้าน ที่วัดเล้งอุ่นมณฑลซีฮู ก็เพียงทิ้งรอยอนุสรณ์ไว้ เราศิษย์อาจารย์ก็มีบุญวาสนาอยู่ด้วยกัน ดังนั้นเธอก็มีนิสัยไม่ดีนี้ไว้ ด้วยเหตุนี้ ชาตินี้เลยต้องอยู่ด้วยกันทำหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก-สวรรค์" เป็นอนุสรณ์ใช้โปรดชาวโลก แต่ปณิธานยังไม่ทันจบ ก็มีบัญชาใหม่ เป็นโองการอันยิ่งใหญ่ ต้องการให้เรามาช่วยกันให้เสร็จสมบูรณ์ อย่าให้สิ่งภายนอกมาทำให้เสียงาน หรือหมดกำลังใจเสียเรื่อง สำเภาทิพย์บางครั้งก็ราบรื่น บางครั้งก็เจอพายุ ขอให้เราสำนึกตัวอยู่เสมอ อย่าสนใจชาวบ้านเขาว่า เมื่อเสร็จภารกิจอันยิ่งใหญ่ ย่อมบังเกิดความสบายเป็นแน่แท้ เราตอนนี้มาถึงแดนสุขาวดี เมื่อตอนแต่งหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" เธอก็มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ก็ไม่ได้ชมทั่ว วันนี้มาถึงที่นี่ ก็มีทัศนียภาพอีกแบบหนึ่งให้ดู

หยางเซิง : อื่อ ! ตลอดทางได้แต่คุยกัน เผลอแผล็บเดียวก็มาถึงที่นี่ เห็นต้นไม้บางตา ได้ยินเสียงนกร้อง ทุกหนแห่งเสียงไพเราะจับใจ อยู่ในโลกมนุษย์ไม่เคยได้ยินมาก่อน ฟังแล้วรู้สึกสบายใจนัก!

อรหันต์จี้กง : นี่คือ "วิหคสวรรค์" มันผิดจากนกธรรมดาแน่นอน

แต่ก็มาจากนกที่ได้ฝึกฝนธรรมะสำเร็จ เหมือนกับมนุษย์ที่ฝึกฝนธรรมะจนสำเร็จอรหันต์ และยังมีความพิสดารออกไป คือวิหคสวรรค์ ร้องเพลงมีเสียงแปลกพิสดารต่างออกไปอีก

หยางเซิง : เหมือน "คนเหนือคน" "เหนือฟ้ายังมีฟ้า" "เหนือนกยังมีนก" ไม่ทราบว่า "วิหคสวรรค์" เหล่านี้ฝึกฝนอย่างไรมา

อรหันต์จี้กง : พวกเราไปนมัสการ "อรหันต์แห่งรังนก" ก็จะรู้เรื่องโดยตลอด เดินหน้าไปวิมานเสรีของอรหันต์เถอะ

หยางเซิง : ครับผม ! ที่นี่ต้นไม้เขียวชอุ่มงาม หญ้าก็เขียวเหมือนปูเสื่อ เหมือนอยู่ในวิมานอีกแห่งหนึ่ง ข้างหน้ามีวิมานอยู่หลังหนึ่งชื่อ "วิมานเสรี" แต่ก็เห็นฝูงนกกระโดดโลดเต้นอยู่บนขื่อยังมีผู้ถือศีลหลายคนเข้า ๆ ออก ๆ แต่ละคนดูกระฉับกระเฉง เดินเหิรเบาลอยไม่เหมือนคนธรรมดา

อรหันต์จี้กง : พวกเขาเป็นวิหคสวรรค์แปลงกายมา เพราะอยู่บนอากาศบินจนเคยชิน ดังนั้นเวลาเดินเหินจึงลอย ๆ

หยางเซิง : ไม่ต้องแปลกใจ นกก็สามารถแปลงเป็นร่างคน

อรหันต์จี้กง : อย่าสงสัย อย่าสงสัย คนยังกลายเป็นสัตว์ได้ นกแปลงเป็นคนทำไมจะเป็นไปไม่ได้ พวกเราเดินเข้าไปในวิมานเสรีกันเถอะ

หยางเซิง : ครับผม! ผมจะตามหลังอาจารย์เข้าไป เห็นมีพระคุณเจ้านั่งเข้าฌานอยู่รูปหนึ่ง ทั้งบนขื่อและทั้งสี่ด้านมีนกสวย ๆ อยู่ล้อมรอบ มีทั้งร้องเพลง กระโดดโลดเต้น ทั้งสอง

ข้างมีผู้ออกบวชยืนอยู่ พอเห็นเราเข้าไป ก็พนมมือกล่าวสาธุต้อนรับพวกเรา

อรหันต์จี้กง : พวกที่แปลงกายออกบวชนี้ ได้ธรรมะชั้นสูงแล้ว อีกพวกที่บินเข้าสู่วิมานแล้วร้องเพลงนี้ ไม่นานนักก็สามารถแปลงกายเป็นคนได้ ผู้ที่นั่งอยู่นี้คือ อรหันต์แห่งรังนก และวิมานนี้ก็เป็นวิมานรังนกนั่นเอง

หยางเซิง : นามของท่านพระคุณเจ้าได้ยินมานานแล้ว แต่ไม่เคยพบหน้า วันนี้มีบุญได้พบ ถือว่าเป็นบุญบารมีอย่างยิ่ง ผมเป็นคนทรงสำนักเซินเต๋อถัง เมืองไถจง ได้รับคำสั่งให้ติดตามอาจารย์ เพื่อทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" วันนี้มาถึงวิมานเสรีแดนสุขาวดี ขอคารวะท่านอรหันต์แห่งรังนกขอได้โปรดสั่งสอน

พระคุณเจ้า : เจริญพร! เกาะประเสริฐแดนใต้[1] ท่านหยางเซิงและท่านอรหันต์จี้กง แห่งสำนักเซินเต๋อถังได้รับบัญชาให้จัดทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" กล่าวถึงการเวียนว่ายตายเกิดของชีวิตสัตว์หกช่องทาง อย่างชัดเจน ท่านพระสังกะจายได้กล่าวชมเชยเป็นที่ยิ่ง ด้วยบารมีของพุทธะ จัดทำหนังสือช่วยให้เผยแพร่ธรรมะ ให้เกิดความเมตตา กรุณา ละเว้นการฆ่าสัตว์ ปลดปล่อยชีวิตสัตว์ เป็นการงดการสร้างบาป จะได้หลุดพ้นจากวงเวียนกรรม ได้เมตตามหากุศล หนังสือเล่มนี้ ดุจดังสารวิเศษ เป็นแนวทางในการโปรดสัตว์

---

1. เกาะประเสริฐแดนใต้ หมายถึงเกาะไต้หวัน

ทั้งสามโลกย่อมสรรเสริญการมาของทั้งสองในวันนี้ อาตมาได้รู้ล่วงหน้าแล้ว แต่กำลังอยู่ในฌานกับเสียงนก เลยลืมท่านทั้งสองไป จึงได้ต้อนรับช้าไปหน่อย ขอท่านอรหันต์จี้กงและท่านหยางเซิงอย่าถือสา

อรหันต์จี้กง : พระคุณเจ้ากำลังเพลินอยู่ในธรรมชาติอันไพศาล เราศิษย์อาจารย์ไร้มารยาทมารบกวนพระคุณเจ้าขออย่าได้ถือโทษเลย

พระคุณเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงกับฉันต่างก็เป็นพระด้วยกัน ต่างก็มีความสามารถ อย่าเย้าเล่นกันเลย

หยางเซิง : ภาษาของพระคุณเจ้ามีสำเนียง เวลาพระคุณเจ้าพูดก็มีความรู้สึกของ "ญาณ" ด้วย

พระคุณเจ้า : ฉันไม่มีฤทธิ์เดชอะไรหรอก บนนภามีเสียงนกร้องเพลงเจื้อยแจ้วอยู่ มีเสียงบนริมฝีปากเท่านั้น ผู้คนก็ยังสรรเสริญอยู่ ! ปัจจุบันคนนิยมเลี้ยงนกมาก ตึกสูง ๆ มีมากมาย ต้นไม้ก็ถูกโค่นไปมาก พวกนกไม่มีที่ทำรัง พวกนกก็บินเข้าไปอยู่ตามป่าเขา บ้างก็ถูกจับไปใส่กรง เลี้ยงอยู่ในบ้านให้อาหารให้การดูแลที่อยู่ ฉันขอกล่าวขอบคุณแทนพวกนก แต่ทว่านกที่ถูกขังในกรงนั้น บางครั้งก็มิได้ร้องเพลงหรอกหากแต่ร้องทุกข์เนื่องจากคนไม่สามารถเข้าใจได้ มิฉะนั้นคงปล่อยให้มันเสรีไปนานแล้ว

หยางเซิง : สำเนียงของพระคุณเจ้าหวานซึ้ง ศิษย์ฟังแล้วจับจิตยิ่ง กลับถึงสำนักเมื่อไรต้องเชียร์ให้ผู้คนปล่อยนก

พระคุณเจ้า : ขอบคุณ ท่านหยางเชิงผู้เมตตา พวกคุณอยู่ที่เขื่อน "เม่งเต๋อ" ได้ปล่อยนกนับจำนวนไม่น้อยแล้ว ฉันนี้จดจำเสมอ นกเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติอันไพศาล ถ้าหากไม่เป็นอันตรายต่อผู้คน ขอให้ชาวโลกโปรดอย่าจับเลย เป็นการสูญเสียความกรุณา ความรัก เหมือนเช่นฉัน ฉันเอาเชือกมากั้นถนนไว้ ผู้คนขี่รถไปมา ทั้งรถทั้งคนก็ล้มลง แถมถูกจี้เอาทรัพย์สินเงินทอง แล้วเอาเชือกมัดขังไว้ในบ้าน ให้เจ้ากินดีทั้งสามมื้อ และให้เจ้าร้องเพลงให้ข้าฟัง หรือยิ่งกว่านั้นเอาเนื้อมาปิ้งย่าง มีใครจะพอใจบ้างล่ะ?

หยางเชิง : พระคุณเจ้าเปรียบเปรยได้เยี่ยม ชาวโลกได้ฟังท่านพูดแทนพวกนก คงจะมีความรู้สึกไม่น้อย ศิษย์มีคำถามอยากจะถาม ขอเชิญอาจารย์ตอบให้ด้วย

พระคุณเจ้า : คุณหยางเชิงถามมาได้

หยางเชิง : ณ แดนสุขาวดีพุทธเกษตรนี้ นกสำเนียงไพเราะ มีวิมานเสรี โบยบินสะดวก ไม่ทราบว่าพวกเขารับประทานอะไรครับ?

พระคุณเจ้า : วิหคสวรรค์ไม่กินหนอน กินแต่ผลไม้บ้าง เกสรบ้างและน้ำบ้างเหมือนกับนักบวช พวกมันบำเพ็ญเพียรในแดนมนุษย์มานานแล้ว จนได้บุญบารมี เมื่อวิญญาณกลับสู่สวรรค์วิญญาณจึงใสสะอาด อาศัยอยู่ในสุขาวดีพุทธเกษตร อาศัยในวิมานนี้ก็ยิ่งเร่งบำเพ็ญเพียร โดยไม่คิดดื่มกิน เหมือนตัวหนอนสร้างรังมันจะไม่กินอะไรเลย แล้วค่อย ๆ เปลี่ยน

แปลง นกก็เช่นเดียวกัน อาศัยอยู่ในวิมานเสรี ค่อย ๆ ทิ้งขนแปลงร่าง มีคำกล่าว ๆ ว่า "นกกระจอกแม้ตัวเล็กแต่ก็ครบเครื่อง" เมื่อวิหคสวรรค์ค่อย ๆ ทิ้งขน มันก็จะเปลี่ยนร่างเป็นคน แล้วก็บำเพ็ญเพียรต่อไป

หยางเชิง : ช่างอัศจรรย์จริง ๆ

พระคุณเจ้า : ฉันมีเรื่องเกี่ยวกับ "พระแห่งรังนกโปรดไป๋ไถหลัง" ที่เล่ากันในโลกมนุษย์ให้ฟัง เธอจะเอาลงในหนังสือก็ได้ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน เมื่อคนสามารถบำเพ็ญเพียร นกก็สามารถบำเพ็ญเพียรได้ นกกับคน แม้ร่างกายจะไม่เหมือนกัน แต่วิญญาณไม่ต่างกัน มนุษย์มีจินตนาการอยากจะแปลงร่างเป็นนก จะได้บินไปในนภากาศอย่างอิสระเสรี วิมานเสรีเป็นจุดหมายของนก ยินดีต้อนรับนกกลับสู่รัง ก็หวังว่าผู้คนจะปล่อยนกกลับสู่ป่าเขา

★ เรื่อง พระแห่งรังนกโปรดไป๋ไถหลัง ★

ในสมัยโบราณ ณ สุขาวดีแดนพุทธเกษตร มีพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งพบว่า ลูกหลานในโลกก่อกรรมสร้างเวรไม่คิดกลับเนื้อกลับตัว ไม่สามารถกลับสู่สวรรค์ ก็มีบัญชาสั่งให้เทพสององค์ให้ลงมายังโลก ช่วยเตือนสติชาวโลก เทพทั้งสององค์กล่าวว่า "ข้าทั้งสองกลัวจะหลงกลิ่นไอของโลก กลัวจะกลับสวรรค์ไม่ได้" พระพุทธเจ้าตรัสว่า "ถ้าเธอหลงกลิ่นไอของโลก ฉันจะให้คนไปตามเจ้ากลับมา" ดังนั้น เทพทั้งสองก็ลงมาจุติในโลก เทพองค์หนึ่ง

ไปจุติที่บ้านตระกูลไป๋ ได้ชื่อว่า "ไป๋เล้อเทียน" รับราชการมีตำแหน่งไถ่หลังส่วนเทพอีกองค์หนึ่งไปจุติที่บ้านตระกูลหม่า ได้ชื่อว่า "หม่าเทียนจิ้ง" รับราชการตำแหน่งเป็นนักวิชาการที่หอสมุดอี้หลิน หม่าเทียนจิ้งผู้นี้หมั่นศึกษาธรรมะจากพระคัมภีร์อยู่เสมอ จนสามารถรู้ถึงอดีตกรรมได้ ในที่สุดก็ลาออกจากราชการเข้าไปในป่าใหญ่ถือบวช ภายหลังสร้างสมบารมีได้เต็มที่แล้ว เมื่อตายก็สามารถกลับไปสู่สวรรค์ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ พระพุทธเจ้าตรัสถามว่า "เจ้าลงไปยังโลกมนุษย์นั้นได้โปรดมนุษย์มากี่มากน้อย" หม่าเทียนจิ้ง ตอบว่า "เทพที่ไปจุติที่ตระกูลไป๋ นามว่าไป๋เล้อเทียน รับราชการเป็นไถ่หลังถูกโลกีย์ครอบงำ ไม่สามารถกลับสู่สวรรค์ได้" พระพุทธเจ้าตอบว่า "เจ้าไม่ได้โปรดมนุษย์แม้แต่คนเดียว แถมยังสูญเสียเพื่อนร่วมทางไปด้วย เจ้ากลับสู่สวรรค์คนเดียว เจ้ามีเหตุผลอะไรหรือ? เจ้าต้องลงไปโลกมนุษย์อีกครั้ง ไปโปรดเจ้าไป๋เล้อเทียน เราจะรักษาตำแหน่งเอาไว้" หม่าเทียนจิ้งคิดในใจว่า ไป๋เล้อเทียนตอนนี้มีอายุใกล้แปดสิบแล้วถ้าหากเขากลับไปเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็คงไม่ทันได้ไปโปรด ก็ได้แต่เดินไปเรื่อย ๆ มาถึงตำบลฉินวั้งลิ่น ที่สะพานน้ำเขียว เห็นข้างทางมีต้นสนแก่ ๆ ต้นหนึ่ง ข้างบนมีรังนกอยู่รังหนึ่ง หม่าเทียนจิ้งจึงลงไปจุติในไข่นก เกิดมาเป็นหน้าคนร่างนก ขนานนามว่า "พระแห่งรังนก" ทุก ๆ วันจะทำการเทศน์ธรรมโปรดคน อยู่มาวันหนึ่งไป๋ไถ่หลังขี่ม้าจะเข้าวังผ่านมาทางสะพาน ขณะกำลังจะข้ามสะพาน มองเห็นผู้คนกำลังฟังธรรมะอยู่ ไป๋ไถ่หลังก็ใช้ให้คนไปดูว่าเขามุงดูอะไร ผู้คนตอบว่า บนต้นไม้

นี้มีพระอาจารย์แห่งรังนก ทั้งวันจะเฝ้าสั่งสอนธรรมะโปรดสัตว์ เมื่อได้ความก็กลับมารายงานให้ไป่ไถ่หลังทราบ ไป่ไถ่หลังฟังแล้วก็ไสม้าเข้าไปดูใกล้ ๆ แล้วถามอาจารย์ว่าท่านเทศน์ธรรมะอะไร? อาจารย์ตอบว่า "ท่านเดินถนนของท่าน เราเทศน์ธรรมะของเรา พบกันก็ไม่ลงจากม้าต่างคนต่างมุ่งไปข้างหน้า" ไป่ไถ่หลังจึงลงจากหลังม้าแล้วถามว่า "อาจารย์ท่านถือกำเนิดอยู่ที่ใด กลางวันท่านจาริกแสวงหาอะไร กลางคืนพักอยู่ที่ใด" อาจารย์ตอบว่า "ฉันกำเนิดอยู่สวรรค์ชั้นอรูป อาศัยบนต้นสนเขียว ตอนกลางวันอยู่ที่สี่แยกคอยเทศน์โปรดคน กลางคืนอาศัยอยู่ในธรรมชาติอันว่างเปล่า" ไป่ไถ่หลังก็ถามต่อไปว่า "อะไรคือธรรมะแท้? อะไรเป็นญาติโยม? อะไรคือสวรรค์? อะไรคือที่นรก?" อาจารย์ตอบว่า "ฉันอาศัยพระคัมภีร์พุทธองค์เที่ยงแท้สรรพพุทธเจ้าคือญาติโยม พบคนดีคือสวรรค์ พบคนพาลคือนรก" ไป่ไถ่หลังถามต่อ "อะไรคือเต๋า" อาจารย์ตอบว่า ความชั่วทั้งหลายให้ละเว้น ความดีทั้งหลายให้ปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้คือเต๋า" ไป่ไถ่หลังตอบว่า "พูดง่าย ๆ แบบนี้เด็กสามขวบก็ตอบได้" อาจารย์เลยสวนกลับไปว่า "เด็กสามขวบตอบได้ ผู้ใหญ่แปดสิบปฏิบัติไม่ได้" ไป่ไถ่หลังพูดต่อไปว่า "ฉันเห็นอาจารย์ อาศัยอยู่บนต้นไม้แก่ ๆ สูงแค่ห้าฟุตจะไม่อันตรายไปหน่อยหรือ" อาจารย์เลยตอบเป็นกลอนว่า :-

ร่างอาศัย	ไม้แก่	สูงห้าฟุต
มั่นดั่งพุทธ	ฝากเท้า	นภากาศ
ศศิธร	ส่องแสง	เคล้าลมเย็น

ไร้ทุกข์เข็ญ ไร้ขอบเขต ชั่วนิรันดร์

อาจารย์พูดว่า "ฉันเห็นว่า เธอมีอันตรายมากกว่าฉันมากยิ่งนัก" ไป่เล้อเทียนตอบว่า "ตำแหน่งข้าคลุมเขาเจิ้นเจียนนี้ อยู่เหนือคนนับหมื่น มีอะไรน่ากลัวหรือ?" อาจารย์ตอบว่า "ใบไม้เป็นเชื้อของไฟ ลมหายใจไม่อาจจะหยุด เช่นนี้แล้วไม่อันตรายหรือ" อาจารย์เลยแต่งกลอนอีกบทหนึ่งว่า

เพื่อยศฐา ทุกวัน เฝ้าเจ้านาย
เช้าเย็นบ่าย เฝ้านาย เฝ้าเสือสิงห์
ดั่งผีสิง ก่อนคืน ก็ยังเฝ้า
ดอกบานเช้า สายหยุด ทุกข์ชรา

ไป่ไถ่หลัง พอได้ฟังกลอนบทนี้ พลันก็เกิดสติปัญญาขึ้น รู้แจ้งเห็นจริงอยากจะยกอาจารย์เป็นครู พลางกล่าวตอบว่า "ขอผลัดผ่อนเวลาสักระยะหนึ่งก่อน จะกลับมานมัสการอาจารย์แล้วจะออกบวช" อาจารย์ก็อนุญาตตาม แต่ไป่ไถ่หลังไปแล้วก็ยังถูกโลกีย์ครอบงำอยู่ไม่สามารถมานมัสการอาจารย์ได้ มีอยู่วันหนึ่งอาจารย์รู้ว่า เขามีความผูกพันอยู่ลึกซึ้งมากเลยมาที่จวนของท่านไป่ด้วยตนเองแต่ได้สามารถพบได้เลยเขียนกลอนทิ้งไว้บนกำแพงว่า

ทั้งปืนผา หน้าไม้ ศัตราวุธ
ชีวิตทุกข์ สี่สิบปี เพื่อลาภยศ
มีทั้งถูก ทั้งผิด หมื่นพันเรื่อง
ทุก ๆ เรื่อง ผ่านมือ ท่านตัดสิน

ทรัพย์สิน	เงินทอง	ไหลสู่ท่าน
อิ่มหนึ่งบ้าน	ทุกข์คนอื่น	เป็นหมื่นแสน
ไกลสุดแดน	นามกระเดื่อง	ชั่วชาตินี้
มิอาจหนี	เคืองแค้น	เป็นร้อยชาติ

อยู่มาวันหนึ่ง ไป่ไถ่หลังออกมา เห็นกลอนบนกำแพง พลันก็รู้แจ้งรีบไปพบภรรยากล่าวว่า "ฉันแม้จะมีลาภยศสูงส่ง แต่ไม่อาจหลีกเลี่ยงผิดปกติเมื่อถึงเมืองนรกแล้ว ก็คงรับเวรกรรมที่ก่อไว้มากทีเดียว ฉันตอนนี้ยินยอมที่จะออกไปถือบวช จะได้ลดบาปเวรไปได้บ้าง" ภรรยาตอบว่า "ท่านคะท่านคิดผิดแล้ว ตลอดเวลามานี้ ทั้งครอบครัวได้อาศัยบุญบารมีของท่านผู้เดียว อย่าว่าแต่บาปเวรแปดร้อยชั่งเลยแม้เป็นพันเป็นหมื่นก็ตาม พวกนางทั้งหลายจะแบ่งแบกหามแทนท่านให้หมด ขอให้ท่านอย่าเป็นห่วงไปเลย ไปฝึกธรรมะจะเกิดประโยชน์อะไร?" ไป่ไถ่หลังจึงพูดกับภรรยาว่า "ถ้างั้นคืนนี้ข้าจะจัดเลี้ยงอาหารให้เต็มที่ ต้องจุดตะเกียงตกแต่งให้

แต่ไม่สามารถพบได้เลยเขียนกลอนทิ้งไว้บนกำแพงว่า

สวยงาม พวกเราทั้งบ้านจะได้มีความชื่นอุรากัน" ขณะที่รับประทานอาหาร ภายหลังท่านไป่ไถ่หลังดื่มได้สามแก้วแล้ว ก็เป่าตะเกียงให้ดับไปดวงหนึ่ง ทุกคนก็รู้ว่าไป่ไถ่หลังเป็นผู้เป่าเทียนดับ ไม่มีใครกล้ารับว่าทำดับ ไป่ไถ่หลังจึงถามภรรยาคนที่หนึ่งว่า "ตะเกียงเจ้าเป่าดับใช่ไหม ?" ภรรยาใหญ่ตอบว่า "บ่าวไม่ทราบ" เลยถามภรรยารองว่า "เจ้าเป่าตะเกียงดับใช่ไหม ?" ภรรยารองก็ตอบว่า "บ่าวก็ไม่ทราบ" เลยถามภรรยาสามว่า "เจ้าเป็นคนเป่าดับใช่ไหม ?"

ภรรยาสามตอบว่า "หนูก็ไม่ทราบค่ะ" ภายหลังก็ไปถามพวกลูก ๆ "ลูกเป่าตะเกียงดับใช่ไหม ?" พวกลูก ๆ ก็ตอบว่า "อันที่จริงบิดาท่านเป็นผู้เป่าดับ ยังมาถามหาคนอื่นเป่าอีก" ไป๋ไถ่หลังจึงพูดขึ้นว่า "วันนี้ข้าได้ดูใจลูกบ้านออกแล้ว ฉันเพียงเป่าตะเกียงเล็ก ๆ ดับไปดวงหนึ่งเท่านั้น ทั้งบ้านไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ก็ไม่มีใครกล้าออกรับแทน ถ้าก่อกรรมทำชั่วภายหลังไปถึงเมืองนรกแล้ว ยมบาลไม่เคยลำเอียง อยู่มนุษย์โลกถ้าสร้างบุญบารมีไว้ เมื่อไปถึงเมืองนรกก็มีคนเคารพนับถือ พาไปสู่สุขาวดีแดนพุทธเกษตร์ ฉันก่อกรรมเอาไว้เมื่อถึงเมืองนรก นรกทั้ง 18 ขุม บาปกรรมแปดร้อยชั่ง พวกเจ้ายอมรับแทนหรอกหรือ ?" เมื่อปลงตกดังนี้แล้ว ฉันก็จะออกบวชล่ะ แล้วแต่งเป็นกลอนว่า

ทุกคนสุข สราญ อยู่ร่วมเคียง
ข้าทำดับ ตะเกียง เพียงดวงหนึ่ง
เล็กใหญ่นิด มีใคร กล้ารับแทน
ใครใคร่แบก เวรกรรม ที่ข้าก่อ

ไป๋ไถ่หลังพูดต่อไปว่า "ถ้าหากตัวเองมีเจ็บไข้ เจ็บปวดทรมานก็ต้องทนเอาเอง ไม่มีใครสามารถจะเจ็บปวดแทนได้" วันต่อมาไป๋ไถ่หลังก็เดินทางไปยังตำบลฉินวั้งลิน ที่สะพานน้ำเขียว ไปนมัสการอาจารย์แห่งรังนก ฝึกฝนเรียนธรรมะ

กล่าวฝ่ายภรรยาทั้งสี่ของท่านไปเห็นท่านได้จากไปฝึกธรรมะนึกถึงเยื่อใยของสามี-ภรรยาพลางน้ำตาไหล ใจทุกข์ทรมาน คนรับใช้ก็เลยรับอาสาไปตามท่านไปให้ เมื่อคนใช้ไปถึงท่านก็

เข้ารายงานว่า "บ่าวได้รับคำบัญชาจากคุณหญิง ให้มาอ้อนวอนท่านกลับจวน เพื่อสามี-ภรรยาจะได้อยู่ร่วมกัน" ไปไถ่หลังตอบว่า ฉันอยู่นี่คอยเฝ้าท่านอาจารย์ฝึกฝนเรียนธรรมะ วัน ๆ มีแต่สุขสบายเหมือนเทวดา ไม่ทุกข์ไม่โศก สบายยิ่งนัก คนรับใช้กล่าวต่อไปว่า "เยื่อใยระหว่างสามีภรรยานั้นล้ำลึก เจ้านายจะตัดทิ้งได้ลงคอหรือ ไม่คิดถึงลาภยศที่สูงส่งหรอกหรือ ขอให้เจ้านายกลับจวนเถอะ สามี-ภรรยาจะได้พบหน้า" ไปไถ่หลังตอบว่า "สามีภรรยาเหมือนนกในป่าไม้เดียวกัน พอถึงเวลาต่างตัวก็ต่างบิน ลาภยศนั้นมีประโยชน์อันใด เผลอแผล็บเดียวก็หมดสิ้นแล้ว บาปกรรมนั้นเล่าใครจะรับ ฉันแจ้งประจักษ์ในโลกดี จะไม่กลับจวน ฉันจะเขียนหนังสือฝากไปให้คุณหญิง" เมื่อผู้รับใช้กลับถึงจวน แจ้งเรื่องให้คุณหญิงทราบพร้อมหนังสือ หนังสือในจดหมายเขียนว่า

เป็นขุนนางคอยพะวงอยู่ทุกวัน เครื่องแบบพับเสื้อยศก็เลิกแต่ง
ความบ้านความเมืองล้วนข้าแต่ง ใครจะแบ่งเวรข้าในนรก
เปลี่ยนขุนนางออกบวชเป็นภิกษุ ละทิ้งปุถุชนกายทิพย์ปก
ฝากคำมิตรศรีภรรยาเลิกหาคบ จากพิภพเลิกถามข่าวคราวกัน

คุณหญิงใหญ่พูดขึ้นว่า "ท่านตัดสินใจละโลกแน่แล้ว พวกเราพี่น้องก็จะสละโลกออกบวชบ้าง" คุณหญิงทั้งสามกล่าวพร้อมกันว่า "พร้อมที่จะออกบวช" ดังนั้นคุณหญิงใหญ่จึงเขียนจดหมายให้ผู้รับใช้นำไปให้ท่านไปไถ่หลังกล่าวว่า "คุณหญิงทั้งสี่พร้อมใจออกบวช มีจดหมายถึงท่านครับ" ไปไถ่หลังพอกางหนังสือออกพบว่า

พอรับหนังสือเปิดออกมอง น้ำตานองอาบหน้าสุดอดกลั้น
หญิงก็เด็ดมิคิดพบกันอีก ภรรยาหลีกสามีตัดเยื่อใย
ท่านบรรลุตัดใจยึดถือพุทธ น้องนงนุชก็พร้อมบวชชีไป
ขอเพียงพบสุขาวดีแดนไกล เหนือปทุมไพรกราบแม่กวนอิม

เมื่อท่านไป่ไถ่หลังอ่านจบก็พูดว่า "หญิงดีพบได้ยากที่มีจิตศรัทธา รอให้ฉันกลับถึงจวนก่อน จะได้ปลอบเตือนทั้งบ้านออกถือบวช" พลางบอกคนรับใช้ว่า "เจ้ากลับไปก่อนฉันจะตามหลังไป" เมื่อคนรับใช้กลับมาถึงจวนเข้ารายงานต่อบรรดาคุณหญิง บรรดาคุณหญิงต่างดีอกดีใจแต่งตัวคอยออกต้อนรับ พอไป่ไถ่หลังมาถึงจึงพูดว่า

กิ่งทอง	ก้านหยก	เหมือนมีดคม
ไข่มุกกลม	เหนือหัว	ดั่งหอกแหลม
แป้งหอม	น้ำปรุง	คนหลอกผี
น้ำตามี	ดุจน้ำกรด	ลวกผู้คน

คุณหญิงใหญ่พูดขึ้นว่า "ท่านถึงแม้จะละทิ้งพวกบ่าวได้ แต่ไม่คิดถึงตึกสูงใหญ่ เสื้อผ้าแพรพรรณบ้างหรอกหรือ?" ไป่ไถ่หลังกล่าวว่า

ตึกสูงใหญ่	ไม่นาน	ก็รกร้าง
เสื้อผ้า	แพรพรรณ	พาลเน่าเปื่อย
ตึกร้อยห้อง	จะมี	ประโยชน์ใด
มิอาจไป	พ้นต้อง	สูญสลาย

คุณหญิงใหญ่ถามว่า

"ท่านถึงแม้จะละทิ้งตึกรามบ้านช่องได้ แต่เงินทองพันหีบนั้นเล่า ใจท่านตัดทิ้งได้หรือ?" ไป๋ไถ่หลังตอบว่า

ทองคำหรือ	ครึ่งหนึ่ง	ใช่เป็นทอง
ร่วมเคียงหมอน	ร่วมเตียง	ใช่เครือญาติ
สองแขนนั้น	ปัดทิ้ง	ทางเกิดตาย
ที่สุดตาย	เงินทอง	ตกผู้อื่น

ไป๋ไถ่หลังยังกล่าวต่อไปว่า

ยี่สิบปีร่วมเคียงนุชนารถ จำจากพรากแตกสลายนับแต่นี้
มีดตัดกายหักใจหมดเยื่อใย เราต่างย้ายแยกแตกฝึกธรรมะ

คุณหญิงใหญ่จึงกล่าวว่า "ท่านมีจิตตั้งมั่น ๆ ที่จะถือศีลภาวนาเป็นชายที่แปลกแท้ ๆ ฉันเองก็ออกถือศีลตาม" ไป๋ไถ่หลังพูดว่า "เธอเป็นหญิง จะรู้จักการถือศีลได้อย่างไร?" คุณหญิงใหญ่กล่าวว่า "วันนี้ฉันได้เห็นกระจ่างแจ้งแล้ว เหมือนหมากกระดานหนึ่ง แม้เดินผิดสักตัวหนึ่งก็แพ้แล้ว" เหมือนเช่น "ขุนนางในวังฝันดีสาม กษัตริย์หมื่นปีดังเช่นหมากกระดานหนึ่ง" แล้วต่อเป็นกลอนว่า

มงกุฎเพชรบัดนี้ละทิ้งนา สามีภรรยาแม้นรักหยุดวันนี้
เกิดเป็นหญิงเพราะชาติก่อนบุญน้อย ตั้งจิตคอยหมั่นฝึกพุทธะ
ท่านบำเพ็ญฉันบำเพ็ญเรียนธรรมะ แล้วแต่พระบุญวาสนาที่ทำมา
ศาสดาสามองค์ล้วนบุรุษ โพธิสัตว์กวนอิมนั้นเป็นหญิง

ไป๋ไถ่หลังพูดว่า "คุณหญิงใหญ่ตั้งใจจะถือบวชแล้ว คุณ-

หญิงรองล่ะจะว่าอย่างไร ?" คุณหญิงรองตอบว่า "บ่าวก็จะถือบวชเช่นเดียวกัน" ไป่ไถ่หลังจึงพูดว่า "เธอเข้าใจออกบวชว่าอย่างไร? คุณหญิงรองตอบว่า "บ่าวจำได้ว่าสมัยก่อนท่านพังกือสือเอาเงินทองของมีค่าไปจมลงในแม่น้ำ ลูกสาวท่านพังกือสือย่อมอยู่อย่างคนจนปลูกแตงเลี้ยงชีพต่อมาก็สามารถบำเพ็ญเพียรจนสำเร็จ วันนี้บ่าวก็จะเจริญรอยตาม พลางกล่าวเป็นกลอนว่า

เสื้อไข่มุกงดงามสลัดทิ้ง หมอนมุ้งนิ่มไฉไลเลิกเพ้อฝัน
จงมุ่งมั่นเรียนอย่างธิดาพังเจียว ฝึกจิตเปียวแปรเปลี่ยนสุขสงบ
ท่านก็ฝึกบ่าวก็ฝึกมุ่งค้นพบ แสวงพบทางสู่จิตสยบ
สิบแปดอรหันต์นั้นเป็นชาย พระบุญชูศรีโพธิสัตว์เป็นหญิง

ไป่ไถ่หลังจึงกล่าวว่า "คุณหญิงก็พร้อมจะฝึกฝน แล้วคุณหญิงสามจะมีความเห็นว่าอย่างไร?" คุณหญิงสามตอบว่า "บ่าวก็ใคร่ขอฝึกบำเพ็ญเพียร" ไป่ไถ่หลังจึงถามว่า "แล้วเจ้ารู้การฝึกบำเพ็ญ-เพียรได้อย่างไร?" คุณหญิงสามตอบว่า "สมัยก่อนกษัตริย์เหลียงอู่ยอมสละสมบัติ ไม่เป็นกษัตริย์ไปออกบวชจนสำเร็จธรรมะ ราชินีถังทำลายการถือศีลกินเจ เลยไปเกิดเป็นงูเหลือม กษัตริย์เหลียงอู่นึกถึงความเป็นสามีภรรยา จึงไปวิงวอนอรหันต์จี้กงไปช่วยนางให้รู้สำนึกผิด ถึงได้พ้นทุกข์ในภายหลัง คุณหญิงสามกล่าวเป็นกลอนว่า :-

สามีตัดเยื่อใยกันวันนี้ ณ บัดนี้ถือมังสาฝึกธรรมเริ่ม
วันนี้บ่าวจะหัดอย่างเหลียงอู่ จิตใจสู้ฝึกฝนธรรมแจ้งปัญญา
ท่านก็ฝึกบ่าวก็ฝึกสมกันดี สุขาวดีแดนพุทธต่างเฝ้าหา

พุทธเจ้าสามพันองค์ล้วนบุรุษ โผเซียนโพธิสัตว์นั้นเป็นหญิง

ไป๋ไถ่หลังพูดว่า "คุณหญิงสามก็จะถือศีล คุณหญิงสี่ว่าอย่างไร? คงถือศีลไม่ไหวเพราะยังสาวแส้อยู่" คุณหญิงสี่จึงกล่าวว่า "บ่าวถึงแม้จะเป็นหญิงอายุน้อยก็เรียนธรรมะได้" ไป๋ไถ่หลังพูดว่า "กลัวว่าครึ่งทางจะเลิกลา" คุณหญิงสี่จึงพูดว่า "บ่าวจำได้ว่าองค์หญิงเมี่ยวเซียนไม่ยอมอภิเษกสมรส ภายหลังสำเร็จเป็นพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมชื่อเสียงขจรขจาย บ่าวก็จะฝึกตามเจ้าแม่กวนอิม" แล้วกล่าวว่า

แรกรุ่นวัยสิบแปดจิตคงมั่น เพื่อมุ่งมั่นละเกิดตายไปข้างหน้า
บ่าวจะเรียนแบบอย่างเมี่ยวเซียน แม้นตัดเศียรผจญเสือก็ไม่หวั่น
ท่านก็ฝึกบ่าวก็ฝึกใจเบิกบาน ทางนิพพานลำบากก็ไม่พรั่น
แปดถ้ำเทวดาชายสร้างสรร พระแม่เจ้าสุขาวดีหญิงบำเพ็ญ

ไป๋ไถ่หลังจึงกล่าวว่า "ทั้งบ้านใหญ่เล็กล้วนถือศีล ภายภาคหน้าก็รวมอยู่แดนสุขาวดี ไม่เสียแรงที่ข้านั้นถือศีล" แล้วกล่าวว่า

โอ้โพธิสัตว์ช่วยเหลือข้าขอบคุณ ที่เกื้อกูลคุณหญิงทั้งสี่นาง
รู้สำนึกพบกันแดนมนุษย์ ทะเบียนพุทธเจ้าทั่วโลกรู้
ทั้งครอบครัวใหญ่เล็กเพียรให้รู้ คุณธรรมพูนเพิ่มหญิงปลดคู่
พ้นทะเลทุกข์ขึ้นฝั่งคู่ ชาติก่อนรู้บำเพ็ญชาตินี้ต่อ

เมื่อไป๋ไถ่หลังกล่าวกลอนจบลง ก็ให้คนทั้งบ้านไปหาอาจารย์แห่งรังนก พอออกมานอกประตูใหญ่ก็เห็นหนังสือบนกำแพงเขียนไว้ว่า

ความสงสาร เกาะกุมอยู่ เต็มอุรา
อารมณ์พา สกัดกั้น ฝุ่นกิเลส

รู้สำนึก	กลับใจตั้ง	จิตบรรจง
ธรรมจรรโลง	ลอกเรียนปราชญ์	ปรัชญา

ไป่ไถ่หลังเลยเขียนต่อว่า

สายสะพาย	เสื้อยศ	ใจไม่พิศ
กระท่อมนิด	ผ้าหยาบ	ธรรมชาติให้
ใครถามข้า	ถึงหนทาง	สู่มรรคา
ยอดภูผา	หมู่เมฆินทร์	จันทร์ฝากฟ้า

ไป่ไถ่หลังเดินทางมาถึงครึ่งทาง ก็พบเพื่อนเก่าคนหนึ่ง ชื่อลีกวนฉา มีคนหนึ่งในบ้านมาจากทะเล พบเห็นวิมานหลังหนึ่ง บอกว่าเป็นบ้านของไป่เล้อเทียน วันนี้ก็บังเอิญมาพบที่นี่เลยเขียนกลอนมอบให้ไป่ไถ่หลัง กลอนว่า

เร็ว ๆ นี้	มีคนมา	แต่ทะเล
ก่อนโพล้เพล้	มีคนเห็น	วังปราสาท
ในบรรดา	หมู่ปราสาท	มีวิมาน
ฟ้าประทาน	ไป่เล้อเทียน	ผู้เพียรธรรม

ไป่เล้อเทียนพออ่านจบก็ยิ้มแล้วเขียนตอบไปว่า

ข้าแสวง	ความว่างเปล่า	ใช่หมอกม่าน
ขอเตือนท่าน	อย่าแพร่งพราย	ความไม่จริง
ในทะเล	มิใช่ถิ่น	ที่ข้ากลับ
ที่จะกลับ	กลับนั้นคือ	แดนนิพพาน

เมื่อไป่ไถ่หลังกล่าวจบ ก็เดินทางพร้อมครอบครัวไปนมัสการอาจารย์แห่งรังนก ฝึกฝนธรรมะบำเพ็ญเพียรจนกระทั่งบรรลุธรรม

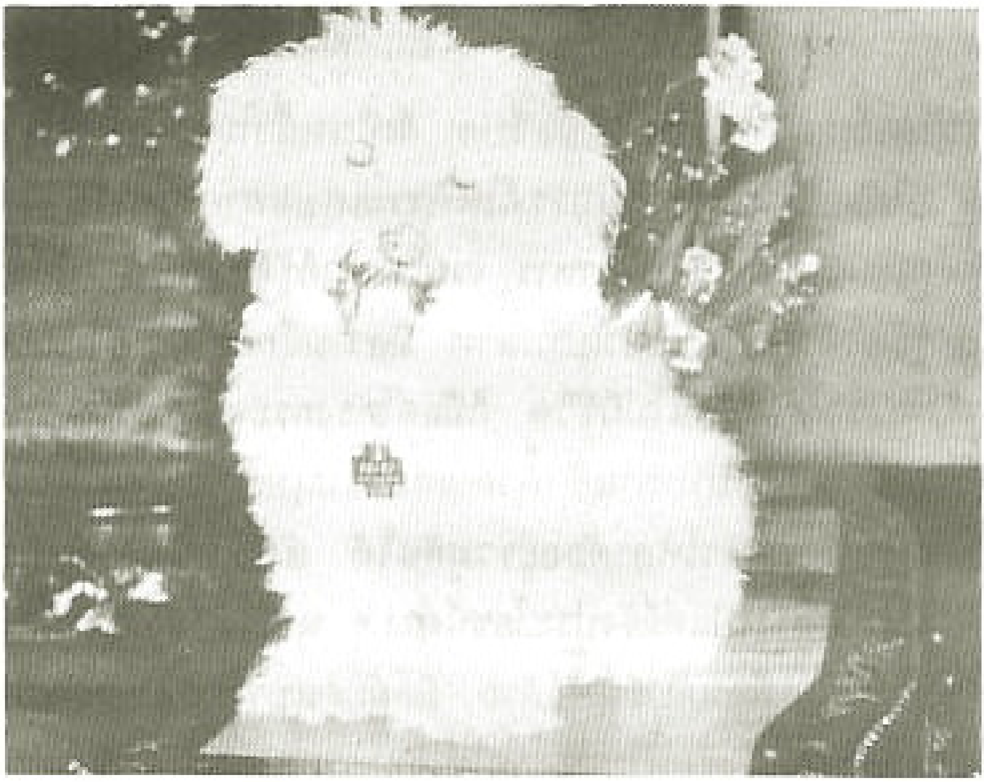
อรหันต์จี้กง : วันนี้ขอบคุณอาจารย์แห่งรังนก ที่มีกลอุบายอันลึกซึ้ง ที่สามารถโปรดไปไถ่หลังจนสำเร็จ ชาวโลกเมื่อได้อ่านหนังสือนี้คงทะลุแจ้งในปัญญา หยางเชิงเตรียมตัวกลับสำนักเถอะ

หยางเชิง : : วันนี้ได้ฟังเรื่องราวของอาจารย์แห่งรังนกแล้วหูตาสว่างขึ้นเป็นกอง ขอขอบคุณ

อาจารย์ : ไม่ต้องเกรงใจ ขอส่งท่าน

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์กลับได้

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัวทิพย์ วิญญาณกลับเข้าร่าง

เจ้าหมาน้อย	อดีตชาติ	คือเสี่ยวหยวน
รักปั้นป่วน	หลงรักนาย	ยากไถ่ถอน

สุนัขขาวสนองบ้านตระกูลตั้ง

พระอรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง

วันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2524

กล่าวเป็นกลอนว่า :-

เซินเต๋อถังแต่งหนังสือยามค่ำคืน พากเพียรยื่นโปรดสัตว์ทั่วจักรวาล
ประจวบเหมาะสวรรค์ทรงเมตตา จะช่วยพาหลุดพ้นสำเร็จเทพ
ชอบกล่าวหาจี้กงว่าเนื้อหมาหอม ทุกบ้านย่อมสร้างยานผ่านอาเพศ
มหาธรรมผดุงจิตให้วิเวก ไฉนเลยกล้าเข่นฆ่าเพื่ออิ่มท้อง

อรหันต์จี้กง : สัตว์ปีก สัตว์บก ก็เป็นหนึ่งในสรรพสัตว์ มันอาศัยอยู่ร่วมโลก สวรรค์ให้ความเสมอภาคในการมีชีวิตอยู่ ผู้คนเวลาหิวรู้จักกินอาหาร เวลาหนาวก็รู้จักใส่เสื้อ เมื่อเจ็บก็รู้สึกได้ เพราะมีเส้นประสาท มีความนึกคิด ทั้งยังเป็นพลังของชีวิต ถ้าคนไม่มีชีวิต ก็มีแต่โครงกระดูก หรือสิ่งของที่ธรรมชาติได้ประทานสิ่งล้ำค่าแก่มวลมนุษย์ก็คือ ความมีน้ำใจ ซึ่งสามารถทำให้อาศัยอยู่รวมกันได้ สัตว์เดรัจฉานแม้จะมีร่างกายต่างไปแต่ก็ยังประโยชน์ต่าง ๆ นานาแก่มวลมนุษย์ ดังนั้นก็เป็นเพื่อนกับมนุษย์ด้วย มีกลุ่มคนบางกลุ่มเท่านั้นที่มองผ่านความจริงข้อนี้ไป ซึ่งก่อให้เกิดการฆ่าอย่างนองเลือด วันนี้จะพานายหยางเซิง ไปเยี่ยมเยือนสัตว์เดรัจฉาน เพื่อรวบรวม

ข้อมูล มาตีแผ่ให้เห็นความจริง หยางเชิงขึ้นปทุมทิพย์เตรียมตัวออกเดินทางได้

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว ลงจากปทุมทิพย์ได้

หยางเชิง : เพิ่งจะนั่งเรียบร้อย ทำไมรีบลงเร็วนัก!

อรหันต์จี้กง : ญาติแดนไกลสู้เพื่อนอยู่ใกล้ไม่ได้ วันนี้ไม่ต้องไปไกล อยู่ในตลาดเมืองไถจงนี่เอง รีบหาวัตถุดิบได้

หยางเชิง : วัตถุดิบอะไรครับ!

อรหันต์จี้กง : เนื้อปิ้งไงล่ะ! เธอเห็นข้างถนนด้านหนึ่งมีแผงอยู่แผงหนึ่ง มีโคมไฟแขวนไว้ เขียนว่า "เนื้อหอม"

หยางเชิง : เห็นแล้วครับ นี่เป็นถนนเถียงคัง มีแผงขายเนื้อหมาเมื่อตอนกลางวันเดินผ่าน แต่ยังไม่เปิดร้านขาย

อรหันต์จี้กง : เนื้อหอมจะเปิดขายในฤดูหนาวตอนกลางคืนถึงจะมีลูกค้า

หยางเชิง : ข้าง ๆ แผงเห็นมีสุนัขหลายตัวเห่ากรรโชกอยู่ ท่าทางจะกินคน บางตัวก็นอนอยู่ เห็นมีบางคนนั่งอยู่บนม้านั่งดูเหมือนไม่ใช่ลูกค้า นัยน์ตาลุกแดง มือเคาะที่โต๊ะทำท่าทวงหนี้อย่างนั้น

อรหันต์จี้กง : พวกสุนัขเหล่านี้คือวิญญาณเดิมของเนื้อหมาเมื่อสุนัขถูกฆ่าลง บางตัวไม่ยินยอม ก็ติดตามเลือดเนื้อของมันคุมอยู่ข้าง ๆ แผง ลูกค้ากำลังดื่มเหล้ากินเนื้อหมาด้วยความพอใจ แต่หารู้ไม่ว่าข้างหลังเขา พวกสุนัขร้ายกำลังเห่ากรรโชกไม่หยุด

พวกคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ในมือทุบโต๊ะก็เป็นวิญญาณเดิมของสุนัข แต่วิญญาณพวกนี้มีพลังมาก จึงกลายร่างเป็นคนได้ พวกมันกำลังโกรธแค้น กำลังทวงหนี้ชีวิตกับคนฆ่าพวกมันเป็นผีตายโหงที่เคียดแค้น

หยางเซิง : คนเขามักพูดว่า ตอนอาจารย์ยังเป็นมนุษย์อยู่ อาจารย์ก็ชอบทานเนื้อสุนัข วันนี้ได้โอกาสน่าจะหลบมากินให้อิ่มสักมื้อ

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รักชอบพูดตลก เนื้อหมาที่ข้ากินนั้นไม่ใช่หมาประเภทนี้ ฉันกินแต่เนื้อหมาบนสวรรค์ พวกนั้นซิจึงจะเป็นเนื้อหอมจริง ๆ พวกหมาพวกนี้น่าจะเรียกว่า "เนื้อเหม็น"

หยางเซิง : อะไรเรียกว่าเนื้อหมาสวรรค์ล่ะ! กระผมก็เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรกนี่แหละ

อรหันต์จี้กง : มีคำกล่าว ๆ ว่า "คนขี้เหล่อยากได้นางฟ้า" ข้าก็ว่า "คนหยาบคายชอบกินเนื้อหมาสวรรค์" หมาสวรรค์คืออะไร? ก็คือ โจรผู้ร้าย ชาวบ้านกลัวขโมยจะเข้าบ้าน มักจะเขียนไว้บนประตูว่า "ข้างในหมาดุ คนนอกห้ามเข้า" มีคนล่ำลือว่า อรหันต์จี้กงชอบกินเนื้อหมา แต่ไม่ไตร่ตรองดู อาตมาออกบวชแล้ว เป็นไปได้อย่างไร จะประพฤติผิดศีลได้อย่างไร นิทานชอบเปรียบเปรยพวกขี้เมาก็ยกย่องเหล้าเป็นน้ำอมฤต เนื่องจากข้าเป็นอรหันต์ได้แปลงกายมา อภิญญาติดกายมา และจำพรรษาอยู่ที่วัดเล้งอุ้ง ลักษณะผิดกับคนอื่นมีธรรมจักรหมุนเวียนอยู่ในร่างเสมอ ทิพรสหลั่งไหลสัมผัส ทำให้สลึมสลือ

หมุนเวียนไปตามวัฏจักรของฟ้าดิน เลยกล่าวหาว่าข้าชอบเหล้า เหล้าธรรมดาดื่มแล้วไร้สติ แต่เหล้าอมฤตทำให้สติมั่นคง ข้าก็ไม่เคยมีคำพูดไร้สาระ แต่คำพูดข้าแฝงธรรมะไว้ด้วย เห็นมีผิดพลาดบ้างไหม? ซื้อเหล้าก็ต้องเสียเงิน มืออาตมาว่างว่างเปล่า เมื่ออยากเหล้า โพธิสัตว์ยื่นออกไปก็มีมา ไม่ต้องจ่ายบัญชี นี่คือน้ำมนต์ คอยซักฟอกจิตใจให้ตื่นครองสติไม่เหมือนคนธรรมดา ดื่มเหล้าไม่กี่แก้ว ก็เลอะเทอะไม่เอาไหน เซซ้ายล้มขวาไป เป็นยาพิษมอมเมาเฉื่อยชาจิต ข้าเป็นพระอรหันต์ เขาเป็นอ้ายขี้เมา จะเปรียบเทียบกันได้อย่างไร? อีกเรื่องหนึ่งกินเนื้อหมา ในร่างคนนั้นมีสิ่งหนึ่งที่เรียกว่า "สัตว์หมา" หมานี่ดุร้ายมาก โลภกาม โอหัง ชอบกัดเจ้าของ เมื่อเลี้ยงหมาเช่นนี้ไว้ ไม่ฆ่ามาแกล้มเหล้าจะรอไปเมื่อ? ผู้คนไม่รู้สาเหตุอันนี้ ประตูใจถ้าผูกหมาร้ายนี้ไว้เมื่อพบผู้ร้ายมา ก็ผงกหัวชูหางแสดงการต้อนรับ พอเห็นเจ้าของก็อ้าปากร้องคำราม หมาพวกนี้อาตมาชอบกินนักแล!

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวมา เอาความชั่วร้ายของมันเปรียบเปรย ความชั่วร้ายนี้เกิดจากวิญญาณเดิมเปลี่ยนแปลงมา จึงเรียกว่าหมาสวรรค์ การกินเนื้อหมาสวรรค์ ก็คือ การฆ่าอวิชชา ละความใคร่ตัดความคิดถึง ไม่ทราบว่าถูกหรือเปล่า

อรหันต์จี้กง : ใช่แล้ว พวกเราเดินเหินนั่งนอน ธรรมจักรหมุนเวียนอยู่ในกาย น้ำอมฤตมากเหลือล้น ไอธาตุพุ่งขึ้นเบื้องบน เหมือนไอระเหยของเหล้าที่อุ่นให้เดือด ทำให้สลึมสลือ จิตใจ

ผ่องใสยิ่งนัก เมื่อเห็นเหล่าพระภิกษุและนางชีที่ใจว้าวุ่น ไม่มีที่ปลูกต้นโพธิสัตว์ พื้นจิตไม่เบิกบาน มึนงงจนไม่โผล่ เฝ้าแต่จำศีลคนเดียวไร้ประโยชน์ ข้ามีพัดใบโพธิ์อยู่อันหนึ่งเพียงพัดโบกทีหนึ่งก็จะมีลมเย็นพัดโกรก มีรองเท้าหญ้าฟางคู่หนึ่งแม้จะอยู่สุดขอบฟ้าเพียงก้าวลงก็ถึง มีหมวกอยู่ใบหนึ่ง โพกสวมใส่ศีรษะ ก็ได้อยู่แดนสุขาวดีพุทธเกษตร เที่ยวไล่ตีหมาบ้าเตือนชาวโลก สลับมือถือแก้วเปี่ยมบุญ ปลุกจิตให้ตื่นจากภวังค์ มีหรือจะเป็นไปไม่ได้ ผู้คนถ้าหากมีพลังธรรมะ ไม่ทำให้จิตใจมัวเมา ไม่ก้าวเดินผิดทางเลียนแบบอย่างกัน ย่อมสำเร็จพุทธะดังสมประสงค์

หยางเซิง : อาจารย์เจียระไนความเร้นลับของการบำเพ็ญเพียร ถ้าหากคนที่มีจิตมั่นคง ย่อมมีสิทธิ์ได้ลิ้มรสพระธรรมแท้แน่นอน! พอดีหน้าหนาวกำลังหนาวจัด คนที่ชอบเนื้อหอมมีมากเป็นพิเศษ ได้ยินว่าสรรพคุณทำให้ร่างกายอบอุ่นแล้วยังบำรุงเพศ พวกที่ร่างกายอ่อนแอก็มักอยากลองดู อาจารย์กินเนื้อหอมมาไม่น้อย ไม่ทราบว่าในนั้นมีพิสดารอะไรไม่ทราบ?

อรหันต์จี้กง : เนื้อหอม! เนื้อหอม! ดึงดูดใจคนแท้ ๆ! กินเข้าไปแล้วร้อนไปทั้งตัว หารู้ไม่ว่าวิญญาณหมาเห่าหอนอยู่ในนั้น กระโดดโลดเต้น กระตุ้น กำเริบอาละวาด ทำให้เส้นเลือดพองโตขึ้น ทำให้รู้สึกว่าได้บำรุงเข้าไปแล้ว ไม่คิดว่าสันดานของธาตุหมากำลังให้พิษแก่ร่างกาย ผู้ที่อยากบำรุงกินแล้วก็รั่วไหลออกไป ไม่เป็นการสูญเปล่าหรอกหรือ โบราณว่า "รู้

จักระงับกามดีกว่าบำรุงกาม" ถ้าผู้คนไม่มีเนื้อหมากิน คนก็ต้องอ่อนแอหมดอย่างนั้นหรือ?

หยางเซิง : เนื้อหมาไม่เห็นหอม ทำไมคนจึงแขวนป้ายว่าเนื้อหอมเล่า?

อรหันต์จี้กง : อันนี้เป็นทีเด็ดของพ่อค้า พวกหมาป่าไม่เคยอาบน้ำ กินซากศพ อุจจาระจนเติบใหญ่ จับมาดมดูสักตัวซิต้องบอกว่าเหม็นแน่นอน ถ้าพ่อค้าเขียนว่า "เนื้อเหม็น" ใครล่ะจะกล้ากิน ก็อาจจะพูดว่า "เนื้อหอม" ได้ ไม่ว่าจะเป็นหมาป่า หมาบ้าน ล้วนนอนอยู่ที่พื้นทั้งนั้น กินอาหารไม่มีอนามัย ส่วนใหญ่จะมีเชื้อโรคเจือปนอยู่ ขอเตือนว่าอย่ากินจะดีกว่า ถ้าขืนจะกินและไม่หัดเอาอย่างอรหันต์จี้กง เนื้อหอมที่จี้กงกินนั้น เป็นเนื้อหมาสวรรค์ที่ตนเองเลี้ยงจนเติบโต ทุก ๆ วันเฝ้าขัดสีฉวีวรรณ ล้างหน้าแปรงฟันใส่น้ำหอม ใส่ยาฆ่าเชื้อโรค ทุกวันเลี้ยงอาหารอย่างดี ยังพาไปวิ่งเดินทุกวัน ตกกลางคืนก็นอนด้วยกัน หมาที่ปราศจากดินตัวนี้ กินแล้วค่อยมีกำลัง แต่ว่ามันอยู่ชิดติดกับเราตลอดเวลา เกิดมิตรภาพอันลึกซึ้งบางครั้งยังช่วยดูแลบ้าน ถ้าหากฆ่าเพื่อนที่ซื่อสัตย์ตัวนี้แล้ว นำมาบำรุงร่างกายจะดูไม่เป็นการโหดร้ายไปหรือ? ถึงแม้จะบำรุงร่างกายของข้า แต่ไม่สามารถจะชดเชยหรือบำรุงจิตใจของข้าได้ ข้าคงต้องเสียใจไปตลอดชีวิตกระมัง!

หยางเซิง : ผมได้เคยฟังศานุศิษย์ชาวพุทธ เคยใส่ความท่านอาจารย์ว่า เพราะก่อนนั้นอาจารย์ชอบกินเนื้อดื่มเหล้ามาก แต่

มาบัดนี้ท่านเกิดชักชวนให้กินเจเป็นการใหญ่ และปกป้องวิญญาณสัตว์อีกด้วย หรือเป็นเพราะว่าอาจารย์ก่อนนี้ดื่มเหล้ามากไป เลยสำนึกผิด ตอนนี้ก็เร่งสร้างบุญสร้างกุศลเพื่อชดเชยเมื่อก่อน

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! "พระบ้าบอ" ตอนนี้ก็เริ่มสวดมนต์ขึ้นมาทำให้ศานุศิษย์ชาวพุทธเกิดสงสัยขึ้นมาอีก ปางก่อนข้าใช้ร่างพระภิกษุแปลงกาย เป็นสภาพต่าง ๆ มา เพื่อหยอกล้อพวกหัวดื้อพวกมันไม่ได้เบิกตาทิพย์ ใช้แต่ตาปุถุชนดูโลก แน่นอนย่อมตกลงในโคลนเลน ถ้าหากผู้คนพอได้ฟังข้าพูดเรื่องจริงตอนนี้พูดแล้วไม่ใช่ไม่ดีหรอกหรือ? ทำไมยังใส่ความกันอีกเล่า?

หยางเซิง : วันนี้แผงขายเนื้อหอมคึกคักมาก แขกเข้ามากินกันมาก

อรหันต์จี้กง : พวกเขาร่างกายอ่อนแอมาก ร่างมนุษย์ไม่อาจสนองความต้องการได้ ต้องอาศัยเจ้าหมาน้อยคอยช่วยเหลือ

หยางเซิง : เนื้อหมาบำรุงร่างกายจริง ๆ หรือ?

อรหันต์จี้กง : การฆ่าหมายังต้องถูกตำรวจจับ เนื่องจากขัดศีลธรรมและไม่ถูกหลักอนามัย ถึงแม้จะบำรุงแต่เป็นการบำรุงร้ายมิใช่เป็นการบำรุงดี

หยางเซิง : อันนี้มีเหตุผลอะไร?

อรหันต์จี้กง : หมามีความภักดีต่อมนุษย์ ตามประเพณีเขาไม่ฆ่าหมากินกัน มีแต่สัตว์เลี้ยง เช่น ไก่ เป็ด ซึ่งเลี้ยงเพื่อฆ่ากินโดยเฉพาะ การเลี้ยงหมาเพื่อฆ่ากินไม่เห็นมี ดังนั้นพวกฆ่า

หมามักไม่เลือกวิธีการฆ่า บ้างก็ใช้ยาเบื่อ ๆ หมาทำให้หมาตาย แล้วจึงแอบฆ่าหมา เมื่อหมาถูกเบื่อ ยาเบื่อย่อมแทรกเข้าไปในเนื้อ พวกที่นิยมบริโภคเนื้อหมา มักจะเกิดโรคฝีร้าย หรือริดสีดวง พวกหมากลางถนนมักจะกินอุจจาระ มีเชื้อจุลชีพปะปนอยู่ ผู้บริโภคเนื้อหมาบางคนมักเป็นแผลพุพองทำให้เกิดโรคผิวหนังร้ายแรง ซึ่งรักษาไม่หายขาด ดังนั้นจึงอยากจะให้ชาวบ้าน อย่าได้บริโภคเนื้อหมาเลย

หยางเชิง : พวกวิญญาณสุนัขเหล่านี้เอาแต่เห่ากรรโชกเรา จะไปสอบถามพวกมันได้ไหม?

อรหันต์จี้กง : ต้องการจะสอบถามพวกมันจริงหรือ? จะให้มันแปลงร่างเป็นคนเสียก่อน

หยางเชิง : ขอเชิญอาจารย์ช่วยปลุกเสก มันจะได้กลายร่างเป็นคนเพื่อง่ายต่อการพูดจา

อรหันต์จี้กง : หมาน้อย! หมาน้อย! เจ้ามีดวงจิตเดิมอยู่ แม้ตัวจะเหม็น แต่คนก็อุตส่าห์เรียกว่าหอม แปลกจริง ๆ เจ้าหมาหอมเงยหน้าขึ้นมา อย่าเอาแต่ดูซากศพของตน แล้วเอาแต่โกรธแค้นเดือดดาล พวกเขาไม่รังเกียจว่าเนื้อเจ้าเหม็นยังเรียกว่าหอม เจ้าก็ควรจะพอใจแล้ว ลองมองดูผู้คนที่ตายแล้ว ใครก็ว่าเหม็นไม่กล้าเข้าใกล้ ระหว่างประชุมเพลิงไม่มีใครว่ากลิ่นนั้นหอมสักนิด การได้เป็นหมาน้อยก็นับว่าโชคดีแล้ว สละซากนี้ไปเถอะ เพื่อบรรลุจิตเดิมแท้ อย่าเอาแต่เห่าไม่หยุด เธอไม่สามารถกัดพวกเขาได้หรอก พวกเขาไม่กลัวเจ้าหรอก ยอม

ก้มหน้ารับชะตากรรม สละเนื้อหอมเพื่อพ้นบ่วงกรรมจะได้ชื่อที่สวยงามดีกว่า

หยางเซิง : เมื่อผ่านคำพูดของอาจารย์ พวกมันก็เริ่มรู้สึกและหยุดเห่ากรรโชก วิ่งมาหาเราและคุกเข่าลงพลางน้ำตาไหล ร่างก็ค่อย ๆ แปลงเป็นคน มีทั้งผู้ชายและผู้หญิง สวมใส่เสื้อผ้ามีทั้งสีขาว สีดำ และสีกาแฟ น้ำตาไหลนองหน้า ดูน่าสงสาร

อรหันต์จี้กง : ฉันคืออรหันต์จี้กง ได้รับคำสั่งพร้อมคนทรงหยางเซิงมาสัมภาษณ์พวกเรา เมื่อครู่ได้เป่าเสกพวกเราต้องการให้พวกเราช่วยเล่าเวรกรรมที่ได้ก่อไว้ จะได้เอาลงในหนังสือวงเวียนกรรมของสัตว์โลก แต่ละคนจะได้สร้างกุศลเพื่อชดเชยที่แล้วมา และร้องทุกข์แทนชีวิตทั้งหลาย จะได้กุศลมากมาย

หมาดำ : ขอขอบคุณท่านอรหันต์จี้กงที่ช่วยปลุกเสกพวกเรา พวกเราโชคร้ายเกิดเป็นหมา สามมื้อกินแต่เศษอาหารที่เหลือเดน พอถึงหน้าหนาวก็ไม่มีผ้าห่มจะห่ม ยังต้องถูกชาวบ้านฆ่ากินให้อุ่นร่างกาย คิดแล้วเจ็บแค้นจริง ๆ ดังนั้นตลอดเวลาคิดแต่จะฆ่าคนที่ฆ่าเรา ขายเรา และกินเรา พอได้ยินอาจารย์ตักเตือนจิตใจสงบขึ้นเล็กน้อย ขอวิงวอนท่านอรหันต์จี้กงช่วยร้องทุกข์แทนพวกเราด้วย

หยางเซิง : "ความแค้นควรแก้ไม่ควรก่อ" ตอนนี้เจ้ายังดี ๆ อยู่ไม่ใช่หรือ ที่เห็นนั่นเป็นเพียงเปลือกที่จอมปลอมที่ให้ชาวบ้านเก็บถือเสียว่าถอดเสื้อขนทิ้งเสียตัวหนึ่ง ให้ชาวบ้านได้อบอุ่น ปลงตกแล้วรู้สึกปลอดโปร่งมิใช่หรือ?

หมาดำ : พูดนั้นง่าย ทำยาก ตอนถูกฆ่านั้นเจ็บปวดทรมานขนาดไหน ขนลุกขนพองไปหมด ฉันเดิมเกิดที่ตำบลไถ่ผิงหรือไถจง วันหนึ่งออกวิ่งอยู่กลางถนน ถูกชาวบ้านคนหนึ่งเอาค้อนเหล็กตีหัวทางด้านหลังได้แต่ร้องเจ็บปวด เลือดที่หัวก็ไหลจนตายอยู่ที่นั่น แล้วเขาก็จับผมขึ้นใส่ถังข้างหลังรถ ข้างในก็มีพวกหมาก็ร้องครวญครางอยู่ด้วย พวกเราก็ตามมือสังหารไปบ้านมัน พอถึงบ้าน เขาเตรียมน้ำร้อนกะทะใหญ่ไว้ แต่ละตัวถูกโยนลงในน้ำเดือด มีบางตัวยังไม่ตายดี พอถูกน้ำร้อนเข้าก็กระโจนโดดเต้น พร้อมร้องอย่างสุดเสียง เสียงเริ่มสงบลง วิญญาณก็หลุดลอยจากร่าง แต่ความเจ็บปวดยังฝังลึกลงในดวงจิตวิญญาณที่อยู่ในน้ำเดือดเจ็บปวดแสนทรมาน ใจเหมือนจะฉีกออกเป็นเสี่ยง ๆ ตอนหลังก็ถูกถลกหนังออก ต่อมาก็ถูกมีดอันคมกริบเชือดเฉือนแบ่งร่าง มีดแต่ละคมเชือดได้เจ็บปวดยิ่ง ทำให้ขวัญหนีดีฝ่อ หลังจากนั้นก็ส่งให้พ่อค้าเอเย่นต์ตามที่ต่าง ๆ ที่ขายเนื้อหอมอีกที ลงทุนนิดเดียว ฆ่าชีวิตหมาตัวหนึ่งก็ได้กำไรมากมายพวกเราต้องร้องทุกข์ต่อท่านยมบาล

อรหันต์จี้กง : ถอนความตั้งใจร้องทุกข์นั้นเถิด? เหตุใดไม่พิจารณาการกระทำของตนเองในชาติก่อนเล่า?

หมาดำ : เมื่อได้ฟังคำตักเตือนของท่านอรหันต์ จิตใจก็เยือกเย็นลง คิดถึงเมื่อครั้งตนรับราชการ ทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวงได้เงินทองมาไม่ใช่น้อย เมื่อเห็นลูกเมียของผู้ใต้บังคับ-

บัญชาสวย ก็คิดอยากจะได้ หาอุบายทุกวิถีทาง หากไม่ได้ก็หาหนทางใส่ร้ายลูกน้อง เมียของผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งสวยมาก คิดอยากจะได้ก็วางแผนใส่ความให้ลูกน้องต้องติดตะรางจากนั้นก็ใช้อำนาจบังคับเมียเขาว่า ถ้าหากยอมเสียตัวให้ตนก็สามารถร้องทุกข์ประกันสามีของนางให้ออกมาได้ ภรรยาต้องการช่วยสามีก็ยอมตนตกเป็นเครื่องเล่นของผม แต่ผมกลับคิดว่าถ้าสามีของนางพ้นโทษออกมา ผมก็จะเสียโอกาส เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ก็หาทางใส่ร้ายป้ายสีเพิ่มโทษให้หนักกว่าเก่าทำให้ต้องติดตะรางนานขึ้น แล้วก็หลอกภรรยาว่าได้ช่วยสุด-ความสามารถแต่ก็ไม่อาจจะช่วยได้ ต่อมาภรรยาจับได้ว่าเป็นแผนการของผมโกรธแค้นมากเลยดื่มยาพิษฆ่าตัวตาย ผมได้ก่อกรรมไว้เช่นนี้จึงต้องเกิดเป็นหมา

อรหันต์จี้กง : เพราะเหตุฉะนี้ เธออุทิศเนื้อให้ชาวบ้านกินยังจะคิดเอาอะไรอีก ผู้ที่กินเจ้าคนนี้เจ้าก็ไม่รู้จักเขาเลย เขาก็เวียนเกิดมาจากผู้หญิง ที่เจ้าข่มขืนจนเขาต้องฆ่าตัวตายนั่นแหละกฎแห่งกรรมได้สนองเจ้าแล้ว เขากินเจ้าไปหลายคำเพื่อที่จะลดความโกรธแค้นที่เขามีต่อเจ้า เธอดูเขาซิ เขากินด้วยความเอร็ดอร่อย มีความสุขเหมือนตอนที่เจ้าข่มขืนเขาไว้ไม่มีผิด นี่แหละเวรสนองเวร **คนกินคน** ไงล่ะ! อยู่ที่แผงขายเนื้อนี่นานแล้ว เราเปลี่ยนไปที่อื่นกันเถอะเพื่อเปลี่ยนรสชาด

หยางเซิง : จะไปที่ไหนกันครับ?

อรหันต์จี้กง : ไปที่หมู่บ้านตงเฮง ตำบลต้าลี่ เมืองไถจง ไป

สัมภาษณ์หมาตัวหนึ่งซึ่งมีความผูกพันกับเจ้าของมาก ตามข้าขึ้นมาบนปทุมทิพย์

หยางเชิง : ขอรับ!

อรหันต์จี้กง : ถึงแล้ว นี่คือบ้านตระกูลตั้ง เธอเห็นหมาที่มีสีขาวปนแดงนั่นไหม? ทุก ๆ วันหมาตัวนี้จะอยู่กับเจ้าของของมัน กลางคืนนอนอยู่บนเตียงด้วยกัน เหมือนเงาตามตัว วันก่อนมีคนแซ่จึง ได้นำมันไปที่สำนักเซินเต๋อถัง หมาตัวนี้แปลกกว่าตัวอื่นหวังว่าเราคงจะไปสัมภาษณ์มันได้ ให้เล่าเรื่องราวที่ผ่านมา เธอคงลืมไปแล้วกระมัง?

หยางเชิง : ใช่แล้ว! จำได้แล้ว วันก่อนคุณจึงกับคุณตั้งได้นำหมาตัวนี้ไปไหว้พระที่สำนัก ผมก็อยากจะสัมภาษณ์ หมาตัวนี้น่ารักมาก มันไม่ดุร้ายเลย!

อรหันต์จี้กง : ฉันจะเสกให้ ให้เป็นร่างคน จะได้พูดคุยกันสะดวก "เสี่ยวหยวน! เสี่ยวหยวน! เจ้าของเรียกอย่างสนิทสนม เช้าเย็นอยู่ด้วยกัน คงมีเหตุจากปางก่อน เป็นหมาที่ต่างจากหมาอื่นเล่าเรื่องอดีตมาให้ฟังหน่อยซิ!"

หยางเชิง : อาจารย์เสกให้ พร้อมท่องคาถา หมาตัวนี้ค่อย ๆ แปลงเป็นเด็กหญิงที่ใส่เสื้อแดง รูปร่างเติบโตน่ารักมาก!

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รัก เธอสอบถามได้แล้ว

หยางเชิง : ผมคือคนทรงสำนักเซินเต๋อถัง วันนี้ตามอาจารย์มาสัมภาษณ์เธอเป็นพิเศษ กรุณาเล่าเรื่องในอดีตมาให้ฟังหน่อย!

เสี่ยวหยวน : ที่แท้ก็คือท่านอรหันต์จี้กงช่วยปลุกเสก เมื่อครู่เหมือนนอนฝันใหญ่ตื่นขึ้น เมื่อมองเห็นแสงสว่างจากที่มืด... ทำให้ระลึกถึงเรื่องราวในอดีต ก็คือเป็นสาวใช้ของเจ้านายตระกูลตั้ง ตอนนี้เนื่องจากตอนเด็ก ๆ ยากจนมาก จึงมาเป็นเด็กรับใช้บ้านนี้ ฉันทำงานขยันขันแข็ง จนเจ้านายรักใคร่เอ็นดู ฉันเองก็พอใจเพราะเจ้านายปฏิบัติต่อฉันด้วยดี ช่วยเหลือเงินทอง และรักษาพยาบาลพ่อแม่ของข้าจนหายจากป่วยหนัก ฉันมีจิตใจผูกพันกับเจ้านายมาก ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงเป็นความรักหลงรักเจ้านาย แต่เนื่องจากแต่ก่อนประเพณีเคร่งครัดมาก ฉันเองก็ได้แต่กัดฟันทนเอา จนกระทั่งล้มป่วยเพราะรักข้างเดียว ร่างกายอ่อนแอมากและมีโรคมาก วันหนึ่งตัวร้อนจัดมาก ร้องละเมอเรียกชื่อเจ้านาย ภรรยาเจ้านายได้ยินเข้าทำให้สงสัยก็เฝ้าดูกิริยาของฉัน ก็เลยรู้ความในใจของฉัน ก็เลยพูดเรื่องนี้ให้สามีนางฟัง เจ้านายก็ได้แต่ปลอบประโลมไม่ให้คิดมาก จิตใจควรปล่อยสบาย ๆ ทุกคนก็ดีต่อเจ้ามาก ควรถนอมใจรักษาไข้ให้หาย แต่เนื่องจากจิตใจกลัดกลุ้มมานานจนเกิดโรคปอดขึ้น ในที่สุดก็ตายจากโลกนี้ไป วิญญาณไปถึงยมโลก แต่เยื่อใยตัดยาก ยมบาลรู้จิตของฉันดี และต้องการแก้สาเหตุอันนี้ แต่ระยะเวลายังไม่อำนวย ต้องรออยู่ในยมโลกก่อน จนกระทั่งเจ้านายตายลงไปเกิดเป็นคนอีกครั้ง จนกระทั่งตั้งตัวได้ ฉันจึงเกิดเป็นหมา เพื่อที่จะสนองกรรมอันนี้

หยางเชิง : มีเรื่องรักแบบนี้ด้วยหรือ! ทำไมยมบาลไม่ให้เธอ

เกิดเป็นหญิงจะได้แต่งงานกับเจ้านาย

เสี่ยวหยวน : เนื่องจากเจ้านายมีบุพเพสันนิวาสกับผู้อื่น กับฉันก็มีความผูกพันลึกซึ้งกันทั้งสามชาติ เนื่องจากเจ้านายมีบุญคุณช่วยรักษาโรคให้พ่อแม่ฉัน เมื่อฉันมีเยื่อใยเช่นนี้ ก็ได้แต่เกิดเป็นสุนัขตอบแทน และก็ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะเกิดเป็นคนเป็นภรรยาเจ้านายได้

หยางเซิง : ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้นี่เอง

เสี่ยวหยวน : ฉันอยู่ร้านขายหมา ถูกเจ้านายตระกูลตั้งซื้อมาตนเองรู้สึกดีใจ เจ้านายรู้สึกดีต่อข้ามาก ที่ได้ซื้อข้ามา พอฉันมาอยู่บ้านเจ้านาย ก็เติบโตขึ้นทุกวัน ฉันก็ทำหน้าที่อย่างภักดีดูแลบ้านช่อง พวกเขาก็ดีต่อฉันมาก อาบน้ำให้ทุก ๆ วัน เนื่องจากชาติก่อนมีบุญกรรมร่วมกันมา ดังนั้นจึงสนิทสนมกับเจ้านายมากเหมือนเงาตามตัว พอออกไปธุระนอกบ้าน ฉันก็เฝ้าอยู่ในรถออกนอกบ้านพร้อมกัน ตอนอยู่ในบ้านก็นั่งอยู่บนเก้าอี้ พอตกกลางคืนก็ขึ้นเตียงนอนกับเจ้านาย ถึงแม้จะไม่ได้เป็นเยี่ยงสามีภรรยาแต่ก็เป็นสุขอย่างมาก ทั้งหมดนี้เป็นอดีตชาติของฉัน

หยางเซิง : อันนี้เป็นเรื่องราวประหลาดที่เคยได้ยินมา คนและสัตว์ยังมีโรแมนติกกัน ตอนนี้เธอกับเจ้านายก็พูดกันไม่รู้เรื่องไม่ทราบว่าเธอมีเรื่องราวอะไรจะบอกเขา

เสี่ยวหยวน : เจ้านายและภรรยาดีต่อข้ามาก จิตใจรู้สึกขอบคุณมาก อยากจะให้เจ้านายอย่าตรากตรำกับค้าขายมากนัก ควรจะ

หาเวลามาดูธรรมะบ้าง จะได้อยู่ใกล้ธรรมะถือศีลภาวนา ละทิ้งสิ่งไม่ดีของนิสัย ชาติหน้าจะได้อยู่สรวงสวรรค์ หรือไม่ก็มีครอบครัวที่ดีงามกว่านี้ ถ้าหากไม่ถือศีลภาวนา ตกอยู่เบื้องต่ำ จิตใจฉันคงทุกข์ไม่น้อย ชีวิตชาติหน้าของเขาจะตกต่ำกว่านี้!

หยางเชิง : ความรักเช่นนี้น่านับถือ อยากให้เจ้าของบ้านนี้ประคองตนอยู่ในธรรมะ จะได้ไม่ทำให้คนรักชาติก่อนต้องผิดหวัง

อรหันต์จี้กง : ความรักของเสี่ยวหยวน ทำให้อาตมาซาบซึ้ง ได้เล่าเรื่องความเป็นมา เพื่อเตือนสติชาวบ้าน ชาติหน้าให้เธอเกิดเป็นคนในบ้านคนร่ำรวย วันนี้เวลาดึกมากแล้ว เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเชิง : ขอรับกระผม

อรหันต์จี้กง : ถึงสำนักเซินเต๋อถังแล้ว หยางเชิงลงจากปทุมทิพย์ วิญญาณกลับเข้าร่าง

นกกระเรียน ขาวดุจเมฆ
ปัญญาล้ำ ย่ำโคลนตม
สัมผัสเทพ ไม่เปื้อนกาย

เดรัจฉานห้าชนิดเพียรถือศีลฝึกธรรมะ

อรหันต์จี้กงเสด็จลงทรง วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2524 กล่าวเป็นกลอนว่า :-

กระเรียนบินฉวัดตัดแสงใต้ ผาสูงในแผ่นดินมิอาจกลั้น
สัตว์สวรรค์ปัญญาล้ำสัมผัสเทพ เนรเทศห่างคนพ้นความผิด
นกรู้เลือกต้นไม้อยู่อาศัย คนควรฤทัยใกล้พระผูกเป็นมิตร
รักตนสงวนขนธรรมพินิจ ไร้ทุกข์ผิว่าอยู่สวรรค์เอย

อรหันต์จี้กง : เดรัจฉานร่างบุญรู้ใจคน สัตว์แสนรู้รู้ภักดี ตรงกันข้ามมีคนจำนวนมากที่สูญเสียความเป็นคน เลวยิ่งกว่าสัตว์ก็มากมาย เส้นขนเป็นเกียรติยศของมนุษย์ มนุษย์จำนวนมากหวังแต่ชีวิตรอดไม่เคยรักถนอม มัวแต่เล่นกับไฟ (กิเลส) จนไหม้เกรียมเผาผลาญจนไม่สามารถจะมองหน้าคนติด ปกติคนเรามักใส่น้ำมันที่ผม ผัดแป้งบนหน้า รักหน้าตา แต่การตกแต่งภายนอกเช่นนี้ไม่มีประโยชน์ เสื้อผ้างดงาม บางคนก็เป็นสัตว์แปลงร่าง กิริยาวาจาล้วนแล้วแต่ขัดศีลธรรม เครื่องแต่งกายเป็นชั้นจอมปลอม ถ้าฉันเอาของจอมปลอมเหล่านี้ออกไป ก็จะเห็นหน้าตาที่น่าเกลียด ทำให้ผู้คนที่พบเห็นสะพรึงกลัว ไม่เหมือนลูกหมาลูกแมว ช่างน่ารัก มนุษย์ยังอุ้มไว้ในอกอย่างใกล้ชิด หยางเซิงเตรียมตัวขึ้นปทุมทิพย์

หยางเซิง : ขอรับ วันนี้อาจารย์จะไปที่ไหน?

อรหันต์จี้กง : ไปแดนใต้

หยางเซิง : แดนใต้หนาวมากไม่ใช่หรือ?

อรหันต์จี้กง : ถึงแม้จะหนาว แต่ก็ต้องการความอบอุ่นจากจิตของธรรมะแผ่ไปได้ จิตคนแม้จะหนาวเหน็บ เราก็ต้องมีศรัทธานำกุศลจิตไปอบรมเขา วันนี้เราไปที่สวรรค์ชั้นอรูปพรหม ไปนมัสการท่านเทพแห่งแดนใต้ และกุมารเทพกระเรียนขาว

หยางเซิง : จะได้พบท่านกุมารเทพกระเรียนขาว ต้องนับว่ามีบุญวาสนามาก ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : มาถึงตำหนักอายุวัฒนะแดนใต้ รีบลงจากปทุมทิพย์

หยางเซิง : ธรรมชาติที่นี่ช่างงดงามมาก หมู่ไม้เขียวขจี บุปผานานาพันธุ์บานสะพรั่ง มีน้ำไหลผ่านสะพานเล็ก ๆ หมู่นกกระเรียนยืนอยู่กลางสระ ขนขาวดั่งหิมะ ทำให้ผู้คนหลงใหล ข้างหน้ามีตำหนักภูมิฐานอยู่หลังหนึ่ง ข้างบนเขียนว่า ตำหนักอายุวัฒนะแห่งแดนใต้

อรหันต์จี้กง : ที่นี่คือตำหนักของท่านเทพแดนใต้ ท่านเป็นดาวประจำอายุ ดังนั้นถึงมีชื่อเรียกว่า มหาจักรพรรดิ์แห่งอายุวัฒนะ เป็นผู้อยู่เหนือเทพเทวดาทั้งหลายมีประวัติยืดยาว เป็นเทวะรวมธาตุทอง หยางเซิงตามข้าเข้าไปข้างใน ไปนมัสการ ท่านเทวะทองคำกันเถอะ

หยางเซิง : ครับผม! "เดินตามอาจารย์เข้าไปในตำหนัก พอเข้าไปก็พบแสงดาวระยิบระยับ สาดส่องแสงต้องคนเป็นภาพ

ที่พิสดาร ทันใดนั้นก็กระทบความเย็นสบาย กลางตำหนัก เห็นมีคนนั่งอยู่ (ผมขาวดังกระเรียน หน้าอ่อนวัยเหมือนเด็ก) มีหนวดขาวยาวดังไหม มือข้างหนึ่งถือไม้เท้า ลักษณะโอบอ้อมอารี ข้าง ๆ กายมีกุมารใส่เสื้อขาวยืนอยู่ น่ารักยิ่งนัก ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม"

อรหันต์จี้กง : วันนี้อาตมานำศิษย์หยางเชิงมานมัสการท่านเทพแดนได้กับท่านกุมารกระเรียนขาว ขอท่านเทพทั้งสองช่วยชี้แนะให้ด้วย

เทพอาวุโส : เจริญพร! ตามที่อรหันต์จี้กงได้รับบัญชาจากสวรรค์ให้โปรดสัตว์ทั้ง 3 โลก นำพาคุณหยางเชิงเที่ยวทั่วทั้งสามแดนเพื่อทำหนังสือ เมืองนรก สวรรค์ สองเล่ม ช่วยเปิดประตูสวรรค์ ปิดประตูนรก จบแล้วยังรับคำสั่งจากพระแม่แดนสุขาวดีพุทธเกษตร พาหยางเชิงสัมภาษณ์พวกสัตว์เดรัจฉานให้เล่าอดีตกรรมที่ก่อไว้ เป็นการช่วยเหลือวิญญาณสัตว์ เตือนสติมนุษย์ คุณงามความดีอันยิ่งใหญ่นี้ พูดได้ว่าไม่เคยมีมาก่อนและหลังจากวันนี้ไปก็จะไม่มีอีก วันนี้ทั้งสองท่านมาถึงเมืองเทวดา เทวดาชราภาพอย่างข้าก็ได้เตรียมชาเล็กน้อยไว้ดื่มระหว่างสนทนา จะได้บรรยายเสียงของจิตออกมามีคำสั่ง! ให้กุมารตระเตรียมชาทิพย์และผลไม้มาต้อนรับท่านอรหันต์จี้กงและคุณหยางเชิง

กุมารเทพ : รับสั่ง! ตระเตรียมพร้อมแล้วทั้งชาทิพย์และผลไม้

เทพอาวุโส : ท่านอรหันต์จี้กงและคุณหยางเชิง ขอเชิญนั่ง

ตลอดระยะเวลา 6 ปีผ่านมานี้ ท่านได้ระเห็จระหนไปทั่วทั้งสามแดนคงลำบากมากนะ! ขอปลอบขวัญท่านด้วยของเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อเป็นการแสดงน้ำใจ

อรหันต์จี้กง : ขอขอบคุณ ท่านเทพที่ต้อนรับด้วยของมากมาย ศิษย์รักเราเข้าไปนั่งกันเถอะ!

หยางเซิง : โต๊ะหินเก้าอี้หินส่องแสงวาววับ นั่งแล้วรู้สึกเย็นสบาย ๆ

เทพอาวุโส : กุมาร! พวกเราก็นั่งกันเถอะ

อรหันต์จี้กง : วันนี้ได้มาที่นี่ ก็เพื่อให้ท่านกล่าววาจาล้ำเลิศเพื่อนำลงในหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"

เทพอาวุโส : ท่านทั้งสองไม่ต้องเกรงใจ เชิญดื่มน้ำชา ทานผลไม้

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านเทพเมตตาประทานชาทิพย์ ผลไม้ทิพย์ กลิ่นหอมเชิญชวน ยานั้นชุ่มฉ่ำคอ มีรสชาติแปลกต่างกัน

เทพอาวุโส : ผู้คนเขายกย่องว่า เทวดาชราอย่างข้าเป็นดาวประจำอายุวัฒนะ ผลไม้และน้ำชาร้อนเป็นของต่ออายุทั้งนั้น เป็นเพราะเจ้าติดตามท่านอรหันต์ไปทั่วสามแดน เพื่อแต่งตำราพิสดารนี้ปลอบเตือนชาวโลก สั่งสอน มวลมนุษย์ บุญบารมีมากล้นเสียพลังงานและจิตใจไปมาก ดังนั้นวันนี้จึงให้คนวิเศษแดนได้ ช่วยบำรุงขวัญและจิตใจ !

หยางเซิง : ขอบพระคุณเป็นล้นพ้น

อรหันต์จี้กง : ที่มาในวันนี้ สาระสำคัญ อยากเชิญท่าน "กุมาร-

เทพกระเรียนขาว" แนะนำประวัติตนเองเป็นคติเตือนใจ เนื่องจากกระเรียนขาวเป็นสัตว์เทวดา มาจากการหมุนเวียน ๖ ช่องทางซึ่งอยู่ในพวกสัตว์ ทำอย่างไรจึงสามารถมาอยู่แดนใต้อย่างเกษมสำราญ อยู่ใกล้กายท่านเทพอาวุโสด้วย?

กุมารเทพ : ต้องการสอบประวัติของข้าหรือ? ก็ให้พิจารณาขนของข้าก่อนเป็นไร กระเรียนขาวมีขนขาวบริสุทธิ์ ไม่มีสีอื่นเจือปนจิตใจของมนุษย์ ถ้าตลอดชีวิตสามารถรักษาความสะอาด ให้ขาวดุจกระดาษขาวได้ โดยไม่มีแต้มสกปรก ก็ดุจมีคุณค่าสูงดังกระเรียน กระเรียนมีขนสีขาวและขาก็ยาว ขาก็ยืนอยู่บนความสกปรกของโคลนเลน เนื่องจากมีลำขายาวธรรมชาติช่วยไม่ให้โคลนตมมาแปดเปื้อนกายได้ คนเราก็เช่นกัน ไม่ว่าจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมใด ๆ ก็ตาม แม้ขาจะเหยียบอยู่ในสังคมที่แสนสกปรก คาวโลกีย์ หรืออยู่ในหมู่คนชั่วมากมายก็ตาม แต่กายใจสามารถดงความสะอาดบริสุทธิ์ได้ มันก็เหมือนนกกระเรียนที่รักขน ยิ่งอยู่ในความมืดเท่าไรยิ่งเปล่งรัศมีความขาวสะอาดบริสุทธิ์เท่านั้น ฉันเองเดิมอยู่บนเขาคุนหลุน[1] เป็นเณร ฝึกฝนธรรมะกับอาจารย์กว่าสิบปี เนื่องจากอยู่ในวัยเด็กชอบโลดโผน มีอยู่วันหนึ่งไม่ระมัดระวัง พลัดตกลงไปในเหวขณะที่ร่วงหล่นนั้นเทพแห่งแดนใต้ขี่เมฆผ่านมาพอดี ก็ใช้ไม้เท้ารับผมขึ้นมา นำมาที่แดนใต้นี้ ท่านรับไว้เป็นศิษย์ และฝึกฝนธรรมะตลอดวันตลอดคืน เพราะฉะนั้นเทพแห่งแดนใต้จึง

---

[1] เป็นภูเขาที่อยู่ในประเทศจีนตอนใต้

เป็นทั้งอาจารย์และผู้ช่วยชีวิต อาจารย์เป็นเทพที่อาวุโสที่สุด ดังนั้นเมื่อผู้คนจะทำวันเกิดก็มักจะอัญเชิญท่านมาอำนวยพร ซึ่งได้อีกชื่อหนึ่งว่า "มหาจักรพรรดิ์แห่งอายุวัฒนะ" อาจารย์เป็นตัวแทนแสดงถึงธรรมะสูงส่ง แต่สติหาเลอะเลือนแก่ลงไม่ มีผมยาวดั่งกระเรียนแต่หน้าตาเยาว์วัย แล้วก็แปลงร่างข้าให้เป็นกุมารกระเรียนขาว เนื่องจากข้าเป็นเด็ก จำเป็นต้องมีผมขาวดั่งกระเรียนมาประกอบจึงจะได้เป็นแบบเด็กสะอาดและมีใบหน้าที่ขาวดูให้แก่ขึ้นมา

หยางเซิง : ท่านเทพแดนใต้แปลงท่านให้เป็นกระเรียนขาวอย่างไรบ้าง?

กุมารเทพ : อาจารย์ท่านแปลงข้าให้เป็นกระเรียน ก็เนื่องมีสาเหตุอันหนึ่งคือ อาจารย์กล่าวว่า "เมื่อก่อนเจ้าตกลงเหว ข้าได้ช่วยชีวิตไว้ แล้วยังฝึกฝนธรรมะให้ไว้ไม่ใช่น้อย ตอนนี้ข้าก็จะให้เจ้าตกลงเหวอีกครั้ง เจ้าต้องหาทางเอาตัวรอดเอง ถ้าหากไม่สามารถเอาตัวรอดได้ ข้าก็จะให้เจ้าลงไปเกิดเป็นมนุษย์ วนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์ไม่มีวันได้มาอีก" ข้าถูกอาจารย์พร่ำบ่นถึงชีวิตจะอาสัญจิตใจได้แต่กลัวผวา พลางคิดว่า ถ้าหากตัวเองไม่สามารถเอาชีวิตรอดก็ต้องกลับไปอย่างไม่มีวันกลับมา พอสามวันให้หลัง อาจารย์ก็ได้บอกว่าเวลามาถึงแล้ว อาจารย์จะให้เครื่องแต่งกายสีขาวชุดหนึ่ง รีบ ๆ ใส่เสีย ถ้าหากพลั้งเผลอเสื้อขาวก็จะแปดเปื้อนโคลน เสื้อผ้าจะขาดเป็นรูน่ากลัวจะไม่สามารถรักษาชีวิตให้รอดกลับมาได้ พอข้าเปลี่ยน

เสื้อผ้าเสร็จจิตใจว่างเปล่า จิตระลึกแต่อย่างเดียวถึงความเป็นความตาย พลางคิดว่าอาจารย์มีพระคุณช่วยชีวิต และพร่ำสอนมานานหลายปีทุกวันเฝ้าฝึกฝนหล่อหลอม บัดนี้ควรรับการเสียสละครั้งนี้ ไม่ว่าจะกลับมาได้หรือไม่ จะไม่ทำให้ท่านอาจารย์ผิดหวังเป็นอันขาด และแล้วอาจารย์ก็พาข้าเหาะไปยังเขาคุนหลุน แล้วก็เอาตัวข้าผลักลงข้างล่าง ขณะนั้นลำตัวข้าก็ตีลังกาเป็นรอบ ๆ จิตใจของข้าไม่สับสนแน่นิ่งเป็นจิตเดียว เนื่องจากจิตเป็นเอกัคตา (คือมีอารมณ์เดียว) ลิ่วลอยอยู่ในนภากาศกลับกลายร่างเป็นกระเรียนขาว จึงไม่ต้องตกสู่วัฏ-สงสาร เนื่องจากจิตคิดถึงแต่ทางรอด ฉับพลันนั้นร่างกายข้าเบาหวิวลอยขึ้นอยู่ท่ามกลางเมฆ เสื้อขาวก็กลายเป็นขนรูปร่างกลายเป็นนกกระเรียน บินร่อนอยู่ในนภากาศ ไม่ตกลงไปอีกในขณะข้าตกใจด้วยความประหลาดที่เกิดขึ้น หูก็ได้ยินอาจารย์ร้องเรียกว่า "กุมารเทพกระเรียนขาวกลับมาเถิด เจ้านับว่าเก่งพอที่จะอยู่ในสวรรค์ จิตยึดมั่นท่ามกลางเมฆหมอก ดังนั้นจึงไม่ตกลงสู่โลกมนุษย์" จากนั้นมาข้าก็เลยกลายเป็น "กุมารเทพกระเรียนขาว"

เทพแดนใต้ : ข้าแม้จะเก่าโบราณ แต่เบื้องบาท (ข้างกาย) ยังมีกุมารเทพ แสดงถึงคนแก่ใจหนุ่มแน่น เปรียบประดุจสวรรค์ที่ไม่แก่ เทพชราอย่างข้าก็คือ **"มหาจักรพรรดิ์แห่งอายุวัฒนะ"** ผู้คนหากต้องการต่ออายุละก็ต้องเป็นดั่งเทพชราที่มีจิตเยาว์วัย

กุมารเทพ : ข้าถึงแม้นเป็นกระเรียนขาว เนื่องจากได้รับการ

ฝึกฝนมานานปี จึงสามารถแปลงร่างเป็นกุมารได้ฝึกฝนเต๋าสำเร็จการแปลงร่างเป็นเรื่องง่าย ๆ อันนี้คือเรื่องราวของข้าละ!

เทพแดนใต้ : กุมารเทพก็ได้กล่าวเรื่องราวที่เปลี่ยนแปลงมาในอดีต ซึ่งอยากจะบอกกล่าวชาวโลกไว้ว่าไม่ควรอนาทรร้อนใจต่อความยากลำบากทั้งปวง ควรมีจิตเดียวที่ยึดมั่นตั้งมั่นบริสุทธิ์เที่ยงแท้ ไม่แปดเปื้อนปลอมแปลงในช่วงระยะเวลาที่จะละจากโลกนั้น ให้ตั้งจิตยึดมั่นและภาวนาว่า "ที่ที่จะไปนั้นคือไปสู่สวรรค์ไปที่สุคติ" หากใจยึดมั่นอยู่อย่างนี้แล้ว มันก็จะเกิดพลังธรรมอย่างหาที่สุดมิได้ มนุษย์ก็สามารถที่จะมีปีกบินแปลงร่างเป็นกระเรียนขาว บินสู่แดนสุขาวดีพุทธเกษตรได้ ที่พูดมานี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับกระเรียนขาว ถ้ามันยังรักความขาวสะอาดของขน ไม่แปดเปื้อนโคลนตม ยึดถือความบริสุทธิ์ถึงแม้จะเป็นเสือ สิงห์ ก็สามารถเป็นเทพได้ ดังจะเห็นได้จากโลกนี้ว่า ตามที่ต่าง ๆ เช่น ศาลเจ้าพ่อเสือ ซึ่งเสือนั้นใคร ๆ ก็กลัว ก็ยังได้ตั้งสถิตอยู่ในศาลเจ้าได้ ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันได้ว่า สรรพสัตว์ย่อมมีจิตเดิมที่จรัสแสง เพียงแต่ต้องตั้งมั่นยึดมั่นในความบริสุทธิ์แน่แท้ แก้ความโหดร้ายให้กลายเป็นความเมตตาปรานี ก็สามารถบรรลุเต๋าได้ ชาวโลกทั้งหลาย! พวกท่านไม่ควรทำแต่ความชั่วร้ายการบรรลุเต๋านั้นก็ง่ายมากมิใช่หรือ? หรือต้องรอจนกว่าจะได้เป็นเจ้าพ่อเสือ นำไปตั้งโต๊ะบูชาก่อนหรือ? ข้าเห็นว่าควรจะเป็นคนเหนือคน เทวดาเหนือเทวดา ถึงแม้จะไม่ได้ตั้งเรียงไว้บนสวรรค์ ก็ยังได้ตั้ง

เรียงไว้บนโต๊ะบูชา ซึ่งค่อนข้างจะมีคุณค่าเป็นที่เชิดชูกว่ามิใช่หรือ?

หยางเซิง : ท่านเทพแดนได้เป็น "จักรพรรดิ์แห่งอายุวัฒนะ" ชาวโลกก็วิงวอนอยากให้อายุยืน แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยรู้จักวิธีการบำรุงเลี้ยง เคยเห็นแต่ฆ่าสัตว์เอามาบำรุงร่างกาย ที่จริงแล้วเป็นการสูญเสีย "เมตตาธรรม" และเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจากการไปเกิดเป็นสัตว์ซึ่งเกิดจากกรรมของการฆ่าสัตว์ ขอท่านเทพผู้อาวุโสโปรดแนะวิธีทำให้ชีวิตยืนยาวด้วยจะได้ไหม?

เทพอาวุโส : วิถีเทวดาเป็นวิถีที่ทำให้ชีวิตยืนยาว ปัจจุบันคนต้องการสุขสบายถึงแม้จะกินเนื้อกินปลาจนอิ่ม ร่างกายก็ยังอ่อนแอและมีหลายโรค ฆ่าสัตว์บำรุงกาย ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย ไม่เหมือนเรือนกายบริหารอย่างสัตว์ ตนเองฝึกฝนเองเป็นวิถีทางที่จะดำรงตนไว้ เนื่องจากจะทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ข้าจะแนะนำวิธีกายบริหารแบบสัตว์ห้าชนิดให้ผู้คนได้ฝึกฝน ตอนนี้จะให้กุมารกระเรียนขาวแสดงท่ากายบริหารให้ดู

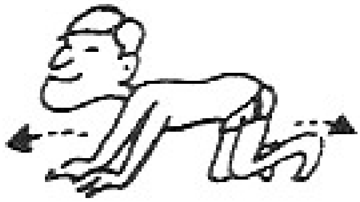
กายกรรมสัตว์ห้าชนิด

กายกรรมสัตว์ 5 ชนิด ท่านแพทย์ ฮั้วท้อ ได้คิดค้นขึ้น

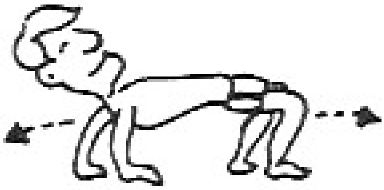
[1] แพทย์ฮั้วท้อ เป็นแพทย์ผู้ปราชญ์เปรื่องในสมัยสามก๊ก

เป็นการรักษาสุขภาพรักษาโรค และทำให้อายุยืน หรือเรียกว่า "วิธีกายบริหารของเทวดา" การบริหารนี้มีหนังสือนำ การถ่ายออกรับเข้า เอนหมี นกยืด แต่ละท่าก็เหมาะสมกับอวัยวะภายในร่างกายต่าง ๆ กัน ให้เลือดจมโคจรหมุนเวียนไป จึงได้ป้องกันโรคและเป็นการต่ออายุ สัตว์ทั้งห้าคือ เสือ กวาง หมี ชะนี และนก

แบบที่หนึ่ง เสือ (สูดลมเข้าปอดให้เต็มที่ เป็นการเพิ่มพลังกาย) (ดูรูป)

รูป (1) วิ่งไปข้างหน้า 3 ครั้ง วิ่งถอยหลัง 2 ครั้ง

รูป (2) วิ่งไปข้างหน้า 3 ครั้ง วิ่งถอยหลัง 2 ครั้ง

อธิบาย : นิสัยเสือดุร้ายร่างกายแข็งแรง ชำนาญในการใช้เขี้ยวเล็บกระโดดตะปบ ดังนั้นเวลาฝึกกายบริหาร ต้องเรียนลักษณะแข็งแรงเกรี้ยวกราดเหมือนเสือ สองตาต้องมีพลัง เพ่งมองลงล่างจึงเรียกว่า เสือเพ่งมองขมึงตรึง นิ้วมือต้องงอโค้งให้เหมือนเล็บเสือ กายยืดออกหรือหดเข้าต้องมีกำลัง ร่างกายบิดไปบิดมาต้องแข็งแกร่ง ท่าทางทุกบทต้องออกจากตะโพก

วิธีทำ (1) ทำท่าคลานสี่เท้า แล้ววิ่งไปข้างหน้า 3 ครั้ง ถอยหลัง 2 ครั้ง

(2) หงายตัวขึ้นเดินสี่เท้า แล้ววิ่งขึ้นหน้าไป 3 ครั้ง

ถอยหลัง 2 ครั้ง

(3) ทั้งสองแบบต้องทำสลับกันไปให้ได้ 3 ครั้ง

แบบที่สอง กวาง (สามารถเพิ่มกำลังกระเพาะ ตับ ไต ให้แข็งแรง)

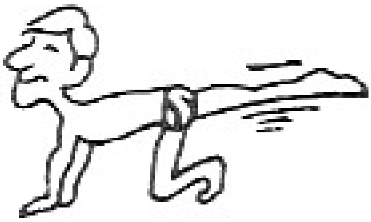
อธิบาย : กวางมีร่างกายร้อนแรง ท่าทางคล่องแคล่วว่องไว และชำนาญต่อการใช้เขา วิ่งกระโจน ผู้ฝึกกายบริหารแบบกวางต้องทำให้ไขข้อคล่องแคล่วโดยเฉพาะข้อต่อจาก ต้นแขน ต้นขา มือทั้งสองใช้แทนขาได้ การเคลื่อนไหวของแขนขาต้องสัมพันธ์กัน

วิธีทำ (1) ทำท่าคลานสี่เท้า หมุนศีรษะไปทางซ้าย 3 ครั้ง หมุนไปทางขวา 2 ครั้ง

(2) ต่อมาขาซ้ายยืดไปข้างหลัง 3 ครั้ง ขาขวายืดไป 2 ครั้ง

รูป 1 หมุนศีรษะ ซ้าย 3 ครั้ง ขวา 2 ครั้ง

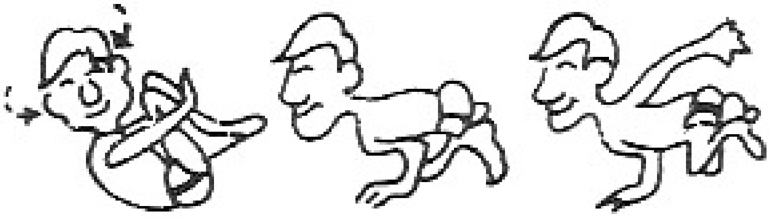
รูป 2 ยืดเท้า : เท้าซ้าย 3 ครั้ง เท้าขวา 2 ครั้ง

แบบที่สาม **หมี** (สามารถลดความร้อนในตับลงได้ ทำให้ร่างกายแข็งแรง สามารถนอนหลับได้ดี)

อธิบาย : นิสัยหมีกล้าหาญ แข็งแรงมีกำลัง มีความชำนาญใช้เท้าหน้าดันของและป่ายปีน ดังนั้นผู้ฝึกกายบริหารแบบหมี ต้องเรียนแบบกล้าหาญ ท่าทางเดินเหินดูสงบเสงี่ยม

วิธีทำ (1) สองมือนั่งกอดเข่า ศีรษะแหงนขึ้นแล้วหมุนซ้ายหมุนขวาให้สุดกำลัง

(2) ต่อมายืนขึ้นแล้วก้มตัวลงแล้วใช้มือซ้ายและขวายันพื้น ผลัดกันรับน้ำหนักตัว

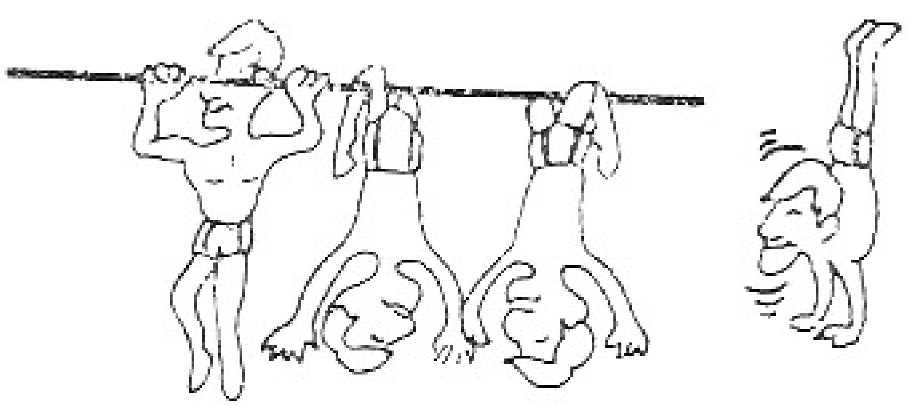

รูป 1 ศีรษะแหงนหมุนซ้ายหมุนขวาสุดกำลัง รูป 2 ก้มตัวยืนสามขา

แบบที่สี่ ชะนี (กระตุ้นพลังสมอง จิตใจร่าเริง ทำให้โลหิตหมุนเวียน)

อธิบาย : ชะนีมีลักษณะว่องไว คล่องแคล่ว เพราะฉะนั้นเวลาฝึกกายบริหาร ต้องเรียนแบบชะนีแผ่วเบาและคล่องแคล่วนิ้วมือให้งองุ้ม มีจุดสำคัญอยู่กับการหายใจและวิธีการนวด

วิธีทำ (1) แสดงท่าไต่ราว (บาร์เดี่ยว)

รูป 1 รูป 2 รูป 3 รูป 4

(2) มือจับบาร์เดี่ยวให้แน่น แล้วยกตัวขึ้นลง 3 ครั้ง

(3) จากนั้นขาซ้ายหรือขาขวา ใช้ข้อพับเข่าเหนี่ยวตัวไว้ ห้อยหัวลงมาสลับกัน 7 ครั้ง

(4) เอาสองมือแทนขายืน เอาหัวทิ่มลง 7 ครั้ง

แบบที่ห้า นก (เส้นเอ็นคลายยืด ระบาดเลือดลม ข้อต่อคล่องแคล่ว)

อธิบาย : ในบรรดานกทั้งหลาย นกกระเรียนมีอายุยืนยาวกว่าเพื่อน จึงเอาอย่างนกกระเรียน นกกระเรียนมีตัวเบา ชำนาญการโบยบิน และมีระดับกำลังสูง เพราะฉะนั้นเวลาฝึกฝนต้องหัดท่าบินของกระเรียน ต้องมีท่ายืดออกของร่างกายให้มีระดับกำลังเสมอกัน ซึ่งเสริมสร้างกำลังหายใจ ขณะเดียวกัน ศีรษะ ลำตัว แขนและขาเวลาเดินเหินต้องพร้อมเพรียงกัน และเวลานกยืน ขาต้องมั่นคงเอวต้องยืดไปข้างหลังเต็มที่ เวลายกเท้า ส้นเท้าและส่วนหลังของศีรษะต้องตรงกัน เวลานกบินแขนต้องเหนียวแน่นและแข็งแรง จะช้าหรือไวต้องสัมพันธ์กัน

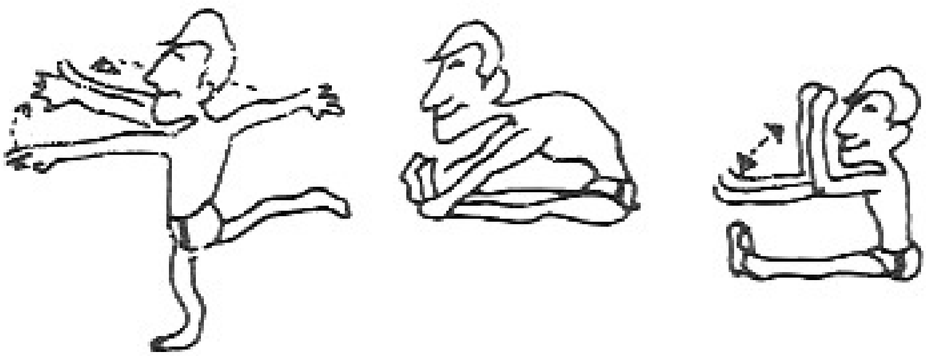
วิธีทำ (1) สองมือยืดตรงออกไป ยกขาข้างหนึ่งยืดตรงไปข้างหลัง

(2) ต่อมา 2 มือยืดไปข้างหน้า ตาจ้องเขม็งไปข้างหน้าเหมือนตาเหยี่ยวมองดูอยู่นิ่ง ๆ

(3) สำรวมจิตยืนขาเดียวสลับกัน 7 ครั้ง

(4) ต่อมานั่งลง 2 เท้ายืดไปข้างหน้า ใช้มือจับส้นเท้าข้างหลัง 7 ครั้ง ต่อจากนั้น 2 มือยก หักศอกเข้ามาและ

ยืดออก 7 ครั้ง

รูป 1 ทำวิธี 1,2 และ 3 รูป 2 และรูป 3 ทำวิธี 4
ยืนขาเดียว จับส้นเท้า หักศอก

กายกรรมทั้ง 5 แบบข้างบนนี้ ระหว่างเวลาฝึกฝนจะมีการปวดเมื่อย เหน็บชา เหงื่อออก หรือมีอาการคันขึ้นมา ไม่ต้องตกใจกลัว ไม่จำเป็นต้องฝึกตามลำดับ ฝึกฝนแต่เพียงอย่างเดียวก็พอ ข้อสำคัญต้องฝึกฝนไปตลอดทุกวันจนถึงแก่ หูก็ไวตาก็สว่าง ฟันฟางก็แข็งแรงร่างกายก็แข็งแรงยังมิทันที่จะเป็นเทวดาบนฟ้า ก็เป็นเทวดาบนดินเสียก่อน ยิ่งประกอบกับสร้างบุญบารมีด้วยแล้ว เพียงแต่ร่างกายจะแข็งแรง ยังสามารถอบรมบ่มจนสามารถบรรลุสัจธรรมได้

หยางเชิง : ได้ยินท่านเทพผู้อาวุโสแนะแนวฝึกฝนกายกรรมสัตว์ห้าชนิด และเห็นการแสดงของกุมารกระเรียนขาวได้ความรู้มหาศาล ซึ่งสิ่งมีค่าเหล่านี้ ช่วยเพิ่มคุณค่าของหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" เป็นอย่างมาก

อรหันต์จี้กง : สัตว์แต่ละชนิดย่อมมีการฝึกฝนไปแต่ละอย่าง ผู้คน

ถ้าหากสามารถฝึกฝนกิริยาเช่นนั้น ย่อมได้รับผลที่คาดไม่ถึงอย่างแน่นอน ทำให้เส้นเอ็นกระดูกเมื่อยล้า เนื้อหนังถูกทรมาน สูดอากาศที่บริสุทธิ์เข้าไปถ่ายเทอากาศที่สกปรกออกมา เป็นสิ่งที่นักฝึกฝนธรรมะควรจะได้ฝึกหัดทำ วันนี้เสร็จการสัมภาษณ์เพียงเท่านี้ หยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านเทพแดนใต้ ท่านกุมารเทพกระเรียนขาวที่แสดงให้ชมและต้อนรับ เนื่องจากถึงเวลาที่จะต้องกลับขอกราบลาไปก่อน

อรหันต์จี้กง : สำนักเซินเต๋อถังถึงแล้ว คุณหยางเซิงลงจากปทุมทิพย์ วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพื่องานมงคล

อรหันต์จี้กงเสด็จลงทรง วันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2524 กลอนความว่า :-

หากจะทำบุญไหว้พระอย่าฆ่าสัตว์ ใต้คมดาบสัตว์ปีกน้ำตานอง
อีกทั้งสัตว์สี่เท้าเศร้าโศกา ทำให้เทวดาจัดแจ้งไม่ไหว
หน้าศาลเจ้าวิญญาณสัตว์อาฆาต เพราะรสชาติที่ผู้คนหลงใหล
เลยก่อกรรมทำเข็ญสิ้นสุดไม่ กลับพูดว่าทำไปเพื่อสวรรค์

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากประชาชนมั่งมีศรีสุข ศาลเจ้าทั่วทั้งมณฑล พอถึงวันเกิดของเทพเทวดา ลานด้านหน้าของศาลเจ้าจะมีหมู เห็ดเป็ดไก่วางเซ่นไหว้เต็มไปหมด เจ้าแมลงวันแขกที่ไม่ได้เชิญเต็มไปหมด เป็นการสิ้นเปลืองและไม่ถูกอนามัย ประเพณีอย่างนี้ไม่เหมาะกับกาลสมัย ควรจะเปลี่ยนแปลงเป็นดอกไม้ธูปเทียนและผลไม้ การไหว้พระไหว้เจ้า ควรจะมีเหตุผล วันนี้ฉันจะพาหยางเซิงไปเยี่ยมเยือนเทพเทวดาตามศาลเจ้าที่มีคนนำของมาเซ่นไหว้ซึ่งมีวิญญาณสัตว์คอยอาฆาตอยู่ หยางเซิงเตรียมตัวเดินทางได้

หยางเซิง : ขอรับ ! ผมเตรียมตัวนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : เที่ยวนำพาหยางเซิงเสาะหาผู้ที่ควรจะสัมภาษณ์

มาถึงหมู่บ้านหยวนหลิน เขตเมืองจั้งฮัว หยางเชิงพวกเราลงไปสำรวจสักหน่อย จะพบอะไรบ้าง?

หยางเชิง : เหนือประตูบ้านนี้ มีรูปเทวดา 8 องค์ปิดไว้สองข้างประตูก็มีคำกลอนใหม่ ๆ ปิดไว้ ดูเหมือนจะมีงานมงคล

อรหันต์จี้กง : บ้านตระกูลฮวง กำลังจะแต่งลูกสะใภ้

หยางเชิง : ทำไมไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อรหันต์จี้กง : อาฮ้า! พวกวิญญาณหมู เป็ด ไก่ ร้องไห้มาสามวันสามคืนแล้ว ดังนั้นเสียงจึงแหบแห้งไป ฉันจะพาเธอไปด้านหลังบ้าน ก็จะพบสิ่งปรากฏการณ์ใหม่

หยางเชิง : ก็ดีครับ! (เดินตามท่านอาจารย์ไปหลังบ้าน ก็พบเป็ดไก่ประมาณ 10 ตัว หมู 2 ตัว สะอื้นให้เสียงก็อ่อนระโหยดูแล้วน่าสงสารจริง ๆ !)

อรหันต์จี้กง : วันก่อน ทำโต๊ะเลี้ยงแขก ก็ได้ฆ่าไปหลายชีวิต เนื้อหนังถูกผู้คนเขากินไปหมด เห็นแขกเหรื่อรื่นเริง โดยเอาชีวิตพวกมันมาแลกกับความสนุกสนาน ในใจนั้นเจ็บปวดไร้ยุติธรรม

หยางเชิง : ผมเห็นพวกมันน่าสงสาร ขออาจารย์ได้กรุณาโปรดพวกมันด้วยเถิด

อรหันต์จี้กง : พอดีเรากำลังทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" อยู่ ฉันจะถือโอกาสนี้โปรดพวกมัน โปรดให้พวกมันไปร้องเรียนในนรก

หยางเชิง : พวกมันตายแล้วทำไมไม่ยอมจากที่นี่

อรหันต์จี้กง : มีพวกหนึ่งไม่เจ็บแค้นมากนัก ก็จากที่นี่ไปนานแล้ว มีอีกพวกยังตัดใจไม่ได้ ก็ยังไม่ยอมจากไป ฉันจะเป่าเสก พวกมันจะได้คุยกัน ฝูงเป็ด ฝูงไก่ พวกหมูทั้งหลาย อย่าโศกเศร้าเสียใจไปเลย ผู้คนเขาอิ่มปากอิ่มท้องพออกพอใจ นึกว่าเสียสละความน้อยนิดของเรา เพื่อความยิ่งใหญ่ของเรา อันนี้เป็นกรรมเก่า ผู้คนไม่มีตาทิพย์ ไม่อาจรู้ได้ว่าพวกเธอก็เคยเป็นญาติโยมกับเขา ปัจจุบันเกิดเป็นสัตว์จึงจำไม่ได้ ดังนั้นต้องสู้อดทนรับกรรม อย่าไปโทษพวกเขาเลย ฟังคำของข้า อรหันต์จี้กง ติดตามข้าไปเมืองนรกเพื่อร้องเรียน ชาติหน้าจะได้เกิดเป็นคนใหม่ !"

หยางเซิง : พวกสัตว์เหล่านี้ พอถูกอาจารย์เสกเป่า รู้สึกสำนึกได้ แต่ละตัวก็ผงกศีรษะรับรู้ !

อรหันต์จี้กง : เรารออยู่ที่นี่ก่อน คืนนี้แต่งหนังสือเสร็จก่อนแล้ว จะพาพวกเธอไปเมืองนรกเพื่อรายงาน เนื่องจากเรื่องเกี่ยวกับงานมงคล อาตมาไม่อยากซักถามละเอียดมากนัก อันนี้เป็นความนิยมของสังคม เวลางานมงคล เช่น แต่งงาน ชายหญิงต่างคาดหวังจะอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า ถือไม้เท้ายอดทอง ตะบองยอดเพชร และมีลูกดี แต่ตอนนี้ทำการพรากแม่พรากลูก พรากผัวพรากเมีย ฆ่าเอามาเลี้ยงแขก เป็นประเพณีการสืบทอดของบรรพบุรุษ ถ้าหากงานมงคลยอมงดอาหารสัตว์ ใช้อาหารมังสวิรัติ งดการฆ่าสัตว์ สรรพสัตว์มีสุขร่วมกัน สมัยก่อนนานมาแล้ว ที่ตำบลฮั้งซัวฮะติก มีผู้ถือศีล 2 คน เห็นบ้าน

ญาติโยมลูกหลานแต่งงานตีฆ้อง ลั่นกลอง ฆ่าสัตว์มาเลี้ยงดู ผู้ถือศีลมีตาทิพย์เห็นว่าสัตว์ที่เขาฆ่าตายเหล่านี้ ล้วนเป็นญาติโยมของเขามาก่อนตลอดสามชาติ จึงได้แต่งเป็นกลอนว่า :

ที่ห้องโถง	ตีกลองฆ้อง	ตีหนังปู่
ต้มตุ๋นหมู	ในกะทะ	เป็นน้าอา
ชาติก่อนมา	ท่านย่าทวด	เป็นสะใภ้
ตอนนี้ไม่	หัวเราะจะ	รอยามไหน

กลอนนี้มีความหมายลึกซึ้ง หวังว่าชาวโลกจะเข้าใจ หยางเซิงขึ้นปทุมทิพย์ ฉันจะพาไปอีกที่หนึ่ง

หยางเซิง : ขอรับ! ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์เดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เป็นหมู่บ้านลุนเป่ย อำเภอหวินหลินด้านหน้ามีศาลเจ้าที่อยู่หลังหนึ่ง เราลงจากปทุมทิพย์ไปเยือนเจ้าที่หน่อย

หยางเซิง : ดีขอรับ สามารถพูดคุยกับเจ้าที่ได้รู้สึกดีใจมาก

อรหันต์จี้กง : ท่านปู่เจ้าที่ครับ! วันนี้มาโดยไม่ได้บอกกล่าว ขออภัยด้วย เนื่องจากที่ทางศักดิ์สิทธิ์มาก มีผู้คนมากราบไหว้เยอะ วันขึ้นหนึ่งค่ำและสิบห้าค่ำ มีผู้คนมาเซ่นไหว้มากมาย หมูเห็ดเป็ดไก่กินไม่หมด วันนี้อาตมากับศิษย์รักหยางเซิงมาเป็นแขกอยากมาดื่มน้ำชากับท่านปู่สักแก้ว ไม่ทราบว่าท่านจะว่าอย่างไร?

ปู่เจ้าที่ : ที่แท้คือ ท่านอรหันต์จี้กงกับท่านหยางเซิงขอโทษที่เสียมารยาท เมื่อครู่ท่านอรหันต์พูดกับเรา ไม่ทราบว่าพูดจริงหรือพูดเสียดสีกัน

อรหันต์จี้กง : อยู่ถึงพันลี้ยังได้กลิ่นเหล้ายาปลาปิ้ง ทำให้น้ำลายไหลยืดยาด ทนไม่ไหว คิดจะเลิกกินเจ แต่เราก็อยู่กันสามคนเท่านั้น พวกเรากินแล้วเช็ดปากอย่าพูดออกไป ก็จะไม่มีใครรู้?

ปู่เจ้าที่ : อรหันต์จี้กงชอบพูดล้อเล่น เชิญนั่งข้างใน ยังมีเหล้าขาว เหล้าเกาเหลียง เชิญดื่มสักแก้วเป็นไรไป

หยางเชิง : ที่นี่เหม็นคาวมาก บรรยากาศอึดอัดมากค่อนข้างจะแปลก ๆ อยู่ ไม่รู้เป็นเพราะอะไร? โอ้ที่นี่มีพวกเนื้อตุนไว้มาก และยังมีเหล้าขาว เหล้าเกาเหลียง บนเนื้อสัตว์เหล่านี้ยังเต็มไปด้วยขี้ธูป ผมเพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรก อันนี้เนื่องจากอะไรไม่ทราบ?

ปู่เจ้าที่ : เนื่องจากฉันนี้ศักดิ์สิทธิ์ มีการร้องขอก็ได้รับผล ดังนั้นจึงมีผู้ศรัทธานำข้าวของมาตอบแทน เนื่องจากฉันไม่สามารถกินหมด และก็ไม่มีตู้จะใส่ เลยเก็บไว้ใต้โต๊ะ กลัวจะบูดเน่าเลยเอาขี้ธูปใส่ไว้สำหรับกันบูด

หยางเชิง : แปลกจริง ๆ ! ทำไมไม่ให้ผู้ศรัทธาส่งตู้เย็นมาให้สักใบ จะได้สะดวกอีกหน่อย

ปู่เจ้าที่ : คงไม่เหมาะสม เจ้าเล็ก ๆ ก็ใช้วิธีแบบนี้ เพื่อปากท้องเท่านั้น

อรหันต์จี้กง : ปู่เจ้าที่พูดจามากมาย พอจะรู้ความหมายของการมาหรือเปล่า?

ปู่เจ้าที่ : ท่านอรหันต์จี้กง มิใช่จะให้ฉันเลี้ยงแขกหรอกหรือ? ท่านชอบกินของสด ๆ พวกที่ใส่ขี้ธูปมักเป็นของเค็ม เหล่านี้

คงไม่เหมาะกับท่าน

อรหันต์จี้กง : คนเขาว่า "ไม่มีกุ้งปลาก็ดี แม้มีน้ำใจน้ำเปล่าก็หอมหวาน"

ปู่เจ้าที่ : เมื่อไม่รังเกียจ เชิญท่านทั้งสองนั่งก่อน ฉันจะไปจัดแจงข้าวปลาอาหาร?

หยางเซิง : เหตุใด ท่านอาจารย์จึงต้องเล่นกลล่ะ?

อรหันต์จี้กง : โธ่! เบา ๆ หน่อย วันนี้จะแสดงละครเพื่อจะได้โปรดเจ้าที่รายนี้ เราต้องแสดงความเป็นมิตรเสียก่อน เพื่อแสดงความสอดคล้องกัน ภายหลังค่อยลงมือ เหมือนแมลงวันเข้าไปในไห จับเมื่อไรก็ได้ ไม่ง่ายกว่าหรือ?

หยางเซิง : อาจารย์มีอุบายแยบยล

ปู่เจ้าที่ : วันนี้อากาศค่อนข้างหนาว พวกเนื้อ-ผัก เย็น ๆ แบบนี้ ไม่ทราบว่ารับได้หรือไม่? แต่โชคดีที่นี่มีเหล้าเกาเหลียงอยู่สามขวด พวกเหล้าแรง ๆ เหล่านี้ ดื่มแล้วทำให้ร่างกายอบอุ่น ทั้งสองท่านเป็นแขก ฉันขอคารวะท่านอรหันต์หนึ่งจอก ทำไมท่านอรหันต์จี้กงไม่ดื่มเล่า?

อรหันต์จี้กง : เหล้านี้รสไม่เอาไหน ดื่มแล้วไม่หายอยาก

ปู่เจ้าที่ : ฉันก็ไม่มีเหล้าต่างประเทศ จะทำไงดีล่ะ?

อรหันต์จี้กง : วันนี้เราตั้งใจมาที่นี่ ดื่มชาสักแก้วหนึ่งก็พอแล้ว

ปู่เจ้าที่ : นั่นจะดีหรือครับ? ถ้าอยากได้ชาก็มี ชาวบ้านแถวนี้ชงถวายทุกวัน กาน้ำชาก็ยังอยู่ที่นั่น ฉันจะเอามาให้ 2 แก้ว

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณปู่เจ้าที่

ปู่เจ้าที่ : ถ้าอย่างนั้น ฉันดื่มเหล้า ท่านทั้งสองดื่มชา อย่าหาว่าฉันไร้มารยาทล่ะ!

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ ทุกคนเชิญตามสบาย (แต่ละคนก็ดื่ม)

ปู่เจ้าที่ : โอ้ยโย้! คอฉันร้อนยังกับไฟลวก เจ็บแสบไปหมดเลย เหล้าแรงอย่างนี้ ฉันเองก็ดื่มมากแล้ว รู้สึกรสชาติเหมือนน้ำ แต่วันนี้ทำไมไม่เหมือนเดิม โอ๊ย โอ๊ย! ท้องไส้กัดกันจนแสบไปหมด จนทนแทบไม่ไหวแล้ว เชิญท่านอรหันต์ช่วยด้วย มันเป็นเพราะอะไร ฉันเจ็บจะตายอยู่แล้ว...

อรหันต์จี้กง : ปู่เจ้าที่รีบ ๆ ครองสติให้อยู่ ฉันจะรักษาให้... เหล้าขวดนี้มีปัญหา "ทดสอบ" ดูควรรู้... ที่แท้โรงงานใช้แอลกอฮอล์ ปรุงแต่งเป็น "เหล้าปลอม" เจ้าโลภกินจึงโดนพิษเข้าแล้ว

ปู่เจ้าที่ : เคยได้ยินมานานแล้วว่า ท่านอรหันต์จี้กงมีอิทธิฤทธิ์มาก ช่วยฉันด้วยเถิด

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากลืมเอายาวิเศษมา จะทำอย่างไรดี

หยางเชิง : เห็นปู่เจ้าที่ลงไปคลุกฝุ่นอยู่ที่พื้น ท่าทางเจ็บปวดยิ่งนัก เชิญ ท่านอาจารย์เมตตาใช้คาถาช่วยเถิด

อรหันต์จี้กง : ศิษย์รักพูดอย่างนี้ ฉันจะใช้เวทย์มนต์ช่วยเจ้าที่ให้เอากาน้ำชามาให้ข้า ข้าจะเสก "ฟ้าให้กำเนิดน้ำ น้ำฝนชื่นฉ่ำพื้นดิน พื้นดินได้น้ำ สรรพสัตว์ฟื้นคืน นโมโอมเพี้ยง (น้ำ-มนต์)" จบการเป่าเสก รีบ ๆ กรอกปาก น้ำมนต์จะได้ชะล้าง

จะได้มีหวัง

หยางเซิง : ครับผม ผมได้เปิดปากปู่เจ้าที่แล้ว ขออาจารย์ช่วยล้างกระเพาะให้ด้วย

อรหันต์จี้กง : ใครใช้ให้โลภกิน ไม่ระวังดื่มเหล้าปลอมเข้าไป ยังดีว่าอาตมาอยู่ที่นี่ มิฉะนั้นเจ้าที่นี่คงกลายเป็น "ผีเปรต" แล้ว

หยางเซิง : ปู่เจ้าที่เกิดตัวดำไปทั้งตัวแล้ว ตอนนี้ค่อย ๆ หายใจเพราะอาจารย์กรอกน้ำมนต์ลงไป หน้าตาค่อย ๆ มีสีสันขึ้น

ปู่เจ้าที่ : โอ้ยโย้ ! เจ็บจะตายไป เมื่อครู่บริเวณทรวงอกมีอาการยังกับจะปริออก ท้องไส้เจ็บปวด ลำคอเหมือนไฟลวก เจ็บปวดผิดปกติ โชคดีที่ท่านอรหันต์จี้กงกรอกน้ำมนต์ให้ ตอนนี้รู้สึกเย็นสบายขึ้นมา

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงเธอประคองปู่เจ้าที่ลุกขึ้นนั่ง

หยางเซิง : ครับผม! ขอเชิญปู่เจ้าที่ลุกขึ้น ผมจะพยุงไปนั่งที่เก้าอี้ ต้องขอโทษอย่างจริงใจ เพราะจะเลี้ยงพวกเราจึงได้ถูกยาพิษ

ปู่เจ้าที่ : อันนี้โทษเธอไม่ได้ ต้องโทษคนที่เอามาเซ่นไหว้! พรุ่งนี้เห็นทีต้องเล่นงานคนที่เอาเหล้าปลอมมาเซ่นไหว้เราสักหน่อย ชีวิตของข้าเกือบตกอยู่ในมือของผู้คน

หยางเซิง : อันนี้จะโทษผู้คนก็ไม่ได้ ผู้คนเขาไม่รู้ว่าเป็นเหล้าปลอม เขาเองก็ศรัทธามาไหว้ท่าน ต้องโทษตัวเราโลภดื่ม!

อรหันต์จี้กง : โชคดีที่คนเอาเหล้ามาเซ่นไหว้นี้มีบุญอยู่ ตอนที่

เขาจะเอาเหล้าขวดนี้กลับไป บังเอิญข้าเห็นเข้า เลยทำให้เขาหกล้มทำให้ขวดเหล้าตกแตก เกิดพ้นเคราะห์ไปได้

ปู่เจ้าที่ : เกือบแย่! อย่างนี้ก็ดีไปอย่าง ถ้ามิฉะนั้นพอไหว้เจ้าเสร็จกลับบ้านไป แล้วโดนยาพิษเข้า ชาวบ้านก็จะหาว่าเราเจ้าที่ไม่คุ้มกัน คงไม่มีคนศรัทธามาเซ่นไหว้อีก คงแย่กว่านี้

อรหันต์จี้กง : ตัวเองได้รับอันตรายไม่เป็นไร ถ้าผู้อื่นรับกรรมก็ไม่ดี ตอนนี้เธอรู้สึกอย่างไร?

ปู่เจ้าที่ : รู้สึกเย็นสบาย แต่รู้สึกหิวมาก

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากดื่มน้ำมนต์ล้างไส้พุง พวกไขมันถูกชะล้างไปด้วย ตอนนี้ท้องไส้ว่างเปล่า รีบ ๆ เอาเนื้อพวกนี้กินเข้าไปจะได้บำรุงเลี้ยง วันหลังเราค่อยมาใหม่

ปู่เจ้าที่ : ท่านอรหันต์พูดแบบนี้ ฉันก็จะไม่เกรงใจ ท้องไส้หิวแทบแย่

หยางเซิง : ปู่เจ้าที่ ! ท่านเป็นเจ้าบ้าน ทานเข้าไปก่อนวันนี้ผมกับท่านอาจารย์มาดื่มน้ำชาและคุย ๆ กับท่านเท่านั้น

ปู่เจ้าที่ : เอ๊ะ ! ทำไมท้องไส้รู้สึกแปลก ๆ ขึ้นมาอีก แย่แล้วปวดแสบไปหมด ไม่ไหวแล้ว โอย โอย ! ...

หยางเซิง : ปู่เจ้าที่โรคเก่ากำเริบอีกหรือ? ไม่รู้เป็นเพราะอะไร?

ปู่เจ้าที่ : ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! ท่านอรหันต์โปรดช่วยชีวิตด้วยวันนี้ไม่รู้โดนอะไร ผมทนไม่ไหวแล้ว ขอท่านอรหันต์ใช้คาถาช่วยด้วย

หยางเซิง : ปู่เจ้าที่ยืนไม่อยู่กับที่ มือกุมท้องร้องครวญคราง

227

นอนดิ้นอยู่บนพื้น

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากข้ามีธุระที่สำคัญที่อื่น ไม่สามารถอยู่ได้ ขอท่านเจ้าที่ ได้ควบคุมพื้นที่นี้ต่อไปเถอะ

ปู่เจ้าที่ : ท่านอรหันต์เป็นผู้ออกบวช ทำไมเห็นคนจะตาย ไม่มีความเมตตา ไม่ช่วยเหลือได้ลงคอ

อรหันต์จี้กง : ไม่ใช่ข้าไม่ช่วย เพราะว่าเจ้าที่ถูกพิษหนักไม่มีปัญญาจะช่วยเหลือ

ปู่เจ้าที่ : ขอความกรุณาเถอะ โปรดได้ช่วยอีกสักครั้งเถิด ผมยอมรับฟังท่านทุกอย่าง

อรหันต์จี้กง : ข้าเห็นว่ายากที่จะแก้ไขได้แล้ว

ปู่เจ้าที่ : กราบท่านหยางเชิง ช่วยอ้อนวอนท่านอาจารย์ ได้โปรดช่วยชีวิตข้าด้วยเถิด

หยางเชิง : ความเมตตากรุณาเป็นพื้นฐานของพระพุทธเจ้า ท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยเขาอีกสักครั้งเถิด

อรหันต์จี้กง : เห็นแก่หน้าศิษย์รัก จะลองช่วยอีกสักครั้ง แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนนะ

ปู่เจ้าที่ : ไม่ว่าข้อแลกเปลี่ยนอะไร ข้าก็ยินดีรับฟัง

อรหันต์จี้กง : ถ้าเป็นเช่นนี้ ฉันก็จะช่วยเธอ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป อนุญาตให้เพียงดื่มน้ำชา กินผลไม้ และสูดดมกลิ่นธูป ตั้งใจฝึกฝน ตำแหน่งเจ้าที่เป็นเพียงตำแหน่งเล็ก ๆ ในโลกมนุษย์เท่านั้น ถ้าหากมัวโลภกินเลือดเนื้อผู้คน สักวันหนึ่งถ้าบุญหมดลง

ก็ต้องตกลงสู่ 6 ช่องทาง วนเวียนไม่หยุด เธอชาติก่อนเป็นเพียงผู้ใหญ่บ้าน มีหน้าที่รับใช้ชาวบ้าน ก็มีบุญอยู่บ้าง พอตายลงจึงได้ตำแหน่ง "เจ้าที่" และเนื่องจากชาติก่อนไม่เคยศึกษาธรรมะ ไม่เคยฝึกฝน ไม่รู้อะไรเลย จึงติดอยู่แต่กายเนื้อ ไม่รู้ว่ากายเนื้อแตกดับไปแล้ว เหลือแต่วิญญาณ พวกหมูเห็ดเป็ดไก่ล้วนแล้วแต่เป็นภาพลวงตา เธอยึดถือภาพลวงตามาเป็นของจริง หลอกตัวเองแล้วยังหลอกผู้อื่น และเนื่องจากกำลังโปรดสัตว์ทั้งสามโลก ทั้งเทพเทวดามนุษย์และสัตว์ ล้วนได้รับการโปรดทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้จึงมาที่นี่ เพื่อโปรดเธอให้อยู่ในทางที่ถูกต้อง อย่ามัวโลภหลงอยู่กับคาวโลกีย์ของมนุษย์อีกเลย เหล้ายาปลาปิ้งถ้ากินเกินขนาด ทำให้มัวเมาจนหลงลืมจิตเดิม จนตกลงสู่วัฏสงสาร แล้วจะเสียใจภายหลัง ข้าจะเอาน้ำมนต์ช่วยเธอ หยางเซิงรีบ ๆ อ้าปากเจ้าที่

หยางเซิง : ขอรับ อ้าปากแล้ว

อรหันต์จี้กง : เอ้อดีแล้ว เทน้ำมนต์ลงไป เนื่องจากพวกเป็ดไก่เหล่านี้ล้วนถูกแมลงวันตอม ปล่อยเชื้อโรคไว้แยะ ท้องไส้ "เจ้าที่" บอบบาง พอกินของที่ไม่ถูกอนามัยลงไป ก็ได้เรื่องเลย

หยางเซิง : ปู่เจ้าที่กินน้ำมนต์อาจารย์แล้ว ตอนนี้รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา

ปู่เจ้าที่ : ขอบพระคุณ ที่ท่านอรหันต์ช่วยชีวิต และก็ขอขอบคุณท่านหยางเซิงที่ช่วยเหลือ จากวันนี้เป็นต้นไป จะทำ

ตามท่านอรหันต์จี้กง ถือศีลกินเจ วอนท่านอรหันต์เมตตา โปรดให้ฉันได้ไปแดนสุขาวดีด้วยเถิด

อรหันต์จี้กง : หยางเชิงรีบพยุงให้เจ้าที่นั่งดี ๆ ฉันจะเลกให้

หยางเชิง : ขอรับ ! ปู่เจ้าที่นั่งเรียบร้อยแล้ว หลังเจ็บไข้แล้ว ร่างกายดูอ่อนแอมาก

อรหันต์จี้กง : ไม่ต้องห่วง ข้าจะเลกให้ "เหนือหัวมีดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้า ใต้ฝ่าเท้าคือ พสุธาที่มืดมัว บนและล่างผสมผสานกับความพอดีของธาตุทั้งสี่ ซึ่งเป็นบ่อเกิดของร่างกาย ร่างกายคือประตูแห่งการเกิดและความตาย[1] เมื่อชี้ที่หัวจิตประภัสสร และเมื่อชี้ที่เท้าจิตเกิดปัญญา กายทิพย์เป็นกายเดิม กายเนื้อกลับสู่ปัฐพี ถ้าย้อนคิดถึงก่อนการเกิด สรรพสิ่งว่างเปล่านั้นก็คือที่อยู่ดั้งเดิม เมื่อข้าเลกให้เธอแล้ว จงรู้ว่า การกินคาวเลือดเป็นสิ่งสูญเปล่า แม้นรูปแกะสลักสำหรับกราบไหว้บูชาก็เป็นของไม่แท้ เมื่อบรรลุแล้วก็หมดหนทางเกิด กลับคืนสู่แดนสุขาวดีถิ่นเกิดเดิม"

หยางเชิง : อาจารย์ช่วยชี้แนะหนทางให้ปู่เจ้าที่ รู้สึกว่าปู่เจ้าที่จะบรรลุแจ้ง

ปู่เจ้าที่ : ท่านชี้แนะทางรู้แจ้งให้ผม รู้สึกเป็นบุญคุณยิ่งนัก จะเฝ้าขยันฝึกฝน เอาธรรมะช่วยเหลือผู้คน

---

1. การเกิดและความตาย คือการเกิดของจิต จิตจะเป็นกุศลจิต ความตายคือจิตตกไปสู่อกุศลจิต

230

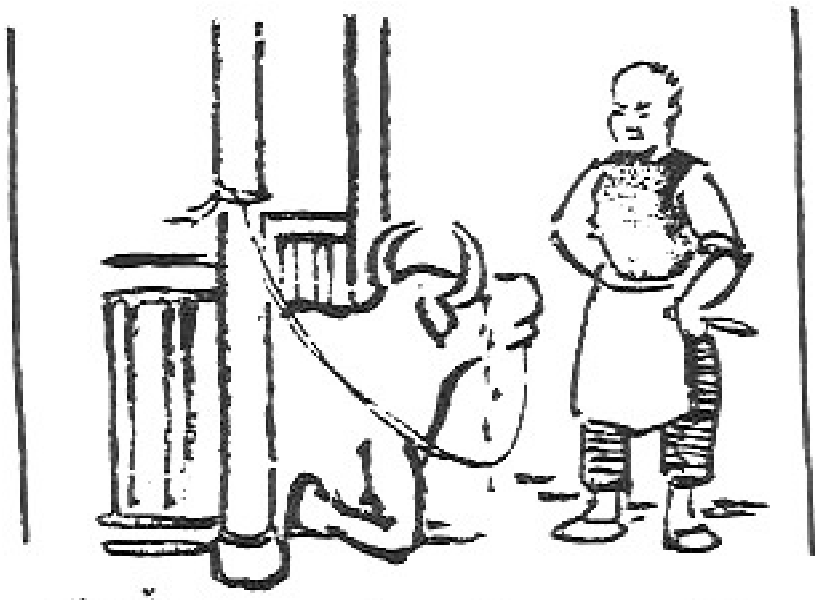
อรหันต์จี้กง : เจริญพร ฝึกฝนสักสามปี ก็จะสัมฤทธิ์ผลสามารถกลับคืนสู่สุขาวดีแดนพุทธเกษตร เพื่อความสำเร็จธรรมะอันเที่ยงแท้ ข้าจะแต่งกลอนให้ :-

"เมื่อประตูหน้าเปิดรับ ศาลเล็ก ๆ ใช่ที่อยู่
ฝึกฝนธรรมอันยิ่งใหญ่ ดุจดังเทพท้าวสุวรรณ"

วันนี้เยี่ยมเยือนถึงนี่พอแล้ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเชิง : ขอรับ ! ผมขึ้นนั่งบนปทุมทิพย์เรียบร้อยแล้วเชิญอาจารย์กลับได้

อรหันต์จี้กง : สำนักเชินเต๋อถังถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัวได้วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างเดิม

ล้มหนี้แชร์ โกงตาชั่ง ไร้กฎเกณฑ์
ต้องใช้เวร เป็นวัวควาย ใช้งานหนัก

畜道輪迴記

แม่กวนอิม พระมหา โพธิสัตว์
คอยสดับ ฟังเสียงทุกข์ ของปวงชน

ท่านพระครูกล่าวเสียดสีธรรมะต้องตกไปเป็นสัตว์

เจ้าแม่จิตโพธิสัตว์เตือนไหว้เจ้าต้องใช้มังสวิรัติ

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง วันที่ 31 ธันวาคม 2524
กลอนว่า :-

เวียนเกิดสักกี่ครั้งจึงได้เป็นคน มือมีดคมเชือดเฉือนเลือดแดงฉาน
เดรัจฉานโอดให้ร้องโหยหวล เนื้อหนังล้วนคาวเลือดสัตว์สังเวย
สัตว์ก็มีเมตตาทั้งจิตใจ หมาก็เฝ้าไก่ก็ขันยังรู้คุณเลย
แพะรู้คุณแม่คุกเข่ากินนมเนย หากเปรียบเปรยสัตว์รู้คุณแล้วคนเล่า

อรหันต์จี้กง : ไก่ทองขันรับรุ่งอรุณ แผ่นดินสงบร่มเย็น สำนักเซินเต๋อถังได้รับการจัดตั้งขึ้น เพื่อรับเทวโองการในการจัดทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ประกอบการกับโปรดสัตว์ทั้งสามโลก วันเวลาผ่านไปเร็วมาก เราแต่งหนังสือมาจวนครบปีแล้วในปีใหม่นี้ เรามาเริ่มต้นที่ ไก่โต้ง กันดีกว่า ไก่โต้งรักษาความเที่ยงตรง แต่ก็ไม่อาจหลีกพ้น แม้ลมฝนจะมืดมัว แต่ก็ร้องขันต่อไปไม่หยุดยั้ง ส่วนไก่ตัวเมียออกไข่ได้ เป็นการแพร่พันธุ์รุ่นใหม่อันเป็นธรรมชาติของฟ้าดิน วันนี้เป็นพ่อแม่ของคนอื่น แต่ก่อนก็เป็นลูกของคนอื่นมาก่อน ลูกหลานคนอื่นในวันนี้ วันข้างหน้าก็เป็นพ่อแม่เขา ตั้งแต่โบราณกาลมาพระธรรมสืบทอดติดต่อกันมาไม่หยุดยั้ง ชีวิตก็มีเกิด-ดับอยู่ตลอดไม่มีที่สิ้นสุด ด้วยเหตุฉะนี้จึงต้องมีการโปรดสรรพสัตว์

ขึ้น อาตมาเองก็อยากจะบอกกล่าวไปยังศาสนาทุกศาสนา ควรจะละทิ้งความเห็นส่วนตัว ทำใจให้กว้างให้มีความเมตตากรุณา รวบรวมพลังงานช่วยเหลือกัน อย่าเห็นว่า เมื่อผู้อื่นทำริษยาจะเข้าทำลาย (ธรรมะอันยิ่งใหญ่เป็นของส่วนรวม) สวรรค์สำเร็จ ก็มีใจอิจฉาต้องการให้มหาชนมีธรรม มีเมตตาธรรม เพื่อช่วยกันผดุงสังคม แต่สังเกตศาสนาในปัจจุบันมักกล่าวว่าของตนเองถูกต้องของผู้อื่นผิด กล่าวหากันไม่สิ้นสุด ทำให้สูญเสียพลังงานของศาสนาไปออกห่างจากสัจธรรม ก้าวสู่ทางตัน หรือเพราะศาสนาอับโชค ดังนั้นอาตมาอยากฝากคำพูดให้กับชาวโลกว่า การเจริญธรรมหรือฝึกฝนธรรมควรมีใจเที่ยงธรรมเสียก่อน ไม่ใช่เพราะธรรมะไม่เจริญจึงโปรดผู้คนไม่ได้ ซึ่งการพูดเช่นนี้ เพื่อป้องกันคนที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ ทำผิดทำนองคลองธรรม จนต้องตกสู่ภูมิสัตว์เดรัจฉาน ซึ่งอาจจะทำลายผู้อื่นและตนเอง ในช่วงปีที่ผ่านมา อาตมากับหยางเซิงท่องทั่วมนุษย์โลก เพื่อสอบถามสัตว์เดรัจฉาน เพื่อเปิดทางให้เหล่าวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ และเป็นการปิดเส้นทางบาปกรรม ซึ่งอาจพูดได้ว่า ใจแม่สู้อดทนพร่ำบ่น จนปากเมื่อยปากแฉะ จนกว่าน้ำลายจะเหือดแห้งเม็ดทรายจะเกาะแข็งเป็นหิน ด้วยสายใยของศิษย์รัก ทำให้หนังสือเล่มนี้ส่องประกาย ทันการออกสู่สายตาชาวโลก ในฤดูใบไม้ผลิที่จะมาถึงนี้ เมื่อหนังสือเสร็จสิ้นลง อาตมาจะดีใจมาก ในมนุษย์โลกนี้ก็จะมีหนังสือเพิ่มขึ้นอีกเล่มหนึ่ง ที่ตีแผ่ความจริงของสัตว์เดรัจฉานเอาความ

ลี้ลับของฟ้าดินเปิดเผยต่อชาวโลก จะได้มีแนวทางยึดถือปฏิบัติตาม แม้นสัตว์จะอยู่เคียงข้างมนุษย์ ก็สามารถรู้ใจได้ แม้การเข้าใจจะมีได้น้อยก็ตาม ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน พูดจากันได้ง่าย แต่ก็เข้าใจกันได้น้อย อย่าว่าแต่สัตว์เลย จึงพูดกันว่า "โปรดสัตว์ดีกว่า อย่าโปรดมนุษย์เลย" และ "ช่วยมดดีกว่าช่วยคน" คำพูดเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า คนนี้มีจิตใจโหดเหี้ยม เลวร้าย จิตดั้งเดิมของคนถูกกิเลสบดบัง ไร้คุณค่า ดังนั้นการแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" จะช่วยปลุกระดมให้จิตของคนตื่นและใสสะอาดขึ้น โบราณกล่าวว่า "ใช้การสังเกตเป็นกระจกเงาก็จะรู้ความจริงและเสื่อมโทรมของอดีตจนถึงปัจจุบัน เอาใจเป็นกระจกก็จะส่องเห็นความดีและความเลวของคนได้" อาตมาว่า "ใช้หนังสือเล่มนี้เป็นกระจกส่อง ก็สามารถแยกคนและสัตว์แตกต่างกันอย่างไร" หยางเชิงเตรียมตัวขึ้นปทุมทิพย์

หยางเชิง : ครับผม ! ได้ข่าวน่ายินดีจากสวรรค์ว่า หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้ ก็จะเสร็จสิ้นสมความปรารถนาไปอีกเรื่องหนึ่ง

อรหันต์จี้กง : หนทางใหม่ หนังสือใหม่ ก็จะเสร็จลงด้วยความร่วมมือระหว่างศิษย์กับอาจารย์ สร้างผลดีที่สูงส่งอีกครั้งหนึ่ง เป็นความหวังที่ลึกซึ้งของทวยเทพเทวดาทั้งสามโลก มิฉะนั้นน้ำพักน้ำแรงที่เราลงไปก็จะไร้ค่า.....

หยางเซิง : คืนนี้ อาจารย์ทำไมนำมาที่ป่าลึกแดนกันดารด้านหน้าก็มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง ข้าง ๆ ถ้ำก็มีหญ้ารกรุงรังดูแล้วน่ากลัวพิลึก ?

อรหันต์จี้กง : ที่นี่มีลักษณะเหมือนเมืองนรก เธอกล้าดูไหมล่ะ ?

หยางเซิง : กล้าซิครับ เพื่อแต่งหนังสือเตือนสติผู้คน มีคำกล่าวว่า "ไม่เข้าถ้ำเสือ แล้วจะได้ลูกเสืออย่างไร"

อรหันต์จี้กง : ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าเข้าไปดูในถ้ำ

หยางเซิง : โอ้โฮ ! ข้างในมีงูเหลือมตัวใหญ่ตัวหนึ่ง ยังมีกวางป่าแกะป่า หมาป่า และสัตว์ร้ายอยู่ด้วยกันหลายประเภทเห็นแล้วน่ากลัวจัง ทำไมพวกมันจึงอยู่ในถ้ำเดียวกัน จะไม่เกิดการฆ่ากันเองหรือ ?

อรหันต์จี้กง : เธอไม่รู้อะไร นี่คือการชุมนุมที่แปลกประหลาด ข้าจะให้ยาเม็ด "รู้จิต" เม็ดหนึ่งกินเข้าไปแล้ว เจ้าจะเข้าใจการเจรจาของพวกสัตว์เหล่านี้ได้ ไม่ต้องให้พวกมันแปลงร่างเป็นคน เพื่อประหยัดเวลารีบ ๆ กินยา "รู้จิต" เข้าไปเสีย

หยางเซิง : ขอบคุณอาจารย์ พอกินยาเข้าไป หูทั้งสองข้างเคลื่อนไหวเหมือนกลอง เสียงดังโป้งป้างไปหมด

อรหันต์จี้กง : รอสักครู่ เจ้าก็รู้ว่าพวกมันคุยอะไรกันบ้าง

หยางเซิง : เออแน่ ! หูทั้งสองโล่งเหมือนแก้วใส ได้ยินเสียงสนทนากันภายในถ้ำ.....

งูเหลือม : วันนี้พวกเราเข้ามาในถ้ำที่เงียบปลอดภัย พวกเราจะแบ่งเนื้อเจ้าหมีป่าตัวนี้มาเลี้ยงกัน พวกเราชาติก่อนก็เป็น

พี่น้องร่วมแก๊งมีดมาด้วยกัน ถึงแม้จะกลับมาเกิดเป็นสัตว์รูปร่างต่างกันแต่วิญญาณความซื่อสัตย์ต่อกันไม่เสื่อมคลาย มีสุขร่วมเสพ พวกเรารีบ ๆ แบ่งกันกินเถอะ

หมูป่า : พี่งูใหญ่ เรียกพวกเรามาแบ่งกันกินสัตว์ที่ล่ามาได้ตรงนี้ พวกเราลงมือกันเลย ฉันเองเมื่อชาติก่อนก็สละชีวิตเพื่อพี่ใหญ่มาแล้ว ชาตินี้เกิดเป็นหมูป่า ชีวิตความเป็นอยู่ก็ไม่สุขสบาย พวกนายพรานก็วางตาข่ายดักไว้ทั่วไปหมด ไม่เหมือนชีวิตเมื่อตอนเป็นคน ทั้งกินทั้งดื่ม ทั้งผู้หญิง การพนันทุก ๆ อย่างสะดวกสบาย ตอนนี้ก็ได้แต่กินรากต้นไม้ เปลือกไม้ วันนี้นับว่าโชคดีได้ลาภปากกินมื้อใหญ่สักมื้อ

กวางป่า : ขอบคุณพี่ใหญ่ วันนี้พี่น้องได้รับการเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ แต่ผมเองคิดว่ากินหญ้าอร่อยกว่า ข้าไม่ชอบกินเนื้อหมีเลย

แพะป่า : ฉันเองก็เหมือนพี่กวางป่า เคยกินแต่หญ้า ไม่คิดจะกินเลือดเนื้อสัตว์ด้วยกัน ฉันเองก็ไม่รู้สึกชอบพวกเนื้อเลย

สุนัขจิ้งจอก : พวกแกต้องการออกห่างความเป็นเพื่อนเมื่อชาติก่อนหรือ? มีเนื้อกินเนื้อ มีผักกินผัก มีเหล้ากินเหล้า จะฆ่าก็ฆ่า จะตีก็ตี ถ้าหากพวกแกต้องการกินเจ จะไม่ไว้หน้าพี่ใหญ่ คิดว่าคงจะเห็นดีกันแล้ว

งูเหลือม : พวกแกก็ล้วนแต่พวกอันธพาล มีเนื้อไม่ยอมกิน ยังพูดจาอวดดี ถ้าหากไม่ยอมฟังคำสั่งของข้าละก็วันนี้อย่าได้คิดหนีออกจากถ้ำนี้เลย ข้าจะจับเจ้าเอาไว้ แล้วค่อย ๆ กินเจ้าภายหลัง

กวางป่า : ช่วยด้วย! พวกเราสำนึกบาปบุญคุณโทษ กินเจ ฝึกฝนธรรม ทำไมจึงพูดว่าไม่ร่วมกินเนื้อกับพวกท่าน ยังกล่าวหาว่าเป็นอันธพาลอีก แล้วยังจะกินพวกเราอีก?

งูเหลือม : ไม่ต้องพูดมาก! ข้าจะกินพวกแกก่อนค่อยพูด คิดไม่ถึงว่า เพียงกลับไปชาติเดียวเท่านั้น ก็เปลี่ยนแปลงมากมายเช่นนี้

หยางเชิง : ท่านอาจารย์! อาจารย์รีบ ๆ ช่วยเหลือพวกกวางป่าและแพะป่า อ้ายงูร้ายตัวนี้กำลังจะอ้าปากแลบลิ้น จะเข้าทำร้ายพวกสัตว์น้ำใจดีแล้วล่ะ

อรหันต์จี้กง : วันนี้มาได้เวลาเหมาะเจาะ อ้ายงูร้ายตัวนี้ไม่รู้สำนึกผิดชาติก่อน ยังดำเนินแผนการร้าย อ้าปากแยกเขี้ยวพิษแลบลิ้น ไม่รู้ว่าในถ้ำนี้มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งกำลังจะตกลงมา ถ้าหากยังก่อการร้ายต่อไป เพียงขยับเขยื้อน ก็จะถูกก้อนหินหล่นทับ ฝังจมอยู่ในถ้ำมืดแห่งนี้ไม่ต้องได้ผุดได้เกิด ข้าจะใช้เวทย์มนต์ปราบเจ้างูเหลือมตัวนี้เอง

หยางเชิง : เห็นอาจารย์ ท่องคาถาแล้วเอาน้ำในน้ำเต้าสาดใส่บนร่างงูเหลือม ทันใดนั้น เจ้างูเหลือมตัวนั้นก็หมอบแน่นิ่งอยู่กับที่ ยังความตกตะลึงแก่สัตว์อื่น ๆ ด้วย

อรหันต์จี้กง : อ้ายงูร้ายถูกกำราบเรียบร้อยแล้ว เจ้าพวกสัตว์ที่เหลือรีบ ๆ ออกจากถ้ำไป ให้ปฏิบัติตนให้ดีเพื่ออนาคตจะได้เกิดเป็นคนใหม่ ข้าจะช่วยเสกเจิมให้พวกเจ้าเปลี่ยนแปลงนิสัยใหม่

หยางเซิง : พวกสัตว์เหล่านี้ พอได้ยินอาจารย์กล่าวเช่นนี้ต่าง ก็ผงกหัวรับรู้ และรู้สึกขอบคุณในการช่วยชีวิตของอาจารย์ ต่างก็มุ่งหน้าสู่ปากถ้ำ แยกย้ายกันไป

อรหันต์จี้กง : เจ้างูเหลือมตัวนี้ดุร้ายหาใครเทียม ชาติก่อนก็ชุมนุม ก่อตั้งสมาคมมืด คอยเที่ยวรีดนาทาเร้นตามหมู่บ้าน หลอก ลวงข่มเหงคนดี ข่มขืน ปล้นจี้ ทำร้ายฆ่าคน สร้างบาปหนัก มหันต์ พอตายลงก็ต้องเกิดเป็นสัตว์ป่าในป่าทึบ มีบ้างที่กลับ เนื้อกลับตัวบ้างก็ยังหลงจมอยู่ในห้วงกรรม เนื่องจากทำบาป หนัก วิญญาณยังชั่วร้ายอยู่ วันนี้ก็พอดีล่าเหยื่อมาได้ เรียก เพื่อนเก่ามาชุมนุมเลี้ยงสังสรรค์ และเนื่องด้วยมีพวกที่ไม่ยอม กินด้วย เลยทำให้งูเหลือมโกรธ ปัจจุบันในสังคมเรานี้ ก็ยัง มีพวกมิจฉาชีพแบบนี้ เป็นการทำร้ายตนเองแล้วยังทำร้ายต่อ ผู้อื่น ถ้าหากยังกลับเนื้อกลับใจไม่ได้บนถนน วงเวียนกรรม สัตว์โลกย่อมหนีไม่พ้นเป็นแน่ ข้าจะขอให้พระเจ้าเฮี้ยงเทียน ได้โปรดมารับตัวงูเหลือมนี้กลับไป

หยางเซิง : อาจารย์ท่องคาถาจบลง ส่งสัญญาณไปทางทิศ เหนือ ฉับพลัน พระเจ้าเฮี้ยงเทียนก็ปรากฏลงมาจากฟากฟ้า รูปร่างมีสง่าราศี ผู้พบเห็นจะรู้สึกนอบน้อม

พระเจ้าเฮี้ยงเทียน : ผมจะรับไปสู่สวรรค์ทิศอุดร เพิ่มโทษ ทัณฑ์ให้หนัก จะได้เข็ดหลาบ ภายหลังเก็บไว้เป็นสมุน

อรหันต์จี้กง : ที่นี่เราเสร็จธุระแล้ว พวกเราไปที่อื่นกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม ผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้วบนปทุมทิพย์

เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : ยินดีที่ได้มายังที่นี่ ใคร่แต่งกลอนไว้บทหนึ่ง

เพียรกอบกู้	ผู้คน	ยุ่งวันคืน
ท่องทั่วผืน	อดนอน	เร่งสร้างยาน
สำนักทรง	เร่งปลุก	โพธิสัตว์
ช่วยมวลสัตว์	บรรลุ	สู่สวรรค์

(เพลินกับแต่งกลอน ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นก็มาถึง หมู่บ้านคลองเหนือ)

หยางเชิง : มาถึงที่นี่ทำไมได้ยินเสียงไก่ขันมาทันที เรียนถามอาจารย์ ไม่ทราบว่าไก่ทำไมถึงขันตอนกลางคืน ไม่ขันตอนกลางวันหรือ?

อรหันต์จี้กง : คงต้องมีเรื่องอะไร เราเข้าไปดูให้รู้แน่ อ้อ! บ้านนี้คนแซ่ลิ้ม เลี้ยงไก่ไว้ เราเข้าไปใกล้เล้าไก่กันเถอะ

หยางเชิง : หลังบ้านมีเล้าไก่เล็ก ๆ อยู่เล้าหนึ่ง เลี้ยงไก่ไว้ประมาณสิบตัว เอ ! อาจารย์ครับ เรามาที่นี่ตอนกลางคืนอย่างนี้เดี๋ยวใครเห็นเข้า จะร้องว่า ขโมย ! ขโมย ! แล้วกล่าวหาว่าเรามาขโมยไก่ จะว่าอย่างไร?

อรหันต์จี้กง : เธอลืมไปหรือว่า เราเป็นกายทิพย์ พวกเขาไม่เห็นเราหรอก เธอสบายใจได้

หยางเชิง : ไก่โต้งตัวนี้เริ่มขันอีก รู้สึกแปลก ๆ เสียงไก่ขันฟังดูแล้วเหมือนเสียงเจ็บปวด ยังกับว่าเรียกร้องให้ช่วยชีวิต

อรหันต์จี้กง : ตอนที่เธออยู่ที่ถ้ำ เธอได้กินยา "รู้จิต" ฤทธิ์ยายังไม่หมดไป เพราะฉะนั้น เธอจึงฟังเสียงไก่ขันออกว่า มัน

เรียกร้องให้ช่วยชีวิต ฉันจะรีบเจิมให้มันก่อน แล้วค่อยสอบถามทีหลัง "ไก่โต้ง ไก่โต้ง ทำไมจึงขันกลางคืน คงมีเรื่องทุกข์ร้อนในใจ จึงเจ็บปวดทรมานอย่างนี้!" ใครใช้ให้เจ้าสามหาวเมื่อชาติก่อน พูดจากล่าวร้ายป้ายสีจนได้ใจ ได้รับการเลี้ยงดูก็ลืมบุญคุณ ชาตินี้เป็นไก่ก็เอาแต่ร้องขานโวยวาย วันนี้ข้ามาที่นี่จะมาโปรดเจ้า รีบ ๆ เล่าเรื่องที่ผ่านมา

หยางเซิง : เจ้าไก่ตัวนี้ พอฟังอาจารย์เทศน์จบ ก็หยุดขันได้แต่ก้มหน้ารู้สำนึก!

อรหันต์จี้กง : เธอเริ่มสัมภาษณ์เขาได้แล้ว!

หยางเซิง : ขอถามไก่โต้งหน่อย ทำไมถึงได้เกิดมาเป็นไก่ล่ะ!

ไก่โต้ง : อมิตพุทธ บาปกรรม! บาปกรรม! ข้าพเจ้าชาติก่อนเป็นผู้ออกบวช ผู้คนเขายกย่องว่า ข้าเป็นอาจารย์ เนื่องจากได้อ่านหนังสือมาบ้าง ก็เที่ยวเทศนาสั่งสอน ทั้งเขียนบทความวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับศาสนานอกรีต ตอนนั้นก็เข้าใจว่าตนเองยึดถือหลักธรรมที่เที่ยงแท้ ผู้อื่นที่ไม่เหมือนตนนั้น นอกรีตเป็นยักษ์เป็นมาร บอกผู้คนไม่ให้นับถือ ไม่ให้กราบไหว้ รวมทั้งผู้ถือเจ้าเข้าทรง ล้วนแล้วแต่เป็นมาร เป็นภัยทั้งนั้น นอกจากศาสนาของตนเท่านั้น ที่เที่ยงแท้ก็ควรนับถือตลอดชีวิต แม้จะมีการถือศีลสวดมนต์ ก็ยังใช้คมปากกาที่คมเกินไป เที่ยวฟาดฟันผู้อื่นอย่างไร้ความปราณี ก็เท่ากับการละเมิดศีลข้อที่หนึ่ง การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พอจบชีวิตลง ก็รู้ว่าศาสนาพุทธอันยิ่งใหญ่ไม่มีสิ่งใดที่ไม่รวมอยู่ด้วย ใช่ว่าคนที่

ผิวพรรณต่างกันก็ถือว่าเป็นผี เป็นมาร ศาสนาต่างกันก็ถือว่านอกรีต แต่รู้สำนึกก็สายเสียแล้ว ได้เห็นพระที่มีธรรมะสูงส่งมากมาย เนื่องจากมีความอดทน ได้สละเวลาทั้งหมดเพื่อสำรวจความผิดบกพร่องของตนเองก็ยังไม่พอ จะหามีเวลาว่างไปตำหนิติเตียนเรื่องของผู้อื่นก็หาไม่ ดังนั้น เมื่อนิพพานแล้วต่างก็ไปสถิตย์อยู่สุขาวดีแดนพุทธเกษตร เนื่องจากผิดศีลข้อที่หนึ่งด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหนักมากจึงได้เวียนเกิดเป็นไก่ทุกวันได้แต่ขันร้องครวญครางสำนึกผิด แต่เนื่องจากบุญบารมีที่สร้างสมมายังพอมี จึงรู้ว่า วันนี้ท่านอรหันต์จี้กงจะเสด็จผ่านมาทางนี้ จึงได้ร้องขันขึ้นมาตอนกลางคืน วันนี้ก็ได้สาธยายความผิดชาติก่อนแล้ว ขอร้องท่านที่นับถือต่างศาสนา ควรจะมีจิตใจที่กว้างขวางต่อผู้คนในศาสนาอื่น เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มิฉะนั้นก็จะขัดกับหลักการสอนของศาสนา ซึ่งล้วนเป็นความคิดเห็นส่วนตัว ซึ่งการกระทำเช่นนี้ก็ต้องตกอยู่ในความชั่วร้ายสามอย่าง ข้าพเจ้าเล่าเรื่องชาติก่อนให้ฟังหมดแล้ว ขอท่านอรหันต์ได้โปรดช่วยด้วย

อรหันต์จี้กง : เจริญพร! หลงทางกลับใจได้ ก็น่าจะช่วยเหลือชาติก่อนเธอได้รับการเลี้ยงดูจากพวกนอกศาสนา แล้วเที่ยวดูถูกผู้มีคุณว่าเป็นมาร ปากก็เที่ยวกล่าวร้ายป้ายสี ชาตินี้เจ้าได้มีโอกาสแสดงความดี จงรู้ไว้ด้วยว่า พุทธนั้นเสมอภาค แต่ละศาสนาไม่สอนผิด ๆ **"บาปทั้งปวงไม่ควรก่อ บุญทั้งหลายควรสร้าง"** ต้องยกย่องซึ่งกันและกัน ผู้ออกบวชต้อง

ยึดถือความเมตตากรุณา แม้แต่มดเล็ก ๆ ก็ยังต้องปล่อยวางต่อผู้คนศาสนาอื่น ถ้าไปกล่าวร้ายป้ายสี ก็จะสูญเสียความเป็นพุทธ อยากให้ชาวพุทธพึงระมัดระวังให้จงหนัก โลกปัจจุบันนี้ศาสนากับวิทยาการมีความสัมพันธ์กันดังมิตรภาพ ไม่เหมือนสมัยก่อนที่ถูกควบคุม ตนเองจะอยู่เหนือฟ้าและถูกยกย่องแต่ผู้เดียวก็ไม่ได้ต้องปรึกษาหารือ ช่วยกันส่งเสริมพลังจิต ความมั่นใจของมนุษย์ให้สูงขึ้นมา เมื่อเจ้ารู้สำนึกแล้วก็ดี ภายในสามวันชะตาชีวิตก็ถึงคาดจะตายลงเอง เจ้าของก็จะไม่กินเจ้า เอาไปทิ้ง เจ้าไม่ต้องถูกคมมีด น้ำมันลวก แล้วก็จะได้ไปเกิดเป็นคน มีคนได้เข้าบวชในพุทธศาสนา แต่ชาติหน้าเจ้าไม่ฉลาดคล่องแคล่ว ออกบวชแล้วนิสัยก็จะซื่อทื่อดังท่อนไม้ ได้แต่ทำความสะอาดพุทธสถานและท่องสวด จะได้ไม่ต้องก่อบาปขึ้นมาอีก

ไก่โต้ง : ขอบคุณท่านอรหันต์ที่ช่วยเหลือ

อรหันต์จี้กง : เราเตรียมตัวไปยังศาลเจ้า "เฉี่ยวเทียนเกง" ไปกราบไหว้เจ้าแม่กวนซีอิม "หม่าโจ้ว"

หยางเซิง : ขอรับ! ท่านอาจารย์ทำไมคิดจะไปไหว้เจ้าแม่กวนซีอิม

อรหันต์จี้กง : เจ้าแม่ช่วยเหลือมนุษย์เทวดาไว้มาก เราไปคารวะสัมภาษณ์ถึงการเซ่นไหว้ของจังหวัดนี้ จะได้ให้ผู้คนไว้พิจารณา

หยางเซิง : ท่านอาจารย์คิดรอบคอบดีจริง ผมนั่งเรียบร้อยแล้วเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

อรหันต์จี้กง : มาถึงยังศาลเจ้า "เฉี่ยวเทียนเกง" แล้ว พอดีเป็นยามดึก ผู้คนและกลิ่นธูปหมดไปแล้ว พวกเราเข้าไปคารวะเจ้าแม่กันเถอะ

หยางเซิง : ศาลเจ้านี้ผมเคยมา 2 ครั้งแล้ว เนื่องจากเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์ วันปกติก็จะมีผู้คนแน่นไปหมด ควันธูปตลบอบอวล ตามอาจารย์เข้าไปในศาลเจ้า แลเห็นเจ้าแม่นั่งอยู่ตรงกลาง ขุนพลตาทิพย์ออกมาต้อนรับ

ขุนพลตาทิพย์ และขุนพลหูทิพย์ : ขอต้อนรับท่านอรหันต์และคุณหยางแห่งสำนักเซินเต๋อถัง ที่มาเยือน ขอเชิญข้างใน

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณท่านขุนพลที่แสดงคารวะ

หยางเซิง : ท่านขุนพลที่แสดงคารวะข้ารับไว้ไม่ไหว

ขุนพลหูทิพย์ : แลเห็นท่านทั้งสองตั้งแต่อยู่ไกลพันลี้ ที่ให้เกียรติมาเยี่ยม ยินดีต้อนรับ

ขุนพลตาทิพย์ : ได้ยินเสียงของท่านทั้งสองตั้งแต่ไกลพันลี้ ยินดีต้อนรับ

หยางเซิง : ท่านขุนพลทั้งสองมีฤทธิ์เดชอนันต์

อรหันต์จี้กง : เจ้าแม่ก็คือ ท่านโพธิสัตว์กวนซีอิม แห่งประเทศจีน ทั้งสองข้างของพระองค์มีขุนพลตาทิพย์ และขุนพลหูทิพย์ นี่เป็นรูปเจ้าแม่ "กวนซีอิม"

หยางเซิง : อ้อ ! เรื่องเป็นอย่างนี้เอง ข้าน้อยเป็นคนทรงสำนักเซินเต๋อถัง ติดตามอาจารย์มาคารวะท่านเจ้าแม่ ขอท่านเจ้าแม่โปรดรับการคารวะด้วย

เจ้าแม่ : หยางเชิงไม่ต้องคารวะ ยินดีต้อนรับท่านอรหันต์จี้กงและ หยางเชิงที่ให้เกียรติมาเยี่ยม

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากศิษย์อาจารย์ได้รับโองการให้แต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ได้ยินศาลเจ้าของท่านมีผู้นับถือมากมาย เพื่อแก้ไขนิสัยทางเซ่นไหว้ของผู้คน ขอเชิญเจ้าแม่ชี้แนะ

เจ้าแม่ : ผู้คนมาจากทุกสารทิศมากมาย อันนี้แสดงถึงความอิสระเสรี ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข จึงมีเวลาว่างพอที่จะไปนมัสการทุกหนแห่ง มีการทัศนาจรขึ้น การนมัสการไหว้พระมีประโยชน์ต่อจิตใจและร่างกาย แต่เพื่อความสะอาดอนามัยและไม่สุรุ่ยสุร่าย การไหว้พระไหว้เจ้าไม่ควรฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ควรเปลี่ยนมาใช้ดอกไม้สด ผลไม้ ไม่เพียงแต่ประหยัดเท่านั้น ยังได้รับผลทางวิญญาณและจิตใจ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้พิมพ์หนังสือแจก กล่าวว่า "เจ้าแม่นั้นถือมังสวิรัติ อย่าฆ่าสัตว์เอามาไหว้" รู้สึกถูกใจข้ามากและสามารถเอาไปตีพิมพ์ในหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ช่วยสงวนชีวิตสัตว์ ทั้งยังเป็นหนังสือ "ร้องทุกข์" ของพวกสัตว์อีกด้วย

หยางเชิง : ขอบพระคุณเจ้าแม่ที่ประทานโอวาท ทำให้หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" มีคุณค่าเพิ่มขึ้นมาก

หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เจ้าแม่ถือมังสวิรัติ อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเอามาเซ่นไหว้

ประวัติเจ้าแม่เป็นชาวเมืองมี้จิว อำเภอโป้วซั้ง มณฑลฮกเกี้ยน ในสมัยราชวงศ์ซ้องชื่ออุ้งมิก แซ่ลิ้ม ตั้งแต่เล็กก็กินเจสวดมนต์ไหว้พระ ฝึกฝนความเพียรจนบรรลุนิพพาน ได้รับราชโองการจากเง็กอ้วงฮ่องเต้ ให้เป็นเจ้าแม่แห่งสรวงสวรรค์ โดยปกติมักอวตารมาช่วยชาวประมงอยู่เป็นนิจด้วยเหตุฉะนี้ ชาวเมืองทางมณฑลตะวันออกเฉียงใต้จึงนับถือยิ่งนัก เจ้าแม่มีความเมตตา กรุณาผู้สวดอ้อนวอนมักจะได้รับการช่วยเหลือ มีปรากฏเป็นหลักฐานสืบทอดกันมานับร้อย ๆ ปี จึงเป็นที่นับถือของชาวประมงทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ชาวประมงจึงเซ่นไหว้และนับถือเป็น “เจ้าแม่แห่งท้องสมุทร”

ไม่กี่ปีมานี้ ด้วยการปกครองของรัฐบาลไต้หวัน ทำให้เศรษฐกิจเจริญรุ่งเรือง ประชาชนมั่งมีศรีสุข ถึงแม้วิทยาศาสตร์ก้าวหน้าก็ตาม แม้แต่ชาวเมืองที่ไม่ได้เป็นชาวประมงก็พากันเคารพนับถือมากมายนับไม่ถ้วน เนื่องจาการคมนาคมสะดวก ศาลเจ้าทุกแห่งจะมีพวกนับถือไปกราบไหว้มากมาย โดยเฉพาะวันคล้ายวันเกิดในวันที่ 23 เดือนสามของปฏิทินจันทราคติ จะคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย

อย่างไรก็ตาม พวกที่นับถืออย่างจริงใจ ก็ยังมีความผิดพลาดที่มหันต์อยู่อันหนึ่งนั้นก็คือ เมื่อเจ้าแม่ยังมีชีวิตอยู่ เจ้าแม่ถือมังสวิรัติ

แต่ปัจจุบัน พวกสาธุชนก็ยังคงฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเอาสัตว์ไปเซ่นไหว้ เจ้าแม่แม้จะได้รับการเซ่นไหว้เช่นนี้ แต่เจ้าแม่รับไว้ไม่ได้ ยังไม่พอ เจ้าแม่ทุกข์โศกหลั่งน้ำตาสงสารพวกสัตว์เหล่านั้นที่ถูกฆ่า อันนี้เป็นนิสัยที่สืบทอดมา และก็ไม่มีใครแนะนำชักจูงให้ใช้ดอกไม้สดและผลไม้มาเซ่นไหว้ก็พอ

เนื่องจากเจ้าแม่มีมหาเมตตา กรุณา ช่วยเหลือมวลมนุษย์มากมาย ให้พ้นจากเคราะห์กรรม ถ้าหากพวกเราจะตอบแทนบุญคุณเจ้าแม่ นับถือเจ้าแม่ละก็ พยายามทำความดีก่อกุศล ช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยสังคม จึงจะเป็นที่ต้องประสงค์ ประกอบความเพียรและกินเจ ถ้าจะมากราบไหว้ที่ศาลเจ้า ก็ควรกินเจอาบน้ำให้สะอาด จิตใจผ่องใสสำรวมมารยาทเพียงคำนับ หรือไหว้ หรือคุกเข่าไหว้ก็ตาม จิตใจเต็มไปด้วยความนับถือ เท่านี้ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ทำไมต้องตัดชีวิตสัตว์มาเซ่นไหว้ ? หรือพวกที่อยากจะขอความเมตตาให้ช่วยเหลือเพียงธูปเทียนดอกไม้ และผลไม้แล้วนั่งอธิษฐานแสดงความในใจเจ้าแม่ก็จะรับรู้ ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ทำไมต้องฆ่าสัตว์อีกเล่า ? หากว่าระลึกถึงบุญคุณ เมื่อเข้ามายังศาลเจ้าแล้วกล่าวถวายสิ่งที่ปฏิบัติดีคุณธรรมที่สร้างไว้กราบเรียนต่อหน้าเจ้าแม่ก็จะเป็นที่ชื่นชมของเจ้าแม่มาก ? ดีกว่าต้องเสียเงินเสียทองไปซื้อกระดาษเงินกระดาษทองมาไหว้เจ้าแม่ซึ่งท่านไม่ได้ใช้ ? หากจะฉลองวันคล้ายวันเกิดของเจ้าแม่ ยิ่งไม่ควรฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เป็นอันขาด มีประวัติกล่าวว่า ตอนเจ้าแม่มีชีวิตอยู่ในโลกเป็นลูกที่กตัญญูมาก วันลาโลกของแม่ จะต้องสวดมนต์สักการะบูชาพระ เพื่ออุทิศ

กุศลให้พ่อแม่มีอายุยืนยาว แต่ทุกวันนี้ เมื่อถึงวันคล้ายวันเกิดเจ้าแม่ มีการฆ่าสัตว์เป็นการใหญ่ เป็นวันที่สูญเสียชีวิตสัตว์ แล้วเอาสัตว์นั้นมาไว้บนโต๊ะบูชา เพื่อขอพรให้อายุพ่อแม่ยืนยาว หรือขอพรกับเจ้าแม่ หรือเอามาแก้บนต่อเทพเจ้า ยิ่งดูน่าเศร้าสลด แม้แต่มดน้อยตัวหนึ่งที่ไร้ปัญญา เจ้าแม่ก็ยังเมตตาไม่ถือโทษ เจ้าแม่ผู้มีมหาเมตตาจะไม่เศร้าสลดใจได้อย่างไร ? กับการกระทำข้างต้นนี้

เจริญพร ! สวรรค์อยากเอ่ยแต่ไม่มีวจี อยากพูดก็ไม่มีเสียง มีใครรู้บ้างไหมว่าวันคล้ายวันเกิด เจ้าแม่เพ่งมองมายังเบื้องล่าง สรรพสัตว์ไม่ยอมฝึกฝนความเพียร เอาแต่เล่ห์เหลี่ยมตีมตุ๋นเงินทอง ไม่สะสมบุญบารมี ตรงกันข้ามก็เอาแต่ขอให้พระช่วยเหลือ หรือถามหมอดูวุ่นวายไม่หยุดหย่อน สูญเปล่าไปชั่วชีวิต ตกอยู่ในทะเลทุกข์วนเวียนไม่จบ ตอนนี้จิตของเจ้าแม่คงทุกข์โศกยิ่งมิใช่หรือ ? และยิ่งได้เห็นวันคล้ายวันเกิดของตนเอง ผู้คนกลับสร้างบาปก่อเวรหนักยิ่งขึ้น (ฆ่าสัตว์เอามาเซ่นไหว้) ชาวบ้านไม่เข้าใจ “กฎแห่งกรรม” กันเลย ตรงข้ามซากสัตว์บนโต๊ะบูชา เอามาขอบุญต่อชีวิต เจ้าแม่ก็ได้แต่เศร้าเสียใจหลั่งน้ำตามิใช่หรือ ? ดังนั้นจึงใคร่วิงวอนผู้คนที่อยากกราบไหว้เจ้าแม่ จงประพฤติแต่กรรมดี อ้อมอกสวรรค์แผ่เมตตากรุณา โดยเฉพาะผู้ที่จะตอบแทนเจ้าแม่ ควรประพฤติดีต่อสังคม สร้างคุณงามความดี ตัดโลภโกรธหลง เคารพฟ้าดิน เคารพเจ้าเทวดาเคารพพ่อแม่ เคารพบัณฑิต ต้องไม่พูดกล่าวร้าย พูดแต่ความดีอย่าพูดปลิ้นปล้อน อย่าพูดส่อเสียด จงพูดแต่หลักธรรมตักเตือนให้ผู้อื่นประพฤติดี รักษาศีล ประกอบความเพียร ถ้าจะ

สร้างสมบุญบารมี ก็จงบริจาค ข้าว โลงศพ สร้างสะพาน สร้างทาง ซ่อมสร้างศาลเจ้าวัดวาอาราม สร้างพระ พิมพ์หนังสือธรรมะ บริจาคทรัพย์อย่าขี้เหนียว ออกแรงก็ไม่บ่น ไม่คิดให้ผลตอบแทน ไม่ต้องให้คนรู้ ทำบุญอยู่ตลอดถ้าหากอวยพรให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็ใช้แต่มังสวิรัติ เช่น ขนมท้อ เส้นหมี่ ผลไม้ ถ้าหากใครใช้สัตว์ ก็ใช้ถั่วทำรูปจำลองร่างสัตว์ ไม่ควรฆ่าสัตว์ต่าง ๆ เหล่านี้ แม้จะไม่ขอพรสวรรค์ก็บันดาลให้ เจ้าแม่ก็คุ้มครองด้วย

ถ้าหากจิตศรัทธา ก็ใช้อาหารเจและผลไม้

ถ้าหากท่านอยากจะเลี้ยงแขกที่กินเจสักคนหนึ่ง แต่ท่านก็เอาอาหารเนื้อสัตว์มาเลี้ยง ท่านลองคิดดูซิว่า แขกผู้นั้นจะกล้ากินหรือ ? การกระทำเช่นนี้จะมีความเกรงใจหรือไม่ ?

เหตุผลก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากเธอรู้ว่าเจ้าแม่เป็นผู้ถือมังสาวิรัติแล้วเราเอาอาหารเนื้อไปเซ่นไหว้ เธอคิดดูว่าเจ้าแม่จะรับหรือ ? แล้วเรายังนับว่าเคารพนับถือหรือ ? แต่ก็มีคนพูดว่า ลูกศิษย์ลูกหาของเจ้าแม่อาจกินเนื้อ แต่ชื่อที่เราเซ่นไหว้ก็คงเป็นชื่อของเจ้าแม่มิใช่หรือ ? ดังนั้น "ถ้าหากเป็นเทพเทวดา ก็ต้องไม่เสพเนื้อสัตว์" เทพเทวดาที่เที่ยงธรรม ย่อมพอใจลูกศิษย์ลูกหากราบไหว้แต่ของเจงดเว้นการฆ่าสัตว์ เพื่อตอบแทนฟ้าดินที่รักทุกชีวิต เมื่อเจ้าแม่ถือเจลูกศิษย์ลูกหาย่อมได้รับการขัดเกลา อบรมบ่มนิสัยจากเจ้าแม่มานานแล้ว ก็ย่อมไม่ชอบเสพเนื้อ มิฉะนั้นจะได้รับเป็นลูกศิษย์เจ้าแม่หรอกหรือ ดังนั้น เมื่อเธอมีจิตศรัทธาจริงก็จงใช้อาหารเจ

ไหว้พระ ย่อมได้รับการคุ้มครองจากพระแน่นอน

ถามไม่ตอบ เนื่องจากไม่ควรใช้ซากสัตว์

ประมาณ 2 ปี ได้ยินเขาเล่าว่า ในหมู่บ้านฮกเฮงมีบ้านแซ่อึ้ง เป็นครอบครัวที่ซื่อสัตย์และประพฤติธรรมอันดีงาม มีแม่ผัวและลูกสะใภ้ 2 คน ใช้อาหารเจไว้พระ เนื่องจากในครอบครัวมีคนกินเนื้ออยู่มาก ปีนั้นวันคล้ายวันเกิดของเจ้าแม่ ลูกสะใภ้คนเล็กของตระกูลอึ้ง ได้เตรียมเป็ดไก่ไปไหว้เจ้าแม่ชุดหนึ่งไปไหว้เจ้าแม่ที่ศาลเจ้า พอไหว้เสร็จก็เอาไม้ปวย (คือไม้คู่รูปร่างคล้ายรูปไต่ผ่าซีก มักวางไว้บนโต๊ะบูชา ใกล้ ๆ กับกระบอกเซียมซีมีไว้ใช้ถามเจ้าว่าดีหรือว่าไม่ดี ได้หรือไม่ได้ โดยการโยนไม้คู่ขึ้นไปบนอากาศแล้วปล่อยให้ตกลงมายังพื้น ถ้าไม้ข้างหนึ่งหงาย อีกข้างหนึ่งคว่ำ ก็ถือว่าเจ้าเห็นด้วย หรือว่าดี หรือได้ แล้วแต่คำถามถ้าไม้ออกมาในรูปคว่ำทั้งสองอันแสดงว่า ไม่ตอบ ถ้าไม้หงายทั้งคู่แสดงว่าไม่เห็นด้วย) ขึ้นมา ทำท่าไหว้ แล้วก็ถามเจ้าแม่ไปว่าของที่นำมาไหว้นี้ พอใจหรือไม่ ผลปรากฏว่าไม่ทรงตอบ แม้จะโยนสักกี่ครั้ง ๆ ก็คงเหมือนเดิม เลยถามว่า กระดาษเงินกระดาษทองน้อยไปหรือ ? ก็ไม่ใช่เพราะลืมเอาเหล้ามาถวายใช่หรือไม่ ? ก็ไม่ตอบ หรือไก่ที่นำมาไหว้เล็กไปหรือ ? ก็ไม่ใช่ หรือเพราะของที่นำมาไหว้น้อยไปหรือ ? ก็ไม่ใช่ ถามไปถามมา คิดไม่ออกฉับพลันจิตใต้สำนึกก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ เลยถามไปว่า "เป็นเพราะว่าศิษย์กับแม่ย่ากินเจ แล้วนำอาหารสัตว์มาไหว้ เจ้าแม่ไม่พอใจใช่หรือไม่ถ้าใช่ก็โปรดตอบ" พอถาม

เสร็จก็โยนไม้ปวย ปรากฏว่าไม้คว่ำอันหงายอัน แสดงว่า "ใช่" เธอรู้สึกกลัว เลยบอกว่า ถ้างั้นก็ขออภัยและคราวต่อไปจะงดอาหารสัตว์มาไหว้ จะนำอาหารเจมาไหว้ ดังนั้นสองปีที่ผ่านมานี้ ลูกสะใภ้บ้านแซ่อึ้ง ก็นำแต่ของเจมาไหว้

อาหารเนื้อสัตว์ หมูเห็ดเป็ดไก่เต็มโต๊ะ เจ้าได้รับแต่เพียงอาหารเจชุดเดียว

มีตระกูลแซ่จัง ในเมืองจั้งฮัว ตั้งแต่ ปู่ ย่า จนถึงลูกหลานต่างก็กินเจทั้งสามชั่วโคตร ทั้งครอบครัวมีสุข บุญบารมีล้นฟ้า มีวันหนึ่ง เป็นวันคล้ายวันเกิดของเจ้าองค์หนึ่ง ผู้คนนำหมูเห็ดเป็ดไก่ไปไหว้กันเต็มโต๊ะไปหมด ยังกับแข่งขันแสดงอวดกัน คุณนายจังไปทีหลัง เนื่องจากครอบครัวกินเจ ก็เลยใช้ถั่วลิสงทำเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ กัน ชุดเล็ก ๆ หนึ่งชุดมาไหว้ ตอนนี้บนโต๊ะก็เต็มไปด้วยเป็ดไก่ ไม่มีที่จะวางได้ คนเฝ้าศาลเห็นดังนั้นก็เลยช่วยนำอาหารเจชุดนี้ไปวางไว้เหนือโต๊ะ พอดีลูกสะใภ้ตระกูลจังมาถึง แลเห็นว่าอาหารของบ้านตนเป็นอาหารชุดเล็ก ๆ เป็นที่สนใจของผู้พบเห็น ในใจรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ แต่ว่าไม่นานนัก พอเจ้าเข้าทรงเขียนออกมาว่า ในบรรดาของที่นำมาไหว้มากมาย เจ้าได้รับเพียงอาหารเจชุดเดียว เป็นของศิษย์ตระกูลจัง ทำให้บรรดาเทพเทวดาต่างยินดีเป็นอย่างยิ่ง

จากจุดนี้เอง ทำให้รู้ว่าเทพเทวดาไม่ต้องการให้ผู้คนฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ดีใจที่คนเอาอาหารเจมาไหว้ ดังนั้น ที่ ๆ เทพเทวดาอยู่

จะปราศจากความโลกีย์ ก็ย่อมพอใจความสะอาดของอาหารเจ เกลียดอาหารเหม็นคาวของเนื้อสัตว์

อรหันต์จี้กง : บทร้องทุกข์ของสัตว์นี้แยบยล ผู้คนย่อมมีความเข้าใจภายหลัง ไหว้พระไหว้เจ้าไม่ควรฆ่าสัตว์ วันนี้พอเพียงแค่นี้ เตรียมตัว

หยางเซิง : ขอบคุณ เจ้าแม่ที่ชี้แนะ ลูกศิษย์ขออำลา!

เจ้าแม่ : คำสั่ง ให้ขุนพล ตีฆ้องลั่นกลองส่งแขก

อรหันต์จี้กง : เซินเต๋อถังถึงแล้ว หยางเซิงลงจากปทุมทิพย์วิญญาณกลับเข้าร่าง

一八五

汝於物命，不能與之，則勿奪之。因一切物皆有平等之權而生存。

เจ้าแม่กวนอิมสร้างดอกบัวหินช่วยปลดทุกข์

พระอรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง วันที่ 2 มกราคม พ.ศ. 2525 กลอนว่า :-

โปรดสรรพสัตว์ไม่ท้อทางกันดาร ยกจิตใส่พานแลไกลพ้นโลก
หนังสือดีทุกอักษรดั่งน้ำทิพย์ ธรรมพินิจชะล้างทุกข์ขุนเขา
ขนสรรพสัตว์พ้นทุกข์สู่สวรรค์ พระแม่นับวันตั้งตาคอยเจ้า
หนังสือนี้ดั่งคัมภีร์สอนทุกเช้า สืบทอดท้าวทั่วชั่วกาลนาน

อรหันต์จี้กง : มนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกนี้เดินอยู่บนเส้นทางของมนุษยธรรม แต่ก็มีคนอีกจำนวนไม่น้อย ที่กระทำสิ่งไร้มนุษยธรรม สูญเสีย "มนุษยธรรม" ไปก็เหมือนกับกระทำผิดต่อธรรมะสวรรค์ ธรรมะสวรรค์ ก็คือ กุศลจิต มนุษยธรรมก็คือธรรมะสวรรค์ ดังนั้นผู้ที่จะฝึก ธรรมะสวรรค์ต้องเริ่มฝึกจากมนุษย์ธรรมไป การโปรดสัตว์ทั้งสามแดนให้ทั่วถึงนั้นจุดสำคัญเริ่มจากธรรมะห้าข้อใหญ่ สืบเนื่องจากใจคนไม่โบราณมนุษยธรรมจึงเสื่อมเสีย ฟ้าดินจึงเสียธาตุแห่งความสมดุลย์ไปสวรรค์ต้องการกอบกู้สภาพดวงจิตเดิม จึงประทานมหาธรรมมาให้ ดังนั้นผู้ที่จะฝึกฝนมหาธรรม ก็ต้องเริ่มจากมนุษย์ธรรมหลักธรรมของ "ขงจื้อ" ก็ไม่ผิดไปจาก ธรรมะสวรรค์ ซึ่งเน้นให้คนปฏิบัติตามวินัย 3 ข้อ กับหลักปฏิบัติ 5 ข้อ หลักปกป้อง

4 ข้อและคุณธรรม 8 ข้อ ปัจจุบันผู้ฝึกฝนส่วนใหญ่อยู่กับบ้าน จำเป็นต้องปฏิบัติตามมนุษยธรรมอยู่บ้านก็กตัญญูต่อพ่อแม่ สามีภรรยาก็รักใคร่กันดี พี่น้องก็รักใคร่กันดี เพื่อนฝูงต้องเชื่อถือ พูดก็พูดแต่ดี ๆ ประพฤติก็ประพฤติแต่ความดี เมื่อประพฤติกุศลจนเต็มปรี่แล้ว ก็จะสร้างสรรค์ตนเองได้เหมือนกับรูปแกะสลักของเทพเทวดา ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ อีกจนเปรียบประดุจพระพุทธรูป ดังนั้นก็จะเป็น "บุคคลตัวอย่าง" ที่อยู่ในมนุษยโลก ตำแหน่งบนสวรรค์ก็ได้ "จองที่" เอาไว้ให้เรียบร้อยแล้วหลังจากละกายเนื้ออันจอมปลอมนี้ไปแล้ว ก็จะมีกายทิพย์อยู่ในสรวงสวรรค์ต่อไป อันนี้เป็นธรรมชาติของหนทางทิพย์ หยางเซิงเตรียมตัวออกเดินทางได้ วันนี้จะเดินทางไปยังพระพุทธเจ้าโบราณที่ทะเลใต้

หยางเซิง : จะไปยัง "จี้เต็กลิ้ม" อีกครั้ง ใจผมนี้ยินดีเป็นอย่างยิ่ง

อรหันต์จี้กง : .....มาถึง "จี้เต็กลิ้ม" แล้วพระมหาโพธิสัตว์กวนอิม (อวโลกิเตศวร) ประทับอยู่บนบัวทอง พอเห็นเรา 2 คน ก็ทรงพระสรวล !

หยางเซิง : ครั้งก่อน ผมกับอาจารย์ ทำหนังสือ "เที่ยวเมืองสวรรค์" ก็ได้มา ณ ที่นี้ครั้งหนึ่ง วันนี้วาสนาดีได้มีโอกาสมานมัสการ พระโพธิสัตว์ ที่ จี้เต็กลิ้ม แดนสุขาวดีอีกครั้ง จิตใจเบิกบานยิ่งนัก "จี้เต็กลิ้ม" นี้เขียวชอุ่มขึ้น น้ำไหลแรงขึ้น มีความรู้สึกชุ่มฉ่ำข้าง ๆ องค์พระโพธิสัตว์กวนอิมมีกอไผ่สีม่วง

อยู่กอหนึ่งมีนกสีเขียวตัวหนึ่ง ยืนเกาะกิ่งไผ่ไว้ ในปากก็คาบสร้อยประคำ เห็นแล้วน่าพิศวง

อรหันต์จี้กง : พวกเรา รีบคารวะพระโพธิสัตว์ก่อน

หยางเซิง : ขอรับกระผม ลูกศิษย์ขอคารวะ พระมหาโพธิสัตว์ทะเลใต้

พระโพธิสัตว์ : มิต้องเกรงใจ ท่านทั้งสองลำบากมากนะครั้งก่อนแต่งหนังสือ "เที่ยวสวรรค์-นรก" 2 เล่ม ครั้งนี้ก็ได้รับเทวโองการให้แต่ง "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" แผ่บุญกุศลให้พวกสัตว์เดรัจฉานมีกรรมเวรเกี่ยวพันกันมาตั้งแต่ปางก่อน สวรรค์มีคำสั่งตกมาถึงตัวท่าน วันนี้ท่านมาที่นี่ ข้าพเจ้ายินดีมาก มีคำสั่งถึงเซียนไช้และเล้งนึ้ง[1] ให้นำน้ำชารับแขกทั้งสองท่าน

เซียงไช้-เล้งนึ้ง : ขอรับ !.........น้ำชาทิพย์เรียบร้อยแล้ว ขอเชิญได้

หยางเซิง : อาจารย์นั่งอยู่บนดอกบัวหินที่อยู่ข้างสระ ดูเหมือนแปลกใหม่ อันนี้ทำด้วยอะไรกัน ?

อรหันต์จี้กง : พระโพธิสัตว์ประทับอยู่บนดอกบัว อันนี้เป็น "บัวน้ำ" แต่ที่เรานั่งอยู่นั้นเป็นบัวที่ขึ้นอยู่บนบก เรียกว่า "บัวบก"

หยางเซิง : ดอกบัวที่ขึ้นในน้ำนั้นเคยได้ยินมาแล้ว ดอกบัวที่ขึ้นบนบกพึ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก ! ทำไมเมื่อครั้งก่อนจึงยังไม่ได้เห็น

อรหันต์จี้กง : วันก่อนเป็น "ยานเมตตา" ที่แล่นในทะเลวันนี้เป็น

---

1. เป็นเทวกุมารและเทวกุมารีของเจ้าแม่กวนอิม

"ยานทิพย์" ที่แล่นบนบก ต้องมีวิชาที่ผิดไปจากธรรมดา

หยางเซิง : อันนี้อธิบายได้อย่างไร ?

พระโพธิสัตว์ : เจริญพร ! เห็นท่านทั้งสองสนทนาธรรมกันอยู่ ข้าพเจ้าก็ขอถือโอกาสนี้อธิบายให้ฟังก็แล้วกัน ดอกบัวขึ้นในน้ำ แต่ก็มีดินโคลนให้รากเกาะอาศัย ถ้าหากไม่มีดินโคลน ดอกบัวสีก็จะขาวจัด ก็เหมือนกับคนเรา ถ้าหากถือศีลจำพรรษาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่สะดวกสบาย การกินการอยู่ไม่ต้องอนาทรร้อนใจ อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มี "พิษร้าย" ก็จะไม่สามารถเกิดดอกที่มีสีสรรสวยสดได้ เช่นเดียวกับคนเราตลอดชีวิต ถ้าหากไม่มีเคราะห์กรรมลำบาก ความสำเร็จของเขาก็เป็นไปอย่างธรรมดา คนเราเปรียบเสมือนลูกบอล ภายนอกเป็นเนื้อหนัง ภายในก็มีลม ถ้าหากลูกบอลนี้วางไว้ที่พื้นไม่เคลื่อนไหวก็เป็น "บอลตาย" หรือ "คนตาย" ถ้าหากกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้นก็เป็น "บอลธรรมดา" ถ้าหากเอาขึ้นมาบนมือแล้วตบลงบนพื้น ลูกบอลไม่เพียงแต่ไม่ตายเท่านั้น มันยังกระดอนกลับขึ้นไปสูงกว่าท่านอีก ดังนั้นเมื่อจะกระทำต่อผู้ที่เราไม่พึงใจ ก็ควรเหลือเยื่อใยไว้สักสามส่วน (แบ่งเป็น 10 ส่วน) เปิดช่องทางไว้ทางหนึ่ง มิฉะนั้นการทำลายผู้อื่นจะกลายเป็นการทำลายตัวเอง ผู้ที่ประสบความสำเร็จในโลกนี้ส่วนใหญ่ผ่านความลำบากและบ่มเรียนมาแล้วทั้งนั้น จึงสามารถกระโดดได้สูง ถ้าหากบัวไร้โคลนตม ก็ไม่สามารถผลิตดอกที่ขาว ๆ ให้เห็นได้ บัวน้ำแม้จะอยู่ในน้ำ แต่ใต้น้ำก็เป็นดินโคลน ถ้าหากน้ำแห้งลง "บัวน้ำ"

ก็มิใช่เป็น "บัวบก" หรอกหรือ เวลามีน้ำก็เรียก "ดินโคลน" เวลาไม่มีน้ำก็เรียกว่า "ดิน" เพราะฉะนั้นที่ท่านนั่งอยู่ตอนนี้ก็เป็นดอกบัวที่เกิดบนดิน คุณสมบัติมันแข็งกระด้างจึงเรียกว่า "บัวหิน อันนี้มีไว้เพื่อความสะดวกของผู้ที่ฝึกฝนธรรมะได้ใช้นั่ง

หยางเซิง : ทำไมไม่ให้เขานั่งบน "บัวน้ำ" กลับให้เขานั่งอยู่บน "บัวหิน" เล่า ?

พระโพธิสัตว์ : อันนี้เนื่องจากอยู่ในวาระสุดท้ายที่กำลังโปรดสรรพสัตว์ พวกเราส่วนใหญ่ฝึกธรรมะอยู่ที่บ้าน ครึ่งเทพครึ่งปุถุชน น้อยนักจะมี "พูทัวง" (เบาะกลม ๆ ทรงสูงประมาณคืบ ปักเป็นลายดอกบัว) ไว้นั่ง แต่ละวันก็นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ เพื่อความสะดวกของผู้ฝึกฝนธรรมะที่อยู่บ้าน ก็สามารถที่จะสำเร็จเป็นพระได้ ดังนั้นที่แดนสุขาวดีจึงมี "บัวหิน" อยู่ทั่วไปหมด

หยางเซิง : ท่านโพธิสัตว์มีมหาเมตตา เพื่อโปรดสรรพสัตว์ ให้ความสะดวกสบายแก่ผู้ที่ถือศีล ที่สละจิตใจ ประทาน "ดอกบัวหิน" แก่คนทุกผู้ทุกวัย ศิษย์ขอขอบคุณแทนผู้คนในโลกด้วย

อรหันต์จี้กง : อาฮ้า ! อ้อมอกสวรรค์เต็มไปด้วยเมตตาเพียงขอให้ผู้คนอยู่ในโลก นั่งได้ตรงบนเก้าอี้ไม้ จิตใจตั้งตรง ดินกิเลสก็จะกลายเป็น ดินสะอาด เก้าอี้ธรรมดา ก็จะเป็นดอกบัว ทุก ๆ คนมีส่วนในแดนสุขาวดี

หยางเซิง : ถ้าเช่นนี้ทุก ๆ คนในโลกนี้ก็กลายเป็นพระหมด

นะซิ ?

พระโพธิสัตว์ : ใช่แล้ว ! อยากให้ทุก ๆ คนในโลกนี้เป็นพระไปหมด แต่ก็มีสักกี่คนในโลกนี้ นั่งได้ตรง จิตใจใสสะอาดที่จริงมีโอกาสดีอย่างนี้ ไม่ต้องให้ผู้คนต้องขึ้นเขาลุยน้ำ เดินทางเป็นหมื่นลี้ เที่ยวเสาะหาอาจารย์เทพเทวดาแปลงร่างมาสู่ครอบครัว เธอช่วยชี้แนะ เพียงแต่หมั่นฝึกฝนธรรมะ เพียงแต่ประพฤติได้ตรงภายในบ้าน (จิต) ภายนอกบ้าน (กาย) กวาดล้างให้สะอาด แม้บนดินก็นั่งได้บนหญ้าก็นอนได้ ทำให้โลกนี้กลับกลายเป็นสวรรค์ มิดีหรอกหรือ ?

หยางเซิง : พวก "ดอกบัวหิน" เหล่านี้ ทำไมมีประกายรัศมีออกมา แล้วยังมีชื่อจารึกอยู่ด้วย ในบรรดาดอกบัวทั้งหลายมีชื่อของเพื่อนร่วมสำนักเดียวกันอยู่ด้วย

พระโพธิสัตว์ : เจริญพร ! สำนักเซินเต๋อถัง มีผู้ทำความเพียรได้สูงอยู่หลายคน ศึกษาหลักธรรม ฝึกฝนมหาธรรมสร้างบุญบารมีมิใช่น้อย จนสามารถประสานนอกและในเข้าด้วยกันได้ มีความอดทน ดังนั้นที่แดนสุขาวดี จึงปรากฏดอกบัวอันเป็นตำแหน่งที่ตามแต่บุญบารมีที่สั่งสม ดอกบัวเหล่านี้จะใหญ่หรือเล็กขึ้นอยู่กับพื้นจิตของแต่ละคน บุญกุศลแปรเปลี่ยน หากอยากได้ตำแหน่งบนสวรรค์พึงสร้างบุญกุศลเสียในโลกนี้ ดังคำที่ว่า "งานขึ้นอยู่กับคน"

หยางเซิง : ข้าง ๆ พระโพธิสัตว์ มีนกตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไผ่ ปากคาบสร้อยประคำ ขับร้องอยู่ที่นั่น และก็สามารถนับลูก

ประคำไปได้รอบ ๆ เหมือนกับผู้คนกำลังสวดมนต์อยู่ น่าสนใจจริง ไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วขับร้องอะไรกัน ?

พระโพธิสัตว์ : เจริญพร ! นกสีเขียวตัวนี้ เป็นนกเทพที่อยู่ข้างกายเจ้า ถูกยกย่องเป็น "แซล้วง" ปากคาบสร้อยประคำ กำลังสวดมนต์ วันนี้จะอธิบายเกี่ยวกับสัตว์ปีกมีสิ่งพิเศษเหนือธรรมดาอย่างหนึ่ง กลับมามองที่ปากของคน ไม่มีปัญญาพูดจาแต่คำที่ดี สามารถพูดจาส่อเสียด พูดหลอกลวง โกหก ตลบตะแลง วาจาเหี้ยมโหด คิดแล้วสู้สัตว์ปีกไม่ได้ เพราะมันยังสามารถร้องเพลงที่ไพเราะเพราะพริ้งได้ เมื่อคนได้ยินแล้ว ก็คลายกลุ้มไปได้ นกน้อยใน "จี้เต็กลิ้ม" เฝ้าสวดมนต์เพื่อบรรลุธรรม ชาวโลกยังไม่รีบรักษาวาจาศีล กลับเนื้อกลับใจอีกหรือ "จี้เต็กลิ้ม" เป็นธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ของแดนสวรรค์ไผ่สีม่วงสูงเสียดฟ้า หญ้าเขียวขจีนุ่มนวล น้ำไหลกระเซ็นซ่าน ถ้าสามารถมาอยู่ที่นี่หนึ่งวัน ก็เหมือนอยู่ในโลกหนึ่งปี ดอกบัวหิน พื้นหญ้าเขียว นั่งแล้วสบายจริง ๆ ที่นี่ได้ตระเตรียมที่นั่งสำหรับชาวโลกไว้แล้วมากมาย "ที่นั่งชั้นหนึ่งทั้งนั้น" ขอให้ชาวโลกได้โปรดขึ้นยานทิพย์พร้อม ๆ กันเถอะ !

หยางเซิง : นกน้อยช่างมีบุญบารมีสูง ขอเรียนถาม พระโพธิสัตว์กวนอิม หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ใกล้จะอวสาน ความตั้งใจของพระโพธิสัตว์นั้นใหญ่หลวง "จะโปรดสัตว์ให้หมดโลกจึงจะเข้าสู่นิพพาน" แต่ว่า "โปรดสัตว์เดรัจฉานนั้นง่ายโปรดคนนั้นยาก" ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา มนุษย์สะสมแต่เวรกรรม

กระดูกกองดั่งภูเขา มีบ้างที่คิดจะฝึกฝนให้บรรลุธรรม แต่เนื่องจากร่างกายมักมีโรค ครอบครัวก็ไม่สงบสุข ลูกหลานไม่กตัญญู กระทำการสิ่งไร้คุณธรรมต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้ผู้ที่คิดจะฝึกฝนทำความเพียร แม้ใจจะตั้งมั่น แต่ก็ไม่มีพละกำลัง พระมหาโพธิสัตว์ มีความต้องการจะโปรดสัตว์ให้หมดโลก จะช่วยกรุณาแนะนำหนทาง เพื่อให้ผู้ที่จะทำความเพียรได้มีจิตใจและร่างกายแข็งแรง ไร้ซึ่งทุกข์โศก จะได้ฝึกฝนได้ง่ายขึ้น วิญญาณจะได้มีโอกาสสำเร็จเป็นพระได้

พระโพธิสัตว์: ถึงแม้นข้าจะมีความตั้งใจโปรดสัตว์ก็ตาม แต่ผู้คนหลงระเริง ไม่ยอมตัดความอยากมาฝึกฝนตัว ดังนั้นยิ่งจมยิ่งลึก ทะเลทุกข์ไหลไปเรื่อย ๆ หลงอยู่ในทางสามแพร่ง ไม่อาจสำเร็จเป็นพระได้ มีคำกล่าวว่า “พระไม่สามารถโปรดคนได้ คนต่างหากที่จะโปรดตนเอง” เพื่อหนังสือ “วงเวียนกรรมของสัตว์โลก” จึงจะแนะทาง “โปรดตนเองให้เป็นพระ” แต่ไหนแต่ไรมา ผู้คนในโลกนี้ชอบกินเนื้อผู้อ่อนแอกว่า ผู้คนแก่งแย่งกัน คนและสัตว์เดรัจฉานก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากคนไม่ยอมปล่อยสัตว์เดรัจฉานกินเลือดกินเนื้อเพื่อดำรงชีวิต ดังนั้นนิสัยคนและสัตว์จึงผสมกันเลือดลมของคนและสัตว์ ไม่อาจเข้ากันได้ ทำให้เป็นบ่อเกิดของโรค ดังนั้น คนที่กินเนื้อสัตว์ ดังนั้น สัญชาติของคนและสัตว์จึงปะปนกัน จึงทำลายจิตใจของคนเข้า เลยทำให้คนเราจิตใจไม่เก่า จึงพบหน้าคนใจสัตว์เต็มไปหมด จะเห็นได้จากคนที่เจริญแล้วในสังคม แต่กระทำ

สิ่งที่ป่าเถื่อน บาปกรรมสร้างสมกันมา คนก็เริ่มเบียดเบียนถิ่นที่อยู่ของสัตว์ ทำอันตรายต่อชีวิต ดังนั้นคนจึงลดฐานะลงจนจิตใจอยู่ในระดับเดียวกับพวกสัตว์ ยังความห่างไกลจากหนทางสู่ความสำเร็จของพระไป ดังนั้น ถ้ายังต้องการกลับไปสู่หนทางของความสำเร็จเป็นพระล่ะก็ ต้องถือมังสาวิรัติ ปลดปล่อยสัตว์ เพื่อชำระจิตให้ใสสะอาด และยังต้องช่วยเหลือให้สัตว์เหล่านั้น ให้สำเร็จธรรมะด้วย กระทำเช่นว่านี้ได้ แน่นอนทีเดียว เราก็ใกล้สำเร็จความเป็นพระได้

หยางเซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ว่า การงดเว้นการฆ่างดเว้นการกิน ปลดปล่อยชีวิต มีหลักการอย่างไร วิธีการช่วยเหลือสัตว์ให้สำเร็จธรรมะได้อย่างไร กรุณาเล่าเพื่อให้ผู้คนได้เจริญรอยตามจะได้ไหมครับ ?

พระโพธิสัตว์: ได้ซิ เป็นการดีทีเดียว ข้าจะเจียรไนให้ฟัง

ข้อหนึ่ง : งดการฆ่า..... สัตว์มีวิญญาณ มีเลือดเนื้อ น้ำตามีเจ็บปวดทรมานและมีจิตใจ โดยใช้เมตตาธรรมและความกรุณาจึงทนดูการฆ่าไม่ได้ เม่งจื้อกล่าวว่า “สุภาพบุรุษต้องอยู่ห่างห้องครัว” นั่นก็คือ ไม่อยากให้มีการฆ่า ไม่อยากเห็นการฆ่ามนุษย์ที่มีจิตรักสัตว์ ระหว่างคนด้วยกันก็จะไม่มีการต่อสู้ ฆ่าฟันกัน ฉะนั้น การงดเว้นการฆ่าสัตว์จึงเป็นพื้นฐาน หล่อเลี้ยงจิตใจคนให้เกิดความเมตตากรุณา

ข้อสอง : งดการกิน..... เมื่อไม่ฆ่าแล้ว ก็ต้องไม่กิน เนื่องจากไม่กินก็จะเป็นผลให้คนฆ่าน้อยลงหรือไม่ฆ่า พวกพืชผักมีคุณค่า

เพียงพอสำหรับมนุษย์ และไม่มีอันตราย เนื่องจากพวกสัตว์ต่าง ๆ ไม่มีการอาบน้ำชำระร่างกาย พวกจุลชีพจึงเข้าอาศัยอยู่ได้ง่าย คนที่กินเนื้อก็จะได้รับเชื้อโรค ทำให้เกิดโรคฝีร้าย มะเร็งต่าง ๆ ได้ นายแพทย์ก็ไร้ปัญญา ในที่สุดก็ต้องทิ้งสังขารนี้ไป ยิ่งกว่านี้คนที่กินเนื้อ ก็มักจะได้รับการก่อกวนจากวิญญาณสัตว์ ทำให้จิตของคนทุกวันนี้ไม่ปกติสุข ซึ่งทำให้โรคภัยไข้เจ็บทวีขึ้น จึงอยากให้ชาวโลกเลิกรับประทานเนื้อ หันมาถือมังสาวิรัติ แม้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่สะดวก การกินที่อัตคัด เมื่อถือมังสาวิรัติแล้ว จิตใจก็ไม่ทุจริตหลอกลวงและปลันจี้เกิดขึ้น

ข้อสาม : ปลดปล่อยสัตว์..... เมื่อสามารถงดเว้นการฆ่าสัตว์งดการกินเนื้อสัตว์แล้วก็ยังไม่พอเพียง เพราะยังมีสัตว์พวกนก พวกปลา และเต่าที่ยังถูกฆ่าอีกจำนวนมากมาย เพื่อให้จิตเกิดความเมตตา ก็ซื้อหาสัตว์มาปล่อย ให้มันมีชีวิตอย่างอิสระ ! เป็นการช่วยเหลือให้พ้นจากคุมขัง รอดจากการสังหาร สัตว์เหล่านี้จะรำลึกถึงบุญคุณ โดยไม่อาจจะกล่าวเป็นคำพูดได้ถูกต้อง การที่พวกมันต้องไปเกิดเป็นสัตว์นั้น ก็ล้วนมีสาเหตุเกิดจากทำบาปหนักตั้งแต่ชาติก่อน โดยเฉพาะละเมิดศีลข้อหนึ่ง คือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ ควรได้รับโทษประหาร แต่ผู้ที่มีเมตตาจิต ควรอโหสิกรรมให้พวกมันเสีย นับประสาอะไรที่มันก็ไม่ได้ทำอันตรายเราและไม่มีความสามารถด้วย ! มนุษย์สามารถปล่อยสัตว์ต่อเมื่อทรวงอกเต็มไปด้วยเมตตาจิต และมีนิสัยมานะอดทนด้วย

งดการฆ่า งดการกินเนื้อสัตว์ ปลดปล่อยสัตว์ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นแบบฝึกหัดสำหรับคนที่ทำความเพียร เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ ทำวิญญาณให้ใสสะอาดขึ้น วิธีช่วยให้สัตว์เดรัจฉานได้ฝึกฝนธรรมะนั้น ก็คือ ช่วยกันเผยแพร่รายละเอียดของหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ทำให้คนมีความเห็นอกเห็นใจรักใคร่สัตว์ ยังสามารถถ่ายทอดความรู้สึกในจิตของสัตว์อีกด้วย ให้พวกมันได้มีโอกาสสร้างคุณงามความดี เพื่อลบล้างความผิด ถ้าหากผู้คนต้องการลงล้างบาปเวรที่ก่อไว้ เพื่อบรรลุพระอรหันต์ ก็ควรช่วยกันพิมพ์หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ไปเผยแพร่เพื่อให้ชาวโลกเข้าใจว่า ที่แท้สัตว์ก็เกิดจากคนเวียนมาเกิดนั่นเอง ควรมีสิทธิที่จะมีชีวิตดำรงอยู่ในโลก ด้วยเหตุฉะนี้ จึงจะสามารถระงับอารมณ์ความโหดร้ายทารุณลง เพื่อให้โลกมนุษย์นี้กลับกลายเป็นสุขาวดีแดนพุทธเกษตร มนุษย์และสัตว์อยู่กันอย่างสันติสุข เพื่อเพื่อนมนุษย์ เพื่อผู้อื่น เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็จะเกิดความร่มเย็นกันทั่วหน้า เป็นแดนบริสุทธิ์ในโลกมนุษย์ ก็เท่ากับสมความตั้งใจของข้าที่จะโปรดสัตว์ให้หมดโลก ก่อนเข้าสู่พระนิพพาน

อรหันต์จี้กง : สิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดที่พระโพธิสัตว์กล่าวมาก็คือความเมตตาของสุขาวดีแดนพุทธเกษตร

พระโพธิสัตว์ : โชคดีที่พุทธศาสนิกชนของพวกเราที่ส่งเสริมให้งดการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต และเชิญชวนให้ปลดปล่อยสัตว์ ดังเช่นเอกสารงดการฆ่าสัตว์ของ พระอาจารย์สระบัว และ

ศานุศิษย์ "ลี่อี้เจิ้ง" ที่พรรณนา "ความเจ็บปวดของสัตว์" เป็นเครื่องเตือนสติคน ซึ่งเหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ หยางเซิงจะเอาไปเสริมในหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ก็ได้

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย ลี่อี้เจิ้ง

1. คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ของฟ้าดิน คือ "ชีวิต" ความโหดร้ายอันมหันต์ของมนุษย์โลกคือ "ฆ่า" ซึ่งเป็นคำกล่าวที่กระจ่างที่สุดของคนโบราณ เป็นคำพูดที่สั้นและเข้าใจง่ายที่สุด เป็นคำพูดที่เจ็บปวดที่สุด พวกเราควรจะรู้ว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุด การฆ่าเป็นสิ่งที่โหดร้ายเจ็บปวดที่สุดเหมือนกัน พวกเราเคยอ่านหนังสือถึงโทษทัณฑ์ที่หนักที่สุดของมนุษย์ ก็คือ "ตาย" เท่านั้น ก็จะรู้ถึงความชั่วร้ายที่ก่อไว้ ความโหดร้าย แม้จะท่วมท้น เลวทรามที่สุด เมื่อตายลงแล้วทุกอย่างก็สิ้นสุด ไม่สามารถจะเพิ่มโทษได้มากกว่านี้อีกแล้ว แต่กลับกันพวกสัตว์ ที่ไม่มีพิษร้ายต่อผู้คน ถึงมีโทษก็ไม่ถึงตาย ฟ้าดินยังอภัยโทษให้ได้ ผู้คนกับไม่คำนึงถึงสิ่งใด ๆ จับมาฆ่าแกงทารุณกรรมอย่างโหดร้าย แล้วก็กินมันเข้าไป แทบถือเป็นเรื่องธรรมดา เฮ้อ! โลกนี้ ช่างโหดร้าย ไร้เหตุผล ยังมีอะไรหนักมากยิ่งไปกว่านี้บ้างไหม ?

ทุกชีวิตของสัตว์ที่มีอยู่ในโลกนี้ ตั้งแต่มนุษย์จนกระทั่งสัตว์บกสัตว์น้ำ ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันทั้งรูปร่างและน้ำหนัก แต่วิญญาณนั้นเหมือนกัน หรือจะกล่าวอีกแบบหนึ่งคือ สัตว์แม้

ไม่มีรูปร่างเหมือนกัน แต่ก็มีน้ำจิตน้ำใจเหมือนคน ต่างก็รู้จักรักชีวิตของตน รู้จักกลัว รู้สึกเจ็บปวด ดังนั้นคนควรมีอัธยาศัยต่อสัตว์เหมือนมีอัธยาศัยต่อคน ไม่ควรเห็นความแตกต่างจากร่างกายสังขารเป็นข้ออ้างในการแบ่งแยก ในจุดนี้ อย่างน้อยที่สุดพวกเราต้องจดจำว่ามูลฐานของชีวิต ต่างก็มีชีวิตขึ้นตรงต่อฟ้าดิน ต่างก็ส่งกระแสจิตติดต่อกัน ไม่อาจที่จะดูหมิ่นเหยียดหยามกันได้ เธอลองคิดดูซิว่าเวลาเราถอนขนสักเส้นหนึ่ง เราจะรู้สึกสะดุ้งสะเทือนไปทั้งตัว เพียงเข็มแทงอันเดียว ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของร่างกายเท่านั้น หาใช่ร่างทั้งร่างก็ไม่ นั่นก็คือ ทุกชีวิตก็มีชีวิตเหมือนตัวเราเอง เลือดเนื้อก็เหมือนกัน ความเจ็บปวดทรมานจะต่างกันอย่างไร ? ที่ยกย่องกันว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ มีคุณธรรมย่อมไม่มีเหตุผลพอที่จะกินสรรพสัตว์ได้ ควรจะรู้ว่า ฟ้าดินได้ให้กำเนิดชีวิตที่มีค่าและ

เฉลียวฉลาด ตั้งชื่อว่า "มนุษย์" แล้วก็ให้กำเนิดชีวิตที่โง่เขลาเบาปัญญา ตั้งชื่อว่า "สัตว์" ทั้งสองอยู่ร่วมกัน เพียงแต่ต่างกันเหมือนกับชีวิตของคนที่มีลูกคนโต แล้วมีลูกคนเล็กถัด ๆ กันไป แม้มีความต่างกันเป็นพี่เป็นน้อง แต่ก็มีเลือดเนื้อ มีความสนิทสนมดุจเดียวกัน หากแต่ว่าคนมีสติปัญญาและพละกำลัง สมบูรณ์สมกับชีวิตสัตว์ประเสริฐ พวกที่หลงงมงาย และเข้าข้างตัวเองก็ทึกทักเอาว่า สวรรค์ส่งสรรพสัตว์มาให้คนกิน คำพูดเหล่านี้มีหลักฐานอะไร ? ถ้าอย่างนั้น เวลาเสือมันมาเจอคนเข้า มันก็กินคนเลยก็น่าจะพูดว่าสวรรค์ส่งคนมาให้เสือกินบ้าง การดำรงชีพของคนมีธัญพืชหลายชนิด มากเกินพอสำหรับดำรงชีพ ฟ้าดินประทาน

ให้มากมายขนาดนี้แล้ว ยังมีเหตุผลอะไรอีกหรือ ที่อาหารการกินของคนเราจำเป็นต้องพึ่งชีวิตของสัตว์อีก ?

พูดถึงคำที่ว่า ทุกชีวิตคือร่างเดียวกัน ผู้คนคงรู้สึกว่าตนเองใหญ่ที่สุดแล้ว แต่ละคนก็มีร่างของแต่ละคน จะเป็นร่างเดียวกันได้อย่างไร ? ที่แท้แล้วในครอบครัวหนึ่งก็เหมือนร่างเดียวกัน เช่น แม่ลูกเป็นต้น นี่เป็นความจริงที่แน่แท้ แต่ปัจจุบัน จะไปแลดูได้อย่างไรว่า ทุกชีวิตจะมีร่างกายอันเดียวกัน ? ถ้าอย่างนั้น เมื่อร่างของแม่เห็นลูกน้อยดีใจ แม่ก็ดีใจด้วย ถ้าหากลูกน้อยเจ็บปวด แม่ก็รู้สึกเจ็บปวดด้วย ถ้าลูกน้อยเกิดเจ็บป่วยและตายไป ถ้าเป็นไปได้แม่ก็พร้อมจะเจ็บป่วยและตายแทน ภายใต้จักรวาลนี้ คนที่เป็นแม่จะไม่นับว่าลูกน้อยและตนเอง มีร่างดุจเดียวกัน ดุจเช่นผู้ที่รักบ้านรักชาติรักประเทศดุจเดียวกัน ซึ่งก็เป็นเหตุผลเดียวกับการรักมนุษยชาติ รักผู้คน เม่งจื๊อ กล่าวว่า พระเจ้าแผ่นดิน "อู้" เห็นไพร่ฟ้าจมน้ำก็เหมือนกับตนเองจมน้ำด้วย พระเจ้าแผ่นดิน "เจ็ก" เห็นไพร่ฟ้าอดอยากก็เหมือนตนเองอดอยากด้วย พระอรหันต์กษิติครรภ์ กล่าวว่า "ถ้าผู้คนยังไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ข้าก็จะไม่เข้าสู่พระนิพพาน" ด้วยเหตุอันนี้ก็เช่นเดียวกับแม่ที่คอยดูแลลูกน้อย ที่มีความจริงใจคอยเฝ้าห่วงใยประดุจมีชีวิตอันเดียวกัน ซึ่งไม่สามารถจะแบ่งแยกความสัมพันธ์อันนี้ได้ คน ๆ นี้ คน ๆ นั้น และอีกหลาย ๆ คน ก็มีดวงจิตที่เหมือนกัน เพียงแต่ว่าบนร่างกายนั้น ภายใต้หนังที่หุ้มอยู่ถ้าเอาเนื้อที่หนักไม่กี่สิบกิโลกรัมออกเสีย ก็จะกลายเป็นว่านี่เป็นของฉันนั่นเป็นของเขา ในกรณีที่เราไม่สามารถแยกหนังออกมาได้

ถ้ามีโอกาสก็เอาส่วนที่มีคุณสมบัติเหมือนกันมารวบรวมกันเข้า จากความน้อยนิดของฉันก็เพิ่มให้มันใหญ่ขึ้น เพิ่มเข้าไปอีกเรื่อย ๆ จนใหญ่ดับฟ้า กลายเป็น "ฉันแท้ ๆ" ไม่บกพร่องเลย ! สิ่งที่ต้องรู้ก็คือเมื่อเปรียบเทียบส่วนที่ใหญ่ของฉันกับความประพฤติที่สูงหรือต่ำก็รู้ว่า คนที่เลวทรามที่สุด ก็คือ คนที่เอาเนื้อไม่กี่สิบกิโลกรัมนั้นมาเป็นของฉันนั่นแหละ ดังนั้น พฤติกรรมของเขาก็จะกลายเป็นความเห็นแก่ตัวอย่างที่สุด ความชั่วร้ายขนาดไหนก็ทำมาแล้ว ความชั่วร้ายที่ฆ่าชีวิต ก็เนื่องจากขาดความเห็นอกเห็นใจ อันสืบเนื่องมาจากความคิดเห็นของผู้คนไม่มีร่างเป็นดุจอันเดียวกัน !

2. ไม่ว่าใครฆ่าใครก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะมีขึ้น แต่ชาวโลกมีความเห็นที่ไม่ตรงกัน

"การฆ่า" มี คนฆ่าคน คนฆ่าสัตว์ และ สัตว์ฆ่าคน 3 ชนิด แต่ผู้คนกลับเห็นว่า "คนฆ่าคน" เป็นเรื่องร้ายแรงที่สุด "คนฆ่าสัตว์" เป็นเรื่องธรรมดาที่สุด "สัตว์ฆ่าคน" เป็นเรื่องน่ากลัวและแตกตื่นมาก ! ข้าอยากให้พวกเราเปิดใจให้สอบถามสักหน่อยดูซิว่าน่าจะมีการแบ่งประเภทการฆ่าหรือไม่พูดออกอย่างจริงใจ โดยที่จริงแล้วคนฆ่าสัตว์นั้นดุร้ายกว่าคนฆ่าคนมาก ยังดุร้ายกว่าสัตว์ฆ่าคนด้วย ! เป็นเพราะอะไรหรือ ? เพราะว่า คนฆ่าคน อาจเกิดจากการคดโกงทางกฎหมาย หรือไม่ก็เพื่อป้องกันตนเอง หรือไม่ก็ด้วยสาเหตุอื่น ๆ สัตว์แม้จะฆ่ากันก็ยังมีขอบเขตจำกัด เช่น เสือก็ไม่อาจทำร้ายพวกนกได้ สัตว์น้ำก็ไม่สามารถทำลายสัตว์บกเป็นต้น มีแต่คนที่ฆ่าสัตว์ ฆ่าได้แม้แต่อยู่ในอากาศ อยู่ในท้องทะเลลึก

ในป่าและบนภูเขา ไม่มีที่ไหนที่ไม่ถูกฆ่า ทุกชนิดถูกฆ่ามาเพื่อบำเรอปากท้องทั้งสิ้น ก่อให้เกิดสิ่งน่าเศร้าสะเทือนใจ ทำให้นกไร้เพื่อนบินโดดเดี่ยว สัตว์ป่าหลงฝูง น่าสมเพชยิ่ง สิ้นคนแลบถึงฟ้าและทะเลลึก การกระทำของคนเช่นนี้ กฎหมายก็ไม่สามารถเอาโทษได้ แต่ยังได้รับการยกย่องจากคนพวกเดียวกันอีก การเข่นฆ่าของสัตว์ยังมีขอบเขต แต่การเข่นฆ่าของคนนั้นไร้ขอบเขตจริง ๆ เมื่อพิจารณาจากสิ่งเหล่านี้แล้วจะเห็นว่า "คนฆ่าสัตว์" นั้นดุร้ายกว่า "คนฆ่าคน" อย่างโหดเหี้ยมที่สุดใช่ไหม ? แล้วยังมีน้ำหน้ายกย่องตนเองว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ น่าจะเรียกว่าสัตว์โหดเหี้ยม จะเหมาะกว่า ?

น่าสังเวชที่ชั่วชีวิตของคนเรานี้ ตั้งแต่เล็กจนโต ตั้งแต่โตจนแก่ ไม่เคยที่ไม่พ้นการฆ่า ตั้งแต่แรกเริ่มคลอดจากครรภ์มารดาก็ถือโอกาสเลี้ยงฉลองด้วยการฆ่าชีวิต เพียงไม่นาน พอเด็กอายุครบเดือน ก็ฆ่าชีวิตเลี้ยงกันอีก พอครบขวบปี ก็ฆ่าชีวิตอีก จนกระทั่งเติบโตได้เวลาแต่งงาน ถือว่าเป็นงานมงคลก็ฆ่าชีวิตอีก โดยถือโอกาสไหว้เจ้าฆ่าชีวิต แต่งงานก็ฆ่าชีวิตซึ่งวนเวียนไปวนเวียนมา ฆ่ากันตลอดศก ล้วนแล้วแต่สังเวยปากท้องทั้งนั้น ตลอดชีวิตสะสมแต่บาปเวร ชีวิตที่ถูกเราฆ่านั้นไม่รู้จักกี่ร้อยกี่พัน ยังมีอีก ตอนที่เจ็บป่วยก็อยากต่อชีวิต ร้องขอมีชีวิตอยู่ แต่กลับทำลายชีวิต แล้วอย่างนี้จะมีชีวิตยืนยาวได้อย่างไร ชีวิตการแต่งงาน เป็นชีวิตคู่ที่เริ่มรักสมานฉันท์ เหตุไฉนกลับเชือดเฉือนพรากให้มันจากกัน การให้กำเนิดบุตรนั้นถือว่าเป็นนิมิตอันดีแต่เหตุไฉนต้องฆ่าแม่(ไก่)พรากลูกมันมีเหตุผลอะไรหรือ ? โดยปกติ คนเราเมื่อมีงานมงคลก็ควรที่

หาฤกษ์ยามและปฏิบัติสิ่งที่เป็นสิริมงคล จึงจะถูกต้อง เช่น อวยพรงานวันเกิด ควรใช้คำอวยพรให้อายุยืนยาวเหมือนเต่าเหมือนนกกระเรียน ถ้าอวยพรเพื่อให้เพิ่มบุตรควรใช้คำพูดว่ามีบุญวาสนามีโชคได้บุตรประเสริฐรุ่งเรืองสืบสกุล ในขณะที่เราอยู่ในความคิดที่ดี ๆ ก็เกิดมีการฆ่ากันอย่างมาก ๆ ขึ้นมา ก็จะบั่นทอนอายุที่ยืนยาวให้สั้นเข้า พวกที่มีลูกมากก็มักจะด่าว่าลูกให้ฉิบหายตายเร็ว หน้าบ้านก็กล่าวอวยพรกันเอิกเกริก หลังบ้านก็เป็นแดนประหาร เสียงร้องอย่างตระหนกตกใจเมื่อจวนจะตาย มันน่าฉงนจริง ๆ ชีวิตบางชีวิตเหมือนตัวละครถูกฆ่า ชีวิตบางชีวิตอยู่ดี ๆ ก็ถูกฆ่า บางชีวิตก็ทรงอำนาจแล้วถูกฆ่าน่าแปลกแท้ ๆ

ลองมาดูกันว่าอาหารมื้อหนึ่ง ๆ ของคนเรา ก็ไม่พ้นจากการฆ่าชีวิต เช่น นกกระจาบจานหนึ่ง ๆ ไม่น้อยกว่าสิบชีวิต พวกหอยพวกกุ้งเป็นร้อยชีวิตจึงจะได้สักมื้อหนึ่ง แต่นั้นยังไม่พอต้องแต่งกลิ่นแต่งรส หาวิธีปรุงอาหารต่าง ๆ เพื่อให้รสชาติเหมาะชวนกิน บางอย่างก็กินกันสด ๆ เลือดสด ๆ กินกันอย่างพิสดาร กินกันอิ่มแล้วก็พออกพอใจ ถ้าหากทำมาช้าหน่อยก็พาลอารมณ์เสีย ไม่เคยคิดถึงบุญคุณของของที่อยู่ในจาน ล้วนมาจากความเคียดแค้นความทุกข์แสนสาหัสเพื่อปรนเปรอความสุขขั้นสุดยอดของท่าน โดยกลืนกินชิ้นส่วนของมันไม่เคยคิดถึงกรรมจะสนองอย่างไร เราลองคิดให้ลึกซึ้งอีกนิดว่าฉากแห่งความเหี้ยมโหดเกิดขึ้นขนาดไหน ? เพื่อสนองความต้องการของปากท้อง ดังนั้น เมื่อฟ้าเริ่มสางของทุก ๆ วัน เพชรฆาตที่นับจำนวนไม่ถ้วน มือถือมีด เพียงไม่ถึงชั่วยาม ชีวิตของสรรพสัตว์

เป็นแสนเป็นล้านต้องดับจมลง ถ้าเอาซากศพมันมากองก็จะได้ภูเขาสูงมหึมา แล้วเลือดของมันมารวมกันก็จะไหลหลั่งสามารถย้อมแม่น้ำได้ทั้งสายทีเดียว ดูสภาพอนาถเวทนายิ่งนัก พวกมันทุกข์ยิ่งกว่าถูกโจรปล้นผลาญล้างเมือง ฟังเสียงร้องของพวกมันสะเทือนยิ่งกว่าเสียงฟ้าร้อง ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ จะพบแต่คมมีดกรีดแหวะท้อง ปลายมีดทิ่มแทงหัวใจถลกหนังถอดกระดูกถอดเกล็ด เชือดคอลอกคราบเอาน้ำร้อนต้มตุ๋น อีกทั้งเกลือเหล้าหมักดองทั้งหอย กุ้ง ปู ปลา ฟ้าเอ๋ย! น่าสงสารเจ็บช้ำยิ่งนัก ยากที่จะหาทางระบายออกมาได้ น่าเอน็จอนาถสุดทนได้ สร้างบาปมหันต์ จมปรักอยู่ในความแค้นนับหมื่น ๆ ชาติ ซึ่งสืบเนื่องแต่ปากท้องทำให้ก่อเวรกรรมขึ้น

3. ความมีพรหมวิหารสี่ ความจงรักภักดี ความมีสัมมาคารวะ ความมีปัญญาและความดี สัจจะเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรมีไว้ประจำตัว คุณธรรม 5 ประการนี้ ถ้ารักษาได้เป็นปกติ ก็จะไม่ละอายใจตนเอง เป็นบุคคลที่สง่าผ่าเผย อันชีวิตมนุษย์ที่อยู่ภายใต้ฟ้าดินนี้ มีสังขารเล็ก ๆ เพียงแต่เจ็ดฟุตเมื่อยืนหยัดอยู่กับความกว้างใหญ่ของฟ้าดินที่แท้อาศัยกับอะไรเล่า ? มนุษย์ที่ยกย่องว่าเป็นสัตว์ประเสริฐพึ่งพิงอยู่กับอะไร ? ก็เพราะมนุษย์มีคุณธรรมห้าประการที่สามารถยืนหยัดอยู่กับฟ้าดินโดยไม่ละอายใจและไม่ละอายใจที่ยกย่องตนเองเป็นสัตว์ประเสริฐเลย แต่ทว่า ถ้าขาดศีลข้อห้ามการฆ่าสัตว์ เกิดการฆ่าชีวิตขึ้น ก็เป็นการทำลายความเป็นมนุษย์ ที่มีคุณธรรมประจำใจ เช่น ฆ่าตัวเขาเพื่อความอ้วนท้วนของตัวเรา ก็จะขาดพรหมวิหารสี่ พรากญาติขาดมิตรเขาเพื่อเลี้ยงดูเพื่อนพ้องตนเอง ก็เป็นผู้ขาด

ความจงรักภักดี ถ้าเอาเนื้อหนังมันมาเซ่นเจ้า ก็จะขาดคุณธรรมข้อสัมมาคารวะ และที่ยกย่องว่าชะตาชีวิตล้ำเลิศ ต้องเสพกินคาวเลือดก็เป็นผู้ที่ขาดสติปัญญา เอาเหยื่อล่อหลอกให้เหยื่อติดกับก็เป็นผู้ไร้สัจจะ เฮ้อ ! มันอาศัยอยู่ในโลกกิเลส ถ้าไม่รักษาคุณธรรมทั้งห้าก็จะไร้ความเป็นมนุษย์ไป เมื่อเปรียบเทียบกับสัตว์เดรัจฉานแล้วมันจะแตกต่างกันมากน้อยเท่าไร จิวอันสือ กล่าวว่า "ความมีพรหมวิหารสี่เป็นธรรมข้อแรกของคุณธรรม ความรักเมตตาเกิดก่อนบุญกุศลทั้งหลาย" ถ้าหากเราต้องการเป็นคนที่มีคุณสมบัติครบถ้วนก็ควรปลุกใจเราให้มีพรหมวิหารและการให้อภัย อะไรคือพรหมวิหารอะไรคือการให้อภัย ? นั่นคือทำจิตใจเราให้เผื่อแผ่ไปยังสัตว์ทั้งหลายคิดเพื่อมัน ถ้าหากทำได้ แม้แต่คนที่ใจคอโหดเหี้ยมก็จะรู้สึกหวั่นไหวอ่อนลงได้ เมื่อทนทำต่อสังคมไม่ได้ ก็ยิ่งทนทำต่อคนด้วยกันก็ไม่ได้ด้วย ดังนั้นตั้งแต่โบราณมาผู้ที่มีเมตตาต่อคนทั้งหลาย ย่อมต้องมีเมตตาต่อสัตว์ด้วยเช่นกัน ผู้ที่มีจิตใจรักสัตว์ก็ย่อมมีจิตใจรักคนทั้งหลายด้วย ดังนั้นจะพูดแทนสัตว์ว่า ใจที่ไม่ทนทำสิ่งเลวร้ายได้นี้ จะเห็นคนทั้งหลายดั่งพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน ก็จะพ้นภัยพิบัติการฆ่าฟันกันได้อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข !

ท่านลองหวนคิดดูซิ ตอนที่จะจับมันฆ่า มันตกใจกลัวขนาดไหน ถ้าบินหนีได้ก็จะบินหนี ถ้ามุดดินได้ก็จะมุด มันก็จะโทษฟ้าดินไม่ปราณีมัน เช่นเดียวกัน ถ้าเราถูกโจรจับ ขวัญหนีดีฝ่อมันมีอะไรต่างกันเล่า ? มันก็น่าสงสารเหมือนกับพวกสัตว์อย่างเดียวกันฆ่าไก่สักตัวหนึ่ง ฝูงไก่ที่เหลือก็กลัวลาน ฆ่าหมูสักตัวหนึ่ง หมูที่เหลือ

ก็ไม่ยอมกินอาหาร ถ้าพวกเราถูกโจรมันขังทั้งบ้านก็จะตกใจกลัว หรือหากมีใครตายลง ญาติมิตรของเราร้องไห้ที่ต้องตายจากกัน มันก็ไม่ต่างกันใช่ไหม ? ให้คิดถึงทุกชีวิตตอนที่ถูกฆ่า เสียงร้องจะโหยหวน หวังจะได้รอดชีวิตมา แม้นเลือดจะหยุดหยด ลมหายใจจะขาดลง แต่เสียงร้องจะยังไม่หยุดลงทันที เหมือนกับพวกเรายามต้องโทษประหาร ก็หวังที่ให้เทพเจ้าช่วยเหลือให้พระคุ้มครอง จิตวิญญาณกำลังแยกจากกัน ในเสี้ยววินาทีนั้นก็ยังหวังที่จะรอดชีวิต สิ่งเหล่านี้จะมีอะไรแตกต่างกันไหม ? ถ้าหากคนกินเนื้อพูดว่าสัตว์มันพูดไม่ได้ ถ้าเช่นนั้น พวกใบ้ก็น่าจะถูกฆ่าด้วยใช่ไหม ? ถ้าพูดว่าสัตว์มันมีบาปตกต่ำลง ถ้าเช่นนั้น พวกยากจนตกต่ำก็ควรฆ่าใช่ไหม ? โอ้ ! มนุษย์หนอ ? ชอบโทษว่ามันเป็นสัตว์ต่างประเภทต้องถูกกิน ตอนที่กินมันก็ถือว่าฉันเก่งกว่ามัน แต่ตอนที่จะชดใช้กรรมมันก็น่าจะพูดว่ามันถูกต้องฉันนั้นผิดเอง ควรรู้ไว้ว่า คนและสัตว์ก็เหมือนกัน รักชีวิตกลัวตาย รักใคร่เพื่อนพ้อง ถ้าถูกฆ่าก็รู้สึกทุกข์ร้อนเหมือนกัน ที่ต่างกันก็คือ คนมีปัญญา สัตว์โง่เขลา คนพูดได้ สัตว์พูดไม่ได้ คนเก่งกว่าสัตว์ เช่นนี้ เป็นต้น คนถ้าหากไม่มีปัญญาก็ไม่สามารถป้องกันตัวได้ ถ้าพูดไม่ได้ก็บอกกันไม่ได้ ถ้าหากเทียบพละกำลังกันถ้าน้อยกว่าเรา ก็จะถือว่าแตกต่างกันอย่างนั้นหรือ ? ก็ควรถูกฆ่าเอามากินใช่ไหม ? พูดแบบนี้ ไม่มีเหตุผล ผิดคุณธรรม แต่คนก็พูดออกมาได้ !

ชาวโลกเมื่อประสพภัยจวนตัว ไม่มีใครที่ไม่ร้องขอให้ช่วยชีวิต จะหยุดต่อเมื่อตามองไม่เห็น ถ้าได้รับอันตรายจากมีดหรือปืน

หรือพวกโจรผู้ร้าย จะไม่ตัวสั่นขวัญผวาหรือ ถ้าหากพบว่าโจรมันใจอ่อนลง ก็อดไม่ได้จะดีใจ แต่ก็ตกใจ เกิดบังเอิญมีคนช่วยเหลือชีวิตรอดมาได้ ก็จะรู้สึกขอบคุณจนโศกสะอื้น จดจำบุญคุณไม่ลืมจนวันตาย แต่ถ้าจับสัตว์มาได้ ความสมเพชเวทนาต่าง ๆ จนกระทั่งเสียงร้องอันโหยหวน ก็เหมือนกับไม่ได้ยินไม่ได้ฟังเลย น่าสมเพชคนพวกนี้ เมื่อถูกยุงกัดก็เกิดรำคาญแต่สัตว์ที่อยู่บนเขียงนั้น ก็ไม่เวทนาสงสาร แต่พอปวดหลังปวดตาเข้าหน่อย ก็รีบหาหมอหายาหรือได้รับบาดเจ็บจากมีด เข็ม หรือไฟลวก ก็ร้องโอดโอย ขอความช่วยเหลือ รักตัวสงวนชีวิตถึงเพียงนี้ แล้วทำไมต่อสัตว์ กลับไม่ให้ความเวทนาสงสารบ้าง ฆ่าแกงได้ตามอำเภอใจเรา จะไม่พูดถึงกฎแห่งกรรม จะไม่พูดถึงการห้ามฆ่าสัตว์ของพุทธศาสนา เราพูดกฎแห่งการรักตนเอง แต่ไม่รู้ไม่มีจิตใจของความรักสัตว์ ความไม่มีเมตตาอารีย์และอภัยเช่นนี้ รู้แต่ผลประโยชน์ส่วนตนเห็นแก่ตัวที่สุด สุภาพบุรุษผู้ที่รักศักดิ์ศรีของตนเองอยู่บ้าง ก็ไม่ควรประพฤติแบบนี้ ผู้คนหากอยู่ในสภาพที่โง่กว่าหรืออ่อนแอกว่า ขณะนั้นจิตใจก็อยากให้มีคนสงสาร ถึงแม้โจรจะเหี้ยมโหด เสือ หมาป่า จะโง่เขลา คนก็ยังหวังว่ามันจะเกิดความเมตตาบ้าง ! แต่เมื่อตนเองอยู่ในสภาพที่เหนือกว่าในตอนนั้น ในเวลานั้น ก็เปลี่ยนสภาพไปอีกแบบหนึ่ง ไม่ยอมให้ความสงสารแก่ผู้ที่อ่อนแอกว่าตนล่ะ ! น่าหัวเราะคนเราที่กลัวคนดุร้าย แต่กลับไปรังแกคนที่ดี ๆ ในใจก็เกิดการดูหมิ่นและรังแกคนดี ตลอดชีวิตที่ชอบรังแกคนดี ๆ แต่กลัวคนดุร้าย มักไม่ค่อยรู้สึกตัว และไม่มีปัญญาไปปราบปรามคนดุร้าย ก็จับคนดีไปรังแก

แทน วิธีที่ใช้กำลังที่เหนือกว่าไปรังแกคนที่อ่อนแอกว่า หรืออาศัยจำนวนคนที่มากกว่าไปรังแกคนที่จำนวนน้อยกว่า จิตใจที่เลวทรามชั่วช้าเช่นนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นบ่อเกิดของการสร้างบาปก่อเวร เราเริ่มสังเกตพวกมนุษย์จากจุดนี้ ว่าแตกต่างจากสัตว์หรือไม่ บางทีมนุษย์แย่กว่ามันด้วยซ้ำไป เป็นสิ่งน่าละอายใจของมนุษย์แท้ ๆ ดังนั้นศาสดาเมื่อจะเริ่มสอนคน ก็จะเริ่มด้วยความเมตตาและให้อภัย เมตตาและให้อภัยก็คือ เอาตนเองไปเปรียบเสมือนผู้อื่น เมตตาต่อผู้คนและมีจิตใจรักสัตว์ไงล่ะ !

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ มีข้อความที่ห้ามการฆ่าสัตว์ของสมาคม "อี่เก้ย" สาระสำคัญของข้อความนี้คือ เอาใจเราไปเปรียบใจสัตว์ เพื่อน้ำใจอันดีงามที่ถูกปิดตายด้วยประตูเหล็ก บุรุษนิรนามพวกนี้ตั้งคำถามสิบข้อ ถามใจที่ถูกปิดด้วยประตูเหล็ก แรงดลใจของเขาใหญ่หลวงนัก เขาต้องการให้ประตูเหล็กเปิดออก จะได้เห็นใจอันงามอีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

ในสมัยสงคราม พวกเราต้องหนีภัยสงคราม อาศัยโชคดีที่สุดก็รอดชีวิตมา ถ้าหากในเวลานั้น ถูกศัตรูไล่ตามเข้ามาทุก ๆ ระยะ เมื่อรู้ว่าไม่มีโอกาสจะรอดแน่ จิตใจขณะนั้นไม่แตกตื่นผวาขึ้นมาบ้างหรือ ?

2. ในขณะนั้น ถ้าถูกจับได้ ลากเดินเหมือนลากหมูลากหมา รู้แน่ว่าต้องถูกฆ่า จิตใจอยู่ในสภาพอะไร ? ไม่แตกกระเจิงหรอกหรือ ?

3. ในขณะนั้น ถ้าพบคู่ชีวิต กำลังถูกโจรเชือดเฉือนเลือดไหลเนืองนอง จิตใจเราจะอยู่ในสภาพอย่างไร ? ไม่ขวัญหนีดีฝ่อ

หรอกหรือ ?

4. ในขณะนั้น ถ้าพบว่าเพื่อนฝูงญาติมิตร กำลังถูกโจรมัด หมดทางช่วยเหลือ จิตใจเราจะเป็นอย่างไร ? จะไม่รู้สึกสงสาร เจ็บปวดบ้างหรือ ?

5. ในขณะนั้น ถ้าเราถูกฆ่า กำลังถูกชำแหละ เสียงร้อง เจ็บปวดโหยหวน ชีวิตยังไม่สิ้น อยากให้ตายโดยเร็ว จิตใจเรา ขณะนั้นเป็นอย่างไร ? ไม่โกรธแค้นหรอกหรือ ?

6. ในขณะนั้น เราต้องถูกฆ่าแน่นอน เกิดมีโจรหนึ่งใจดี ปล่อยเราไป จิตใจของเราขณะนั้นเป็นอย่างไร ? ไม่รู้สึกดีใจ หรอกหรือ ?

7. และแล้วมีอีกโจรหนึ่ง ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน เข้ามาห้ามปรามไม่ให้ปล่อย ต้องการฆ่าเราลูกเดียว จิตใจเราขณะนั้น เป็นอย่างไร ไม่เคียดแค้นบ้างหรอกหรือ ?

8. อีกแบบหนึ่งคือ โจรทุกคนให้ปลดปล่อยนักโทษหมด ผู้ถูกจับมาก็มีหวังรอดตายได้ แต่บังเอิญมีโจรอีกคนหนึ่งว่า พวกเรา นั้นเกิดมามีเคราะห์กรรมควรฆ่าให้หมด ใจเราขณะนั้นเป็นอย่างไร ? ไม่รู้สึกโกรธเคืองหรอกหรือ ?

9. ในขณะนั้น คู่ชีวิตของเรากำลังเจ็บป่วยอยู่ ที่จริงควร ปล่อยตัวไป แต่มีโจรหนึ่งคัดค้านพูดว่า ป่วยหนักอย่างนี้ รอดชีวิต ฆ่าเสียดีกว่าเพื่อหมดปัญหา อยากรู้ว่าใจเราขณะนั้นไม่เคียดแค้น บ้างหรอกหรือ ?

10. อีกอย่างหนึ่ง ในบรรดาญาติมิตรเรา กว่าครึ่งเป็น

เด็กอยู่ ที่จริงควรปล่อยไป แต่มีโจรหนึ่งคัดค้านขึ้น พูดว่า ชีวิตน้อย ๆ อย่างนี้ ไม่ฆ่าก็ต้องตาย เอามาฆ่าแกงกินจะไม่อร่อยปากหรือ ? ใจเราขณะนั้นรู้สึกอย่างไร ? จะไม่เจ็บช้ำปวดร้าวหรอกหรือ ?

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เขาเรียกเราให้ถามใจเราเอง ด้วยข้อคิดต่าง ๆ ถามใจเราว่า เพื่อปากท้องของเรา ไปเชือดเฉือนจับแกงพวกสัตว์ พวกกุ้ง หอย ปู ปลา เมื่อถูกจับมาอยู่เคียงข้างหม้อน้ำร้อน มันต้องเจ็บปวดแสนสาหัส อีกไม่นานมันก็ต้องจากคู่ครอง ญาติมิตร ต้องจบชีวิตลงแสนทรมาน ปากก็พูดไม่ได้ ดิ้นรนรอตาย เทียบสภาพต่าง ๆ ที่ตนถูกโจรจับปล้นในขณะนั้น และความนึกคิดในเวลานั้นจะมีอะไรแตกต่างกัน เอาใจเราไปใส่ใจเขา เอาใจเขามาใส่ใจเรากับคำพูดของเข้าที่ว่า บังเอิญเจอะโจรปล้นฆ่าตายเสียเก้าคน รอดตายมาได้หนึ่งคน จากการปลดปล่อย แต่เกิดมีโจรหนึ่งขัดขวาง ในที่สุดก็ต้องถูกฆ่า สภาพต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นึกคิดดูว่าเหมือนกับตอนนี้หรือไม่ ? สุดท้ายนี้ขอพูดว่า

พวกเราทุกคน ภาวนาห้ามฆ่าสัตว์ ไม่ใช่ขอบุญ ไม่ใช่หลีกเลี่ยงภัย คือเพื่อตัวเองรู้เจ็บกลัวตาย ใจนี้ยากที่จะปกปิด พูดแทนสัตว์ ให้เปรียบเทียบตัวเรา คิดไปคิดมาไม่อาจทนได้ ใจนี้ทำไม่ได้จริง ๆ ใจอันประเสริฐของเรานี้ ควรตื่นจากภวังค์ได้แล้ว

4. ถ้าหากชาวโลกยังไม่ทำใจให้งดฆ่าสัตว์ได้ ก็ควรจะพิจารณาดูสัตว์ที่ถูกปล่อยรอดชีวิตมาได้ ก็เหมือนกับตัวเองสามารถรอดชีวิตมาได้ ก็ดุจเช่นเดียวกับสรรพสัตว์ที่ไม่ต้องแตกตื่นตกใจ หากเป็นไปได้วันหนึ่ง ๆ 24 ชั่วโมง คิดแต่จะปล่อยชีวิต โดยไม่

คิดลังเล อย่าให้สัตว์ต้องถูกขังนานจนทนไม่ไหว อย่าได้ไหว้วานผู้อื่น เดี๋ยวจะได้รับอันตราย และอย่าได้กำหนดวันเวลา เพราะจะมีผู้คอยดักจับสัตว์ และอย่าได้กำหนดสถานที่ เพราะมีคนคอยสืบรู้ไปคอยดักจับ เอาเป็นว่าเมื่อตาได้พบเห็น ก็ซื้อปล่อยทันที ปล่อยยังที่ที่เปลี่ยวยิ่งไกลยิ่งดี นาน ๆ เข้า ใจที่อยากฆ่าสัตว์ก็จะสูญหายไป โอกาสเกิดของสัตว์ก็มากขึ้น ทุกชีวิตอยู่อย่างสันติ ไม่เพียงแต่ในโลกนี้เท่านั้น แม้แต่ทุกตารางนิ้วของภายในของเรา โดยอย่าคิดว่าฆ่าชีวิตเพียงเล็ก ๆ แล้วจะไม่เป็นไร อย่าคิดว่าการปล่อยชีวิตน้อย ๆ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร อย่าคิดว่ายุ่งยากลำบาก จงคิดถึงแต่กุศลท่าเดียว และอย่าเป็นเพราะราคาสูง เลยละทิ้งการสร้างกุศล ควรรู้ไว้ว่าชีวิตหนึ่งก็ไม่ใช่น้อย แม้สรรพสัตว์ชีวิตก็ไม่ใช่มาก แม้มดยุงชีวิตก็ไม่ใช่เล็ก วัวควายก็ไม่ใช่ชีวิตใหญ่ เงินเหรียญเดียวก็ไม่พอเพียง แม้เงินหมื่นแสนก็ไม่ใช่มาก ขอเพียงจิตใจตนเองมีจิตตั้งมั่นแน่วแน่ เราควรตระหนักถึงชีวิตอันละเอียดอ่อน ย่อมถูกฆ่าได้ง่ายขึ้น ดังนั้น เมื่อตนเองงดการฆ่าสัตว์แล้วยังต้องใช้วาจาสุภาพมาตักเตือนเพื่อนฝูงพี่น้อง ทำให้ทุกคนมีจิตเวทนา ก็จะเป็นการสร้างบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ โดยใช้ปากเท่านั้น

ผู้คนมักพูดว่า ใจดีก็พอแล้ว ทำไมต้องกินเจอีกเล่า ? อยากถามว่าฆ่ามันแล้วกินเนื้อของมัน ภายใต้ฟ้าดินนี้ยังมีใครโหดเหี้ยมอำมหิตเกินกว่านี้อีกบ้างไหม ? แล้วใจดีที่แท้อยู่ที่ไหนกัน ? โดยปกติใจที่ทนดูไม่ได้นั้นใคร ๆ ก็มีอยู่ ดังนั้นเมื่อใครเห็นผู้ร้ายมือสังหารแน่นอนทีเดียวเราต้องเกลียดเขาเป็นพิเศษ แต่ว่าเมื่อแลเห็นก้อนเนื้อ

ในมือสังหาร ก็ทำให้น้ำลายหกอยากจะกินขึ้นมาแล้ว แล้วก็พากันพูดว่าชีวิตคนเรามันหลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือคิดแต่ว่าจะเอาบาปกรรมป้ายให้เขาไป ข้าขอเพียงแต่อร่อยปากอิ่มท้องก็พอแล้ว ทำไมไม่คิดว่าผู้ซื้อถ้าเลิกกินเนื้อแล้ว ผู้ขายก็ย่อมจะหยุดฆ่าลงเอง ควรจะรู้ด้วยว่าฟ้าดินได้บันดาลให้อาหารแก่คนนั้น มีทั้งข้าวต่าง ๆ ผลไม้และผักทั้งบนบกและในน้ำ ก็มากเกินพอ มนุษย์ก็ยังสามารถหาวิธีต่าง ๆ ในการปรุงแต่งรสได้อีก มากเกินพอเสียด้วยซ้ำ ทำไมยังต้องฆ่าแกงสัตว์ที่มีเลือดเนื้อเช่นเรา ซึ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกอย่างเดียวกันจับมากินเพื่อความอร่อยปากชั่วประเดี๋ยวเดียว เพียงวางช้อนส้อมลงรสชาติก็หมดไป แต่บาปกรรมนั้นคงอยู่ ซึ่งไม่ควรทำผิดแบบนี้เลย ผู้คนเสียเงินเป็นหมื่นเพราะรสชาติ เพียงขยับนิ้วหลายพันชีวิตก็จบลง หากเอาอาหารเจมาแทนเนื้อ ก็จะแทนการตายได้มาก ผลได้กับผลเสียนี้ ไม่อาจคำนวณได้ถูกต้องเลย !

ถ้าหากกินเจกันจริง ๆ ใจของเราก็จะมีความสงบสุขอย่างไร้ขอบเขต ทั้งยังคุณประโยชน์ต่อร่างกายเป็นอย่างยิ่ง ไม่กี่ปีมานี้แต่ละประเทศมีผู้หันมานิยมบริโภคกันมาก สาเหตุเนื่องมาจากวิทยาการก้าวหน้า มีการค้นคว้าคุณค่าในการบริโภคอาหารเจ กับอันตรายที่เกิดจากการบริโภคเนื้อสัตว์ ซึ่งมีหลักฐานที่จะพิสูจน์ได้และมีข่าวร้ายต่าง ๆ ที่จะแจ้งให้ทราบ ชีวิตของแต่ละบุคคลย่อมรักและหวงแหน ดังนั้น การกินอาหารเจเริ่มถือเป็นเรื่องธรรมดาความนิยมการกินอาหารเจนี้ที่ประเทศอเมริกาตื่นตัวมากที่สุด การกินอาหารเจนี้มีการอธิบายและแสดงความเห็น ถึงแม้จะไม่เด็ดขาด

แต่ก็เป็นการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยการบริโภค ไปในแง่ดีของสังคม ถึงแม้ชีวิตจะต้องดับลง เราก็ต้องยึดหลักไว้โดยไม่ยอมบริโภคเนื้อสัตว์ และก็ไม่ได้ขึ้นกับที่ว่าจะถูกหลักอนามัยหรือไม่ถูกหลักอนามัย มาเป็นข้ออ้างในการบริโภคเนื้อสัตว์หรือไม่ ผิว่าการวิจารณ์อย่างหนักแน่นบริโภคผักมีประโยชน์อย่างแน่นอนเช่นกัน ดังนั้น การห้ามฆ่าสัตว์ก็มีพื้นฐานที่ได้จัดตั้งขึ้นแล้ว เสียงโศกเศร้าโหยหวนของสัตว์ที่ถูกฆ่าได้สะท้านสะเทือนจิตคนได้ง่ายที่สุด ในหลักวิทยาศาสตร์ได้มีการพิสูจน์ถึงผลร้ายในการบริโภคเนื้อสัตว์ ข้าใคร่นำเอา "พิษ" ต่าง ๆ ในการบริโภคเนื้อสัตว์มาอธิบายเป็นข้อ ๆ ดังนี้

ข้อที่ 1. นักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส นายชารส์ ค้นพบว่า ภายในเนื้อของสัตว์ มีสารพิษอยู่ชนิดหนึ่ง ตอนที่สัตว์ได้รับความเจ็บปวดทรมาน ก็จะเพิ่มสารพิษมากขึ้นเป็นลำดับ แล้วก็จะแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ถ้าหากเรากินเนื้อชนิดนี้แล้ว ก็จะได้รับอันตรายอย่างมาก มีนักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกา ชื่อว่า ไอด์ มาไคร้ กล่าวว่า "ตอนที่ร่างกายคนเรามีอารมณ์เปลี่ยนแปลงขนาดหนักอยู่นั้น ก็จะมีสารหลายชนิดระบายออกจากร่างกาย เช่น ตอนที่มีโทสะโกรธอยู่นั้น เหงื่อที่ไหลออกมา ก็จะมีสีแตกต่างจากเหงื่อที่ไหลตอนที่ร่างกายกำลังโศกเศร้า แม้แต่ลมหายใจที่เป่าออกจากร่างกายก็จะมีสารต่าง ๆ ออกมาด้วย เขาเองได้ทดลองเป่าลมหายใจเข้าไปในหลอดแก้วที่แช่เย็น แล้วสังเกตดูพบว่า ตอนที่เขามีร่างกายปกติก็จะมีหยดน้ำที่ปราศจากสี แต่ตอนที่กำลังโกรธจัด ๆ หยดน้ำที่ได้ก็ไม่เหมือนกัน หลังจากเป่าลมเข้าไปในหลอดแก้วได้ห้านาที หยดน้ำ

ที่ได้จะมีสีและสารขุ่น ๆ นั่นก็แสดงว่า ตอนที่ร่างกายมีอารมณ์โกรธ ก็จะมีสารบางชนิดเกิดขึ้น เขาก็เลยใช้วิธีดังกล่าว ทดลองสภาพของจิตต่าง ๆ ก็พบว่า ตอนที่จิตใจโกรธก็จะมีสารสีฝ้ามัว ในขณะเศร้าเสียใจร่างกายจะขับสารสีเทาขาว และขณะเจ็บแค้น ร่างกายจะขับสีเขียวไผ่ออกมา ต่อมาเขาก็ได้ทดลองต่อไป พบว่า ถ้าเอาสารฝ้ามัวที่อารมณ์โกรธของนาย ก. ฉีดเข้าไปให้นาย ข. หรือสัตว์ทดลอง นาย ข. จะมีอารมณ์โกรธขึ้นมาแน่นอน สัตว์ก็จะแสดงอารมณ์โกรธขึ้นมาทันทีเช่นกัน เขาเอาสารที่เป่าออกจากคนที่มีอารมณ์เศร้าเสียใจ ฉีดเข้าไปให้หนูและหมู ภายในไม่กี่นาทีสัตว์ทดลองก็ตายลง จากการทดลองต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้ ถ้าร่างกายมีอารมณ์เคียดแค้น จะสูญเสียพลังงานไปมากทีเดียว ถ้าสารพิษที่ปะปนกันยิ่งมีหลายชนิด พิษร้ายก็ยิ่งมีมาก ในขณะที่ทารกกำลังดูดนมมารดา ประเหมาะมารดาเกิดมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง ภายหลังดูดนม ทารกน้อยจะเกิดอาการไม่สบาย เจ็บป่วยลง อันนี้ก็สืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ร่างกายก็จะปล่อยพิษร้ายออกมาอย่างแน่นอน ด้วยเหตุฉะนี้ เนื้อสัตว์ที่เรารับประทานเข้าไปในท้องทุก ๆ วัน ซึ่งมีพิษร้ายอย่างแน่นอน สัตว์ย่อมเกิดความเคียดแค้นและเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ย่อมมีสารพิษขึ้นและเจือปนอยู่ในเนื้ออย่างแน่นอน กินเข้าไปแล้วจะมีอะไรบำรุงอีกหรือ ? อันตรายจริง ๆ

ข้อที่ 2. ปัจจุบัน วิทยาศาสตร์การแพทย์ ค้นพบว่า ภายใต้กล้องจุลทรรศน์ที่ส่องลงบนเนื้อสัตว์ จะพบจุลชีพชนิดต่าง ๆ

จุลชีพร้ายเหล่านี้เมื่อเข้าไปในร่างกาย ก็มีผลไม่น้อยต่อร่างกายอย่างเบา ๆ ก็ทำให้เกิดความเจ็บป่วย อย่างหนัก ๆ ก็ถึงแก่ชีวิต ในเนื้อหมูเนื้อวัวมีเชื้อหนอนเป็นเส้น ๆ อยู่ไม่น้อย ดังนั้นจากการสำรวจของประเทศสหรัฐอเมริกา เชื้อหนอนเส้นของคนที่เป็น ได้ติดมาจากเนื้อหมูและเนื้อวัว 90% และยังตรวจพบว่าวัวควายที่เป็นโรคปอดมีกว่าครึ่ง และสาเหตุคนเป็นโรคปอดก็ติดมาจากเนื้อวัวเป็นส่วนใหญ่ ในโรคท้องเสีย (อหิวาต์) เชื้อนี้ได้รับจากเนื้อหมู ในประเทศอังกฤษมีโรคลม อาการปวดมาก สมัยก่อนคิดว่ามาจากพิษเหล้า แต่ปัจจุบันพบแล้วว่ามาจากบริโภคเนื้อสัตว์มาก และยังพบอีกว่า พวกบริโภคเนื้อมักเป็นโรคเบาหวาน การสูบฉีดของเลือดไม่ดี เป็นผลทำให้สมองผิดปกติ ซึ่งทำให้เกิดการช็อคขึ้น เป็นลมหมดสติไป การบริโภคเนื้อได้ลดสารต่อต้านโรคมะเร็ง จึงเกิดเป็นมะเร็งกันมาก บริโภคเนื้อดื่มเหล้ามากไป เกิดโรคไตอักเสบได้ง่าย เอาเถอะ ! ข้าจะไม่พูดเรื่องการแพทย์กับท่านมากนัก ข้าเพียงแต่อยากให้พวกท่านได้รู้ว่าปัจจุบันมีความจริงมีหลักฐานที่พิสูจน์กันได้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าการบริโภคเนื้อมีโทษอย่างแน่นอน มิใช่พูดลอย ๆ โดยไม่มีหลักฐาน ในฤดูร้อนเนื้อก็เน่าเสียได้ง่าย เนื้อกรองก็เน่าเสียง่ายเช่นกัน พูดไปพูดมาไม่พ้นกินเนื้อมีอันตรายมาก ซึ่งเป็นเรื่องพื้น ๆ ไม่จำเป็นต้องพูดมาก เนื้อที่เกิดหนอนขึ้นเป็นประจำนี้ ก็เข้าไปในปากของเราทุก ๆ วัน ระวังเถอะ สักวันหนึ่งก็จะเจอดีขึ้น น่ากลัวจริง ๆ !

ข้าจะพูดเกี่ยวกับการกินเจอีกครั้งหนึ่ง การกินการดื่มมีปัจจัยที่สำคัญคือ เพื่อการดำรงชีวิต ดังนั้นอาหารที่เรารับประทาน จำเป็น

ต้องสรรหาสิ่งที่มีคุณค่าด้านพลังงาน สิ่งควรรู้ก็คือพลังงานที่ได้เป็นพลังงานจากดวงอาทิตย์ ซึ่งเป็นพลังงานความร้อน ภายใต้ฟ้าดินนี้ก็มีเพียงธัญพืชที่เติบโตภายใต้แสงอาทิตย์สามารถดูดซึมพลังงานได้มากที่สุด และสามารถให้พลังงานได้สูงสุดก็คือพืชพวกให้เมล็ด ถ้าหากเราแยกธาตุต่าง ๆ จากเนื้อสัตว์ เราจะพบกรดอะมิโน แลคโต๊ดและเกลือแร่ต่าง ๆ พวกพืชที่ให้เมล็ด เช่น ข้าว ข้าวสาลี และถั่วต่าง ๆ ก็มีธาตุต่าง ๆ เหล่านี้อยู่ครบถ้วน แถมยังมีกรดอะมิโนซึ่งเป็นพวกโปรตีน ถึง 40% มากกว่าในเนื้อสัตว์เสียอีกซึ่งมีเพียง 20% เท่านั้น โปรตีนในเนื้อสัตว์ย่อยลำบาก เนื่องจากโครงสร้างประกอบการขึ้นเป็นเนื้อของสัตว์ และมีคุณค่าด้อยกว่าในการให้ความเจริญเติบโตแก่ร่างกาย เมื่อเปรียบเทียบความใหม่กว่า ดีเลว ระหว่างโปรตีนของพืชกับเนื้อสัตว์แล้ว ท่านก็จะเห็นได้อย่างกระจ่างชัด ! อาหารการกินของเราที่จริงควรเลือกจากใหม่สดมิใช่หรือ ภายใต้ฟ้าดินนี้ การเจริญเติบโตของธัญพืชอาศัยแสงอาทิตย์ ฝนฟ้าซึ่งบริบูรณ์พอในการเลี้ยงชีวิต ไม่จำเป็นต้องไปกินของเก่าที่เน่าเปื่อยง่าย และไร้คุณค่าอย่างเนื้อสัตว์นั้นเลย !

ถ้าหากเปรียบเทียบการกินเจกับกินเนื้อ แล้วละก็ เราจะเห็นความแตกต่างได้หลาย ๆ อย่าง เช่น คนกินเจจะมีอายุยืนยาวกว่าพวกกินเนื้อสัตว์จะอ่อนแอง่าย การบริโภคเนื้อสัตว์ก่อให้เกิดกามราคะมากกว่าการกินเจ พวกกินเจจะมีประสาทที่สดชื่น การบริโภคเนื้อประสาทจะขุ่นเครียดผู้กินเจจะมีสมองที่ฉับไว ส่วนผู้บริโภคเนื้อสมองจะทื่อทึบ กินเจจะมีพลังวังชายาวนาน เลือดจะสดใส ทำ

ให้มีความต้านทานโรคสูง ผู้บริโภคเนื้อ พลังวังชาจะน้อยและสั้น เลือดจะขุ่นข้นและทำให้เจ็บป่วยง่าย ในการแข่งขันกีฬานานาชาติ ผู้ที่ได้รับชัยชนะส่วนใหญ่ จะเป็นผู้บริโภคพืชผัก ซึ่งก็เป็นหลักฐานยืนยันได้ เราจะพบว่า ผู้ที่สามารถตั้งตัวได้ ไม่ว่าส่วนบุคคลหรือส่วนรวม ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ไม่มีเลือดร้อน อารมณ์รุนแรง คนโบราณกล่าวได้ดีว่า "ผู้บริโภคเนื้อคนชั้นต่ำ" ถ้าหากเราจะเป็นคนที่มีสง่าราศีดีละก็ ต้องขจัดการบริโภคเนื้อเสีย หันมากินเจ มันไม่เพียงแต่มีประโยชน์สูงสุดต่อร่างกายเท่านั้น มันยังก่อให้เกิดสันติสุขอันไร้ขอบเขตของจิตใจด้วย

5. ตอนนี้เป็นบทสุดท้ายแล้ว ข้าเป็นพุทธศาสนิกชน ข้าใคร่ขอวิจารณ์เกี่ยวกับศีลข้อห้ามการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มิใช่มีเพียงแต่ศาสนาพุทธเท่านั้น มันเป็นหลักข้อสำคัญที่มีอยู่ในธรรมของหลักศาสนาอื่นทั่ว ๆ ไป เป็นหลักปฏิบัติ ที่สำคัญของมนุษย์ธรรมด้วย ศาสนาพุทธมีข้อห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีเหตุผลที่เคร่งครัด ไม่ว่าศีล 5 ศีล 10 หรือศีล 227 หรือศีลโพธิสัตว์ ต่างก็มีศีลห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นข้อแรกด้วยกันทั้งนั้น ถ้าพร้อมที่จะก่อกุศล ต้องเริ่มจากศีลข้อนี้ อันว่าผู้คนในโลกนี้ทุก ๆ คนก็ล้วนแล้วแต่บริโภคเนื้อกันทั้งนั้น และก็ไม่ได้รับโทษเพิ่มอะไรเลย จะไปกลัวอะไรกัน ? เฮ้อ ! คนที่มีใจแบบนี้ ก็ไม่ต้องไปถามอะไรเขาอีกแล้ว ลองพิจารณาจากพื้นจิตของพวกเขา ถ้าหากปล่อยปะละเลยศีลข้อนี้ เรื่องเกี่ยวกับชีวิตก็ไม่อยู่ในสายตาเช่นกัน แน่นอนเราต้องเข้าใจ การห้ามฆ่าและการคุ้มครอง ซึ่งต้องมีอยู่ในทุกตารางนิ้วของจิตใจ โดยไม่ต้อง

คำนึงว่าข้างนอกจะมีกฎการห้ามฆ่าหรือไม่ ? หากไม่ถือโอกาสนี้ทดสอบพื้นจิตตน ให้แผ่เมตตาจิตออกไปละก็ สักวันหนึ่งโอกาสนี้จะสูญไปเมื่อถึงเวลานั้น หน้าตาเปลี่ยนไป(เกิดเป็นสัตว์) แม้จะมีร่างกายก็จะทำอะไรได้ ? แม้จะมีหูมีตาก็ไม่สามารถจะเห็นจะได้ยินได้ แม้มีความในใจก็ไม่สามารถจะเปิดเผยออกมาได้ ท่านทั้งหลาย ! อย่าคิดว่ามีอายุยืนได้ถึงร้อยปี ชั่วพริบตาก็จะเปลี่ยนชาติกำเนิด คิดแล้วใจหาย ! ทุกคนรู้เพียงว่าชาตินี้ข้าเกิดมาเป็นคน หารู้ไม่ว่าชาติที่แล้วมาได้เกิดเป็นสัตว์อื่นประเภทไหนบ้าง แล้วชาติต่อไปข้างหน้าจะไปเกิดเป็นอะไรอีกเล่า ? ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงกล่าว "สัตว์ที่ถูกฆ่าตายในชาตินี้ก็เป็นญาติมิตรของข้าในชาติก่อน" กล่าวอย่างเชือดเฉือนที่สุดมิได้กล่าวเท็จ พุทธพจน์ที่ว่า "คนมีความคิดความจำดุจผืนนา กุศลและอกุศลที่เกิดขึ้นเป็นเมล็ดพันธุ์ หากมีจิตคิดฆ่าเกิดขึ้น เมล็ดพันธุ์นี้ก็จะฝังเข้าไปในผืนนาแห่งความคิดความจำกลายเป็นเคราะห์กรรมที่ต้องเวียนเกิดเวียนตายไปตลอด" สรรพสัตว์ที่ถูกฆ่า ก็จะเกิดความเคียดแค้นขึ้น ก็จะถูกฝังเข้าไปในผืนนาแห่งความคิดความจำนี้ กลายเป็นเวรกรรมที่เคียดแค้นไปตลอด ไม่มีสิ้นสุด ชาติแล้วชาติเล่า ด้วยกฎแห่งกรรมนี้ จะตามล้างตามสนองซึ่งกันและกัน โดยไม่มีเวลาที่จะสิ้นสุดลง พระแห่งสระปทุมกล่าวว่า "ข้าร้องต่อผู้คนว่าไม่กล้าบังคับเจ้ากินเจ แต่จะเตือนเจ้าห้ามฆ่าสัตว์ ครอบครัวที่ไม่ฆ่าสัตว์ เทวดาคุ้มครอง เคราะห์กรรมลบล้างไป อายุยืนยาว ลูกหลานกตัญญู ทุกสิ่งเป็นสิริมงคล ซึ่งไม่อาจกล่าวได้หมด คำพูดที่กล่าวมานี้ไม่ใช่เอาใจคน ความจริงเป็นกฎแห่งกรรม

อะไรคือกฎแห่งกรรม ข้าจะกล่าวเป็นการปิดท้ายรายการนี้ !

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นผลของกรรมเกี่ยวข้อง การเกิดการตายในชีวิตของคนเรานั้น บุญมากหรือบุญน้อย เจริญรุ่งเรืองหรือเสื่อมลง อยู่ในประเทศหนึ่งหรือที่ที่หนึ่งที่เจริญหรือเสื่อมลง มิใช่เกิดขึ้นโดยการบังเอิญ และไม่ใช่เกิดจากการว่างเปล่า ดั่งคนโบราณกล่าวว่าสั่งสมบุญกุศลเป็นสิริมงคลเหลือล้น สั่งสมอกุศลรับเคราะห์กรรมเหลือล้น คำว่า สั่งสม กับเหลือล้นก็เป็นธรรมะของกฎแห่งกรรมแล้ว ธรรมข้อนี้กับกฎการคำนวณเหมือนกัน หนึ่งบวกหนึ่งต้องเป็นสอง สามคูณสามย่อมได้เก้า ซึ่งได้ผลลัพธ์ที่แน่นอน เมื่อมีเหตุ ดังนี้ ก็ต้องมีผลดังนี้ เนื่องจากเหตุที่มีอยู่ผลที่ได้ย่อมปรากฏปริมาณของผลที่ได้ย่อมสมดุลย์กับเหตุที่มีอยู่ ด้วยเหตุผลง่าย ๆ ของกฎแห่งกรรมนี้หวังว่าผู้คนคงเข้าใจเหตุและผลที่สับสนก็ไม่อาจเข้าใจได้ เหตุอันหนึ่งที่ปลูกลงไปไว้แล้วเมื่อถึงเวลาหากไม่สนองตอบมาให้นั้น ย่อมต้องมีเหตุการณ์อื่นสร้างไว้ปะปนเข้าไป แต่ก็ไม่พ้น การสนองตอบให้เช่นเดียวกัน ทำให้เหตุและผลอันนี้ไม่ใช่เหตุผลอันเดียวกัน แต่กลายเป็นเหตุและผลหลาย ๆ อันสับสนกันเท่านั้นแหละ การเปลี่ยนแปลงสับสนร้อยแปดของคนในโลกนี้ กับการเปลี่ยนแปลงร้อยแปดของใจคนนั้น มีการเกี่ยวพันสนองตอบซึ่งกันและกัน ดังนั้นในช่องทางเกิดทั้งหกช่องทางนั้นจึงมีสภาพต่าง ๆ ปรากฏขึ้น เนื่องจากเหตุการณ์ความนึกคิดของจิตใจคนนั้น ไม่เคยหยุดยั้งเลย จึงเกิดมีผลดีและผลร้ายสนองตอบซึ่งกันและกัน ดังนั้น กรรมดีหรือกรรมร้ายที่สนองตอบก่อนหลัง ล้วน

มาจากเหตุการณ์กระทำที่เปลี่ยนแปลงจะเปลี่ยนตามไปด้วย เหตุของกรรมเมื่อมีโอกาสเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ผลการตอบสนองก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ถึงแม้การเปลี่ยนแปลงนั้นจะมีการสับสน แต่เหตุและผลเปรียบเสมือนเจ้าหนี้มาทวงหนี้ ฝ่ายใดมีกำลังกว่าก็ดึงเอาไปก่อนเท่านั้น ดังคำที่ว่า ชั่วหรือดีย่อมตอบสนองในที่สุด เพียงแต่จะเร็วหรือช้าเท่านั้น เหมือนปลูกแตงย่อมได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่วเป็นสิ่งแน่แท้ที่สุด

เนื่องจากพระพุทธเจ้ามีทิพย์เนตร ส่องได้ทั่วทุกทิศแจ้งทะลุทั้งสามโลก ไม่มีสิ่งใดบดบัง จึงกล่าวว่าการตอบสนองตามกฎแห่งกรรม ล้วนยึดหลักที่แท้จริง เนื่องจากพระพุทธเจ้าทรงแลเห็นอย่างนั้น เนื่องจากได้หลุดพ้นจากกาลสมัย ไกลสุดถึงความเป็นมาของเคราะห์กรรม เห็นได้ชัดเจนเหมือนเราแลเห็นสิ่งของต่าง ๆ ต่อหน้าต่อตา แต่ตาเนื้อของเราเห็นเพียงสิ่งของที่วางอยู่ต่อหน้าเท่านั้น ซึ่งไม่สามารถเห็นเหตุผลที่อยู่เหนือกาลเวลา ตาเนื้อแลเห็นสิ่งของไม่ว่าจะชัดเจนเพียงไร ถ้ามีกระดาษมาคั่นกลาง ก็ไม่สามารถเห็นของได้อีกแล้ว อย่าว่าเหตุผลที่อยู่เหนือกาลเวลาเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึง เนื่องจากสรรพสัตว์อยู่ในวัฏสงสาร เวียนตายเวียนเกิดติดต่อกันไป ความจำกัดก็เปลี่ยนแปลงไป ขันธ์ห้าบดบัง เหมือนกระดาษบังตา รู้แต่ชาตินี้ชาติที่แล้วหารู้ไม่ เราควรรู้ว่า ปัญญากับความรู้นั้นต่างกัน ปัญญาเกิดจากบรรลุฉับพลัน ฉายส่องไม่มีบดบัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่มีที่ไม่รู้เรื่องของความรู้จะเป็นเรื่องที่มีขอบเขต เป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถจะตรึกตรอง นึกคิด ซึ่งคนธรรมดา

สามารถมองเห็น จับต้องได้ และคิดถึงได้ ปัจจุบันนี้ ความรู้ทั้งหลายนี้ เช่น วิทยาศาสตร์ วิชาปรัชญา เราเป็นพุทธศาสนิกชนที่ศรัทธาไม่มีข้อขัดแย้ง ยังต้องยินดีส่งเสริมด้วยซ้ำ ! ถ้าหากคิดจะเอาความรู้มาตำหนิพุทธศาสนา ตีคุณค่าของพุทธพจน์ หรือกล่าวร้ายต่อพระธรรมซึ่งไม่สมควรและไม่มีความสามารถด้วย พวกเราเข้าใจหลักของวิทยาศาสตร์ ซึ่งหนักไปทางด้านพิสูจน์ได้ จึงจะเชื่อถือแล้วเอาวิธีการอะไรพิสูจน์ล่ะ ? ก็คงไม่พ้นอวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าไปพิสูจน์ใช่ไหม ? วิธีพิสูจน์จะละเอียดแค่ไหน ก็ไม่พ้นจากอวัยวะทั้งห้านี้ ขอถามหน่อยเถอะว่า อวัยวะทั้งห้านี้เชื่อถือได้แค่ไหน ? ตัวอย่างอุจจาระ คนจะรู้สึกเหม็นจนไม่อยากเข้าใกล้ แต่สุนัขสามารถกินได้ จะพบว่าลิ้นที่ใช้ชิมรสก็ไม่สามารถเป็นมาตรฐานได้แล้วรอยเท้าที่คนเดินผ่านไป สุนัขสามารถดมตามกลิ่นได้ แต่คนมีความสามารถไหม ? ที่เหลืออีกมากมายก็เช่นเดียวกัน เมื่อมองดูแล้ว คำถามคำตอบของวิทยาศาสตร์ ก็ล้วนอาศัยอวัยวะทั้งห้าไปค้นคว้า จะมีความสามารถไปเสียทุกอย่าง ใครเชื่อก็บ้าละ ? ถ้าเราถอยหลังมาพูดว่า เชื่อถือวิทยาศาสตร์ที่ค้นคว้ามานั้นเป็นสิ่งที่แน่แท้ แต่ว่าฟ้าดินกว้างใหญ่ไพศาล สภาพของคนนั้นเล็กจนไม่อาจเทียมกันได้ยิ่งความคิดเห็นของที่มีมายิ่งมีขอบเขตจำกัดเหลือเกิน แถมด้วยความคิดเห็นอันจำกัดแค่นี้ ยังยึดมั่นเชื่อถือไม่ได้ด้วย ? ฉะนั้นจึงต้องใช้ปัญญาธรรมจึงจะยืนยันได้ และให้ความสว่างแจ้ง ถึงกฎเกณฑ์ของทุกอย่างในโลกที่เกิดขึ้นมา หากใช้เอาแต่ความรู้ จะทำไม่ได้แน่นอน

ยังมีคนอีกจำนวนหนึ่ง ที่ไม่ยอมเชื่อกฎแห่งกรรม ก็ยังคงยึดถือหลักของวิทยาศาสตร์ ที่ต้องพิสูจน์ได้จึงจะเชื่อ แต่ถ้าพูดถึงการพิสูจน์ ไม่ควรเพียงพิสูจน์โดยหูและตาเท่านั้น ควรจะเชื่อผลพิสูจน์จากส่วนรวมที่กว้างใหญ่ หลักฐานก็ควรเอาคำกล่าวอ้างของนักปราชญ์ ตั้งแต่โบราณจนถึงนักปราชญ์ปัจจุบันมาเป็นหลักฐานถึงจะถูกต้อง ตั้งแต่โบราณมามีหลักฐานมากมายก่ายกองให้เราได้เห็น ถ้าหากยังเหลือข้อสงสัย ยังต้องรอให้ตนเองไปพิสูจน์ค้นพบแล้วจึงจะเชื่อ แม้จะมีหลักฐานยืนยันแล้วก็ยังมีข้อสงสัยไม่ยอมเชื่องั้นหรือ ? พระอิ๋งกวงกล่าวว่า "การสนองของกฎแห่งกรรม มีมากมายในคัมภีร์ น่าเสียดายที่นักปราชญ์ไม่ยึดถือเป็นเรื่องเกิดเรื่องตาย ดังนั้นการได้เห็นก็ถือว่าไม่เห็น เพราะฉะนั้นผู้ที่มีพื้นบุญกุศลดีอยู่แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานจึงจะยอมเชื่อถือ ส่วนพวกที่มีบาปหนักถึงแม้มีหลักฐานก็ตาม ก็ยังไม่เชื่อถือ แต่จะเชื่อหรือไม่เป็นเรื่องแต่ละคน หลักฐานก็ยังเป็นหลักฐาน กรรมตามสนองเป็นของจริงที่แน่แท้ ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อ แล้วไม่ยอมรับ แล้วจะสามารถเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ได้ ชาวบ้านส่วนใหญ่เห็นเป็นเรื่องยุ่งยากเฉพาะหน้า ในที่สุดก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงผลกรรมที่ก่อไว้ได้ น่าอนาถจริง ๆ

อรหันต์จี้กง : ทุกคนได้ฟังเรื่องราว "ความเจ็บปวดของสัตว์" แล้ว คิดว่าใจคงเกิดความสงสารเวทนาต่อสัตว์ที่มีเลือดเนื้อและชีวิตเช่นเรา ยิ่งเพิ่มความรักต่อสัตว์มากขึ้น การฆ่าสัตว์มากขึ้น การฆ่าสัตว์มากเป็นสิ่งที่ไม่ดี ! ปัจจุบันวิทยาศาสตร์ก้าวหน้า การแพทย์เจริญมาก ในห้องผ่าตัดเต็มไปด้วยเครื่องมือ

ผ่าตัด ทุก ๆ วันจะมีผู้ป่วยรอการผ่าตัดมากมาย พวกที่ถูกผ่าตัดมาแล้วน่าที่จะเห็นใจพวกสัตว์ พวกที่ถูกคมมีดผ่าตัด แหวะท้องสาวไส้ ตัดกระดูกตัดเนื้อ ต่อแขนต่อขา ศัลยกรรมในรูปแบบต่าง ๆ กัน เหล่านี้ล้วนเกิดจากฆ่าสัตว์ ตัดชีวิตมากเกินไปเมื่อชาติที่แล้ว เลือดไหลหลั่งเต็มไปหมด ดีที่มีการฉีดยาชาหรือวางยาสลบ มิฉะนั้นแล้ว ภายใต้คมดาบ ขี้เยี่ยวคงไหลราด พวกวิญญาณอาฆาตแค้น จะเฝ้ารออยู่ข้างเตียงตบไม้ตบมือแสดงความพอใจ ร้องไชโยว่า "สะใจจริง ๆ" อันนี้ก็ไม่ต่างไปจากผู้คนในโลกนี้ที่ฆ่าสัตว์ด้วยความยินดี เพื่อปากท้อง มุมหนึ่งดีอกดีใจ อีกมุมหนึ่งเศร้าโศกเสียใจ เป็นฉากชีวิตที่ไม่แตกต่างกันเลยใช่ไหม ?

พระโพธิสัตว์ : ท่านอรหันต์กล่าวถูกต้อง ในยุคของไพร่ฟ้าหน้าใสนี้ นอกจากพวก "ร่างกายอ่อนแอขี้โรค" แล้ว ยังมีพวก "ร่างกายแข็งแรงก็ขี้โรค" อีกเช่นกัน ถึงแม้พวกเขาจะมียาดีรักษาโรคครั้งเดียวหายก็ตาม ก็เกิดโรคใหม่ขึ้นอีก หรือไม่ก็ได้รับทุกข์ทรมานจากการผ่าตัด สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็ล้วนเกิดจากชาติก่อนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากเกินไป หรือไม่ก็พวกกินเนื้อมาก ๆ เป็นการจ่ายหนี้ค้างเก่า อันนี้เป็นความยุติธรรมของฟ้าดิน "มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมรับ" ขณะนี้อยู่ในช่วงอโหสิกรรม กอบกู้สรรพสัตว์ มีแค้นต้องชำระ มีหนี้ต้องจ่าย ดังนั้น หากจะปลดหนี้กรรมขออธิษฐานต่อหน้าพระพุทธรูปว่าจะพิมพ์หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" แจก จะได้อุทิศส่วนกุศลอันนี้

ให้แก่วิญญาณที่แค้นเคืองจะได้หลีกพ้นไปไว ๆ ไม่เพียงแต่ลบหนี้กรรม ยังช่วยให้การบำเพ็ญธรรมของเราในชาตินี้ ไม่มีอุปสรรคเกิดขึ้น สวรรค์เมตตาโปรดสรรพสัตว์ คิดถึงสัตว์เดรัจฉาน เป็นการเปิดทางให้สัตว์เดรัจฉานได้เดิน จึงได้จัดทำหนังสือนี้ขึ้นสำหรับผู้ที่มีญาติโยมล่วงลับไปแล้ว เพื่อวิญญาณจะได้พ้นกรรม ให้จัดพิมพ์หนังสือนี้ หรือไม่ก็สนทนาธรรมเผยแพร่ให้กว้างขวาง แล้วอุทิศส่วนบุญให้บรรพบุรุษญาติมิตร ทั้งเป็นการโปรดผู้อื่นและโปรดตนเอง เป็นการช่วยเหลือสัตว์เดรัจฉาน ได้บุญกุศลอีกทางหนึ่งด้วย ดีทั้งตนเองและผู้อื่น บุญกุศลล้นเหลือ เพื่อช่วยให้ข้าสมความตั้งใจอันยิ่งใหญ่ที่ว่า "โปรดสัตว์หมดโลก จึงยอมเข้าสู่พระนิพพาน" ณ แดนสุขาวดีพุทธเกษตร จะได้อุบัติพุทธอาสน์ ปทุมทิพย์ขึ้น !

หยางเซิง : เจ้าแม่กวนอิม เปี่ยมฤทัยด้วยจิตโพธิสัตว์ ทำให้ผู้คนซาบซึ้ง ข้าศานุศิษย์ยินดีเรียนแบบ "โพธิมรรค" ยิ่งเพิ่มความขยันขันแข็งในการเผยแพร่ธรรมะ

พระโพธิสัตว์ : เจริญพร ! เจริญพร ! ข้างกายของพระแม่มีพระกุมารแชลัวง ก็คือ แชลัวงที่อยู่ข้างกอไผ่สีม่วงนี่เอง อวตาลมาเพื่อโปรดสัตว์ แต่งหนังสือเพื่อเตือนสติชาวโลก ยามเมตตาโปรดสัตว์กุศลยิ่งใหญ่ กอบกู้บรรพบุรุษ ยิ่งต้องเพิ่มความขยัน

อรหันต์จี้กง : วันนี้ขออยุติการแต่งหนังสือ ขอบคุณที่พระโพธิสัตว์กล่าวพจน์วิเศษ หยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอกราบลาพระโพธิสัตว์

อรหันต์จี้กง : สำนักเซินเต๋อถังถึงแล้ว หยางเซิงลงจากปทุมทิพย์ได้แล้ว วิญญาณกลับเข้าร่าง

請慈愛於動物，勿食其肉。

ดูวิญญาณบาปเลือกทางเกิด

อรหันต์จี้กง เสด็จประทับทรง วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2526

กาลเวลาหมุนเวียนทุกข์มหันต์ เกิดเป็นสัตว์แบกทุกข์หมดอาลัย
เกิดเป็นคนมีโอกาสฝึกฝนธรรม จงรีบทำทางกันดารอย่าเกียจคร้าน
ด่านลี้ลับไขสู่แดนนิพพาน ตาทิพย์บ่ปิดบังทางสว่าง
วนเวียนกรรมชี้เหตุมืดปลดวาง คำภีร์ทุกหน้าชี้ทางบอกความจริง

อรหันต์จี้กง : การจัดหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ใกล้จบลงแล้ว หวังว่าสัตว์เดรัจฉานใกล้สิ้นสุดเสียงร่ำไห้ บรรดาสัตว์ทั้งหลายแหล่จะกลับไปเกิดเป็นคนอีกครั้งหนึ่ง ไม่ต้องคอยผวาคมมีดหั่นสับปลิดชีวิต ตอนนี้จะเล่านิทานเปรียบเทียบถึงความทุกข์ร้อนของสัตว์ให้ฟัง

สมัยก่อนมีบุรุษหนึ่ง ถือศีลภาวนาอยู่ในป่าลึก จำศีลทำสมาธิอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ หมู่สัตว์ เช่น อีกา นกเขา งู และกวาง เป็นต้น ต่างก็เคารพนับถือเขาเป็นอย่างมาก ทุก ๆ วันจะหาอาหารมาให้เป็นประจำ

ในตอนค่ำวันหนึ่ง เหล่าสัตว์ก็มาชุมนุมกันอยู่ใกล้ผู้ถือศีลแล้วสนทนากันขึ้น แล้วก็ตั้งคำถามว่าในโลกนี้มีเรื่องอะไรที่ทุกข์ที่สุด ? อีกาเป็นตัวแรกที่แสดงความคิดเห็นพูดว่า "สิ่งที่ทุกข์ที่สุดในโลกคิดว่าเป็น "ความอดอยาก" ถ้าอดอยากปากแห้งไม่มีกิน มีดื่ม แน่นอนที่สุด ตาจะพร่าปีกจะหมดแรง

ประสาทก็จะมึน มิช้ามินานก็ไม่พ้นตาข่ายดักนกของคน ถึงตอนนั้นก็ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว ดังนั้นจึงคิดว่าความทุกข์ทรมานของเราก็คือ ความอดอยาก"

นกเขาก็พูดต่อไปว่า "ถึงแม้ความอดอยากจะเป็นเรื่องทุกข์ทรมานมากก็ตาม แต่สำหรับพืชพันธุ์ พวกข้าแล้วยังมีเรื่องที่ทุกข์ร้อนกว่าความอดอยาก นั่นก็คือ "ความใคร่ตัณหาราคะ" มันมักเกิดขึ้นบ่อย ๆ จากความใคร่ พอเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะหาเหตุใด ๆ มายับยั้งได้ ขาดสติสัมปชัญญะ แยกผิดถูกไม่ออก ในที่สุดก็ตกสู่ภาวะอันตราย ทำให้สูญเสียคุณค่าของชีวิตไป อันความใคร่นี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะอดกลั้นได้ ซึ่งข้าคิดว่าเป็นความทุกข์ที่ทรมานที่สุด"

ถัดไปจากงูก็พูดว่า "สิ่งที่ทุกข์ทรมานที่สุดของเผ่าพันธุ์เราก็คือ "อวิชา" ด้วยอวิชาทำให้ใจเกิดความโกรธเคือง เมื่อใดก็ตามถ้าไฟโกรธได้ถูกจุดติดขึ้นในจิตใจแล้วละก็ พี่น้องก็จะไม่กลมเกลียวสมานกันจนทำให้เกิดการกัดกันตาย ในที่สุดก็ตายกันทั้งหมด ด้วยเหตุที่ว่า พวกเรามีความโกรธเคืองเกินไป ดังนั้น เขี้ยวของเราจึงมีพิษร้ายฝังอยู่ เลยทำให้ผู้คนกลัวเกรง แต่พวกเขาก็ยังต้องการฆ่าพวกเราเสียไม่ยอมปล่อยไป นี่ไม่ใช่ความทุกข์ทรมานที่สุดหรอกหรือ ?"

สุดท้ายเจ้ากวางก็พูดว่า "ความเจ็บปวดทรมานที่สุดของพวกข้าก็คือ "ความตกใจกลัว" เมื่อพบพวกหมาป่า เสือ เสือดาว ต่าง ๆ กลัวที่จะถูกพวกมันฆ่ากิน พวกเราก็ได้

แต่กระโจนหนี แล้วยังมีพวกพรานป่าอีก ชอบใช้เราเป็นเป้ากระสุน ทำให้ต้องพรากแม่พรากลูก จากกันไม่กี่วันกลับทำให้ชีวิตไม่สงบสุขเลย มันน่าสมเพชยิ่งนัก และก็เป็นความทุกข์ทรมานมากที่สุด"

พวกมันสนทนากันอย่างเผ็ดร้อน แต่ละวันหลังจากแสดงความรู้สึกในใจแล้ว บุรุษผู้ถือศีล ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ก็เปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงที่เรียบและช้าว่า

"เรื่องราวทั้งหมดข้าได้ฟังหมดแล้ว ปัญหาที่พูดถึงก็เป็นความทุกข์ของแต่ละบุคคล ควรจะรู้ไว้ว่าความทุกข์ของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับร่างกายที่มีอยู่ กายเนื้อที่มีนี้เป็นเครื่องก่อให้เกิดทุกข์ อันความทุกข์ในโลกนี้มากเหลือหลาย ความทุกข์ที่น่าเกลียดน่าชังที่สุดของคนเรานั้นก็คือร่างกาย ร่างกายเป็นสิ่งน่าชัง ถ้าปราศจากร่างกาย ความทุกข์ทั้งหลายก็มลายสิ้น อย่างเช่น ข้าออกฝึกธรรมะบำเพ็ญเพียร ประสงค์ที่จะตัดความต้องการของกายและใจ จนกว่าจะได้นิพพาน เมื่อถึงแดนปลดปล่อย สู่นิพพานแล้ว ความทุกข์ทั้งมวลก็สูญสิ้นจบลง ถึงตอนนั้น ร่างกายก็จะอยู่ได้อย่างสงบสุขอย่างแท้จริง !"

พวกสัตว์ทั้งหลายได้ฟังอย่างสงบแล้ว ต่างก็ผงกหัวรับรู้แสดงออกถึงความเข้าใจและบรรลุในธรรมะ ทำให้จิตใจสุขสงบ

วันนี้ฉันจะพาหยางเชิงไปเมืองนรก ไปเยี่ยมยมบาลจ้วนหลุนหวัง นรกขุมที่สิบดูวิธีการตัดสินให้คนไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานจะได้นำลงในหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก"

หยางเซิงเตรียมตัวขึ้นดอกปทุมทิพย์

หยางเซิง : ผมนั่งบนดอกปทุมทิพย์เรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้ครับ !

อรหันต์จี้กง : เรามาถึงแดนต่อแดนระหว่างมนุษย์โลกกับยมโลก ข้างหน้าเป็นทางสองแพร่ง เราหยุดดูข้างหน้าสักหน่อย

หยางเซิง : ไม่ได้มาที่นี่นานแล้ว ที่สามแยกนี้ เมื่อคนมาจากมนุษย์โลกมีทางหนึ่งแยกไปสวรรค์ ผู้คนไปสวรรค์น้อยมาก แต่แยกที่ไปยมโลกมีคนไปกันมาก ไม่ทราบสาเหตุเพราะอะไร ?

อรหันต์จี้กง : เมืองนรกบรรยากาศค่อนข้างคึกคัก ชาวโลกชอบไปยังสถานที่แออัดและครึกโครม โดยหารู้ไม่ว่าสถานที่เหล่านั้นเป็นที่รับโทษทัณฑ์กัน เหมือนฝูงแมลงวันชอบของหวาน พอกินไปเกาะบนกระดาษข้าวเหนียวที่เคลือบหวานไว้ ก็ฝังรกรากสำเร็จเป็นพระอรหันต์เลย

หยางเซิง : ทำไมอาจารย์จึงพูดว่าฝังรกรากสำเร็จเป็นอรหันต์เล่าครับ ?

อรหันต์จี้กง : ก็เพราะแมลงวันเกาะบนกระดาษเหนียวแล้วก็กลับกลายเป็นคนดี ไม่ต้องบินไปเที่ยวปล่อยเชื้อโรคอีกมิใช่เป็นการวางดาบลง เพื่อสำเร็จอรหันต์หรอกหรือ ?

หยางเซิง : อาจารย์ช่างเปรียบเปรยได้แยบยลดีเหลือเกิน

อรหันต์จี้กง : หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" กำลังจะสำเร็จเป็นรูปร่างขึ้น เหล่าสัตว์ทั้งหลายต่างดีอกดีใจ ใครสามารถ

สัมผัสเสียงความทุกข์โศก วิงวอนขอชีวิตของสัตว์ ? ฤทธิ์เดช พุทธะยิ่งใหญ่ต้องการโปรดสัตว์ทั่วทุกแดน ชาวบ้านปากก็บอกว่าจะช่วย แต่ก็น้อยคนนักที่จะทำได้ อาตมารับคำบัญชาจากสวรรค์ ช่วยเปิดประตูสวรรค์ ช่วยโปรดวิญญาณจากขุมนรก ในมนุษย์โลกก็พยายามตักเตือนผู้มีจิตศรัทธานับจำนวนไม่ได้ และช่วยพวกสัตว์เดรัจฉานรื้อเล้ารื้อกงขัง ปล่อยให้พวกมันได้อยู่ห่างไกลผู้คน ได้กลับไปสู่ธรรมชาติอีกครั้ง ก็จะทำให้อาตมาสมหวังที่ทำสำเร็จลุล่วงไป ถ้าหากชาวโลกไม่ศรัทธาเชื่อถือ แถมยังกล่าวร้ายป้ายสี ถ้าคำพูดเหล่านี้เกิดจากบุคคลสามัญ ก็ยังพอให้อภัยกันได้หากเกิดจากพุทธศาสนิกชนละก็ อาตมาก็ได้แต่พูดว่า "น่าสงสาร น่าสงสาร" พวกเขาไม่รู้การโปรดสรรพสัตว์นั้น ก็เนื่องจากต่างคนก็ต่างสอน และมักยกย่องตนเองยิ่งใหญ่ ทำให้คนค่อยห่างไกลจากธรรมะ แสงธรรมสาดส่อง โดยไม่มีที่ไม่ถึง แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ อาตมาเลือกเอาจิตวิญญาณของเทพกับคนร่วมกันเข้าประทับทรงเพื่อแต่งคัมภีร์วิเศษ เพื่อเป็นกำลังใจส่วนหนึ่ง ในการโปรดสรรพสัตว์ หวังว่าสรรพสัตว์จะบรรลุแจ้ง ละทิ้งรูปขันธ์ที่ขัดแย้ง ! หยางเซิงเข้าไปยังนรกขุมที่สิบกันเถอะ (ศิษย์อาจารย์จูงมือกัน ชั่วพริบตาก็ผ่านนรกขุมเก้า มาถึงนรกขุมที่สิบ วันนี้ตั้งใจมาชม "หอหมุนเวียน" ยมบาลแห่งหอหมุนเวียนได้มาคอยต้อนรับเราอยู่แล้ว

หยางเซิง : ศิษย์ขอคารวะท่านยมบาลแห่งหอหมุนเวียน

(จ้วงหลุนหวัง)

จ้วงหลุนหวัง : หยางเชิงมิต้องเกรงใจ ท่านทั้งสองลำบากมากนะ ครั้งก่อนได้รับเทวโองการให้ทำหนังสือ "เที่ยวเมืองนรก" ได้มาเยี่ยมเราที่นี่ครั้งหนึ่งแล้ว เหตุการณ์ส่วนใหญ่ของที่นี่ได้ถูกเปิดเผยให้แก่ชาวโลก แต่ได้หนักไปในแนวทางมนุษยธรรม วันนี้จะแนะนำให้ดูการเวียนเกิด เพื่อชาวโลกจะได้ตระหนัก ตอนนี้ขอเชิญท่านทั้งสองตามข้ามายัง "หอหมุนเวียน"

หยางเชิง : มองเห็นศาลาดื่ม "น้ำลืมชาติ" อยู่ข้างซ้ายมือของหอหมุนเวียน ฝูงชนเข้าแถวกันเป็นระรอก ๆ เดินมายัง หอหมุนเวียน

ยมบาล : พวกเขาต่างดื่มน้ำลืมชาติแล้ว แต่ทุกคนยังมีสติอยู่ จะเดินเข้าสู่หอหมุนเวียน รอจนกว่าจะหอหมุนเวียนจึงจะมึนงง สลึมสลือโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็กลับชาติไปเกิดใหม่แล้ว พวกวิญญาณที่มึนงงเหล่านี้ ล้วนไปเกิดเป็น สัตว์เดรัจฉานทั้งหมด

หยางเชิง : มิน่าเล่า หน้าตาของแต่ละคนถึงดูเหี้ยมเกรียมนัก ไม่เห็นมีใครที่หน้าตาละมุนละไม บ่งบอกถึงผู้มีบุญ มิทราบว่า ! พวกเขาได้ผ่านการลงโทษจากขุมนรกต่าง ๆ มาแล้วหรือ ?

ยมบาล : เขาเหล่านั้นผ่านการรับโทษทัณฑ์มาแล้ว ตอนนี้กำลังปล่อยให้เขาออกจากขุมนรก เพื่อไปผุดไปเกิดใหม่ ?

หยางเชิง : พวกเขาได้รับอิสรภาพแล้ว ขอเรียนถามท่านยมบาล ตามเหตุผลแล้ว เมื่อผ่านการลงโทษจากขุมนรกแล้ว ก็น่าจะ

หมดเคราะห์กรรม ทำไมยังต้องกลับไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีก มิเป็นการเหลือทนหรอกหรือ ?

ยมบาล : สวรรค์มีคุณธรรม การให้พวกเขาได้เกิด ควรจะได้รับความยุติธรรม พวกเขาได้รับโอกาสให้เกิดเป็นคนแล้ว แต่ไม่รู้จักประพฤติตนให้เป็นคนดี มันน่าเสียดายจริง ๆ ดังนั้น ชาติต่อไปก็ต้องลดขั้นให้เกิดเป็นสัตว์ เพื่อให้เหมาะสมกับความประพฤติบ้าง ให้รู้ว่าการเกิดเป็นสัตว์มีรสชาติอย่างไร เพื่อให้โอกาสทดลองจริง ๆ จะได้เป็นการตักเตือนแบบหนึ่ง รอจนกว่าชาติต่อไป ค่อยเลื่อนชั้นขึ้นใหม่ มีคำกล่าวไว้ว่า "สูญเสียอิสรภาพเมื่อไร จึงรู้คุณค่าของมัน" อันนี้เป็นบทเรียนที่ให้ทักษะที่ดี ไม่มีที่ให้เลือกมากไปกว่านี้แล้ว สวรรค์ยังยอมเหลือเส้นทางไว้ทางหนึ่งสำหรับผู้ที่ไม่ประพฤติตนเป็นคนดี อย่ากล่าวโทษว่าสวรรค์ไม่ยุติธรรมเลย ! พวกเขาต่างเกิดในที่ต่าง ๆ กัน พอเกิดขึ้น หน้าตาก็เปลี่ยนไป ก็เหมือนผู้ที่ถูกจำคุกอย่างยาวนานในมนุษย์โลก พอพ้นจากคุกออกมา กลับไปถึงบ้านเดิม ทั้งคนและสถานที่เปลี่ยนไป ลูกเมียก็แยกย้ายกันไป ไม่รู้จะไปค้นหาญาติโยมได้ที่ไหน ดังนั้นในยมโลก เมื่อวิญญาณพ้นโทษแล้วจึงให้กลับไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน เหตุผลก็เช่นเดียวกันกับมนุษย์โลก

หยางเซิง : อ๋อ ! ด้วยเหตุนี้เอง คนเหล่านี้จึงมองดูไม่เหมือนคนมีบุญ ไม่ทราบว่าท่านยมบาลได้จัดช่องทางอะไร ไว้ให้ ?

ยมบาล : พวกเขาล้วนมีพลังของสัตว์เดรัจฉาน ดังนั้น เพื่อ

ให้พวกเขาได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้พอใจ !

หยางเซิง : บนเส้นทางหมุนเวียน ดูเหมือนพวกเขาต่างเลือกสรรกันเอง ไม่เห็นมีผีสางที่ไหนจัดแจงให้

ยมบาล : ถูกต้องแล้ว ! อยากเป็นคน เป็นไก่ เป็นวัวเป็นควาย เลือกกันเองอย่างอิสระ สิทธิมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่ กงล้อหมุนเวียนบนหอหมุนเวียนในยมโลกนั้น เป็นเหมือนสถานีคมนาคม ส่งพวกเขาไปยังบ้านที่เขาต้องการเท่านั้น ตอนนี้เรามาดูการจัดแจงคนชุดนี้กันเถอะ

หยางเซิง : (ยมบาลนั่งอยู่บนบัลลังก์ ขุนพลหน้าม้า หน้าวัวยืนเรียงอยู่ทั้งสองข้าง ขณะกรรมการทั้งฝ่ายอักษรและฝ่ายพลาธิการต่างเข้าที่) ศิษย์นึกถึงปัญหาข้อหนึ่ง ใคร่เรียนถามท่านยมบาล ?

ยมบาล : มีปัญหาอะไร เชิญถามมาได้ !

หยางเซิง : ยมโลกมีขุนพลหน้าม้าหน้าวัว ถึงเป็นการเปลี่ยนแปลงทางหน้าตา แต่ก็ไม่พ้นเป็นสัตว์เดรัจฉานประเภทหนึ่ง ทำไมยมโลกจึงต้องเอาคนหน้าม้าหน้าวัวมาเป็นยมฑูตด้วยล่ะ ?

ยมบาล : อาฮ้า ! หยางเซิงถามได้ดีมาก คนเลวบนโลกมนุษย์ไม่ชอบเป็นคนดี ซึ่งก็ไม่ต่างไปจากวัว ควาย เพียงมีไว้ลงแส้ให้คนใช้งาน ดังนั้นจึงเห็นคนหน้าม้าหน้าวัวในยมโลกให้คนเกรงขาม เหมือนใช้ม้าใช้วัวควบคุมพวกม้าพวกวัว เป็นการ

จัดแจงอย่างมีกลยุทธ คนหน้าม้าหน้าวัวในยมโลกก็ยกย่องเป็นขุนพล ก็เหมือนตำแหน่ง "พัสดี" ในโลกมนุษย์ที่คอยควบคุมนักโทษ ตอนนี้คอยดูข้าว่าความบนบัลลังก์

วิญญาณนักโทษฟังคำสั่ง : เนื่องจากที่นี่คนทรงจากโลกมนุษย์ นายหยางเซิงแห่งสำนักเซินเต๋อถังเมืองไถจง มาเยี่ยมพร้อมกับอาจารย์อรหันต์จี้กง เพื่อทำหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" เป็นการเตือนสติชาวโลก ทั้งหมดก็ได้ผ่านการรับโทษจากขุมต่าง ๆ มาแล้ว มาถึงขุมนี้เพื่อปลดปล่อยให้กลับไปเกิดใหม่ ไม่ทราบว่าใครจะไปเกิดที่ไหนกันบ้าง ? เนื่องจากวันนี้มีคนในมนุษย์โลกมาอยู่ที่นี่ ข้าก็จะปลดปล่อยอย่างเสรีเป็นพิเศษสักครั้งหนึ่ง ให้พวกเธอเลือกสรรกันเอง เนื่องจากพวกเธอได้ดื่มน้ำลืมชาติมาแล้ว ถึงแม้จะมีสติอยู่แต่ก็จะค่อย ๆ ลืมเลือนเรื่องที่ผ่านมา อาศัยโอกาสนี้เลือกให้เหมาะ !

หยางเซิง : (พอยมบาลกล่าวจบ บรรดาวิญญาณนักโทษต่างร้องไชโยด้วยความดีใจ ขอบคุณยมบาลเป็นการใหญ่ กล่าวว่า "วันนี้เป็นเลิศฟ้าเลย ! ได้รับทุกข์ทรมานมามากแล้ว ชาติหน้าขอเกิดในบ้านตระกูลร่ำรวยจะได้สุขสบายสักครั้งหนึ่ง")

ยมบาล : อาศัยโอกาสนี้ ทุก ๆ คนมีสิทธิ์เลือกหนทางของตนเอง ข้าก็จะจัดแจงให้ตามคำขอ ตอนนี้ ให้วิญญาณนาย ก. พูดออกมาว่าจะไปไหน บอกมาเร็ว ๆ

วิญญาณ ก. : ผมอยู่ในยมโลกได้รับทุกข์ทรมานมาก ชาติที่แล้วเที่ยวปล้นจี้ไปทั่ว ข่มขืนลูกชาวบ้าน เป็นคนร้อนเร่ ชาติหน้า

ขอเกิดเป็นคน เกิดเป็นชายในบ้านตระกูลร่ำรวย จะได้กินดื่มทุก ๆ วัน กอดหญิงเต้นรำจะได้สุขสบายสักชาติ !

ยมบาล : สติของเจ้านั้นว่าดีอยู่ ยังไม่ละทิ้งนิสัยอันธพาล ข้าก็จะจัดแจงตามความปรารถนาของเจ้า ขอให้ฝ่ายอักษรจงจดลงไปทางพลาธิการให้ขุนพลหน้าม้าหน้าวัว นำไปยังหอหมุนเวียน ประทานเสื้อลายดอกให้ชุดหนึ่ง ให้เขาไปเกิดเป็นนกที่อยู่บนเขา

หยางเชิง : ท่านยมบาลทำไมไม่ให้เขาเกิดตามคำขอให้เกิดเป็นคนล่ะ ?

ยมบาล : หยางเชิงเธอไม่รู้อะไร ? ถ้าให้เขาเกิดเป็นคน มิเป็นภัยต่อสังคมหรอกหรือ ? ข้าจัดแจงให้เขาเกิดในสิ่งแวดล้อมที่สวยงาม ตามความต้องการของใจเขา อาศัยอยู่ "บนตึกสูง" ก็คือ "ต้นไม้สูง" ใส่เสื้อผ้าหลากสี ก็ปีกนกของเขามีขนหลายสีเป็นที่นิยมในสังคม ปากก็ได้ร้องจิ๊บ ๆ จิ๊บ ๆ น่ารื่นรมย์กระโดดจากต้นนี้ไปต้นโน้นประดุจดั่งเต้นรำไงล่ะ ดอกไม้หลากสีดังแสงไฟสีต่าง ๆ น่าสุขสบายเหลือหลาย" เพื่อนนกเพื่อนหญิง" เป็นหมู่เป็นเหล่า หาไหนปาน ! สิ่งที่ดื่มไม่หมด น้ำในลำธารดื่มแล้วก็ไม่เมาเหล้า "สดชื่น" ชั้นหนึ่ง หาได้ยากในมนุษย์โลก ข้าจัดแจงแบบนี้ เหมาะสมที่สุดแล้ว !

หยางเชิง : ท่านยมบาลจัดแจงได้แยบยล ข้าขอยอมทั้งจิตทั้งใจ

ยมบาล : วิญญาณ ข. รีบขอมาไว ๆ

วิญญาณ ข. : ข้าอยู่ในนรกได้รับทุกข์มหันต์ ชาติหน้าขอเกิดเป็นคน

ขอให้อยู่อย่างสุขสบายไปวัน ๆ อยากรูปหล่อให้มีขนเต็มตัว เวลานอนมีเตียงเย็น ๆ อาหารสามมื้อมีคนใช้ส่งมาให้ เพื่อนฝูงเต็มบ้าน ข้าจะได้นอนคุยทั้งวัน เดินหย่อนอารมณ์สบาย ๆ ไม่ต้องทำงาน ชีวิตผ่านไปวัน ๆ ข้าก็พอใจแล้ว

ยมบาล : ดีเหนือเกิน ! เมื่อชาติก่อนเห็นคนถือศีลกินเจ พูดจาเสียดสี ยังบอกคนไม่ให้กินเจ กินเนื้อมาก ๆ ดีจะได้ช่วยสัตว์ได้พ้นทุกข์ไว ๆ ! แล้วยังพูดกล่าวหาว่าคนกินเจ นั้นเพราะทำบาปไว้มาก แล้วยังทำลายการกินเจของคน ๆ หนึ่ง แล้วยังเผาพระธรรมและหนังสือธรรมะทิ้ง แล้วยังล้มหนี้คนมากมาย คำสั่ง ! ให้ขุนพลหน้าม้าหน้าวัว ประทานเสื้อดำให้หนึ่งตัว แล้วนำไปยังหอหมุนเวียนให้มันไปเกิดเป็นหมู !

หยางเซิง : ท่านยมบาลให้พาไปเกิดเป็นหมู ท่านจะอธิบายว่าอย่างไร ?

ยมบาล : เจ้านี่ก็ร่อนเร่พเนจร อยากรูปหล่อ ก็ให้มันมีขนสีดำเต็มตัว อาหารสามมื้อมีคนส่งให้กินไม่ต้องทำงาน ก็ต้องเป็นหมูขี้เกียจ เหมาะสมที่สุดแล้ว เนื้อหมูจะได้ให้คนกิน เพราะเขาสนับสนุนให้คนกินเนื้อมาก ๆ อย่ากินเจ นี่เป็นการสนองของกฎแห่งกรรมอย่างพิสดาร มันเป็นสิ่งที่คิดไม่ถึง

หยางเซิง : ท่านยมบาล ตัดสินดีแท้ ๆ

ยมบาล : วิญญาณ ค. เธอรีบบอกความจำนงมา

วิญญาณ ค. : ได้รับโทษหมดจากขุมนรก เห็นขุนพลหน้าม้าหน้าวัว

น่าเกรงขาม รู้สึกใจคอไม่ค่อยดี ผมคิดอยากเกิดเป็นคน อยากจะได้เป็นตำรวจ จะได้จับผู้ต้องหามาแก้แค้นสักที !

ยมบาล : ดีมาก ! ชาติก่อนเจ้าเกิดมาเป็นขโมย เพื่อลักเล็กขโมยน้อย แล้วยังฆ่าเจ้าทรัพย์ถึงตาย เธอมีใจจะรักษาความสงบ จะได้สร้างกุศลชดเชยที่แล้วมา ต้องการปราบทุกข์บำรุงสุข ไม่อยากให้เจ้าทำอวดเบ่ง ถ้าหากทำไม่เหมาะสมกับหน้าที่ กลัวจะผิดวินัยแล้วจะอดอยาก คำสั่ง ! ขุนพลหน้าม้า หน้าวัว ประทานเสื้อขนให้ 1 ชุด ให้เขาไปเกิดเป็นแมว

หยางเซิง : ท่านยมบาลให้เขาเกิดเป็นแมว จะอธิบายอย่างไร ?

ยมบาล : อยากเป็น "ตำรวจ" เกิดเป็นแมวก็เหมาะสมแล้ว พวกลักเล็กขโมยน้อย พวกคนเลว ถูกขนานนามว่า "หนู" พอเห็นแมวก็รีบซ่อน แมวนั้นอวดเบ่งแค่ไหน แต่ถ้าปฏิบัติหน้าที่ไม่ดีก็จะอดกินข้าว

หยางเซิง : ท่านยมบาลแยบยลดีจริง

ยมบาล : วิญญาณ ง. เธอต้องการเป็นอะไร ?

วิญญาณ ง. : ฉันอยากเกิดเป็นผู้หญิง รูปร่างอวบอัด จะได้มีผู้ชายมาล้อมรอบ ข้าจะได้เล่นตามสบาย

ยมบาล : เธอเลือกแบบนี้จะไม่ผิดปกติไปหน่อยหรือ ?

วิญญาณ ง. : เนื่องจากชาติก่อนข้าถูกผู้ชายหลอกลวงหลายครั้ง ชาติหน้าขอแก้แค้น !

ยมบาล : ถ้าหากให้เธอตามคำขอ อนาคตน่าเศร้า ข้าสงสาร

เจ้าเมื่อชาติก่อนพลาดท่าเสียทีตกอยู่ในโลกีย์ ถูกคนหลอกลวง เสียทั้งเงินเสียทั้งตัว ข้าไม่อยากให้เจ้าต้องตกลงไปอีก

อรหันต์จี้กง : เพื่อโปรดสัตว์ทั้งสามโลก เพื่อให้สัตว์เดรัจฉานได้กลับเกิดเป็นคนโดยเร็ว ขอเชิญท่านยมบาลโปรดได้คิดไตร่ตรอง

ยมบาล : ครับผม มีคำสั่งให้ขุนพลหน้าม้าหน้าวัว ประทานเสื้อขาวดำ แล้วให้เธอไปเกิดเป็นโคนมที่ประเทศอเมริกาโน้น จะได้ให้นมแก่ทารก เพื่อจะได้หมดเวร

หยางเชิง : โคนมให้เลี้ยงมนุษย์ชาติ ก็มีบุญกุศลมิใช่หรือ ?

ยมบาล : มีแน่ ! ถ้าจัดแจงตามใจเธอ ก็ควรให้เกิดเป็นสุนัขเพศเมีย แต่ไม่อยากให้เธอตกต่ำลง จึงให้เกิดเป็นโคนม

หยางเชิง : ยมบาลแม้จะเฉียบขาด แต่ก็ยังมีความเมตตา น่านับถือยิ่งนัก !

ยมบาล : เจ้าวิญญาณ จ. รีบแจ้งความประสงค์มา !

วิญญาณ จ. : ข้าคิดเกิดเป็นคน อาศัยในบ้านคอนกรีตเสริมเหล็กแข็งแรง อาหารสามมื้อมีคนหาให้ ร่างกายแข็งแรงกำยำ มีอำนาจเหนือคน คนพบคนก็กลัว จะได้หายแค้นจากการถูกฆ่าเมื่อชาติก่อน !

ยมบาล : ดีมาก ! ความมุทะลุยังไม่จางหายไป ยังคิดมีอำนาจ คำสั่งถึงขุนพลหน้าม้าหน้าวัว เตรียมเสื้อหนังลายให้หนึ่งตัว แล้วพาไปหอหมุนเวียน ให้มันไปเกิดเป็น “เสือ” !

หยางเชิง : เห็นหน้าตาดุร้ายเหี้ยมเกรียม ให้ไปเป็นเสืออีกมิเป็นการเพิ่มปีกให้เสือหรอกหรือ ?

ยมบาล : ไม่หรอก ! ถึงแม้เขาจะดุร้าย สุดท้ายก็ถูกจับขังไว้ในกรงในสวนสัตว์ ให้เขาอยู่ในกรงเหล็กที่แข็งแรง ห้องสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็กเหมือนถูกขังอยู่ในคุก ไว้ให้เด็กชมเล่น ชาติก่อนเขาเป็นคนที่ข่มเหงรังแกชาวบ้าน รีดนาทาเร้น สิ่งใดไม่ชั่วไม่ทำ ฆ่าคนเป็นว่าเล่น สุดท้ายถูกเขาฆ่าตาย ตอนนี้กรรมกำลังตามสนอง รีบให้วิญญาณมันไปยังหอหมุนเวียน

วิญญาณ ฉ. : ผมรับกรรมในขุมนรกมาหมดแล้ว ทุกข์ทรมานจนกล่าวไม่ถูก ชาติก่อนก็ยากจนไม่เคยได้รับความสุข ชาติหน้าผมขอถือศีลกินเจ ขอร้องเพียงอย่างเดียว ขอให้มีบังกะโลสักหลังหนึ่ง สร้างอยู่บนเนินเขาน้ำไหลใสสะอาด ให้ผมได้รับความสุขจากธรรมชาติ แค่นี้ก็พอใจแล้ว

ยมบาล : ดีมาก ! คำสั่ง ขุนพลหน้าม้าหน้าวัว ประทานเสื้อสีเทาให้ แล้วพาไปหอหมุนเวียน ไปเกิดเป็นแพะ

หยางเชิง : ทำไมอย่างงั้นล่ะ ?

ยมบาล : วิญญาณผู้นี้ชาติก่อนทุกข์ยาก อาศัยในกระต๊อบยังชีพด้วยการเก็บของเหลือทิ้ง มีวันหนึ่งมันไปเจอผู้หญิงปัญญาอ่อนคนหนึ่ง ข่มขืนจนเด็กตั้งท้อง ทำความเลวร้ายให้กับคนอื่น บาปกรรมหนักมาก ดีที่มันสำนึก เลยให้มันไปเกิดเป็นแพะ กินหญ้า อาศัยอยู่บนภูเขา กระต๊อบหลังคาจาก

นั่นก็คือ บังกะโลเนินเขา น้ำไหลใสสะอาดล่ะ ! ต่อไปก็ถือศีลกินเจไปเรื่อย ๆ

หยางเซิง : ท่านยมบาลช่างจัดแจงได้ยอดเยี่ยมจริง ๆ

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากเวลามีจำกัด สังเกตการณ์หอหมุนเวียนเกิดของสัตว์เดรัจฉาน พอเป็นสังเขปแล้ว หยางเซิงเตรียมตัว

ยมบาล : ขอรับ ! มีคำสั่งให้เหล่ากรรมการทั้งฝ่ายอักษร และพลาธิการ พร้อมขุนพลจัดแถวส่งแขก

หยางเซิง ขอบคุณ ท่านยมบาลที่ชี้แนะอย่างพิสดาร ทำให้ผมเข้าใจถึงเหตุผลที่แท้จริง ดังคำที่ว่า "สรรพสิ่งเกิดจากใจสร้างขึ้น" ขอกราบลาท่านยมบาล กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์กลับสำนักได้

อรหันต์จี้กง : สำนักถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่างได้

ยมบาลอธิบายหนทางหมุนเวียน

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2525
กล่าวเป็นกลอนว่า :-

สัตว์เดรัจฉานคร่ำครวญถึงทุกข์หนัก น่าสงสารยิ่งนักเศร้าดวงจิต
ยื่นมือออกปลดปล่อยให้พ้นกรรม วิญญาณกลับคืนสู่สรวงสวรรค์
ที่สำนักยามค่ำคืนเคลื่อนภู่กัน ตระเวนกันทั่วผ่านภูเขาไพรวัลย์
เหินฟ้าโอบอุ้มจิตอยู่ทุกวัน ให้พ้นภัยเหนือทุกข์ทั่วทุกตน

อรหันต์จี้กง : วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของเทพเจ้าผู้ประทานพร เรียกเทศกาล "ง้วนเซียว"[1] (เทศกาลโคมไฟ) เทพเจ้ามิได้ประสาทพรแก่ชาวโลกเพียงฝ่ายเดียว ยังประทานพรให้แก่มวลสัตว์ด้วย ทั่วทุกหนทุกแห่งจะประดับประดากระดาษสีบนต้นไม้ และมีโคมไฟแขวนอยู่ทั่วไป เด็ก ๆ ก็จะถือไฟเดินเล่น ทำให้เกิดแสงระยิบระยับในยามราตรี ในความมืดของราตรียังมีเหล่าวิญญาณ ที่รอคอยความสำเร็จของหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นพระของสวรรค์ด้วย วันนี้ ข้าก็ถือโอกาสเทศกาลนี้ถือโคม พุทธประทีป พร้อมกุญแจวิเศษไปยังหมู่บ้านชาวนา

หยางเซิง : เทศกาลโคมไฟ ถือโคมเดินเล่นถือเป็นปกติธรรมดา แต่อาจารย์ยังถือลูกกุญแจด้วย กระผมรู้สึกแปลกใจ

---

1. เป็นเทศกาลหลังตรุษจีน คือ วันขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนอ้ายของจีน

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! มีโคมไฟไม่มีกุญแจ ข้าก็ไขเข้าไปไม่ได้ "เขา" ก็ไขออกมาไม่ได้

หยางเชิง : กลางคืน อาจารย์ถือกุญแจ คิดอยากเป็นขโมยหรือ ?

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! ชาวโลกล้วนใส่กรงเหล็ก ทั้งหน้าต่างและประตู เหมือนถูกขังอยู่ในคุกตะราง ถ้าปราศจากลูกกุญแจวิเศษนี่ ข้าก็ไม่สามารถที่จะเปิดประตูหน้าของเขาได้ ดังนั้นข้าจึงเอา โคมพุทธประทีปกับ กุญแจวิเศษมา ไม่ใช่เป็นขโมยเล็ก ๆ แต่เป็นมหาโจร ดังนั้น วันนี้ข้ามีกุญแจไขธรรมะด้วย

หยางเชิง : อาจารย์ทำตัวเป็นมหาโจร ใจกล้าจริง ๆ!

อรหันต์จี้กง : คืนเทศกาลโคมไฟนึกถึงการทายปัญหาโคมไฟ ศิษย์อาจารย์ไม่อายที่ใจตรงกัน วันนี้ข้าไม่อยากถือโคมเพียรไขใจคน ทำให้ตาสว่าง ถือโคมไฟถึงยามสาม ไก่ขันใกล้รุ่ง! ถือโคมเดินส่องทั่วหมู่บ้าน ปลดปล่อยคอกสัตว์ ช่วยเหลือวิญญาณโทษเหล่านี้ เนื่องจากสรรพสัตว์ก็มีจิตเดิมของพุทธ-วิญญาณสัตว์ บางครั้งคุณธรรมไม่ด้อยไปกว่าจิตคน ดังนั้นข้าจึงอดสงสัยไม่ไหว เพื่อโปรดสัตว์กว้างไกลเมื่อก่อนนี้อำเภอหงษ์ซาน นายจางเต้าเอี้ยง มีศิษย์นักศึกษา ซิ้มตงหยิ๋ง ศิษย์ฝ่ายบู๊ ซิ้มตงหงี ทั้งสองแย่งมรดกกันไม่หยุด เลยเขียนคำกล่าวเตือนไม่ให้แย่งชิงกัน ความว่า :- "นกหงส์เรียกลูกอีกาสนองตอบเพราะมีเมตตา กวางมีหญ้าเข้าเป็นหมู่ มดมีกินก็รวมกลุ่ม

เพราะมีธรรมะ ผึ้งมีนางพญากับขุนนาง ห่านป่าบินเป็นระเบียบเพราะมีมารยาท นกในรังร้องเรียกเพราะรู้ว่าจะมีพายุ เสียงกบร้อง เพราะรู้ว่ามีฝนตก เพราะมีปัญญา นกนางแอ่นรู้ฤดูกาล ไม่รู้เวลาก็ขัน เพราะมีสัจจะ พวกสัตว์ป่า หนอนใบหญ้าก็ยังรู้หลักคุณธรรม 5 ประการนี้." ไฉนเป็นคนกลับไม่เข้าใจล่ะ ?

สมัยโบราณกษัตริย์ถังโง้วสละบัลลังก์ เพื่อความสงบสุขของไพร่ฟ้า กษัตริย์อี้จี่ก็ยอมสละอำนาจไปอดตายบนภูเขาซิ่วเอี้ยง เธอทั้งสองไม่มีจิตใจกว้าง มีจิตใจที่คอยแย่งชิงกันตลอดชีวิตมาฟังแต่เมียยุแหย่ ทำให้พี่น้องไม่รักกัน

ซิ้มตงหยิ้งไม่มีเมตตาธรรม ซิ้มตงหงีก็ไม่มีความซื่อสัตย์ที่ได้รับการศึกษามามากแต่ก็ไม่ตั้งจิตใจสอนน้อง ส่วนน้องมีวิชาวิชัยยุทธ เกิดมีจิตคิดทำร้าย ขาดเมตตาและความซื่อสัตย์เสื่อมเสียหลักธรรมะของฟ้าดิน ไม่มีพี่ไม่มีน้อง ขาดเหตุผลขอเตือนให้เธอทั้งสองจงปองดองกัน

พอทั้งสองพี่น้องฟังจบ ต่างโผเข้ากอดกันร้องไห้ ยอมปองดองคืนดีกัน ดังนั้น นายอำเภอจึงแต่งกลอนให้พี่น้องที่คืนดีกันว่า :-

อันทรัพย์ศฤงคารกองมรดก ไม่ควรงกแก่งแย่งชิงกัน
พี่น้องเกิดแต่ต้นกอเดียว มีสักกี่เที่ยวได้เป็นน้องพี่
อยู่ร่วมต้องอดทนผาสุกเกิด อย่ารื้อฟื้นเปิดตะเข็บสงบดี
ภายภาคหน้าเกิดบุตรก็น้องพี่ ให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูกหลาน

จากตัวอย่างที่เห็นนี้ "คนต่างจากสัตว์สักแค่ไหน ? มนุษย์เกิดร่วมสายโลหิตเดียวกันจำนวนมากที่เข่นฆ่าชิงกันก็เนื่องจากทรัพย์สมบัติ ไม่เอาญาติโยม พูดถึงสัตว์เดรัจฉานที่มีเลือดเนื้อ ยิ่งเป็นการฆ่า (เมตตา) อย่างไม่เห็นเลือดเลย ! มนุษย์ที่มีความรักต่อสัตว์เดรัจฉาน ดังเช่น สุนัขและแมว ซึ่งเป็นแนวโน้มส่อให้เห็นได้ว่า สัตว์ได้รับการยกย่องขึ้นทุกทีมีชีวิตอย่างผาสุกดุจคน ได้รับเกียรติจากมนุษย์ แต่ในด้านของความโกรธแค้น (อันที่จริงมิใช่ความโกรธแค้น แต่เพราะความอร่อยปากต่างหาก) ที่มีต่อสัตว์เดรัจฉาน ก็ได้แต่ "ฆ่า" ลูกเดียว สิ่งนี้เป็นความเศร้าของสัตว์ ขณะเดียวกันในสังคมปัจจุบัน คนกับคน ก็เกิดการ "ฆ่า" ไม่น้อย ซึ่งอาจเป็นเพราะคนมี "ลูกตาหายไป" หรือไม่ก็เป็นคนที่มีจิตอัมพาต

เออ ข้าจะแต่งกลอนร้องตอบกลอนของนายอำเภอที่พี่น้องคืนดีกัน จะเป็นการตักเตือนชาวโลก จะได้บังเกิดความรัก อย่าให้เหมือน พี่น้องดุจสัตว์เดรัจฉานที่ข้องใจกัน !

หมุนเวียนเกิดหกช่องทางไม่ต้องแย่ง นานาชนิดเกิดแต่ก่อเดียว
คนแก่เร็วเพราะกินเนื้อกินเลือด ควรคิดเลือดเนื้อนั้นพี่น้องกัน
อดทนอยู่ร่วมกันแผ่นดินสุข อย่าทุกข์เพราะอร่อยเกิดฆ่ากัน
กินเขาได้ก็ถูกเขากินสักวัน ไม่เชื่อกันก็ค่อยดูชาติหน้าเอย

กลอนกล่าวจบแล้ว หยางเชิงเตรียมตัวออกเดินทางได้

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทาง.....

รอเดี๋ยว รอเดี๋ยว ท่านอาจารย์พอออกจากประตูสำนักเซินเต๋อถัง ก็เห็นเงาของพวกสัตว์เต็มไปหมด แถวนี้ก็ไม่ได้มีฟาร์มเลี้ยงสัตว์ เหตุไฉนจึงเป็นเช่นนี้ ?

อรหันต์จี้กง : นี่ก็คือความสำเร็จของเราล่ะ เราศิษย์อาจารย์ได้รับเทวโองการให้มาแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" พวกสัตว์เดรัจฉานได้รับบุญกุศลไม่น้อย ไม่มีใครไม่ดีอกดีใจ หนังสือจวนเจียนจะสำเร็จแล้ว ทางสำนักเซินเต๋อถังก็จะจัดงานแผ่กุศลสามวัน พวกวิญญาณสัตว์ต่างได้รับข่าวอันนี้ต่างก็มาสอบถามความจริง รอคอยพระพุทธเจ้าทั้งสิบทิศ พระเถระผู้ใหญ่ทั้งสามแดน ยื่นมือกอบกู้ช่วยเหลือกัน ดังนั้น ในพิธีสามวันนี้ จะมีป้ายวิญญาณของสัตว์เดรัจฉานด้วย เพื่อให้พระได้สวดมนต์แผ่เมตตา จะได้พ้นจากทะเลทุกข์ได้รวดเร็ว ซึ่งก็เป็นคำสั่งในการโปรดสัตว์สามโลกด้วย

หยางเซิง : มันน่าแปลกประหลาดจริง ๆ ! ศิษย์ได้ตระเตรียมสถานที่ไว้ นิมนต์พระสงฆ์มาสวดมนต์โปรดสัตว์ และวิงวอนและก็วิงวอนเบื้องบนได้อโหสิกรรม ให้วิญญาณของพวกสัตว์ได้โบยบินสู่แดนสวรรค์

อรหันต์จี้กง : งานพิธีครั้งนี้ยิ่งใหญ่ ไม่เพียงให้ความสุขแก่คนเท่านั้น ยังได้ช่วยเหลือบรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้หลุดพ้นจากขุมนรก และยังช่วยดวงวิญญาณสัตว์ขึ้นมาด้วย เมื่อหนังสือนี้ออกมาสู่โลกแล้ว พวกสัตว์เดรัจฉานก็ได้รับการคุ้มครองมากขึ้น เป็นการลดบาปเวร หลีกห่างห่วงทะเลทุกข์ ! พวกเรารีบไป

เมืองนรกขุมที่สิบเถอะ....! เรามาถึงขุมที่สิบแล้ว!

หยางเซิง : (ท่านยมบาลแห่งขุมที่สิบ หลุ้นจ้วงอ้วง ได้ออกมาต้อนรับ....!) ศิษย์ขอคารวะท่านหลุ้นจ้วงอ้วง!

หลุ้นจ้วงอ้วง : มิต้องเกรงใจ! เนื่องจากวันก่อนเวลาจำกัด ไม่สามารถบรรยายเกี่ยวกับการหมุนเวียนเกิดของสัตว์เดรัจฉานได้หมด วันนี้ท่านมาอีก จะได้อธิบายรายละเอียด!

หยางเซิง : ขอบคุณท่านยมบาลที่มีพระคุณ!

ยมบาล : เชิญทั้งสองท่านตามข้าพเจ้ามา!

หยางเซิง : เดินตามหลังท่านหลุ้นจ้วงอ้วง แพล็บเดียวก็มาถึง "หอหมุนเวียน" มองเห็นเหนือลำธาร "สีแดง" มีหอวงจักรอันใหญ่อยู่หอหนึ่ง กำลังหมุนเวียนอยู่.....

ยมบาล : ข้างหน้าที่เห็นก็คือ "หอหมุนเวียน"

อรหันต์จี้กง : วงจักรเปรียบเหมือน "ธรรมจักร" ที่หมุนเวียน จะเป็นคนเป็นผี เป็นเทวดา หรืออรหันต์ ก็แล้วแต่มันล่ะ!

หยางเซิง : การเป็นเทวดาเป็นพระอรหันต์มิใช่ไม่ต้องผ่านหอหมุนเวียนหรอกหรือ?

อรหันต์จี้กง : ถึงแม้จะไม่ต้องผ่านหอนี้ แต่ในมนุษย์โลกก็คือ "หอหมุนเวียน" วงจักรหมุนอยู่เสมอ เหมือนกับกอหมื่นบุปผาไม่สามารถทำให้ผู้ทรงศีลหลงใหลได้ ดังนั้น วงจักรก็จะกลายเป็น "ยานทิพย์" นั่งแล้วสุขสบาย ไม่เหมือนพวกที่จะเวียนไปเกิดยังช่องทางทั้งหก ซึ่งมีบาปกรรมติดตัว พวกมันพอย่าง

เข้าวงจักร หัวจะมึนงงเหมือนคนเมารถเมาเรือ ต่อจากนั้นก็จะอาเจียน (เหมือนสตรีมีครรภ์ที่แพ้อย่างนั้น) คนที่เป็นมาก ๆ ก็ถึงกับอาเจียนเป็นเลือด (เหมือนตอนกำลังจะคลอดจะมีทั้งน้ำคาวปลาน้ำเลือด) ในช่วงขณะมึนงงอย่างมากนี้ ก็จะตกลงไปสู่โลกใหม่ (จุติ) !

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวได้อย่างอัศจรรย์ ที่แท้การเวียนเกิดใหม่ก็เกิดขึ้นด้วยฉะนี้นี่เอง น่าแปลกแท้ ๆ

ยมบาล : พวกวิญญาณที่บาปกรรมเหล่านี้ ก็จะถูกยมทูตผลักเข้าสู่วงจักรในหอหมุนเวียน เข้าสู่วัฏฏจักรของเขาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด !

หยางเซิง : บรรดาผู้ที่จะกลับชาติไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์เดรัจฉานเหล่านี้ ต่างก็มีสิทธิเลือกหนทางไปเกิดมิใช่หรือ ?

ยมบาล : มิใช่ ! เมื่อครั้งก่อนที่มาเห็นว่าพวกมันมีสิทธิ์เลือกเกิดนั้น (บทที่ 20) เป็นเพียงอยากให้ชาวโลกได้รู้ว่าพวกวิญญาณบาปเหล่านี้ ยังมีลักษณะหลงงมงาย พวกเขามีบาปหนักมากแล้วยังคิดที่จะไปเกิดเป็นคนเพื่อเสวยสุขอีก ซึ่งเป็นการเพ้อฝันสติฟั่นเฟือนใหญ่ บรรดาพวกวิญญาณบาป ผ่านการลงโทษมาถึงเก้าขุมนรกแล้ว ถูกส่งมายังนรกขุมที่สิบแล้ว ก็จะถูกจัดแจงตามบาปกรรมที่ก่อไว้ชาติก่อน ให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรมของทั้งสามโลก ให้ไปเกิดในหกช่องทาง ยังจะมีอิสระภาพในการเลือกเกิดได้อย่างไร ?

หยางเซิง : อ๋อ ! ด้วยเหตุนี้เอง ! พวกวิญญาณบาปที่อยู่ข้างหน้า

นี้จึงได้แต่ร่ำไห้ คงรู้ว่าชาติหน้าจะมีเวรกรรมที่ต้องชดใช้ ! ศิษย์ยังมีข้อข้องใจที่จะเรียนถามท่านยมบาล คือว่า :- เคยพบผู้ที่มีจิตคิดจะบำเพ็ญเพียร แต่เป็นเพราะเหตุใดร่างกายจึงมักมีโรคมากหรือไม่ก็มีบ้านที่มีปัญหา หรือในทางตรงข้ามก็คือพวกที่ไม่เชื่อถืออะไรเลย ไม่เหมือนพวกที่ก่อกรรมทำชั่วครอบครัวมักอยู่สุขทำให้คนไม่เข้าใจ ?

ยมบาล : ฮาฮ้า ! คนใจบุญมักมีโรคมาก เนื่องจากชาติที่แล้วเขามีเวรกรรมหนักอยู่ หลังจากผ่านการลงโทษจากทุกขุมนรกแล้ว ตอนที่อยู่เมืองนรกได้ตั้งปณิธานไว้ว่า เกิดชาติหน้าจะประพฤติตนเป็นคนดี ดังนั้น พวกคนใจบุญมักจะมีเคราะห์มากเป็นการชดใช้เวรกรรมชาติที่แล้วมา อย่าได้โทษฟ้าโทษดินเลย ควรรู้สำนึกผิด สร้างสมบุญกุศล สักวันหนึ่ง เพราะหมดเวรกรรม หมดหนี้เก่าก็ย่อมจะสุขสบายแน่นอน สำหรับผู้ที่ก่อกรรมทำชั่วนั้น แล้วอยู่เป็นสุขนั้น เกิดขึ้นเพราะชาติก่อนเขาได้สะสมบุญบารมีเอาไว้มาก ยมบาลก็มิได้เพิ่มโทษใด ๆ พวกมันก็ไม่ได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ชาติหน้าจะประพฤติตนเป็นคนดี ดังนั้น พวกมันก็มีความสุขได้ แต่พอสิ้นบุญลง ชาติต่อไปก็ย่อมได้รับโทษที่ตนก่อไว้

จึงมีคำกล่าวว่า :-

“บาปบุญไม่มีประตู แล้วแต่คนก่อเอา
เคราะห์กรรมย่อมตอบสนอง เหมือนดังเงาติดตามตัว”

ผู้คนอย่าดูเพียงชาตินี้ชาติเดียว ควรพิจารณาว่ากฎแห่งกรรมนั้นมีจริง ผลที่รับในชาตินี้สืบเนื่องจากการกระทำในชาติก่อน ดังนั้น พวกที่ยากจน มีโรคมากก็จงอย่าโทษฟ้าดินหรือคนอื่น ควรรีบสร้างบุญ สร้างกุศล พวกที่มีบุญวาสนาก็ยิ่งต้องรักบุญกุศล สะสมบุญบารมีอีก มิฉะนั้น พอหมดบุญลงเคราะห์กรรมจะมาถึง ก็จะลิ้มรสผลชั่วของตนเอง

หยางเชิง : ขอบพระคุณที่ท่านยมทูตให้ความกระจ่าง เนื่องจากผู้คนล้วนมีแต่ตาเนื้อธรรมดา จะสามารถรู้แจ้งถึงการหมุนเวียนมาเกิดใหม่ของบรรพบุรุษหรือญาติโยมได้อย่างไร ?

ยมบาล : ตลอดชีวิตของคน ตอนที่ใกล้จะตายลง ให้สังเกตอวัยวะทั้งห้าว่าเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ร่างกายแข็งทื่อ หรืออ่อนนิ่มใบหน้าปกติหรือไม่ จะได้รู้ว่าผู้ตายจะไปสู่สุคติ หรือลงสู่ขุมนรก ให้พิจารณาดูดังนี้ :-

1. ตอนตายใหม่ ๆ ถ้าหากหน้าตาปกติ ร่างกายอ่อนนิ่มสีหน้าเหมือนคนมีชีวิตอยู่ ก็เนื่องจากได้บรรลุธรรม ดวงวิญญาณจะไปสู่สุคติ

2. ตอนตายใหม่ ๆ ถ้าหากร่างกายแข็งทื่อ หน้าตาซีดเผือดเหมือนคนตกใจ นั่นแสดงว่าวิญญาณได้ตกสู่นรกแล้ว

3. ถ้าตอนตายใหม่ ๆ ร่างกายแข็งทื่อ หน้าตาน่ากลัวเพราะความตกใจกลัวทำให้เนื้อกายเปลี่ยนลักษณะไป ซึ่งเรียกว่าเปลี่ยนลักษณะซึ่งจะไปเกิดเป็นสัตว์สี่ชนิดด้วยกัน เราก็ดูได้จาก "ตา หู จมูก และปาก" เป็นทวารทั้งสี่ที่ดวงวิญญาณ

จะไปเกิดเพราะตามีน้ำตา หูก็มีขี้หู จมูกก็มีน้ำมูก ปากก็มีน้ำลาย เป็นทวารที่ไม่สะอาดสี่ช่องทาง ดังนั้น เมื่อตายลงแล้วถ้าวิญญาณออกจากทวารต่าง ๆ นี้ ชาติหน้าไปเกิดเป็นสัตว์ 4 ประเภท คือ สัตว์เกิดจากรก เกิดจากไข่ เกิดเป็นสัตว์น้ำ และเกิดเป็นพวกแมลง

3.1 "ตา" พวกที่หลงกามคุณมากเกินไป พอจวนจะตาย ดวงตาจะเบิกกว้าง วิญญาณจะออกจากร่างทางทวารตา ชาติหน้าจะไปเกิดเป็นสัตว์ปีก (เกิดจากไข่) เช่น พวกนกต่าง ๆ อันได้แก่ นกพิราบ นกนางแอ่น นกเหยี่ยว.....เป็นต้น พวกนี้ตาจะได้เห็นทั่วทั้งสี่ทิศ บินไปไหน ๆ ได้อย่างเสรี

3.2 "หู" พวกที่ชอบฟังเรื่องราวไม่ดี เรื่องร้าย ๆ ต่าง ๆ มากมาย พอตายลงหูทั้งสองข้างจะชันขึ้นวิญญาณออกจากทวารหู ชาติหน้าก็เกิดเป็นสัตว์ที่เกิดจากรก ได้แก่ช้าง ม้า วัว ควาย หูจะเข้าใจภาษาคน ให้คนได้เรียกใช้สอย

3.3 "ปาก" พวกที่กล่าวร้ายทำร้ายผู้อื่น พูดจาเสียดสี นินทา กล่าวหาเกินเลย ก่อนจะตาย ปากจะอ้ากว้างไม่หุบ วิญญาณออกทวารปาก จะไปเกิดเป็นพวกสัตว์น้ำ เช่น กุ้ง หอย ปู ปลา เป็นต้น ปากจะลิ้มรสของเหม็น ของสกปรก และถูกคนจับตัวมากิน

3.4 "จมูก" พวกที่ชอบดมของหอมมาก ๆ ชอบหาเงินที่สกปรก ก่อนจะตายจมูกจะเบิกกว้าง วิญญาณออกทางจมูก ชาติหน้าจะเกิดเป็นพวกแมลง เช่น ยุง แมลงวัน

มด หนอน ต่าง ๆ เป็นต้น เพราะจมูกชอบดมของเหม็นที่สกปรก ชอบยกชอบใจตนเอง พวกนี้เกิดในที่ชื้น มีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากบาปหนัก วิญญาณจะถูกตีแตกกระจายไปเกิดเป็นแมลงต่าง ๆ กัน

เวลาคนตายลง วิญญาณที่ออกทางทวาร "ตา หู จมูก ปาก" นี้ล้วนมีเคราะห์ร้ายมากกว่าเคราะห์ดี เนื่องจากทวารทั้งสี่เป็นทวารสำรอง ที่คอยช่วยเหลือ "เจ้าของธาตุแท้" ถ้าหากใช้ทวารทั้งสี่ไปในทางที่ถูกต้อง ก็จะเป็น "ผู้เที่ยงตรงทั้งสี่" หากใช้ในทางตรงข้ามก็จะกลายเป็น "สี่มหาโจร" ซึ่งจะทำลายเจ้าของ ในเวลาปกติ ถ้าใช้ทวารทั้งสี่ในทางเลวร้าย พอตายลง วิญญาณก็จะออกทางทวารเหล่านี้ โดยธรรมชาติ ทำให้ไปเกิดเป็นสัตว์ต่าง ๆ สี่ประเภท ดังนั้น ท่านศาสดา "ขงจื๊อ" จึงกล่าวว่า **"สิ่งที่ไร้มารยาท ไม่ควรดู ควรพูด ควรฟัง ควรกระทำ"** เป็นการเตือนสติชาวโลก

ถ้าพูดถึง รูปธรรมทั้งสี่ กล่าวว่า

ตามีหน้าที่สังเกต เป็น "รูปเขา" .....ถ้าสามารถสงบนิ่งแล้วพิจารณาดูสรรพสัตว์เหมือนดังเด็กทารก ไม่แยกมิตรศัตรู โต้ตอบเสมอภาค ทำอย่างยุติธรรม ไม่ถือเขาถือเรา ไม่ดูถูกผู้อื่น จึงมีชื่อว่า "ไม่มีรูปเขา"

หูมีหน้าที่เงียบ เป็น "รูปเรา" .....ถ้าสามารถกำหนดรู้ว่ากายเรานั้นยอมสูญสลาย รู้ว่าทุกสิ่งนั้นอนิจจัง โดยยึดหลักธรรมการสอนของ "เซน" เสียสละด้วยความกล้าหาญ

ไม่รักตัวกลัวตาย เพื่อความสำเร็จที่ใหญ่กว่า เราพลีชีพอันน้อยนิดของเรา เพื่อชาติ เพื่อประชาชน จึงได้ชื่อว่า "ไม่มีรูปเรา"

จมูก มีหน้าที่แยกแยะ เป็น "รูปอายุ" .....ไม่กระทำอย่างสามัญชนแต่จงให้อภัยผู้อื่น ปณิธานที่ตั้งไว้ให้ยึดถือปฏิบัติอย่าเป็นคนเจ้าทุกข์ พะว้าพะวง คิดห่วง จะมีอายุให้ถึงร้อยปี ดังนั้น จึงได้ชื่อว่า "ไม่มีรูปอายุ"

ปาก มีหน้าที่พูด เป็น "รูปสรรพสัตว์" .....ถ้าสามารถแยกโลกออกจากจิตใจ พอหมดก็ให้หมดตลอดกาล ไม่ให้เกิดความโลภ หลง ติดต่อกัน ก็จะหลุดพ้นช่องทางเกิดหกช่องทาง ก็ไม่สามารถที่จะกลับคืนสู่รูปลักษณ์เดิม (จิตเดิม) ได้ ภาวนาให้ชาวโลกรีบ ๆ เสาะแสวงหาธรรมะ (ไต่เต๋า) เดินตกสู่ประตูใหญ่ (ทางนิพพาน) กระทำทุกสิ่งโดยถือหลักพรหมวิหาร นั่นคือ (ปกติทำอะไรที่ไม่เป็นบาป ยามค่ำคืนก็ไม่ต้องกลัวผีมาเคาะประตู)

มีคำกล่าว ๆ ไว้ว่า :-

พุทธะ	ที่เขาทิพย์	หาไม่ไกล
เขาทิพย์ใกล้	สถิต	ในใจเจ้า
ใครใคร	เขาก็มี	เจดีย์ทิพย์
จงพินิจ	เร่งเพียร	ใต้เจดีย์เอย

หวังว่าชาวโลกจะบรรลุนิพพาน

หยางเซิง : ได้ฟังท่านหลุ้นจ้วงอ้วงบรรยายธรรมะเหล่านี้

ดีกว่าอ่านหนังสือถึงสิบปี แต่เมื่อครู่ที่กล่าวถึงการเวียนเกิดสัตว์สี่ชนิดนี้ เราสามารถสังเกตได้จากอวัยวะทั้งห้าของคนที่กำลังจะตายหรือ ?

ยมบาล : ฮาฮ้า ! มีเพียงอวัยวะสี่อย่างเท่านั้น มิใช่อวัยวะห้าอย่าง ! ถ้าอวัยวะสี่อย่างไม่บริสุทธิ์ อวัยวะห้าอย่างจะบริสุทธิ์ได้อย่างไร ! จากหน้าตายของผู้วายชนม์ ก็สามารถหยั่งรู้ทางไปของเขา แต่ก็ต้องอาศัยเหตุผลและผลสามชาติ บาปบุญคุณโทษที่มีอยู่มาชำระคดีความ จึงสามารถได้ผลที่ถูกต้อง แต่ส่วนใหญ่แล้ว จากรูปลักษณ์ก่อนตาย ก็สามารถที่จะรู้ได้ถึงที่ทางที่เขาจะได้ไปดีหรือร้ายอย่างไร ดังนั้น ทิศทางหมุนเวียนของคนก็ขึ้นอยู่กับตัวของคนเอง ผู้ที่มีตาทิพย์ย่อมเห็นได้เองโดยตลอด ขอให้ผู้คนเดินในทางตรง (สร้างบุญกุศล) อย่าเดินทางอ้อม (ก่อกรรมทำเข็ญ) ตอนจะจากโลกนี้ไป จะได้เดินทางโดยสวัสดิภาพ !

หยางเซิง : ยิ่งพบหนังสือพิมพ์ลงข่าวที่ ทารกคลอดผิดปกติอยู่เนือง ๆ เช่น เด็กทารกมีร่างเหมือนหมู หัวเป็นคนบ้าง เหล่านี้เกี่ยวข้องกับการหมุนเวียนเกิดอย่างไร ?

ยมบาล : ทารกผิดปกติต่าง ๆ ตามสันนิษฐานของแพทย์บอกว่า อาจเกิดจากการกินยาผิดระหว่างการตั้งครรภ์ ทำให้ทารกมีรูปร่างประหลาด แต่พูดถึงกฎแห่งกรรมแล้ว ทารกประหลาดเกิดจากมารดาได้รับวิญญาณบาป (ทำให้เกิดเด็กรูปร่างเหมือนสัตว์) เหล่านี้เกิดจากตอนที่มาเกิด วิญญาณสัตว์

ยังไม่ละทิ้งร่างเดิม (รูปสัตว์) นั้น เรื่องของทารกที่มีร่างติดกันนั้น ส่วนใหญ่มาจากชาติที่แล้วมีความรักที่ผิดปกติ (แยกกันไม่ได้) หรือเกิดจากผู้สมรู้ร่วมกันทุจริต จับกลุ่มกันปล้นจี้ (จับกลุ่มไม่ยอมให้แยกสลาย ร่วมเป็นร่วมตาย) ซึ่งเป็นเหตุก่อให้เกิดมีร่างติดกัน ดังนั้น ตลอดชีวิตต้องอยู่ติดกัน เดินเหินก็ลำบาก มีบางทีต้องผ่าตัดแยกออก (เลือดเนื้อถูกชำแหละทุกข์เวทนายิ่งนัก)! เพื่อให้ผู้คนมีบุตรที่ "สมบูรณ์" ต้องประพฤติตนให้เป็นสุภาพบุรุษ ซึ่งจะมีบุตรธิดาที่เรียบร้อยแน่นอนมารดาต้องบำรุงเลี้ยงครรภ์ให้ถูกต้องอย่าทานยาที่ผิดซึ่งอาจเป็นพิษต่อการเจริญครรภ์ ซึ่งมีความสำคัญยิ่ง

อรหันต์จี้กง : เนื่องจากเสียเวลาไปมาก วันนี้ขอสัมภาษณ์เพียงเท่านี้ก่อน หนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" ก็ได้มาถึงตอนอวสานแล้ว ขอบคุณท่านหลุ้นจ้วงอ้วง ที่สละสั่งสอน! วันที่ 8 กุมภาพันธ์ นี้ ก็พอดีครบรอบหนึ่งปีในการทำหนังสือที่สำนักเซินเต๋อถัง ได้เตรียมดอกไม้ธูปเทียนและผลไม้ห้าชนิดเพื่อฉลองการแต่งหนังสือสำเร็จลง อาตมาหยางเซิงได้รับเชิญจากพระแม่แห่งสุขาวดีแดนพุทธเกษตร เพื่อเฉลิมฉลองความสำเร็จในการแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ พระแม่ได้จัดเลี้ยงประทานให้ทั่วถึง ผู้มีบุญวาสนาย่อมได้รับเอย!

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านหลุ้นจ้วงอ้วงที่ได้บรรยายธรรมอันลี้ลับ ขอกราบลาก่อน!

ยมบาล : ศานุศิษย์ เซินเต๋อถังทุกท่านเหนื่อยมากแล้ว บุญบารมีสร้างไว้มาก ขอให้หนังสืออันยิ่งใหญ่สำเร็จ ตามมุ่งหมายเป็นแสงธรรม แผ่รัศมีเจิดจ้าส่องทั่วมุมโลก !

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้วครับท่านอาจารย์ เชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด !

อรหันต์จี้กง : ยาน "เซินเต๋อ" ได้ผ่านอุปสรรคนานัปการ ผ่านทั้งลมทั้งฝนตีกระหน่ำ หยดน้ำฝนนอกบัญชรทำให้เย็นฉ่ำถึงภายในดวงจิต บรรทุกความสำเร็จเต็มเปี่ยม กลับมา ผู้มีบุญวาสนาย่อมได้รับผลตอบแทน....! ถึงสำนักเซินเต๋อถังแล้ว หยางเซิงลงจากยานได้ วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

วงเวียนกรรมของสัตว์โลกสำเร็จลง

อรหันต์จี้กง : เสด็จลงทรง วันที่ 3 มีนาคม 2525 กลอนว่า

เดรัจฉานหันกลับเดินตามพุทธองค์ หนทางวงเวียนตัดขาดลง
บรรลุแจ้งกลับสวรรค์พบความสุข ทะเลทุกข์ไร้คลื่นไร้มายากล
ทุกศาสนารวมกัน ณ เซินเต๋อถัง อรหันต์บอกแจ้งทางลุ่มหลง
พระธรรมสูงส่งเปล่งแสงเรืองรอง สรรพสัตว์ครองสุขนิรันดร

อรหันต์จี้กง : ฮาฮ้า! วันนี้เป็นวันมงคลวันหนึ่ง หนังสือวงเวียนกรรมจบลงในยี่สิบสองครั้ง ฝนไม่ตกนานแล้ว วันนี้เกิดมีฝนตกหนัก สระบึงที่แห้งขอดก็มีน้ำเต็มขึ้นมาฉับพลัน ปลาน้อยต่างดีใจกระโดดโลดเต้น สัตว์เดรัจฉานที่มีชีวิตรอดอยู่ในโลกนี้ นอกจากสัตว์จำนวนน้อยที่ถูกมนุษย์รักสงวนได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมแล้ว สัตว์ส่วนใหญ่มีชีวิตตามมีตามเกิด ตลอดชีวิตอาจไม่เคยอาบน้ำเลยสักครั้งเดียว ยกเว้นตอนตายเท่านั้นที่มนุษย์กรุณาอาบน้ำให้ (อาบน้ำเดือด) ซึ่งการอาบน้ำเดือดเช่นนั้น เป็นการอาบเพื่อเอาชีวิตของมัน จากนั้นก็ถอนขน ขูดขน น่าอนาถยิ่งนัก! วันนี้ สำนักเซินเต๋อถังได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ วงเวียนกรรมของสัตว์โลก บัดนี้ได้สำเร็จลงแล้ว อาตมาเลยเสกฝนทิพย์ เพื่อเป็นการอาบน้ำ

ชำระกายให้เหล่าสัตว์ทั้งมวล เป็นการ "อาบน้ำเย็น" เพื่อให้วิญญาณได้ตื่นจากภวังค์ จะได้มีชีวิตยืนยาวต่อไป ถึงแม้ว่าพวกมันจะเปียกโชกไปด้วยน้ำฝนเหมือน "ไก่ในซุป" แต่ทว่าพวกมันต่างดีอกดีใจเพราะว่าน้ำเย็นไม่มีอันตรายต่อมัน ยิ่งเป็นพวกเป็ด พวกห่าน ยิ่งพอออกพอใจมาก เพราะทุก ๆ วันก็ได้แต่ดื่มกินน้ำเหม็น ๆ ในบ่อนั้น บัดนี้มันอ้าปากแหงนคออ้าปากรองรับน้ำฝน ดื่มกิน พวกควายส่ายหัวไปมา ชะล้างเอาฝุ่นดินไปได้อักโข เสือ สิงห์โต เสือดาว ช้าง ก็พอใจต่อการอาบน้ำครั้งนี้เช่นกัน นั้นก็คือ เป็นการล้างร่างกายและวิญญาณของเหล่าสัตว์ เพื่อ "ชุบชีวิตให้สะอาดบริสุทธิ์"!

หยางเซิง : วันนี้ได้เห็นอาจารย์เริงร่าโบยบิน ศิษย์ก็มีจิตเริงร่าไปด้วย เป็นการเสร็จภารกิจของสวรรค์ไปอีกอย่างหนึ่ง

อรหันต์จี้กง : ยานทิพย์ลำใหม่ ไม่มีฝุ่นไอเกาะติด นั่งแล้วช่างสุขเหลือเกิน ถึงแม้จะมีคลื่นน้อยอยู่บ้าง ก็ได้อาศัยคลื่นน้อยนี้กระทบให้เรือได้แล่น ลิ่ว ๆ ฉิว ๆ เพลิดเพลินยิ่งนัก! มองเห็นที่สำนักเซินเต๋อถังมีถาด ผลไม้ 5 ถาด เรียงถวายอยู่ อาตมาไม่อาจรับไว้ได้ จะนำความหมายของผลไม้ทั้ง 5 ถาดมาเล่าให้ฟัง :-

1: ผลเฉาบ๊วย มีผลแดงน่ารัก รอบ ๆ ผลมีเม็ดเล็ก ๆ งอกออกมาเหมือน (อรหันต์น้อย) กินแล้วเปรี้ยว ๆ หวาน ๆ นั้นหมายถึงคนถือบวช มีทั้งทุกข์ มีทั้งสุข ผ่านอุปสรรคนานาชนิดจนกว่าจะสำเร็จเป็น (อรหันต์) ผลบริสุทธิ์

2: ผลเนียบู่ ลูกแดงเรื่อ ๆ น่ารัก ดูเหมือนระฆังที่แขวนไว้กลางหาวเหมือนเมฆหมอก ถ้าเอาลงมาไว้บนพื้น ก็คล้ายฝักบัว (ฐานบัวรองพระพุทธรูป) รสหวานชื่น เหมือนกับเผยดวงจิต ผู้ทรงศีลควรรับประทานบ่อย ๆ จะได้เอาฝักบัว (ฐานบัว) ลอยล่องอยู่ท่ามกลางเมฆหมอก

3: องุ่น ผลไม้ถาดนี้เป็นสินค้าจากสหรัฐอเมริกา ผู้ถือศีลนับว่ามีวาสนาได้ลิ้มรสองุ่นนอก องุ่นดูเหมือนลูกประคำใครเห็นก็ชอบ พวกองุ่นลูกประคำนี้ ทั้งสวดมนต์ก็ได้รับประทานก็ได้มีประโยชน์มาก ขอให้สรรพสัตว์จงอย่าห่างไกลพระเหมือนองุ่นอยู่ในมือ อย่าเหมือนผู้ที่ไม่ได้รับประทานผลองุ่นก็มักจะบ่นว่าเปรี้ยวปาก เฉกเช่นกล่าวว่า "สุขาวดีอยู่ไกลเหลือเกินเดินไม่มีวันถึง ผลไม้ทิพย์อยู่บนสวรรค์ไม่อาจจะได้ลิ้มชิมรส" ฉะนี้ แล้วผลองุ่นนี้เล่ามิใช่อยู่ห่างเป็นหมื่น ๆ ลี้ (แดนสุขาวดี) ถึงสหรัฐอเมริกาหรอกหรือ ทำไมส่งมาวางต่อหน้าท่านได้ล่ะ ฉะนั้นจงอย่ากล่าวว่าไม่มีทางนะ

4: พุทรา พุทรารูปร่างกลม ๆ รี ๆ เหมือนลูกรักบี้ เป็นผลไม้ธรรมที่ควรจะแย่งชิงเอาไว้ การฝึกธรรมะก็เหมือนเล่นรักบี้ บางครั้งแย่งลูกกันจนหัวร้างข้างแตก (รบกับมาร) เนื่องจากความเมตตาจึงไม่ยอม ถ้าหากจะยืนยันอยู่ในแดนธรรมะด้วยความมั่นใจที่จะเอา (ผลธรรมะ) เตะเข้าเขตแดนของตนให้จงได้ มิฉะนั้น ถ้าถูกมารแย่งไปได้ ก็จะได้ชื่อว่า ผู้พ่ายแพ้ในสนามธรรม

5. น้อยหน่า เป็นถาดที่วางอยู่ตรงกลาง เป็นถาดที่เด่น มนุษย์ใช้พลังสมองตลอดชีวิต ใช้จนหัวหมุนมึนงง ผลที่สุดก็แห้งเหี่ยวเฉาตาย ผลน้อยหน่านี้ดูเหมือนศีรษะใหญ่ บนศีรษะยังเต็มไปด้วยหัวเล็ก ๆ ก็เหมือนกับคน ๆ เดียวอวตารเป็นคนนับไม่ถ้วน เศียร ๆ เดียวอวตารเป็นหลาย ๆ เศียร แต่ละเศียรล้วนมีธรรมะ ในที่สุดก็สำเร็จเป็นอรหันต์ ผลน้อยหน่าเป็นผลไม้ชั้นเลิศ ผู้มีวาสนาก็สามารถได้รับ อันนี้ก็มีความหมายเป็นประการฉะนี้ การบูชาพระควรใช้ผลไม้ เธอดูซิมันน่าสดใหม่เพียงใด ! ผลไม้บูชาเหล่านี้ ผลที่สุดก็คืนกลับให้ผู้คนได้กินกัน ! เมื่อผู้คนได้อ่านหนังสือวงเวียนกรรมของสัตว์โลกจบลงแล้ว เชื่อแน่เหลือเกินว่า บนโต๊ะบูชาคงลดสิ่งเหม็นคาว (เป็ด ไก่ หมู) ฮ้า ฮ้า !

หยางเชิง : อาจารย์กล่าวอย่างมีเหตุผล ! ศิษย์ได้อ่านพบหนังสือเชิญชวนท่านเจ อยู่บทหนึ่ง ดังนี้ :-

กราบพระ อธิษฐาน หวังมงคล
ดอกไม้สด ผลไม้ควร สักการะ
ฆ่าสัตว์ บูชาพระ ไม่ประสงค์
บาปดำรง บุญไม่มี สิ้นเปลืองเอย
เวียนตาย เวียนเกิด เจ้าไม่เชื่อ
ญาติมิตรเมื่อ กลับชาติ เป็นวัวควาย
นาย ก. ฆ่าไก่ เหมือนฆ่าลูก
ข. ฆ่าหมู ใช่ใครอื่น คือมารดา

พระกวนอิม ฉันเจ ไม่ใช้เหล้า
พุทธเจ้า เกลียดที่สุด คือฆ่าสัตว์
พระเจ้า ล้วนมี จิตเมตตา
ไม่นำพา โลภลาภ อิ่มไส้พุง
เว้นแต่ เจ้ามาร หลงลาภปาก
แต่ทำบาป หลอกลวง ผิดศีลธรรม
ขอเตือนเจ้า อย่าหลง เซ่นไหว้สัตว์
ขอจิตมั่น จุดธูป เพียงสามดอก
บริจาค ทรัพย์สิน ช่วยคนยาก
ลูกหลานท่าน รับบุญอยู่ สุขสบาย
กินเจ มีประโยชน์ ยืดชีวิต
พระอุทิศ อยู่สุข ทุกฤดู

อรหันต์จี้กง : ท่องได้ดีมาก ! บทกลอน (เตือนให้กินเจ) ช่วยบอกความจริงเกี่ยวกับการไหว้พระไหว้เจ้า ขอให้สาธุชนคิดให้ลึกซึ้งเพื่อหลุดพ้น หยางเซิง แต่งตัวเสียให้เรียบร้อย วันนี้สุขาวดีแดนพุทธเกษตรมีงานพิธีฉลอง พระแม่คอยพบพวกเราอยู่ เตรียมตัวขึ้นปทุมทิพย์ !

หยางเซิง : ครับผม ! ผมแต่งตัวเรียบร้อยอยู่แล้ว นั่งเรียบร้อยบนปทุมทิพย์ ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด !

อรหันต์จี้กง : วันนี้ ขอให้เจ้าเป็นผู้ขับเคลื่อนปทุมทิพย์ก็แล้วกัน

หยางเซิง : ผมไม่กล้าครับ ! ถึงแม้ว่าดอกปทุมทิพย์วันนี้จะใหญ่ขึ้นอีกเท่าตัว รอบ ๆ ยานมีรัศมีเปล่งฉายเหมือนดังเพชร

เปล่งประกาย มองดูเป็นของล้ำค่า แต่ศิษย์มิกล้าขับเคลื่อน

อรหันต์จี้กง : ปทุมทิพย์ช่อนี้ เป็นยานพาหนะพาเราศิษย์อาจารย์ไปเที่ยวจนแต่งหนังสือจบลงไปแล้วสามเล่ม เพื่อฟ้าดิน เพื่อมนุษย์สัตว์เดรัจฉาน เบิกสู่สรวงสวรรค์ที่พิจิตรพิสดาร ดังนั้นดอกปทุมทิพย์นี้จึงขยายใหญ่ขึ้นทุกทีเพิ่มรัศมีขึ้นอีก กอบกู้มนุษย์นับจำนวนไม่ถ้วน หนังสือทั้งสามเล่มนี้ ช่วยให้เขาถึงชีวิตหันมาฝึกฝนบำเพ็ญธรรม ก็ได้อาศัยดอกปทุมทิพย์นี้ ดังนั้นจึงมีพลังธรรมะผิดธรรมดา เธอไม่ต้องตกใจกลัว เพียงจิตคิดเคลื่อน จะไปหาพระแม่แห่งแดนสุขาวดีเท่านั้น ปทุมทิพย์ก็จะแล่นลิ่วไปตามเจ้าคิด

หยางเซิง : เป็นไปได้อย่างนี้หรือ ?

อรหันต์จี้กง : แน่นอน ! ถ้าหลงทางอาจารย์จะช่วย ถ้าไปถูกก็ไปเอง ตอนนี้ก็ไปเองเถอะ !

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวเช่นนี้ ผมก็จะกล่าวให้ถูกต้อง....." ปทุมทิพย์ ! ปทุมทิพย์ ! ฉันกับอาจารย์ต้องการไปงานฉลองที่แดนสุขาวดี ขอเชิญออกเดินทางเถิด !....." (มหัศจรรย์จริงพอกล่าวจบเท่านั้น ปทุมทิพย์ก็บินไปเหมือนเครื่องบิน ลอยอยู่บนนภากาศ ผ่านชั้นเมฆต่าง ๆ นับไม่ถ้วน ตรงไปสู่เบื้องบน.....ด้วยความเร็วที่สูงมากจนตาลืมไม่ขึ้น !)

อรหันต์จี้กง : เธอควรหลับตา เข้าสมาธิ แดนสุขาวดีสักครู่ก็ถึง

หยางเซิง : ครับผม ! ผมจะหลับตาสักครู่.....แสงวับ ๆ สีขาวอยู่ข้างหน้า คงถึงแล้วซินะ !

อรหันต์จี้กง : มาถึงแดนสุขาวดีแล้ว ข้าจะบังคับให้ปทุมทิพย์หยุด หยางเซิงรีบลงจากยานได้ ลานพิธีบรรดาเทพเทวดาตลอดจนพระพุทธเจ้าทั้งหลายนั่งอยู่เต็มไปหมด พวกเรารีบเข้าไปนมัสการท่านพระแม่กันเถอะ

หยางเซิง : แดนสุขาวดีเต็มไปด้วยงานเลี้ยง คึกครื้นผิดปกติ

มหาจักรพรรดิ์หลือซุ่นเอี้ยง : ยินดีต้อนรับพระอรหันต์จี้กงกับหยางเซิงแห่งสำนักเซินเต๋อถัง เมืองไถจง งานเลี้ยงฉลองในวันนี้ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ ขอเชิญท่านทั้งสองโปรดตามข้าพเจ้ามา !

หยางเซิง : ขอรับกระผม ! ขอบพระคุณ ท่านอาจารย์หลือที่นำทาง !

มหาจักรพรรดิ์หลือซุ่นเอี้ยง : ที่นี่เป็นที่พิเศษ ขอเชิญท่านและอรหันต์จี้กง

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านอาจารย์หลือ ! โต๊ะตัวนี้กลมใหญ่ปูด้วยผ้ากำมะหยี่สีแดงสด บนโต๊ะเต็มไปด้วยผลไม้หลากชนิดและน้ำอมฤต พระแม่กวนอิมก็ทรงประทับอยู่ ! ศิษย์หยางเซิงขอนมัสการท่านมหาโพธิสัตว์ !

พระแม่กวนอิม : มิต้อง ! วันนี้ท่านทั้งสองเป็นแขกพิเศษ เชิญนั่งเถอะ !

หยางเซิง : ขอรับกระผม ! ขอบพระคุณ ท่านมหาโพธิสัตว์ที่เป็นห่วง

มหาจักรพรรดิ์หลือซุ่นเอี๋ยง : วันนี้.....เนื่องด้วยฉลองการแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" พระแม่แห่งแดนสุขาวดีจึงจัดงานนี้ขึ้น จำนวนโต๊ะ ทั้งหมด 108 ตัว ได้เชิญท่านสาธุคุณระดับสูงจากสามแดน พระแม่และท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ได้เสด็จออกมานั่งบัลลังก์แล้ว

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงรีบนมัสการ

หยางเซิง : ลูกน้อยขอกราบนมัสการท่านพระแม่และท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ !

พระแม่ : เจริญพร ! ลูกหยางไม่ต้องเกรงใจ รีบลุกขึ้นนั่งเถอะ !

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านพระแม่ที่ทรงพระกรุณา ! (รีบนั่งลงบนเก้าอี้ มองเห็นทัศนียภาพแดนสุขาวดีชวนหลงใหลเหมือนสวนสวรรค์นอกจักรวาล ต้นท้อมีผลขาวเต็มไปหมด การแต่งกายที่ไม่เหมือนกันของพระศาสดา แห่งศาสนาต่าง ๆ กันเริ่มทยอยกันมาถึง แขกที่มาในงานพิธีดูเหมือนจะมากันครบหมดแล้ว บนพระเศียรของแขกทั้งหลาย ต่างมีรัศมีเปร่งประกายทำให้บริเวณงานนั้นสว่างไสวไปด้วยลำแสง)

มหาจักรพรรดิ์หลือซุ่นเอี๋ยง : เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองแสดงความยินดีต่อสำนักเซินเต๋อถัง เมืองไถจงที่ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" สำเร็จลง งานฉลองเริ่ม ณ บัดนี้ ขอเชิญท่านทั้งหลาย โปรดยืนขึ้นแสดงการคำนับต่อท่านพระแม่และเง็กเซียนฮ่องเต้สามครั้ง ราชเลขา

"มัวโกว" ได้นำเหล่านางฟ้า และคนธรรพ์นำดนตรีออกแสดง เหล่านางฟ้าร่ายรำไปตามจังหวะดนตรี ทั้งหมดพากันนั่งลง แล้วเลี้ยงฉลองกัน

พระแม่ : ลูกหยางไม่ต้องเกรงใจ งานวันนี้จัดให้เพื่อเจ้าโดยเฉพาะ เนื่องจากสาธุคุณชั้นสูงในสามแดนนี้ต่างก็ได้รับความสุขมานาน และต่างก็ไม่ต้องการงานแบบนี้นัก วันนี้จัดงานขึ้นเพื่อให้เธอเห็นเป็นบุญตา ได้เห็นความสุขอันพิสดารของสวรรค์ จะได้เล่าสู่เพื่อนมนุษย์ฟัง จะได้โน้มนำพวกเขาได้มายัง ณ ที่นี้ จึงจัดงานนี้ขึ้น ท่านพระศาสดาแห่งศาสนาต่าง ๆ ก็ได้มาเป็นเกียรติแม่ ลูกหยาง ! อรหันต์จี้กง ! ท่านทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมากนัก

อรหันต์จี้กง : อันนี้เป็นหน้าที่สวรรค์ !

หยางเซิง : ลูกมีบุญวาสนา พระแม่รักใคร่เอ็นดู จึงได้มอบหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ให้ ตามท่านอาจารย์ท่องทั่วสากลโลกเที่ยวสอบถามพวกสัตว์ แต่งตำรับตำราธรรมะ สวรรค์ทรงเมตตาอาจารย์สั่งสอนธรรมะสูงส่ง ไม่รู้ว่าจะตอบแทนบุญคุณเมื่อไร ?

พระแม่ : ลูกหยางอย่าพูดถึงบุญคุณ ขอให้ยิ่งทำยิ่งก้าวหน้าเดินสู่หนทาง "มหาธรรม" อย่าได้หยุดยั้งบุญกุศล ภายภาคหน้าไม่อาจนับได้ รีบลิ้มผลไม้สวรรค์เถิด !

อรหันต์จี้กง : หยางเซิงไม่ต้องเกรงใจ สิ่งเหล่านี้พระแม่ประทานให้ทั้งสิ้น

หยางเซิง : ขอบพระคุณ พระแม่ที่มีมหากรุณาธิคุณ ผลไม้ทิพย์เหล่านี้ก็มี ผลท้อ ผลสาลี่ ทานแล้วรสชาติอร่อยน้ำลายไหล แล้วทำไมบนโต๊ะจึงมีผลไม้ 5 ถาด ที่เหมือนกับที่สำนักเซินเต๋อถัง ?

พระแม่ : เจริญพร ! ลูกหยางเธอไม่รู้หรือ ผลไม้ 5 ถาดนี้ก็คือ ผลไม้ที่อยู่บนโต๊ะบูชา ตอนนี้แดนสุขาวดีมีงานฉลอง ที่สำนักเซินเต๋อถัง ก็มีพิธีฉลองเช่นเดียวกัน สวรรค์และมนุษย์ร่วมใจกันเป็นหนึ่ง เธอก้มศีรษะแลดู ภาพเหตุการณ์ที่เซินเต๋อถังมิใช่อยู่ตรงหน้าที่แดนสุขาวดีหรอกหรือ ? (ชั่วขณะนั้นผู้ที่เหน็ดเหนื่อยที่เซินเต๋อถังจะมีน้ำทิพย์อยู่เต็มปากกันหมดทุกคน) พระแม่ได้นำจิตของผู้ที่เหน็ดเหนื่อยเหล่านั้นมาร่วมงานฉลอง ดังนั้น พวกเขาจึงมีความรู้สึกที่แปลกออกไป !

หยางเซิง : น่าแปลกประหลาดจริง ๆ ทันใดนั้นก็แลเห็นวิญญาณเดิมของเขาเหล่านั้นมาร่วมงานฉลองด้วย

พระแม่ : จงดื่มน้ำอมฤตนี้เถอะ ดื่มเลย !

หยางเซิง : ขอบพระทัยพระแม่ที่มีมหากรุณาธิคุณ ! พอดื่มน้ำอมฤต รู้สึกเหมือนกาวเหนียว ๆ เกาะติดมีความสดชื่นหอมหวาน ขอกราบเรียนถามพระแม่ ที่โต๊ะรับรอง นอกจากพระบรมศาสดาของแต่ละศาสนา พระแม่กวนอิม และเทวดาแห่งแดนสุขาวดีแล้ว ที่เหลืออีกหกท่านไม่รู้จักมักคุ้นมองดูก็รู้สึกว่าเป็นผู้มีบุญวาสนา ไม่ทราบว่าเป็นท่านผู้ใด ?

พระแม่ : “หมุนเวียนในโลกมนุษย์ บุคคลข้างหน้าไม่รู้จัก” เนื่องจากเจ้าแต่งหนังสือ “เที่ยวเมืองนรกเที่ยวเมืองสวรรค์” จบบริบูรณ์สองเล่ม ปลอบเตือนผู้คนจำนวนไม่น้อย สร้างบุญบารมีนับไม่น้อย ตอนที่ถวายหนังสือเที่ยวเมืองสวรรค์ แม่ได้ประทานให้บรรพบุรุษของเจ้าทั้งเก้าชั่วโคตรมีโอกาสขึ้นสวรรค์ เพื่อบำเพ็ญธรรมต่อ มีบางคนอยู่ในพุทธสถาน บางคนอยู่ในอุทยานจี่เต็กลิ้ม บ้างอยู่ในวังแดนสุขาวดี วันนี้เชิญบรรพบุรุษมาเพียงหกท่าน เพื่อร่วมพิธีฉลองนี้ เพื่อให้หลานที่อยู่ในมนุษย์โลกกับปู่ ปู่ทวด ได้พบหน้ากัน

หยางเชิง : ขอบพระคุณ พระมหากรุณาธิคุณของพระแม่ที่ทรงโปรด ช่วยเหลือบรรพบุรุษของกระผม เนื่องจากผมรุ่นหลังปู่ทวด ดังนั้นจึงไม่รู้จักหน้าตา ขอบรรพบุรุษโปรดอภัยด้วยเถิด

พระแม่ : ตอนนี้ให้ปู่ของเจ้า (โจ้เทียม) ได้พูดคุยก่อน

โจ้เทียม : วันนี้ได้พบหน้าหลานที่แดนสุขาวดีนี้นับว่าโชคดีแท้ ในใจมีความยินดีเป็นล้นพ้น เมื่อก่อนนี้ปู่เป็นทหารรับใช้ชาติได้รบกับทหารญี่ปุ่นจนเสียชีวิต ตอนนั้นพ่อของเจ้าเพิ่งจะมีอายุเพียงสามขวบเท่านั้น ครอบครัวทุกข์ยาก พ่อของเจ้าเติบโตขึ้นมา มีความวิริยะอุตส่าห์ ทำไร่ไถนาไปพลางและเป็นลูกจ้างเขาไปพลาง แม้จะยากจนก็ไม่ละโมภไม่คดโกง คอยช่วยเหลือเพื่อนบ้าน ช่วยผู้อื่นพ้นทุกข์ พื้นจิตมีเมตตาธรรม ศรัทธาไหว้พระ เนื่องจากบรรพบุรุษตระกูลหยางของเราสะสมบุญบารมีไว้มาก ดังนั้นในระหว่างความทุกข์ยาก สวรรค์ก็ได้ประทาน

พุทธบุตร ตอนเธอเด็ก ๆ อยู่เธอก็ติดตามพ่อไหว้พระอยู่เนือง ๆ ค่อย ๆ เข้าใจธรรมะ เมื่อได้รับการชี้แนะจากเทพเทวดาและพระพุทธ จนในที่สุดเธอก็สละกายช่วยสวรรค์เผยแพร่ธรรมะ แต่งหนังสือ "สวรรค์ – นรก" 2 เล่มสำเร็จลง เรียบเรียงหนังสือจำนวนไม่ถ้วน สร้างบุญสร้างกุศล จนกระทั่งวันนี้สามารถช่วยเหลือบรรพบุรุษได้ขึ้นสวรรค์ชั้นอรูปพรหม ได้รับแต่งตั้งเป็น "โพวเต็กจิงยิ้ง" หวังให้เธอเผยแพร่ธรรมะต่อไป วันข้างหน้าบรรพบุรุษจะได้รับรัศมีเจ้าด้วย

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอบพระคุณพระแม่ที่มีมหากรุณาธิคุณที่ประทานตำแหน่งให้

พระแม่ : เมื่อหว่านไถ ก็ต้องได้รับผล รับประทานผลไม้และอาหารทิพย์ต่อเถอะ !

หยางเซิง : (นางสวรรค์ขับร้องฟังเสนาะหู กำลังเข้ามาหา มีถาดผลท้อในมือมาด้วย ถวายแด่พระแม่)

พระแม่ : เอาผลท้อให้หยางเซิงด้วย !

หยางเซิง : (เลขาสวรรค์มัวโกว ได้นำผลท้อมาให้ต่อหน้า)

มัวโกว : ผลท้อแดนสุขาวดีมอบแก่หยางเซิง ขออวยพรให้รุ่งเรืองในมหาธรรมสมาคม !

หยางเซิง : ขอบคุณ ท่านเลขาที่นำผลไม้มาให้

มัวโกว : มิต้องเกรงใจ

หยางเซิง : ผมจะนำผลท้อนี้กลับไปที่สำนัก เพื่อให้แก่เพื่อน

ร่วมสำนัก วันนี้สามารถแต่งหนังสือ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" สำเร็จลงเพราะเพื่อนร่วมแรงร่วมใจช่วยเหลือ จึงได้ผลในวันนี้ พวกเขาเป็นนักบุญนิรนาม เมื่อมีบุญก็ต้องได้รับด้วย

พระแม่ : ถูกต้อง ! บรรดาศิษย์ที่สำนักเซินเต๋อถังได้ช่วยกันแต่งหนังสือ ตรากตรำค่ำคืน มีบุญมากมาย แม่จะประทานน้ำอมฤตให้หนึ่งขวด ให้ลูกหยางนำกลับไปที่สำนักให้พวกเขาได้ร่วมดื่มด้วย

เง็กเซียนฮ่องเต้ : วิญญาณสรรพสัตว์ล้วนพระแม่เป็นผู้เสกสัตว์เดรัจฉานได้รับโชคดีในวันนี้ พระแม่มีเมตตากอบกู้ขอเพียงให้รู้สำนึก รู้บำเพ็ญเพียร ไม่ทำร้ายต่อกัน ก็จะได้เกิดเป็นคนยิ่งมนุษย์ด้วยแล้วต้องรักตัวสงวนกาย อย่าได้ตกลงไปเกิดเป็นสัตว์ นี่คือความปรารถนาของแม่

ศาสนาเต๋า : เวลาไหว้พระไหว้เจ้า จงอย่าฆ่าสัตว์มาเซ่นไหว้หน้าศาลเจ้า ควรทำให้สะอาด ดอกไม้ผลไม้เป็นของมีค่าควรแก่สักการะบูชา ขอให้ผู้คนเข้าสู่ประตูธรรม คนและสัตว์ต่างขึ้นสวรรค์

พระตถาคต : เจริญพร ! พระพุทธเจ้าจิตเมตตา อยากโปรดสัตว์ให้หมดโลก จึงจะเข้าสู่นิพพาน สัตว์มีโชควาสนาวันนี้ได้รับการโปรดช่วยเหลือ ขอให้ผู้คนจงรักเอ็นดูสัตว์ อาจมีบ้างที่สัตว์ชาติก่อนเป็นญาติโยมเพื่อนฝูง ดังนั้นควรหล่อเลี้ยงจิตให้มีเมตตา รักใคร่เอ็นดูมัน ขอให้ผู้คนเดินตามรอย ฝึกพุทธ-

บำเพ็ญเพียรหวังสัมฤทธิ์ผล

ขงจื้อ : เมื่อประชาชนรักเมตตาสัตว์ ก็ย่อมไม่ฆ่าสัตว์ คนก็ไม่ต่างไปจากปราชญ์ เมื่อพลาดแล้วแก้ไขบุญกุศลยิ่งใหญ่เอย

พระเยซู : พระเจ้ารักประชาชน เหมือนรักชีวิตของสัตว์เดรัจฉาน สัตว์ส่วนใหญ่เป็นผู้ช่วยของคน สุนัขเฝ้าบ้าน ไก่ขันรับอรุณ ควายไถนา วัวให้น้ำนม ดังนั้นคนควรให้เมตตามาก ๆ ไม่ควรเอาน้ำตาปนเลือดป้ายใส่ไม้กางเขน แน่นอนพวกมันจะฟื้นคืนมายังมนุษย์โลกอีก !

พระเจ้าโมฮะหมัด : จงปล่อยวางดาบลง ล้างมือที่เปื้อนเลือดเสียแล้วมาทานอาหารเจที่สด ๆ สักมื้อหนึ่ง นี่คือความปรารถนาที่แท้จริงของพระอาล่าที่แท้จริง

พระแม่กวนอิม : เจริญพร ! ยานบุญบรรทุกสรรพสัตว์เต็มไปหมด คนก็มา เป็ดไก่ก็มา "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" แต่งเสร็จทุกบ้านมีจิตพุทธะ สุนัขไก่ต่างบินขึ้นสวรรค์

กุมารเทพ : ธรรมะศักดิ์สิทธิ์ แผลงเป็น ไผ่ศักดิ์สิทธิ์ พระแม่กวนอิมสร้างยานบุญ ร่มไผ่ปกป้องมวลมนุษย์ ขอให้สาธุชนจงบังเกิด "ปัญญาปรมิตราจิต" เถิด !

พระแม่ : ลูกหยางรีบ ๆ รับผลไม้ทิพย์เถิด งานพิธีจะเสร็จสิ้นลงแล้ว สำนักเซินเต๋อถังรับบัญชาเปิดสอนธรรมเป็นอรูปยานขึ้นตรงต่อแดนสุขาวดี เผยแพร่อรูปธรรม มหายานสูตร วันนี้แต่งเสร็จ "วงเวียนกรรมของสัตว์โลก" จึงมีงานจัดฉลอง

ได้ลิ้มรสผลไม้ทิพย์ อาหารทิพย์ พร้อมทั้งโปรดให้ลูกหยางได้พบกับบรรพบุรุษด้วย ขอให้สาธุชนเมื่ออ่านหนังสือนี้แล้วจะรู้สึกเจ็บปวดเสียใจ รีบ ๆ หลีกห่างจากความชั่ว จะได้ไม่ต้องไม่เกิดเป็นสัตว์สี่ชนิด เกิดลำบากในป่าเขา หรือไม่ก็ถูกกักขังในกรงในเล้า หรือจมปรักอยู่ในทะเลทุกข์ เกิดเพื่อดูคนคอยกินตายก็สุดแต่คนสังหารเป็นอาหาร เมื่อไม่ได้เกิดเป็นคน ทรมานแสนสาหัสยากกลับเกิดเป็นคนอีก ! ลูกหยางจงลงแรงต่อไป แม่จะอวยพร **"แสงธรรมเปล่งประกายมหาธรรมกว้างไกลหมื่นลี้"** และชมเชยท่านอรหันต์จี้กง **"อรหันต์จี้กงบุญญาเหลือคณานับ กอบกู้ชาวโลกสำเร็จพุทธะนับไม่ถ้วน"**

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณพระแม่ประทานพรให้ ใต้ฟ้าคือบ้านอาตมาไม่นิพพานอยู่ในสรวงสวรรค์ อยากให้ชาวโลกฝึกตามอาตมาฝึกเต๋าบำเพ็ญธรรม จะได้ไม่เสียแรงของอาตมากับหยางเซิงในการแต่งหนังสือศักดิ์สิทธิ์ทั้งสามเล่มนี้

มหาจักรพรรดิ์หลือซุ่นเอี๋ยง : งานเลี้ยงฉลองจบสิ้นลงเพียงเท่านี้ ขอทั้งหมดยืนขึ้น คำนับให้พระแม่ และเง็กเซียนฮ่องเต้สามครั้ง

พระแม่ : มิต้องมีมารยาท ! แม่มอบผลท้อและน้ำอมฤตให้กับผลไม้ 5 ถาดนี้ แก่สาธุชนในสำนัก ลูกหยางดอกปทุมทิพย์เพิ่มขึ้นอีกสามชั้น

หยางเซิง : ขอบพระคุณ พระแม่มีมหาเมตตา ผมจะนำช่อทิพย์เหล่านี้กลับสู่สำนัก ให้เพื่อนทุกคนได้ร่วมลิ้มรส ขอกราบลา

พระแม่ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ และสาธุคุณชั้นสูงทั้งหลาย

อรหันต์จี้กง : ขอบคุณที่พระแม่และสาธุคุณ ที่ประทานของแก่ศิษย์ของอาตมา หยางเซิงรีบขึ้นปทุมทิพย์ เตรียมตัวกลับสำนัก

มหาจักรพรรดิ์หลือซุ่นเอี้ยง : ทั้งหมดโปรดส่ง ท่านอรหันต์จี้กงและหยางเซิง.....

อรหันต์จี้กง : นั่งปทุมทิพย์ซ่อนี้ ท่องเที่ยวทั่วสามแดน บรรทุกคัมภีร์สอนผู้คน เป็นอาหารทางปัญญาของชาวโลก วันนี้สวรรค์ก็ประทานผลท้อและน้ำอมฤต เป็นอาหารทางกายของชาวโลก ทำให้สติผ่องใส อายุยืนยาว ! ขึ้นสวรรค์ ลงนรก อีกทั้งบนพิภพ ข้าได้กอบกู้คนมิใช่น้อย สัตว์เดรัจฉานก็ได้ขึ้นยานนี้ด้วย เมื่อความตั้งใจเหมือนกัน ไฉนจะแบ่งเขาแบ่งเรา จำนวนพระพุทธเจ้าไม่น้อยยังไม่วิจารณ์ว่าวิญญาณจะต่ำจะสูง พวกเราล้วนเป็นลูกหลานพุทธะ ร่วมจิตร่วมแรง สรรค์สร้างแผ่นดินมนุษย์ให้บริสุทธิ์เถิด ! จากนี้ไปขอให้มนุษย์ชาติ จงประกอบความดีบำเพ็ญฅน สัตว์เดรัจฉานก็เปลี่ยนหัวเปลี่ยนหน้ากลับตัวเป็นฅน จงจำไว้ว่า ! เสียงสัมพันธ์ใกล้ชิดของพระอรหันต์จี้กงจะอยู่ร้องเตือนพวกเจ้าทุก ๆ ขณะจิตตลอดไป.........สำนักเชินเต๋อถังถึงแล้วหยางเซิงลงจากปทุมทิพย์ได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง.....

(จบบริบูรณ์)